

Мери Джо Лътни

ПРЕЛЪСТИТЕЛЯТ

ЗЛАТНИ ИСТОРИЧЕСКИ ЛЮБОВНИ РОМАНИ

МЕРИ ДЖО ПЪТНИ ПРЕЛЪСТИТЕЛЯТ

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Затрогваща история, умело разказана в този неподвластен на времето роман от Мери Джо Пътни — авторка на бестселъри и всепризната легенда във вълнуващия свят на любовните романи.

Бъдещето не обещава нищо добро за Реджиналд Давънпорт, останал без наследство и изпаднал в немилост. Ала съдбата му предоставя един последен шанс за спасение — да си върне имението Стрикланд, принадлежало на дедите му. И макар Давънпорт да умее да прелъстява жените, се оказва изненадващо неподготвен за смайващата среща с лейди Алис Уестън...

Алис е избягала от свят, изпълнен с недоверие и предателство. За младата жена мъжете са затворена книга, докато новият собственик на Стрикланд не събужда у нея страст, каквато не е допускала, че някога ще изпита. Страст, която може да погуби и двамата. Или да ги спаси, ако съумеят да превъзмогнат миналото си...

Завладяващ роман. Просто най-добрият от най-добрите.

Романтик Таймс

Името на Мери Джо Пътни неизменно присъства във всички класации за бестселъри, включително тези на „Ню Йорк Таймс“, „Уолстрийт Джърнъл“, „Ю Ес Ей Тудей“ и „Пъблишърс Уикли“. Пет от нейните книги фигурират в годишните класации за най-добри любовни романи на „Лайбъри Джърнъл“, а три от книгите ѝ — в класациите на „Буклист“. Тя е десетократен финалист за наградата RITA на Американската асоциация на авторите на любовни романи, както и на „RWA Honor Roll“. Два пъти е награждавана за цялостно творчество от „Романтик Таймс“ и четири пъти от Асоциацията на Ню Джърси за автори на любовни романи (NJRW). Повечето ѝ романи са исторически, но пише и книги със съвременни сюжети.

Скъпи читатели, от всички написани от мен книги, тази ми е любимата. Навярно съм пристрастна към тази моя творба, но се надявам Реджи и Алис да трогнат сърцата ви така, както трогнаха моето.

Искрено ваша, Мери Джо Пътни

На Бил, моя любим приятел

Скъпи читатели,

От всички написани от мен книги, тази ми е любимата. За пръв път Реджи Давънпорт се появява в романа ми „The Diabolical Baron“ като второстепенен герой. Честно казано, той беше непоносим негодник, груб и егоистичен, обикновено пиян. Но в края на книгата той ме изненада, като показва интригуващи проблясъци на хумор и чест. Започнах да се питам кой всъщност е Реджи и какво го караше да се държи по този начин.

Резултатът беше „The Rake and The Reformer“, написан в спонтанен изблик на творческа активност, какъвто дотогава не помнех. Естествено, останах поласкана, когато книгата веднага се превърна в класика и спечели много награди, включително и престижното отличие RITA на Американската асоциация на авторите на любовни романи. Но за мен много повече означават писмата на читателите, които споделят с мен колко дълбоко са били развълнувани от този роман.

Сега съм щастлива, че тази история отново е достояние на читателите, влюбени в историческите любовни романи. Промених заглавието на „Прелъстителят“ и отстраних някои от недостатъците в сюжета, но същността е запазена. Разказът пак е посветен на живота на Реджи Давънпорт — герой, склонен към самоунищожение, но остроумен и болезнено честен, който дръзва да направи последно, отчаяно залагане, за да промени живота си. Също толкова важна е и героинята Алис Уестън — силна и независима жена, свикнала повече да дава любов, отколкото да получава. Двамата заедно откриват смеха и неговото лечебно въздействие, както и страстната любов, която ги преобразява завинаги.

Навярно съм пристрастна към тази моя творба, но се надявам Реджи и Алис да трогнат сърцата ви така, както трогнаха моето.

Искрено ваша, Мери Джо Пътни

ГЛАВА 1

Когато двама джентълмени са близки роднини, те обикновено не общуват помежду си, спазвайки формалностите. А тези двама господата бяха първи братовчеди, отдавна разделени, като по-младият се бе появил незнайно откъде, за да наследи титлата и богатството, които по-възрастният бе смятал, че му принадлежат по право. Преди време бяха официално представени един на друг, броени минути след като двамата едва не се убиха един друг на дуел.

Така че никак не бе изненадващо, че отношенията им бяха толкова обтегнати, както и че Реджиналд Давънпорт — прочут прелъстител, картоиграч и женкар, известен в някои кръгове като черната овца на рода Давънпорт — поздрави своя братовчед, с позитъкнат произход, единствено с краткия поздрав:

— Добър ден, Уоргрейв.

Граф Уоргрейв се изправи зад масивното си орехово бюро и му протегна ръка.

— Добър ден. Радвам се, че успя да дойдеш.

След краткото, но силно ръкостискане, Реджи се настани в стола, който му бе посочен, и протегна дългите си крака.

— Мисля, че нямаше начин да не се подчиня на повикването, отправено от главата на фамилията — заговори провлачено. — Особено когато тази личност ми плаща издръжката.

Като седна отново на стола си зад бюрото, Уоргрейв стисна леко устни. Нещо, което допадна на Реджи, защото един от многото дразнещи добродетели на графа беше спокойният му, благ характер. Също толкова дразнеща бе и неговата учтивост. Вместо да започне съдебни дела, графът бе решил да отдели време, за да се срещне с братовчед си, като бе намекнал, че е готов да обсъдят семейните дела в някоя кръчма, ако така предпочита по-възрастният му братовчед.

Въпреки че бе благодарен на Уоргрейв за проявената добра воля, Реджи нямаше нищо против да се срещнат във фамилната къща, намираща се на „Халф Муун Стрийт“, за да види направените

промени. Макар и неохотно, трябваше да признае, че промените бяха за добро. Докато чичо му бе жив, кабинетът му представляваше мрачно, зле подредено помещение, предназначено да сплашва посетителите. А сега вътре бе светло и просторно, цареше дискретно мъжка атмосфера, с кожени кресла и комфортна обстановка. Явно новите собственици имаха добър вкус.

Тъй като не намери какво да разкритикува в интериора, Реджи прикова поглед в домакина. При всяка тяхна среща го оглеждаше с надеждата да долови признаци, че новият граф е започнал да пълнее или се е превърнал в непоносим сноб, облечен в костюм на зелено райе с джобче за златен часовник, или пък демонстрира други признаци на упадък, арогантност и вулгарност. Ала винаги оставаше разочарован. Ричард Давънпорт продължаваше да се облича добре, в дискретен джентълменски стил, бе запазил стройната си фигура и офицерска стойка. И освен това се отнасяше еднакво добре и любезно с всички, с които се срещаше — от принцовете до прислужничките.

А Реджи не можеше да понася благопристойното му поведение. Колкото и упорито да се опитваше, много рядко успяваше да провокира у братовчед си нещо повече от леки признаци на раздразнение. Понякога му бе трудно да повярва, че проклетият му роднина наистина е от рода Давънпорт. Самият Реджи беше достоен представител на фамилията — много висок, мургав и тъмнокос, със студени сини очи и издължено лице, което изглеждаше създадено повече да изразява презрение, отколкото да се усмихва.

Братовчед му беше пълна негова противоположност — среден на ръст, с кестенява коса и лешникови очи, с открито и приятно изражение. Но младият граф беше най-добрият дуелист, който Реджи някога бе виждал. Реджи никога не го бе харесвал повече, отколкото при инцидента, когато братовчед му си изпусна нервите и демонстрира уменията си.

— Твоята издръжка е едната от причините, заради които исках да говоря с теб — прекъсна графът размишленията на Реджи.

Явно се готвеше да остави своя братовчед нехранимайко без пукнат грош. Е, това не беше неочаквано. Реджи се запита с какво можеше да се заеме, за да си осигури препитание, ако хазартът се окажеше твърде ненадежден източник на доходи. Все пак можеше да се намери нещичко и за него, след като толкова много постове се

пазеха за мъже с аристократичен произход — като например управител на пристанището „Рей“ в източен Съсекс или началник на пощата в Нюкасъл, но нито един здравомислещ държавен служител нямаше да предложи някой толкова отговорен пост на Реджи Давънпорт. Дори и правителствените чиновници имаха някои изисквания.

Но пък можеше да открие свое стрелбище, каквото имаше фамилията Ментън. Или — каза си той с радост — ще започне да предлага услугите си на дамите срещу солидно възнаграждение, вместо да ги ощастливява безплатно.

— А каква е другата причина? — попита Реджи невъзмутимо.

— Каролайн и аз очакваме през ноември да ни се роди дете.

— Моите поздравления. — Реджи се постара лицето му да остане безизразно. Беше типично за Уоргрейв да съобщи лично новината, вместо да чака наследникът му да я научи от клюкарките. Е, тази вест едва ли би шокирала някого, беше естествено да се роди наследник на титлата. Макар и формално да оставаше предполагаемият наследник, Реджи винаги бе знаел, че е много вероятно щастливо ожененият му братовчед, с осем години по-млад от него, да има деца. Затова само додаде учтиво: — Надявам се, че лейди Уоргрейв е добре?

Лицето на Уоргрейв светна в усмивка, която братовчед му безмилостно определи като глупава.

— Тя е много добре. И толкова често свири на пианото, че детето вероятно ще се роди музикален талант. — Внезапно лицето му посърна. — Както и да е, това не е главната причина, заради която те повиках.

— А, да, май че се готвеше да ми орежеш издръжката, преди да се отклоним и да заговорим за потомството ти — подхвърли Реджи небрежно, с още по-провлечен изговор. Проклет да бъде, ако започнеше сега да се унижава заради пари пред главата на семейството.

— Прекратяването на тримесечната ти издръжка е само част от това, което имам наум. — Уоргрейв отвори едно чекмедже и извади някакви документи. — Реших, че е време да ти осигуря друг източник на доходи. На първо време ще продължавам да ти отпускам издръжката, определена от стария граф, но ми се струва... — той

замълча, докато търсеше подходящата дума — нередно един зрял мъж да зависи от нечия добра воля.

— Не е нещо необичайно в нашето общество — заяви Реджи с престорена небрежност. Беше се изненадал, когато Уоргрейв продължи да му отпуска издръжка, след като двамата едва не се бяха убили взаимно, но графът навярно се чувстваше длъжен да издържа наследника си. Перспективата от раждането на собственото му дете можеше да го спаси от подобна отговорност.

— Не съм израснал в малкия затворен кръг на *висшето общество* и смея да заявя, че никога няма да разбере неписаните му правила. В не особено издигнатите кръгове, сред които съм отраснал, повечето мъже предпочитат да имат нещо, което е наистина тяхно. — Графът потропа с пръсти по листовите. — Ето защо смятам да подпиша документите за прехвърлянето на твое име на най-процъфтяващия от имотите на фамилията Уоргрейв, които не се наследяват пряко. Изплатих ипотеката, така че този имот ще ти осигурява около два пъти по-голям доход от досегашната ти издръжка.

Реджи се изправи в стола си. Нямаше да е по-смаян, ако графът го бе ударил с месинговия свещник. Прекратяването на издръжката му не беше изненада. Но това беше.

— Имението преуспява главно благодарение на управителя Уестън, който е там от няколко години — продължи Уоргрейв. — Никога не съм се срещал с него, защото само веднъж посетих имението, а той отсъстваше заради заболяването на някакъв член на семейството му. Но не може да се отрече, че се справя много добре. Отчетите му са безукорни. Именно той подобри изключително много продукцията, която се получава от имението. И тъй като Уестън е честен и компетентен, ти би могъл да живееш в Лондон само от рентите, ако не желаш да се заемеш лично с управлението. — Изражението на Уоргрейв стана по-сериозно. — Или можеш да продадеш имението. Можеш дори да го проиграеш на хазарт. Но каквото и да решиш, това ще бъде всичко, което ще получиш от именията на фамилията Уоргрейв. Ако имаш значителни дългове, ще ти помогна да ги изплатиш, за да можеш да започнеш на чисто, но след това ще трябва да разчиташ единствено на себе си. Разбра ли ме?

— Напълно. Имаш дарбата да обясняваш нещата много ясно, Уоргрейв. — Реджи се държеше толкова дръзко по навик, в опит да

прикрие смущението си. — Така се случи, че напоследък щастието ми се усмихна, затова няма да ми е необходима помощта ти. — Напрегна се, за да възвърне самообладание, преди да добави: — Впрочем, кое имение си решил да ми прехвърлиш?

— Стрикланд, в Дорсет.

Мили боже, Стрикланд! Тъй като Уоргрейв притежаваше само два или три имота, които не се наследяваха пряко, тази новина не беше голяма изненада, но Реджи все още се чувстваше като получил ритник в корема.

— И защо тъкмо това имение избра за мен?

— Поради няколко причини. Първо, защото е достатъчно процъфтяващо, за да ти осигурява стабилен доход. Второ, разбрах, че си живял там като момче, и си помислих, че си привързан към мястото. — Уоргрейв завъртя между пръстите си писалката от паче перо, сбърчил чело. — Но съдейки по изражението ти в момента, явно съм сгрешил в преценката си.

Лицето на Реджи се изопна. Една от многото причини, поради които не се вписваше в идеала за джентълмен, беше, че не умееше добре да прикрива емоциите си. Един истински джентълмен никога не показваше раздражението, гнева, дори радостта си, както бе склонен да прави Реджи, ако не се концентрираше. Понякога успяваше да запази безизразното си изражение, но доста често чувствата се изписваха върху лицето му. Така стана и сега, макар да се опита да прикрие смесените емоции, които го обзеха, щом чу за имението Стрикланд.

— Има обаче още една, много по-съществена причина, поради която избрах Стрикланд — продължи Уоргрейв. — Имението ти принадлежи по право.

Реджи пое дълбоко дъх. Твърде много изненади му се струпаха, а тази последната никак не му хареса.

— Защо твърдиш, че имението ми принадлежи по право?

— Защото както къщата, така и цялото имение са били собственост на семейството на майка ти, а не на фамилията Давънпорт. И тъй като ти си единственият наследник на майка си, по закон вече притежаваш целия Стрикланд.

— Дяволска работа!

— Според семейния адвокат родителите ти са се запознали, когато твоят дядо по майчина линия предложил за продажба малък имот в съседство на Стрикланд — започна да обяснява Уоргрейв. — Баща ти отишъл в Дорсет, за да обсъди въпроса от името на брат си, тогава се запознал с майка ти и всичко свършило с това, че той останал там. Закупеният от фамилията Давънпорт имот бил прибавен към имението Стрикланд. Твоите родители живеели там и управлявали двата имота като едно общо имение. Според брачния им договор Стрикланд трябвало да остане за наследниците на майка ти.

Реджи изруга гневно под нос. Значи чичо му, старият граф, съзнателно и незаконно бе отмъкнал Стрикланд от него, от собствения си племенник — поредният коварен ход на чичо му в тяхната продължителна война.

— Нямах представа, иначе можеш да бъдеш сигурен, че никога не бих позволил старият хитрец да се измъкне безнаказано — изрече Реджи, като едва сдържаше яростта си. През всички тези години, когато чичо му благоволяваше да му отпуска издръжка, онези пари, че и навярно повече, са му се полагали по право. Ако старият граф сега бе жив, Реджи сигурно щеше да го убие. Жалко, много жалко, че проклетият му чичо вече беше недосегаем за правосъдие.

— Може би старият граф не е отделил Стрикланд от останалите имоти, защото е предполагал, че един ден титлата и всички имена ще бъдат твои — заяви Уоргрейв с неутрален тон. — В края на краищата ти много години бе смятан за негов наследник.

— Безкористното ти предположение се дължи на факта, че никога не си го познавал — ледено процеди Реджи. — Мога да те уверя, че е задържал Стрикланд заради крайно недостойни мотиви. Приходът от това имение щеше да ме превърне в независим от него, а той никога не би го допуснал.

Може би поради същата причина старият граф бе възнегодувал срещу по-малкия си брат, който се бе оженил за наследница на скромно състояние и бе открил щастието в Дорсет. Това донякъде обясняваше по-късното отношение на стареца към осиротелия му племенник. Вероятно бе един вид отмъщение към починалия му брат, който бе успял да избяга от паяжината на фамилията Уоргрейв.

Докато в гърдите на Реджи бушуваха всички тези чувства, Уоргрейв тактично се бе заел да подостря перото за писане и да

проверява нивото на мастилото в мастилницата.

— Колкото повече слушам за стария граф, толкова по-добре разбирам защо баща ми не е искал да живее в една и съща страна с него.

— Напускането на Англия е било най-разумното нещо, което Джулиъс е направил — съгласи се Реджи. Макар досега да не го бе изразявал гласно, Реджи неведнъж се бе питал дали и той не е трябвало да постъпи така. Може би щеше да е по-разумно да бе избягал от желязната хватка на чичо си, вместо да остане и да се бори с неподходящи оръжия срещу тиранията на стареца. Е, графът бе спечелил играта, като умря, а Реджи нямаше желание да разголва още от чувствата си пред младия мъж, появил се на сцената едва след спускането на завесата.

— Да не би да предпочиташ друго имение? — попита Уоргрейв, като вдигна поглед от бюрото си. — Стрикланд е най-доброто, с което разполагам, но мога да уредя и нещо друго.

— Не е необходимо. Стрикланд е много добро решение — отвърна Реджи рязко.

Очевидно Уоргрейв не бе очаквал любезно отношение от братовчед си. Написа името му на няколко места в документите, разпръсна пясък върху неизсъхналото мастило и плъзна книжата през бюрото.

— Само ги подпиши и имението Стрикланд ще бъде твое.

Макар и все още бесен, Реджи отдели време, за да прегледа документите, но всичко беше напълно изрядно и той ги подписа. При последния подпис лек шум го накара да надигне глава. Дребна, изящна блондинка влезе в кабинета. Каролайн, лейди Уоргрейв, имаше замечтано лице и изключителен музикален талант.

С влизането ѝ двамата мъже се изправиха. Графът и съпругата му си размениха нежни погледи, от които Реджи се изпълни с болезнен копнеж. Завиждаше на братовчед си, че бе наследил богатството и влиянието на фамилията Уоргрейв, но още повече му завиждаше за топлината, споделяна между него и съпругата му. Никоя жена не бе гледала толкова влюбено в очите черната овца на рода Давънпорт, нито някога някоя щеше да го погледне така.

След кратката, безмълвна размяна на погледи със съпруга си, лейди Уоргрейв се обърна към Реджи и му подаде ръка.

При последната им среща Реджи бе много пиян и се бе държал много зле, заради което братовчед му Уоргрейв едва не го бе убил. Въпреки лошата си репутация, Реджи нямаше опит с крайно свенливи млади жени, затова изпита известна неловкост, докато се навеждаше, за да целуне ръката на лейди Уоргрейв. Постара се да впрегне целия си чар, изправи се и заяви:

— Моите поздравления за щастливата новина, лейди Уоргрейв.

— Благодаря. Много се радваме. — Младата графиня се усмихна с кротка увереност. Бракът очевидно ѝ се отразяваше много добре. — Така и не успях да ти благодаря, както е редно, за сватбения подарък, който ни изпрати. В кое кътче на света си успял да откриеш една от оригиналните партитури на Хендел? Всеки път, когато я погледна, се изпълвам със страхопочитание, че самият той е писал тези ноти и думите към тях.

Реджи се усмихна за пръв път от началото на това изнервящо за него посещение. Лейди Уоргрейв му бе написала официално благодарствено писмо за сватбения подарък, така че желанието ѝ да го поздрави лично навярно означаваше, че е простила просташкото му поведение. Може би му оставаше един грях по-малко, заради който да се пържи в Ада.

— Попадна ми пред очите преди години в една книжарница. Знаех си, че някой ден ще срещна подходящия човек, който заслужава да я притежава.

— С нищо друго не би могъл да ме зарадваш повече. — Лейди Уоргрейв понечи да излезе от кабинета и да остави двамата мъже отново насаме. — Извинете, че прекъснах разговора ви. Ще ви оставя да се занимавате с вашите мъжки работи.

— Тъкмо се канех да си тръгнавам — рече Реджи. — Освен ако не желаеш да обсъдим още нещо, Уоргрейв?

— Не, нямаме повече теми за обсъждане — поклати глава графът.

Реджи се поколеба. Знаеше, че трябва да благодари на братовчед си. Далеч не всеки на мястото на графа щеше да бъде така честен да раздава компенсации заради греховете на предшествениците си. Но Реджи все още бе твърде бесен на чичо си заради двуличието му, за да изпитва благодарност. Затова само кимна сковано на сбогуване и си

тръгна, без да обърне внимание на иконома, който го изпрати до входната врата.

Когато излезе навън, Реджи подхвърли една монета на кочияша, който се бе погрижил за конете. Настани се на седалката в двуколката и пое юздите в силните си ръце. Конете вече тръскаха глави, нетърпеливи да потеглят.

Стрикланд. По дяволите, по дяволите! Сега притежаваше имението, където бе преживял най-щастливите и най-нещастните си дни. Не знаеше дали да изпитва радост или ужас. Стисна устни и рязко дръпна юздите, преди да потегли бързо по улицата. Нуждаеше се от питие.

По-точно — от дузина питиета.

Каролайн Давънпорт отмести леко завесата, за да наблюдава заминаването на братовчеда на съпруга си. От погледа ѝ не убягна напрежението, сковаващо стройната му фигура. После спусна завесата и попита:

— Как реагира на новината?

— За щастие не очаквах благодарност, защото не я получих. Братовчедът Реджи не обича изненадите. Ако просто му бях отрязал издръжката, май щеше да му бъде по-лесно да го приеме. — Ричард се приближи с накуцване към прозореца и прегърна жена си през кръста. — Той се ядоса, напълно оправдано, когато научи, че покойният ми дядо, за чиято смърт никой не съжалява, го е лишил несправедливо от собственото му имение.

— Вярваш ли — попита Каролайн, като се сгуши до съпруга си, — че ще се промени, след като стане собственик на имение?

— Съмнявам се — повдигна рамене Ричард. — Дядо ми има голяма вина за проваления му живот. Реджи веднъж ми сподели, че искал да постъпи в армията, но графът не му разрешил. Вместо това е държал доста изкъсо братовчед ми, плащал е дълговете му, но издръжката му е била твърде скромна, за да има истинска свобода.

— Какъв ужасен старец е бил дядо ти.

— Така е. Но и Реджи има вина. Той е много интелигентен и притежава свръхестествена интуиция за хората. Да се превърне в

разпуснат женкар и пияница не е била единствената му възможност в живота.

Каролайн долови нотка на съжаление в гласа на съпруга си. Ричард винаги приемаше много на сериозно всичките си отговорности и онази част от него, която го бе превърнала в изключително способен офицер, съжеляваше за погубения потенциал на Реджиналд Давънпорт. Освен това Реджи бе най-близкият му роднина по линията на рода Давънпорт, така че той искаше да поддържа добри отношения с него. Но нямаше много надежда това му желание да се сбъдне.

— Мислиш ли, че е прекалено възрастен, за да промени начина си на живот?

— Реджи е на трийсет и седем години, с богат опит в пороците и безчинствата — отвърна Ричард сухо. — Понякога женкарите успяват да се променят, но пияниците — почти никога. Бог ми е свидетел, че в армията си имах работа с много такива мъже. Повечето от тях не престанаха да пият, докато не умряха или от уискито, или от куршумите. Очаквам същата съдба да сполети и моя братовчед.

Каролайн отпусна глава върху рамото на съпруга си. Веднъж Реджиналд Давънпорт я бе изпълнил с истински ужас, но днес го видя трезвен и учтив, и дори за миг бе разкрил пред нея изключителния си чар. Под разпуснатата му и груба външност навярно се криеше добра и чувствителна душа и тя разбираше желанието на Ричард да помогне на своя изпаднал в затруднение братовчед. Но по всяка вероятност усилията му нямаше да се увенчават с успех.

— Случват се чудеса. Може би този път ще сме свидетели на такова.

— Ако Реджи наистина иска да се промени, аз съм сигурен, че е способен да го стори. Но се съмнявам, че ще опита — заяви Ричард песимистично. Притегли крехката си и нежна жена в прегръдките си и се насили да пропъди всякакви мисли за своя братовчед безделник.

Той бе направил всичко, което зависеше от него. Суровият му житейски опит го бе научил, че има граници на това, което един човек може да направи за друг.

ГЛАВА 2

Денят започна лошо за нея дори още преди да се е събудила. Когато сънуваше кошмара, Алис се чувстваше зле в продължение на часове. Слава богу, че ѝ се случваше само два или три пъти в годината.

В този кошмарен сън тя винаги стоеше пред високите френски прозорци и чуваше провлачения глас да пита с отегчение и злоба:

— Защо, за бога, искаш да се жениш за една властна Дълга Мег^[1], като нея? Три метра висока и цялата само кожа и кости. Не е от жените, които могат да стоплят леглото на един мъж, а и както обича да се налага, със сигурност ще си под чехъл.

След кратка пауза любимият ѝ отговаряше, но не за да я защити, нито за да заяви любовта си към нея, в която толкова страстно ѝ се кълнеше.

— Как защо? Заради парите, разбира се, за какво друго? Тя е доста добре осигурена. Веднъж да сложа ръка върху богатството ѝ, ще видиш кой ще командва парада.

Ведно с познатото гадене, думите бяха събудили и разтърсващата болка, подтикнала Алис да зарече единствения начин на живот, който ѝ бе познат. Но тази сутрин имаше късмет. Нещо погъделичка носа ѝ, преди кошмарният сън да продължи да я тласка надолу към дъното на унижението и позора ѝ. Кихна, което бе най-сигурният начин да се събудиш, когато си се наспал.

Тя повдигна натежалите си клепащи и съзря пред себе си лъчезарна нимфа на зората. Ослепително красивото видение със златисточервеникави къдрици, безупречно оформено сърцевидно лице и невинни небесносини очи се бе настанило на леглото ѝ. Госпожица Мередит Спенсър, или просто Мери за близките ѝ, бе известна с това, че можеше да смекчи дори и най-коравото сърце. Макар че сърцето на Алис в никакъв случай не бе кораво, в този ранен утринен час се изискваше много, за да бъде зарадвано. И дори гледката на ранобудната млада дама, толкова мила и приветлива, не бе достатъчна.

Преди да успее да стори нещо повече от това да изгледа сърдито своята повереничка, нещо меко и пухкаво прелетя покрай лицето ѝ. Алис отново кихна.

— Какво, по дяволите... — Надигна се с мъка от леглото си. — О, ти ли си, Атила? Предупреждавам те, котарак проклет, че следващия път, когато ме събудиш, забърсвайки лицето ми с опашката си, ще намеря някой пес, който да се нахрани с теб.

Като се мръщеше по равно на Мери и на котарака, Алис отметна тежката коса от лицето си. Преди лягане вчесваше косата си на плитка, но заради кошмарния сън тя се бе разплела и сега се стелеше върху раменете ѝ. Щяха да са ѝ нужни поне още пет минути, за да я сплете отново.

— Бог да му е на помощ на всяко куче, което се сблъска с Атила. — Мери ѝ подаде с усмивка голяма чаша с димящо кафе. — Ето го и кафето, лейди Алис, точно както го обичаш. С много сметана и захар.

Алис обви дългите си пръсти около чашата, сетне намести възглавниците зад гърба си и се отпусна върху тях, докато поемаше първата чудесна глътка кафе.

— Аххх — въздъхна тя, когато горещата течност започна да събужда за живот тялото ѝ. Когато умът ѝ се проясни, попита: — Защо се налага да стана в толкова ранен час?

Мери се ухили дяволито. Вече не приличаше толкова много на порцеланова кукла.

— Днес започва сеитбата и ти ми поръча непременно да се уверя, че ще станеш рано.

— Да, вярно. — Алис отпи още от кафето. — Благодаря ти, че ме събуди. Може би все пак ще те задържа при себе си.

— Забрави ли, че си длъжна да ме задържиш? — възрази ѝ Мери най-невъзмутимо. — Ти доброволно се съгласи да се грижиш за мен и момчетата. Сега не можеш да се откачиш от нас, поне докато не намериш някой побъркан мъж, който да те отърве от мен.

Алис се засмя. Това бе сигурен признак, че отново е в обичайното си добро настроение.

— Всички мъже, които се навъртат около теб, сигурно са побъркани, но това е така, защото не откликваш на любовта им. Единственият ми проблем е да те държа на безопасно разстояние от тях.

Тя погледна Мери с нежност. Повереницата ѝ беше дребничка руса красавица, каквато Алис си мечтаеше да бъде, докато бе малко момиче. Щеше да ѝ е много лесно да намрази Мери, ако тя не беше толкова мила. Освен това момичето беше доста интелигентно, притежаваше здрав разум, доста необичайно за една млада дама на деветнайсет. В живота на Алис тя заемаше мястото едновременно на дъщеря и на най-добра приятелка, макар че понякога бе трудно да се каже кой кого възпитаваше.

И когато Алис най-сетне показа признаци на живот, Мери ѝ заговори:

— Един от ратаите остави бележка за теб. Адресирана е, разбира се, за лейди *Алис*. А-л-а-и-с.

— Още е твърде рано сутринта, за да се извинявам за начина, по който се произнася името ми. — Алис отново се прозя. — Освен това, дори и да знаеха как се произнася правилно, вероятно пак щяха да го изговарят грешно. Какво пише в бележката?

— Нещо за пилета.

— Тогава трябва да е бил Барлоу. Днес ще се отбия при него. — Алис си допи кафето, после спусна дългите си крака отстрани на леглото и затърси чехлите си. — Вече можеш да тръгваш, няма да заспя отново. Махни от мен този малоумен котарак и го нахрани.

Мери се засмя и се наведе, за да улови гигантския котарак с дълга козина. Не можеше да го вдигне само с една ръка — толкова бе едър, че приличаше на някакво странно одеяло на ивици и бели петна. Царственото му изражение с нищо не напомняше за гладното, бездомно коте, което Алис бе спасила от удавяне в реката. Сега котаракът си въобразяваше, че е господарят в къщата и презираше тези селяндури, които още не му бяха поднесли закуската. Замяука обвинително срещу Мери, докато тя го изнасяше от спалнята.

Алис приседна на ръба на леглото и покри лицето си с ръце. Доброто ѝ настроение бе изместено от спомена за потискащия кошмар. Въздъхна и се изправи, облече износения си червен пенъор и се приближи към тоалетната масичка. Прокара пръсти през косата си, за да подреди разрошените си кичури. Загледа се в огледалото и безпристрастно прецени външността си, по онзи начин, за който знаеше, че е най-доброто средство срещу всякакви кошмарни сънища.

Макар да не бе писана красавица, която всеки мъж веднага би пожелал, поне не беше грозна. Кожата ѝ бе прекалено загоряла за днешната мода, но чертите ѝ бяха правилни и дори можеше да бъдат сметнати за красиви, ако беше мъж. Само че лицето ѝ, както и всичко в нея, бе прекалено едро. Дори и без обувки, ръстът ѝ достигаше метър и седемдесет и пет, и беше по-висока от повечето мъже в имението Стрикланд.

Пооправи разрошената си коса и започна да я разресва. Припомни си дните, когато едно богатство я правеше фалшиво желана, а користните ѝ обожатели наричаха гъстите ѝ коси прелестно кестеняви. Сега, когато работеше за прехраната си, косите ѝ бяха просто кафяви, без никакви особени достойнства. При все това Алис тайничко вярваше, че косата ѝ е най-красивото в нея. Отново бе пораснала и бе дори по-дълга и по-гъста, отколкото навремето, когато в пристъп на гняв я бе отрязала много къса. Сега косата ѝ блестеше с отблясъци в кестеняво и златисто. Но по принцип пак си оставаше просто една кафява коса. Раздели я на две и се зае с първата от двете плитки. След като ги сплете, ги уви около главата си в старомоден венец — прическа, каквато обикновено носеха старите моми.

На фона на ярките лъчи на утринното слънце, най-голямата особеност в лицето ѝ личеше съвсем ясно — дясното ѝ око бе сиво-зелено, докато лявото бе топло кафяво. Алис никога не бе срещала друг човек с такива очи. Струваше ѝ се несправедливо да има толкова странни очи, както и да е толкова висока.

При тази мисъл младата жена се усмихна леко, разкривайки друга своя особеност, която не харесваше. Обикновено забравяше идиотските трапчинки, които се появяваха, когато се смееше или усмихваше, но щом се видеше в огледалото, тутакси се сещаше колко неуместни изглеждаха те на такава едра кобила като нея. Мери, с кукленската си хубост, би трябвало да е тази, която да има трапчинки, но нямаше, по някаква странна ирония на съдбата. Животът определено не бе справедлив. Ако Алис можеше да подари трапчинките си на Мери, щеше да го направи с голяма радост.

Алис знаеше, че ако се намръщи, трапчинките ще се скрият, затова се начумери. Черните ѝ вежди изглеждаха плашещи дори и когато се усмихваше, и допринасяха мръщенето ѝ да изглежда още по-заплашително.

После се обърна с гръб към огледалото, за да довърши ритуала, с който искаше да убеди себе си, че не изглежда чак толкова ужасно, както кошмарният сън винаги я караше да се чувства. Жалко, че днес трябваше да надзирава сеитбата и трябваше да носи панталони, ленена риза и мъжко сако. Предпочиташе да облича рокли в тъмни цветове, защото те прикриваха по-добре фигурата ѝ, но когато работеше, ѝ се налагаше да носи мъжки дрехи. Облечена в тях, женствените ѝ извивки излизаха наяве и заради високия ѝ ръст ефектът беше донякъде съкрушителен. Въпреки че не можеше да се каже, че с вида си отблъскваше мъжете. Беше улавяла достатъчно многозначителни погледи, за да предположи, че някои от тях си задаваха въпроса дали няма да им хареса да се озоват в леглото с една „Дълга Мег“. Но никога нямаше да научат отговора.

Като нахлупи на главата си безформена черна шапка, Алис Уестън — която всички почтително наричаха лейди Алис, но зад гърба ѝ я назоваваха със съвсем други имена, — трийсетгодишна госпожица и много успешен управител на имението Стрикланд в графство Дорсет, се спусна по стълбите, за да започне дългия ден по надзираване на полската работа в имението.

Денят се оказа по-уморителен, отколкото бе очаквала. Новите редосеялки, които Алис бе купила, проявиха капризния си нрав, за искрено задоволство на ратаите, които само чакаха повод да ѝ припомнят, че тази глупава машинария никога няма да заработи както трябва. Но Алис винаги се беше увличала по техниката и успя да накара редосеялките да заработят, след като цял час бърника нещо под тях, излегната направо върху влажната почва.

Прекара остатъка от деня така, покрита в прахоляк, твърде заета дори да почине за обяд. Мери, благословена да е, ѝ бе изпратила синьо сирене, бира и малки, кръгли хлебчета, местен специалитет, които Алис изяде, докато яздеше до пасищата, за да провери някои от болнавите агнета.

В края на деня и най-заклетите мрънкачи бяха принудени да признаят, че редосеялките вършат добра работа. Дори започнаха да ги харесват. Алис едва се сдържаше да не ги обсипе с хапливи забележки. Постоянно трябваше да води битки с тези трудно поддаващи се на

убеждаване мъже, за да ги накара да се подчиняват на заповедите ѝ. Дори и сега, след упоритите ѝ старания през последните четири години да докаже, че съвременните методи вършат работа, трябваше да води ожесточена битка за всяка нова идея. „*Да вървят по дяволите!*“ — рече си младата жена, докато яздеше към дома. Пролетното слънце вече залязваше и въздухът силно захладня. В цялото графство Дорсет нямаше имение с по-богата реколта. И нито един от другите земевладелци или управители не обезщетяваше толкова добре уволнените работници.

Понякога самата тя се чудеше на себе си защо го прави.

Когато се прибра в „Роуз Хол“ — къщата на управителя на имението — завари Мери да бродира чинно в салона, а момчетата още не са бяха прибрали от училище. Алис се изкъпа набързо и се преоблече в тъмносинята си вълнена рокля. После седна да прави компания на Мери с чаша шери, докато преглеждаше набързо пощата. Докато Мери се смееше на разправиите около новите редосеялки, Алис стигна до писмото от своя работодател — граф Уоргрейв.

Намръщи се, разчупи печата от червен восък и отвори писмото. Много по-често си разменяше писма с Челмсфорд, адвокат на имението, отколкото с графа. Разбира се, никога не се бе срещала с никого от тях. Ако някой от тези достопочтени джентълмени узнаеше, че управителят на имението е жена, нямаше съмнение, че тутакси щеше да бъде уволнена.

Старият граф никога не бе напускал резиденцията си в Глостършър, но наследникът му беше млад, енергичен и изключително добросъвестен. Тя се тревожеше, че някой прекрасен ден може да се появи най-неочаквано. За щастие при единственото му посещение в Стрикланд той бе достатъчно любезен да я извести предварително за пристигането си, така че тя успя да замине навреме с децата, като му остави известие, че се налага да отсъства поради внезапно заболяване на неин близък роднина. И Алис изрично бе предупредила всичките си подчинени в Стрикланд да не издават пола ѝ.

След като прекара една спокойна седмица на морския бряг в Лайм Реджис, Алис се завърна и с радост узна, че никой не бе издал тайната ѝ, а също и че счетоводните книги са били внимателно проверени и цялата ѝ дейност е била одобрена от младия граф. Уоргрейв дори ѝ бе оставил писмо, включващо похвали за управителя,

както и някои доста разумни предложения, които да обмисли. Мъжът бе прекарал голяма част от живота си като войник, но очевидно не беше глупав. Граф Уоргрейв я беше оставил свободно да ръководи имението, както намери за добре. Това я устройваше идеално и тя се бе надявала и занапред нещата да продължат все така без промяна.

Но май късметът я бе напуснал. Алис пое рязко дъх, когато приключи с четенето на писмото. Мери я погледна въпросително над бродерията си.

— Нещо не е наред ли?

— Знаех си, че тази сутрин не биваше да ставам от леглото — усмихна се Алис кисело.

Мери прибра копринените ибришимчета в дървената си кутия и се извърна към настойницата си.

— Какво се е случило?

Алис мълчаливо ѝ подаде писмото. Граф Уоргрейв искаше да уведоми господин Уестън, че е прехвърлил имението Стрикланд на своя братовчед Реджиналд Давънпорт. Графът нямал представа за плановете на братовчед си относно имението, но бил силно впечатлен от уменията на господин Уестън. И в случай че работата с новия собственик не потръгне, Уоргрейв би бил щастлив да осигури на господин Уестън друга работа като управител, може би на самия Уоргрейв Парк. Следваха извинения за неудобството и така нататък, и така нататък.

— О, боже! — промълви Мери тихо. — Това може да усложни донякъде нещата.

— Думите ти са един от най-красноречивите примери за женско подценяване на ситуацията, който някога съм чувала. — Алис се изправи и закрачи нервно из стаята.

— Може пък нищо да не се промени — додаде Мери с надежда. — Май бях чела някъде нещо за господин Давънпорт. Не беше ли някаква светска личност? Може би ще живее в Лондон, ще си прибира парите от рентите и никога няма да се появи тук.

— Има голяма разлика между предишния и новия собственик. Граф Уоргрейв можеше никога повече да не посети Стрикланд, тъй като е само едно от дузината именения, които наследи от стария граф. Но ако Стрикланд е единственото имение на Реджиналд Давънпорт, той е длъжен да се отбива от време на време. За празниците. Или за да

организира прием за приятелите си. Или пък може да реши да живее тук няколко месеца от годината. — Тя се спря пред камината и се загледа в трепкащите жълти пламъци. — А аз не разполагам с безброй роднини, за да си измислям все нови и нови поводи за отсъствия.

Мери се намръщи.

— Нали имаш договор?

Алис само сви рамене, като вдигна ръжена от месинговата стойка.

— Договорът не е толкова важен. По-голямо значение има желанието да го спазваш. Давънпорт може така да ми вгорчи живота, че да не искам да остана тук.

— А не е ли възможно да пожелае да те задържи на работа? Ти направи чудеса с това имение. Всички го твърдят.

— Повечето от по-трудната работа вече е свършена. — Алис сръга с ръжена угасващите въглини. — Оттук нататък всеки способен управител ще може да ръководи имението така, че да е печелившо.

— Господин Давънпорт няма да намери по-компетентен управител от теб. Нито по-честен!

— Вероятно не. Но това не означава, че все пак няма да ме уволни. — Алис бе чувала за Реджиналд Давънпорт, обаче повечето от тези слухове не бяха подходящи за ушите на младо и невинно момиче като Мери. Едва ли един прелъстител щеше да цени деловите способности на една жена.

Това бе толкова несправедливо! Алис усети как неволно стисна юмруци и се опита да се успокои.

Все още търсеца някаква утеха, Мери се осмели да предложи:

— Ако господин Давънпорт не те иска, можеш да работиш в някое от именията на графа. Управител на Уоргрейв Парк може да е много доходна служба.

— А колко дълго, според теб, ще е валидно предложението на графа, ако научи, че съм жена? — възрази Алис с горчивина и отново сплете нервно пръсти.

— Може да се дегизираш като мъж — подметна Мери закачливо. — И без това си толкова висока.

Алис се изчерви и за миг се изкуши да издърпа ушите на повереницата си, преди да осъзнае колко безобидно се беше пошегувала девойката. Затова само се усмихна унило и добави:

— И колко време, според теб, ще мога да изкарам с този маскарад?

— Ами — позамисли се Мери, — може би около деветдесет секунди? И то само ако осветлението е слабо.

Алис се засмя.

— Дори и осветлението да е оскъдно, пак няма да ми помогне. Просто мъжете и жените имат съвсем различни фигури. Или поне след като са прехвърлили дванайсетата си година.

— Истина е, но ти имаш много хубаво тяло, колкото и да се опитваш да го прикриеш.

Алис изсумтя. Мери упорито твърдеше, че настойницата ѝ е привлекателна, но това по-скоро се дължеше на благородния ѝ характер, отколкото на трезва преценка. Сегашният ѝ коментар имаше за цел да разсее напрежението, но Алис не се поддаде.

— Дори и да допуснем, че граф Уоргрейв е с достатъчно модерно мислене, че да ме наеме, грънчарската работилница се нуждае от надзора ми. Едва ли ще можем да я преместим в Глостършър. И ще бъде толкова жалко момчетата да прекъснат учението си в местното училище, където са толкова щастливи.

Този път дори и златистите къдрици на Мери увиснаха леко, преди да заговори:

— Мисля, че правиш от мухата слон. Господин Давънпорт може да не дойде още дълго време, а когато се появи, може да реши да те задържи, за да не му се налага той да работи. Остава ни единствено да чакаме и да видим какво ще стане.

На Алис ѝ се щеше да може да сподели оптимизма на момичето. Докато гледаше повереницата си, си припомни какво се говореше за новия им господар и за неговите похождения. Още една тревожна мисъл се загнезди в съзнанието ѝ. Как може един женкар да устои на такава изящна девойка като Мередит? Момичето притежаваше здрав разум и морал, но все още беше толкова невинно. Няма да има никакъв шанс, ако се озове в компанията на един циничен и аморален мъж. Това беше съвсем друга тревога, при това много по-голяма от останалите.

Алис стисна устни и се загледа в камината. Като самотна жена бе прекарала последните дванайсет години борейки се с догмите и предразсъдъците, за да си осигури удобен и ползотворен живот. А ето

че сега, и то не по нейна вина, всичко, което бе постигнала дотук, бе заплашено.

И без още да го е видяла, тя вече мразеше Реджиналд Давънпорт.

[1] Дългата Мег — най-високият монолит (3,6 м) в кръг от камъни от бронзовата ера в графство Къмбрия. Според легендата, сборище на вещици (Мег и дъщерите ѝ) били вкаменени от зъл магьосник. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Черната овца на рода Давънпорт простена и се размърда. След запоя от предишната нощ никак не бе странно, че се чувстваше толкова зле и му прилошаваше при най-лекото движение.

Замря, като държеше очите си плътно затворени, понеже от опит знаеше, че в сутрини като тази най-добре беше да действа съвсем бавно. Ако наистина вече беше настъпило утрото. Последните му спомени бяха твърде накъсани, за да е сигурен колко време е изминало.

След като главата му започна малко да се прояснява, Реджи отвори предпазливо очи. Таванът му се стори познат, така че би трябвало да си е у дома. След още малко умствена концентрация установи, че се намира в спалнята, а не във всекидневната, при това в своето легло, което, естествено, беше по-меко и по-широко от дивана.

Следващият въпрос бе как се е добрал дотук. Дочу нечие шумно дишане и завъртя глава съвсем малко, докато не видя почитаемия Джулиан Маркам. Младият му приятел спеше блажено на дивана, проснат в поза, от която по-късно би трябвало да го болят гърба и врата, но навярно щеше да му се размине.

Движейки се извънредно предпазливо, Реджи отметна одеялото, с което някой го бе завил. Започна да се надига, но бързо изохка болезнено и пак се отпусна на леглото. Беше подготвен за гаденето от махмурлука, но не и за острата болка, пронизала гърдите му. Докато тялото му се гърчеше от спазми и протестираше, той се опита да си припомни какво, по дяволите, се беше случило снощи, но безуспешно.

Реши, че е време да се справи с последиците и пак се надигна внимателно, за да провеси дългите си крака през ръба на леглото. Ботушите му удариха пода и по цялото му тяло се разпростря болезнена тръпка. Престана да се движи, решен да изчака мозъкът му да възстанови нормалната си дейност.

След като набързо прецени щетите, той реши, че няма нищо счупено, макар че отдясно ребрата го боляха силно, а дясната му ръка беше още по-зле. Кокалчетата на двете му ръце бяха охлузени. Трябва

да се е сбил с някого. Беше напълно облечен, с тъмносиньото си сако и тесните си панталони, толкова изпомачкани, че всеки по-придирчив прислужник би му направил критична забележка. За щастие Мак Купър не се впечатляваше толкова лесно, иначе не би останал с Реджи толкова много години.

Мак за пореден път доказва професионализма си, като точно в този момент се появи в спалнята, понесъл в едната си ръка висока чаша с някаква оранжева течност, а в другата — силно затоплена кърпа, от която се вдигаше пара. Безмълвно подаде кърпата на господаря си. Реджи я разгъна и зарови лице в горещите ѝ гънки. Горещината и влагата му поддействаха ободряващо.

Изми лицето, врата и ръцете си. Сега можеше да поеме високата чаша в ръцете си. Преполови я на един дъх. Лекарството на Мак за сутрешен махмурлук бе едно от многото умения на талантливия прислужник — пресен плодов сок и солидна доза уиски, заедно с някои други съставки, за които Реджи предпочиташе да не се замисля.

На няколко пъти предпазливо завъртя глава. Олекна му, като се увери, че може да я движи, без да му се завие свят. После отпи още няколко глътки от напитката, но по-бавно. Едва когато чашата бе изпразнена, се осмели да погледне Мак в лицето.

— Колко е часът?

— Два следобед, сър. — Мак говореше с неразбираем кокни акцент, имаше яко телосложение и белези като на уличен бияч, но въпреки това му доставяше удоволствие да имитира маниерите и стила на надут и превзет камериер. Всъщност не беше само камериер на Реджи, а и коняр, иконом и портиер.

— Имаш ли някаква представа по кое време се прибрахме? — попита Реджи, след като се прозина.

— Към пет сутринта, сър.

— Надявам се, не съм нарушил покоя ти.

— Господин Маркам се нуждаеше от помощта ми, за да ви качи горе — призна Мак.

Реджи прокара ръка през тъмната си, разрошена коса.

— Това обяснява как съм се озовал в спалнята. — Погледна към приятеля си и забеляза признаци на съвземане. — Направи една кана с кафе. Мисля, че Джулиан ще се нуждае от него, а и аз също бих могъл да изпия няколко чаши.

— Много добре, сър. Ще желаете ли и нещо по-леко за обяд?

— Не! — Реджи потръпна само при мисълта за храна. — Само кафе.

Щом Мак излезе от стаята, Реджи стана и смъкна шалчето от врата си. Някой ден щеше да се удуши в съня си с тези проклетни шалове. Изми лицето си с топлата вода, донесена от Мак, след което се отпусна на фотьойла до дивана и изпъна крака напред. Въпреки че се изми и промени позата си от хоризонтална във вертикална, все още се чувстваше като току-що възкръснал мъртвец. Джулиан най-последно отвори очи и устните му се извиха в ангелска усмивка, посрещнатата намусено от Реджи.

Джулиан тутакси се надигна.

— Добро утро, Редж — поздрави весело. — Беше страхотна вечер, нали?

— Не си спомням — тросна се Реджи. — Какво се случи?

Джулиан се усмихна, без да се трогва от киснатото настроение на приятеля си. Красив блондин, надарен от съдбата с много чар и с бъдещо богатство, той бе много търсен от светските дами с дъщери за женене.

— Спечели петстотин лири от Блейкфорд. Не помниш ли?

Кафето пристигна. След като изпи голяма чаша горещо кафе, Реджи пак кръстоса крака и изгледа мрачно бистрите очи и приветливия вид на приятеля си. Сам си беше виновен, че се занимаваше с мъж, по-млад с десетина години от него, който можеше толкова скоро да се съвземе от среднощния гуляй. Някога Реджи също го умееше, но не и сега. Гаврътна по-яка глътка кафе и изруга, когато си опари езика.

— Помня само, че отидох във Ватие^[1]. Какво стана после?

— Блейкфорд покани дузина от нас на вечеря в квартирата си. И да поиграем на вист. Просто искаше да се изфука с новата си любовница, едно страхотно парче, казва се Стела. — Джулиан си наля кафе. — А пък тя доста си падна по тебе.

Реджи се намръщи. Спомените му бавно започнаха да се проясняват. От дома на граф Уоргрейв бе отишъл направо в някаква кръчма и два часа бе пил сам. После се срещна с Джулиан във Ватие, но оттам нататък всичко му беше като в мъгла.

— Тази Стела да не е една дребна проститутка с червена коса и блуждаещ поглед?

— Точно тя е. Завъртя се около теб като разгонена кучка. Блейкфорд и без това беше кипнал, защото изгуби сума ти пари, но когато ти изчезна за половин час, а той осъзна, че и нея я няма, едва не експлодира. Да не би да те е отмъкнала за малко странично забавление?

Реджи затвори очи и отпусна глава назад на облегалката на стола.

— Може да се каже.

При други обстоятелствата би се въздържал от каквито и да било контакти със Стела, чиято страхотна фигура се затъмняваше единствено от зашеметяващата ѝ вулгарност. Само че тя бе подбрала момента много внимателно, като се лепна за него точно когато беше достатъчно пиян, за да не може да преценява какви ги върши, и не достатъчно, за да бъде неспособен като мъж.

Очите му останаха затворени, докато отново отпиваше от кафето, а сцената от предишната вечер изплува в мътната му памет. Проститутката го чакаше в коридора, когато той се връщаше, за да продължи с играта на карти. Търсещите ѝ устни и жадните за ласки малки ръце не оставяха съмнения за желанията ѝ. Тялото му, винаги готово да откликне, тутакси реагира. Последваха жарки целувки и трескави ласки, като от останалата компания ги делеше само една затворена врата. Възпламенена от това, че покровителят ѝ бе в съседната стая, Стела издра с остриите си нокти гърба на Реджи през ризата, докато стенеше задъхано от наслада. Слава богу, че картоиграчите вдигаха достатъчно шум, за да заглушат вика ѝ на екстаз накрая.

Трябва да е бил напълно откачил.

Не, не беше откачил. Просто беше яко пиян. Нищо необичайно, впрочем.

С колеблив глас Джулиан наруши унеса на Реджи:

— Навярно не бива да го споменавам, но можеше да бъдеш по-внимателен. Блейкфорд адски ревнува тази проститутка. И като към историята със Стела се прибави и загубата му на карти, той май беше на косъм от това да те предизвика на дуел.

— Наистина не биваше да го споменаващ — уморено се съгласи Реджи, отворил очи само наполовина, докато невидим обръч стягаше

болезнено слепоочията му. Защо, по дяволите, трябваше да е точно Блейкфорд? Той беше с неуравновесен характер, от когото можеше да се очаква всичко и Реджи се стараеше да го избягва, когато бе възможно. — Ако Блейкфорд смята да предизвиква на дуел съперниците си всеки път, когато тази мръсница си развърти задника, ще му се наложи да се бие с всички мъже в Лондон.

Джулиан кимна в знак на съгласие.

— След като си тръгнахме от дома на Блейкфорд, се завлякохме в новия игрален дом на „Пикадили“.

— Така ли сме направили? — Сега Реджи отвори широко очи, докато се опитваше да си припомни тази част от вечерта, но в главата му имаше само бяло петно. — Случи ли се нещо по-интересно?

— Аз загубих сто лири, а ти се сби.

— Страхотно — промърмори Реджи. — С кого, защо и кой победи?

— С Албърт Ханли. Обвини те, че мамиш на карти — отвърна Джулиан максимално сбито. — Разбира се, победителят беше ти.

— Ханли е казал... какво...? — Реджи скочи от леглото прекалено рязко и мигом му се зави свят. Преглътна надигналата се в гърлото му горчилка и пак се тръшна на леглото. — Не е чудно, че сме се сбили. — По ред причини репутацията на Реджи бе ужасна, в по-голямата си част напълно заслужено, но в кръговете на картоиграчите поне честността му никога не е била оспорвана.

— Ти свърши толкова добра работа, като го постави на мястото му, че не се наложи да се стига до дуел — заяви Джулиан ентузиазирано. — Такова яко меле беше. Ханли е по-тежък от теб с около петнайсет килограма и умее да се боксира добре, но въпреки това не успя да стовари юмука си върху теб нито веднъж. Бяха ти необходими само две минути, за да му счупиш челюстта. Всички се съгласиха единодушно, че той трябва да плати за изпотрошените мебели, защото обвинението му беше съвсем неоснователно.

— А Ханли съгласи ли се?

— Не зная. Заради счупената му челюст трудно можеше да се разбере какво ломоти.

Реджи огледа ожулените кокалчета на пръстите си.

— Ако съм го победил толкова безапелационно, защото сега имам чувството, че кон ме е изритал в ребрата?

— Защото се изгърколи надолу по стъпалата, докато с Мак се мъчехме да те довлечем на горния етаж — обясни му Джулиан. — И накрая си блъсна главата в една от подпорните колони. Отначало се разтревожих за теб, но Мак ме успокои с думите, че няма да останеш трайно увреден.

— Има ли още нещо, което трябва да узная? — попита Реджи със застрашително учтив тон.

— Ами... — Джулиан се изкашля смутено. — Видяхме баща ми във Ватие и той се държа доста нелюбезно с теб.

Реджи само сви рамене.

— Не е нужно да ме гледаш с това виновно изражение. Той винаги се държи нелюбезно с мен.

Лорд Маркам бе убеден, че наследникът му затъваше в пороците само заради вредното влияние на Реджи. Но по ирония на съдбата всъщност Реджи учеше Джулиан как да се предпазва от най-опасните забавления в Лондон. Дори го бе спасил от една авантюристка, известна като Палавата вдовица, която бе решила, че Джулиан е най-доброто решение за финансовите ѝ затруднения.

Но всичко това нямаше значение. Реджи бе използвал влиянието си за благо на Джулиан, без да очаква благодарности от бащата на приятеля си.

Джулиан се върна към по-безопасната тема за боя, обаче Реджи вече не го слушаше. Наведе се напред, отпусна лакти върху коленете си и зарови лице в шепа, обзет от дълбоко отчаяние.

През целия си разхайтен живот най-лошите щуротии бе извършвал, когато беше много пиян, но досега поне помнеше постъпките си. Съзнателно бе избрал да живее предизвикателно спрямо общоприетите правила за поведение в обществото и с готовност поемаше последствията. Всичко беше наред допреди една година, когато започна да не помни какви ги върши. И с всеки изминал месец белите петна в паметта му все повече зачестяваха и траеха все по-дълго.

Сега вече не можеше да е сигурен какво е направил или защо. Тази липса на самоконтрол го ужасяваше. Очевидният отговор бе да намали пиенето, затова беше взел решение да се ограничава. Но кой знае защо цялата му решителност се стопяваше още при първата изпита чаша.

Този начин на живот те убива.

Думите отекваха много ясно в съзнанието му, изговорени от един спокоен мъжки глас.

Не чуваше за пръв път подобно предупреждение. Веднъж същият глас го посъветва да бъде много внимателен, и то броени секунди преди да го нападнат двама опасни крадци. Едва успя да се отдръпне, миг преди единият нападател да забие нож в гърба му. При друг случай гласът му забрани да се качи на борда на яхтата на негов приятел. Реджи бе скалъпил някакво недодялано извинение, с което си навлече подигравките на цялата компания. Но когато излязла в открито море, яхтата била връхлетяна от страхотна буря и потънала, без никой да оцелее.

Този начин на живот те убива.

Пръстите му се стегнаха и той ги заби в слепоочията си, опитвайки се да спре проклетото главоболие, да изтрие спомените и липсата на спомени. Винаги бе живял трудно, напрегнато, на ръба на опасността, на границата на приемливото поведение. През месеците, след като вече не беше наследник на графство Уоргрейв, той съвсем бе подивял, като се впусна в неразумни залагания на карти и на коне. И пиеше повече от всякога досега.

Но по ирония на съдбата имаше феноменален късмет. Може би защото не се вълнуваше кой знае колко от това какво ще се случи, но печелеше, печелеше, все печелеше. Напълно изплати дълговете си и насъбра в банковата си сметка повече пари, колкото от години не помнеше да е притежавал.

Но какъв бе проклетият смисъл от всичко това?

Този начин на живот те убива.

Думите продължаваха да отекват в съзнанието му като молитва, сякаш се очакваше някакъв отговор, но Реджи беше прекалено изцеден, за да може да си даде такъв. Беше уморен до смърт от целия си живот. От безкрайните запои и игри на карти, от вулгарните мръсници като Стела, от безсмислените схватки и отвратителни сутрини като тази.

Двайсет и пет годишният Джулиан скоро щеше да надживее младежките буйства и увлечения, докато Реджи правеше все едни и същи неща, откакто бе завършил следването си. Вече шестнайсет години нищо не се бе променило в живота му.

Отчаянието му беше мрачно и горчиво. С внезапна жестокост си пожела някой като Блейкфорд или Ханли да побеснее дотам, че да забие куршум в гърдите му и да сложи край на цялата тази изтощителна безсмислица, която представляваше животът му. Но защо да чака някой друг да свърши тази работа? Имаше собствен пистолет.

Идеята изплува съблазнително в съзнанието му, но само за миг, преди да се отвори от нея. По дяволите, нима бе изпаднал чак в такава непрогледна безизходица? Умът му се скова от ужас, докато думите на Джулиан отекваха сякаш отдалеч.

Сетне вътрешният глас отново заговори.

Стрикланд.

Стрикланд, единственото място в света, на което някога бе принадлежал. Смяташе, че завинаги го бе загубил, но ето че проклетият му, безкрайно почтен братовчед му го бе върнал. Стрикланд, където се бе родил, където бяха умрели всички, които бе обичал.

Вече не беше неговият дом, но по Божията воля сега имението му принадлежеше, дяволите да го вземат.

Решението, което взе, не беше старателно обмислено. Той просто отвори очи и го съобщи на Джулиан:

— Промених решението си. Няма да замина за надбягванията в Бедфорд. Трябва да отида в Дорсет, за да огледам имението си.

— Твоето... какво? — примигна Джулиан недоумяващо.

— Моето имение, Стрикланд. Станах собственик. — Реджи се надигна, без да си прави труда да дава повече обяснения на озадачения се приятел.

За миг видя отражението си в огледалото над полицата на камината. Изглеждаше както обикновено, с небрежна, наперена еlegantност, заради която по-младите толкова често му подражаваха. Но вътрешно се чувстваше състарен и огорчен.

Отиде до прозореца и погледна надолу към „Молтън Стрийт.“ През всичките години, откакто живееше в Лондон, беше наемал все това жилище, намиращо се много близо до Мейфеър. Квартирата беше удобна, напълно подходяща за ерген. Но никога не я почувства като свой дом.

— И кога ще се върнеш в града? — попита Джулиан зад гърба му.

— Нямам представа. Може да остана в Дорсет и да стана провинциален земевладелец. Ще се сдобия с червендалесто лице и глутница ловджийски хрътки.

Джулиан се разсмя, възприел думите му като шега, но Реджи ги изрече почти сериозно. Догматичният мъдрец и есеист доктор Самюъл Джонсън твърдеше, че ако човек е уморен от Лондон, значи е уморен от живота. Е, може би Джонсън беше прав. Реджи бе уморен и от Лондон, и от живота.

Може би в Стрикланд щеше да открие нещо, което да направи живота му по-стойностен. Но дълбоко се съмняваше.

Пасищата и горите в Дорсет му бяха добре познати, въпреки че кракът на Реджи не бе стъпвал там, откакто беше на осем години. Още помнеше пустите равнини в подножието на оголените хълмове, макар в Стрикланд да се намираха някои от най-богатите земеделски земи в цяла Англия.

След като реши да напусне Лондон, опакова багажа си и потегли, въпреки че Джулиан Маркам объркано продължаваше да му задава въпроси. Мак щеше да го последва по-късно с двуколката и достатъчно дрехи за по-продължителен престой. Реджи предпочиташе да язди, при това без придружители. Преспа в Уинчестър. На следващия ден, в ранния следобед, той вече приближаваше Стрикланд, неговия някогашен и бъдещ дом.

Макар че бе яздил бързо през по-голямата част от пътя, преди да завие по дългата алея, водеща към къщата, забави хода на коня си. От двете страни на алеята се извисяваха дървета. Бяха общо триста шестдесет и шест бука, по един за всеки ден от годината, включително за високосните години. На едно място в редицата имаше празно място, но до почернелия от мълнията дънер се извисяваше млада фиданка.

Той огледа фиданката, като се зачуди кой от имението е бил толкова грижовен, че да спази традицията и да засади това дърво. Може би господин Уестън, когото толкова хвалеха? По-скоро е бил някой от местните жители. Представителите на рода Давънпорт идваха и си отиваха, но арендаторите, обработващи тази земя поколения наред, оставаха.

В края си алеята правеше завой и къщата изведнъж се извиси в цял ръст пред Реджиналд, без никакво предупреждение. Той дръпна неволно юздите и очите му жадно и забързано огледаха фасадата. Стрикланд беше имение с господарска къща, представляваща нещо средно между скромна провинциална постройка и голям аристократичен замък. Изградена от камък, добиван в близкия хълм Хам Хил, тя приличаше на хилядите други жилища на английските земевладелци.

Когато беше дете, всичките му амбиции се ограничаваха само до това да стане господар на Стрикланд. Винаги бе знаел, че като най-голям син, той ще наследи всичко. Целта му беше да бъде достоен наследник на баща си. Той, също като него, щеше да се грижи за земята, щеше да знае имената на всичките арендатори и щеше да подарява сладкиши на всички срещнати деца. И също като баща си щеше да има жена, чието лице ще светва, когато съпругът ѝ влезеше в стаята.

Но тогава, само за няколко ужасяващи дни, всичко се промени. Когато секретарят на чичо му дойде да вземе останалият сираче Реджи, за да го отведе в Уоргрейв Парк, той замина с него, без да задава въпроси, зашеметен, но покорен пред възрастния господин. Продължи да копнее за деня, в който най-после ще може да се завърне в Стрикланд, докато чичо му не му заяви със суров тон, че имението не е негово и никога няма да бъде.

Оттогава Реджи не мислеше за Стрикланд като за свой дом. Дори се опитваше изобщо да не мисли за имението. През годините, когато вярваше, че ще бъде следващият граф Уоргрейв, знаеше, че домът на неговото детство ще бъде само една нищожна част от наследството му, но никога не бе възнамерявал отново да живее в него.

А ето че накрая, както в началото, му бе останал единствено Стрикланд. Големите му очаквания се бяха изпарили и той не бе нищо повече от член на добра фамилия, с лоша репутация, при това вече не толкова млад.

Но за пръв път в живота си той бе станал собственик на имот, а в Англия земята винаги е била източник на власт и престиж в обществото. Ако някога се бе надявал да открие смисъл в съществуването си, би трябвало да го намери именно тук. Само да не беше толкова уморен...

Устните му се стиснаха в плътна линия, когато осъзна, че мислите му опасно клонят към безгранично самосъжаление. Отново пришпори коня си напред, докато се напрягаше да си припомни какво знаеше за семейството на майка си. Моминското ѝ име беше Стантън, но освен спомените му за нея, нищо друго не изникна в съзнанието му.

Странно е как децата възприемат без никакви въпроси всичко, което ги обкръжава. Никога не бе предполагал, че имението е принадлежало на майка му. Вероятно семейството ѝ се е състояло от стабилни, преуспяващи провинциални земевладелци, но след като аристократичният род Давънпорт бе поел опеката над младия Реджиналд, той бе погребал всичките си спомени за фамилията Стантън.

Къщата в Стрикланд е била построена още по времето на Тюдорите — просторна, двуетажна, с фронтони и неподвижни вертикални разделители на прозорците, както и с ясно открояващи се осмоъгълни комини. Фасадата имаше южно изложение, така че слънцето я огряваше по цял ден, докато отзад се разкриваше гледка към градините, езерото и ниските хълмове в околността.

Това, че къщата беше типична за епохата си, не означаваше, че не е красива.

Истинска изненада бе откритието колко малко се бе променило всичко тук. Площите бяха добре поддържани, а самата къща бе наскоро ремонтирана. Единствено лекото усещане за празнота му подсказваше, че нито родителите му, нито брат му или сестра му ще се покажат от голямата входна врата, за да се спуснат по стъпалата да го посрещнат.

Потръпна. Ръката му стисна тъй силно юздата, че конят изцвили и тръсна глава. Насили се да се успокои, скочи от седлото и завърза поводите на коня в подножието на стълбите. Изкачи се пъргаво, вземайки по две стъпала наведнъж, тласкан от вълнуваща смесица от очакване и опасение.

Ръката му се спря за миг върху тежкото чукало на вратата — месингов пръстен, висящ от устата на лъв. Като дете много го харесваше и все си мечтаеше за деня, в който ще порасне достатъчно, че да може да го достигне с ръка. Побърза да пропъди спомена и почука рязко. Но тъй като не последва отговор, той завъртя дръжката, просто така, за проба. В края на краищата нали притежаваше това

място? Щеше да му се наложи да свикне с новата си роля на господар на Стрикланд.

Дръжката се завъртя под ръката му и масивната врата се отвори навътре, за да го пропусне в голямото преддверие с дъбова ламперия с резба. Премина през голямата дневна, после спря, а косъмчетата на врата му настръхнаха. Очакваше да завари какво ли не, но не и това, че тук нищо не се бе променило.

Всичко бе спретнато подредено, но се долавяше съвсем лек мирис на плесен и мухъл. Цветовете, шкафовете, мебелите, чиито очертания се забелязваха под ленените покривала — всичко бе останало непроменено. Разбира се, бе избеляло и поизносено, но това бяха същите мебели, сред които той бе израснат. Все едно виждаше призрачните фигури на родителите си, седнали край инкрустираната махагонова масичка за игра на карти, да се смеят на нещо, свързано с играта. Рязко се обърна и прекоси помещението към съседния коридор. Никой ли нямаше тук? По-добре беше да намери някой, който да му обясни защо, по дяволите, външната врата е оставена незаклучена.

Зави надясно към всекидневната. Там видя една пълна жена да сваля покривалата от мебелите.

Когато влезе, тя го зяпна, крайно изненадана. Побърза да изтрие ръце в престилката си, преди да се поклони смутено.

— Господин Давънпорт! Изненадахте ме. Много скоро дойдохте. Тъкмо научихме новината и не ни остана време да подготвим всичко както трябва.

Реджи се учуди откъде жената знаеше, че той ще дойде, но после реши, че е логично един нов собственик да се появи, за да огледа собствеността си.

— Все пак сте дошли преди мен. Вие сте...?

Жената изглеждаше малко над четирийсетте, с розови бузи, учтива, но в никакъв случай не и раболепна.

— Аз съм госпожа Хералд. Сигурно не си спомняте, но бях прислужница тук още когато бяхте малко момче. Тогава се казвах Мей Барлоу. — Огледа го от главата до петите и кимна одобрително. — Израснали сте висок, също като баща си.

Реджи присви замислено очи.

— Една от арендаторските ферми се държеше от мъж на име Херадц.

— Да. Омъжих се за Роби Херадц. Живеем в Хил Фарм.

— Къщата е в отлично състояние — заговори Реджи разсеяно, докато оглеждаше всекидневната или някогашния утринен салон. Пропорциите на стаята бяха приятни, а върху две от стените имаше два големи прозореца с няколко крила. Спомни си, че майка му много обичаше да седи тук.

— Да. Беше дадена под наем за доста години на един пенсиониран капитан от флота. Той поддържа много добре къщата, но не посмя да направи промени. Освободи я след смъртта на стария граф. Продължих да навещавам къщата, за да проверявам дали нещо не е протекло или изгнило, и ако трябва — да бъде сменено от дърводелците.

— Свършила сте добра работа. — С течението на годините Реджи бе научил значението на похвалите. Лицето на госпожа Хералд засия.

— Радвам се, че така мислите, сър. Стараем се да правим най-доброто, на което сме способни. — Тя се поколеба за миг, после заговори забързано: — Всички ние много се радваме, че тук отново ще живее някой Стантън. Не беше правилно Уоргрейв да пренебрегва това място толкова много години. Старият граф нито веднъж не стъпи тук, само прибираше парите, но нищо не влагаше обратно.

При тези дръзки думи жената се изчерви, като си спомни, че старият граф беше чичо и настойник на новия господар на имението, но Реджи само ѝ отвърна кротко:

— Аз съм Давънпорт, а не Стантън.

— Но майка ви беше от рода Стантън, а в Дорсет само това има значение — заяви тя и кимна твърдо. — В Стрикланд винаги са живеели поколенията от рода Стантън.

Думите ѝ напомниха на Реджи за официалния тон, с който съдиите произнасяха присъдите си.

— Може би въпросът ми изглежда глупав, но имам ли роднини от фамилията Стантън? — попита той след кратък размисъл.

— Най-близкият е господин Джереми Стантън от Фентън Хол. Той е братовчед на майка ви и беше добър приятел на баща ви. Вече е на възраст, но е истински джентълмен. — Госпожа Хералд поклати глава със съжаление. — Вашата майка, госпожица Ан, беше единствено дете. Жалко, че нейният клон от фамилията свърши с нея.

Ако имахте по-близки роднини, те нямаше да позволят старият граф да ви отведе след... — Тя млъкна, сетне реши да не довършва изречението. Вместо това добави: — Всички от семейство Стантън винаги са се грижили за своите роднини.

Може би и заради това са измрели, помисли си Реджи цинично, но не посмя да го изрече в лицето на госпожа Хералд, пламнало от фамилна гордост. На глас заяви само:

— Моят прислужник ще пристигне утре или вдругиден с багажа ми, но аз реших да избързам.

— Да ви оправя ли господарската спалня?

Ярък спомен проблесна в съзнанието на Реджи. Въпреки модата да се спи отделно, родителите му винаги спяха заедно в нея, в широкото легло с четири дъбови колони с богата резба. Струваше му се някак нередно да спи в тяхното легло.

— Не, ще се настаня в стаята над нея. Мисля, че ѝ казваха синята спалня.

— Много добре, сър. А искате ли нещо за ядене? Снаха ми Моли Барлоу е долу в кухнята — чисти и подрежда продуктите в килера. Много бързо може да ви приготви нещо леко за закуска.

— Може би по-късно. Сега бих искал да видя господин Уестън. Знаете ли дали е в кабинета, или е излязъл някъде в имението?

Госпожа Хералд замълча. Обичайната ѝ бързивост внезапно изчезна.

— Трудно е да се каже, сър. Управителят много работи. Може да е навсякъде.

— Казаха ми, че господин Уестън се справя много добре.

— О, да, господин Давънпорт. Никъде няма да намерите подобър управител — потвърди тя със странно, едва ли не виновно изражение.

Реджи я изгледа с любопитство, като се зачуди защо споменаването на Уестън имаше такъв ефект върху госпожа Хералд. Да не би управителят да имаше афера с нея? Или хората от глухата провинция не страдаха от такива пороци? Ако е така, Дорсет наистина ще се окаже адски скучно място.

Излезе от всекидневната. Докато обикаляше из къщата, видя две момичета да лъскаат дървените мебели и да търкат подовете. Те го изгледаха с нескрито любопитство, захилиха се свенливо и побързаха

да сведат глави, когато той им кимна. Обзе го странното усещане какво е да си господар на имение.

Страничната врата го отведе до широкия двор с калдъръм, заобиколен от сгради, иззидани от същия сиво-жълт камък, както главната къща. Всичко тук му бе толкова познато. Погледна нагоре и си припомни деня, когато се бе покатерил по една стълба, оставена от мъжа, който поправяше покрива. Като се качи най-горе и закрачи, много щастлив, по каменните плочи, се чувстваше чудесно, докато майка му не се появи, за да му заповяда *моментално* да слезе от покрива. Нямаше представа какво можеше да се случи, ако падне долу на калдъръма, затова се изненада от тревогата, изписана по лицето на майка му, но веднага слезе долу.

В онези дни той беше много послушен. Това бе едно от многото неща, които се бяха променили, след като напусна Стрикланд.

Краката му неусетно го поведоха към кабинета на управителя на имението, намиращ се в срещуположния край на двора. Когато натисна дръжката, вратата се откря тихо. Пристъпи вътре. Стаята му се видя сумрачна след яркото следобедно слънце на двора. Зад бюрото стоеше мъж, обърнат с лице към лавицата с книги, зает с търсенето на някакъв том. Явно не бе чул откряването на вратата, затова Реджи имаше време да го огледа. Слаба фигура, с много изправена стойка, с удобното облекло, което носеха хората в провинцията — кафяво сако, кожени бричове и износени ботуши.

Очите на Реджи постепенно се адаптираха към по-слабата светлина в кабинета и той остана напълно шокиран, като разбра, че гледа не мъж, а жена, облечена в мъжки дрехи. Погледът му се плъзна с възхищение по дългите ѝ, добре оформени крака, докато се питаше смаяно коя, по дяволите, беше тя? Може би някоя от многото представителки на рода Хералд? Трудно му бе да си представи някой от този толкова консервативен клан да се облича толкова предизвикателно.

Изкашля се възпитано и попита:

— Да знаете къде е господин Уестън?

Тя подскочи като подплашен заек, преди да се извърне рязко към него. Жената бе по-висока от всички жени, които бе виждал, с големи очи и впечатляващо правилни черти. Разкошната ѝ кестенява коса бе

стегната в дебели плитки, образуващи строг венец около главата ѝ, придаващ ѝ царствен вид, който дори изненадата не успя да помрачи.

Сега, когато я виждаше още по-ясно, той не можеше да си обясни как е могъл да допусне грешката да я вземе за мъж. Въпреки строго мъжките си дрехи, тя притежаваше великолепни женствени извивки на точните места. Всъщност, мъжкото ѝ одеяние я правеше да изглежда направо предизвикателна.

Интересът му рязко се засили. Може пък животът му в Дорсет да се окаже много по-забавен, отколкото бе очаквал. Жената изглеждаше над двайсет и пет годишна и очевидно не бе някоя стеснителна девственица. Изражението ѝ беше почти войнствено. Но от друга страна в Реджи се появи подозрението, че е глуха.

— Имате ли някаква представа къде е господин Уестън? — повтори той.

Последва момент на абсолютна тишина. После тя си пое дълбоко дъх, при което ленената ѝ риза се развълнува прелестно, и отвърна с войнствен тон:

— Аз съм Уестън.

[1] Известен клуб за джентълмени. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Застинала от изненада, Алис се втренчи в непознатия. Как можеше да има такъв лош късмет! Не беше очаквала Давънпорт да пристигне толкова рано. Не се съмняваше кой бе новодошлият, след като влезе в кабинета със самочувствието на собственик.

Тя редовно четеше лондонските вестници, за да следи какво става в света, от който бе избягала, а на техните страници често се споменаваха за подвизите на Реджиналд Давънпорт. Той беше разпуснато конте, един от празноглавите джентълмени, отдадени единствено на залагания по надбягвания, запои и разврат. И сега мъжът пред нея потвърждаваше най-лошите й страхове.

Можеше да мине за красив, ако аристократичният му нос не беше чупен и после зараснал малко накриво. Бе на около четирийсет, макар в косата му да нямаше нито един бял косъм, но издълженото му лице бе белязано от годините, прахосани в разгулен живот. Въпреки очевидната му сила и атлетично телосложение, мургавата му кожа имаше нездрав тен. Несъмнено наказание за пороците му.

Единственото, което в момента можеше поне малко да я успокои, бе, че и Давънпорт изглеждаше не по-малко смаян от нея.

— А. Е. Уестън, управителят на Стрикланд?

— Да. — Единственото, което тя успя да произнесе, не прозвуча особено учтиво.

Лицето му доби развеселено изражение. Закрачи из кабинета, докато дръзкият му поглед я преценяваше. Задържа се върху гърдите и бедрата ѝ. Очите му бяха удивителни, яносини, като аквамарин. Движеше се красиво, с наперената мъжественост и елегантната грациозност на расов жребец.

Освен всичко друго той беше с половин глава по-висок от нея, което никак не ѝ допадна. Тя бе свикнала да гледа мъжете отгоре или поне наравно, очи в очи. Фактът, че трябваше да вдигне поглед нагоре към лицето му, я смущаваше.

Опряла гръб в лавицата е книгите, Алис се вцепени, когато той се приближи към нея. Лицето ѝ пламна. Пронизващият му поглед я караше да се чувства сякаш е разсъблечена — занимание, в което Давънпорт очевидно притежаваше богат опит.

Той се спря чак когато помежду им остана по-малко от метър. Лицето му бе загрубяло и обветрено като на мъж, прекарващ много време на открито.

— Доколкото виждам, вие сте жена — изрече провлачено.

Изпълнена с внезапна ярост, Алис му отвърна със същия внимателен оглед, на който я бе подложил той. Погледът ѝ се плъзна бавно по стегнатата му фигура, от мощните му рамене до скъпите ботуши за езда, като посвети специално внимание на бричовите му от еленова кожа, плътно прилягащи към мускулестите му бедра.

— Не е трудно да се определи пола на един човек — процеди тя, с глас, остър като погледа ѝ.

Реджи се ухили лукаво.

— Невинаги. И ако само с гледане не може, съществуват по-сигурни методи за проверка.

Намекът му беше съвсем явен и също толкова обиден. Ако само с погледи можеше да се убива, Реджиналд Давънпорт вече щеше да е мъртъв. Алис знаеше, че не е от жените, по които мъжете се прехласват, и по този начин можеше да говори само някой арогантен прелъстител, от онези, които тичат след всяка фуста, която се мерне пред очите им. Отвори уста и понечи да го скастри жестоко. Годиците, които бе прекарала, надзиравайки непокорни работници, бяха превърнали езика ѝ в безпощадно оръжие, плющящо като камшик.

За щастие навреме успя да си спомни, че трябва да положи усилия да спечели благоволенieto на този мъж, а не да го превръща в свой враг. Заради това стисна здраво устни. Но желанието ѝ да му отвърне бе толкова силно, че челюстите я заболяха, докато се мъчеше да се овладее. Най-после успя да възвърне самообладанието си и да заговори с по-спокоен тон:

— Предполагам, че искате да видите счетоводните книги. Или първо предпочитате обиколка из собствеността си?

Той я изгледа замислено.

— Всъщност това, което желая сега, е да поговорим и да изпием по чашка. Имате ли нещо за пиене тук?

Тя отвори безмълвно вратата на шкафа и извади бутилка уиски, заедно с две малки чаши, след което наля в тях по два пръста на него и на себе си. Самата тя пиеше рядко, но понякога посетителите оставаха благодарни, ако им предложеше малко алкохол. Може би уискито щеше да ѝ помогне да смекчи сърцето на Давънпорт.

Като пие чашата си от скованите ѝ пръсти, той седна и протегна дългите си крака, толкова спокоен, колкото тя бе напрегната.

— Допускам, че покойният граф не е знаел, че сте жена. Иначе в никакъв случай нямаше да ви задържи. — Отпи една глътка. — А сегашният граф знае ли?

Алис седна зад бюрото.

— Не. При единственото посещение на Уоргрейв в Стрикланд си измислих извинение, за да не се срещна с него. — Тя също отпи от уискито си, нуждаеща се от топлината му.

— Колко мило е да узная, че братовчед ми не е приел това като обида — промърмори той.

— Ще ме уволните ли заради това, че съм жена? — попита Алис безцеремонно, твърде напрегната, за да бъде тактична.

Студеният му поглед отново я обходи.

— Не ме предизвиквайте. Идеята да ви уволня е доста изкушаваща.

— Смятате, че една жена не може да се справи с тази работа? — попита Алис, опасявайки се, че е изгубила битката още преди да е започнала.

Давънпорт сви рамене.

— Вие очевидно се справяте. Макар че никога не съм чувал за жена управител, едва ли е голяма рядкост жена да ръководи имение, което е наследила.

— Тогава защо ще искате да се отървете от мен?

Той допи уискито си и се наведе напред, за да си долее още малко. Но вместо да ѝ отговори, я попита:

— Омъжена ли сте? Или сте вдовица?

— Не съм омъжена, но какво значение има това? — Алис вече едва сдържаше яростта си.

— Преди всичко сте прекалено млада за тази длъжност, дори и да бяхте мъж. А фактът, че сте неомъжена, може да даде повод за клюки, особено когато собственикът е ерген.

Алис се втренчи слисано в него. От всичко, което Давънпорт можеше да ѝ каже, това най-много я порази.

— Един прелъстител се е загрижил за *благоприличието*?

Той се изсмя шумно, като чу шокирания ѝ глас. Смахът му смекчи строгостта, доскоро изписана по лицето му.

— Имам чувството, че моята репутация ме е изпреварила и тук. Толкова ли е немислимо един прелъстител да има някакви норми за прилично поведение?

От стеснение Алис се изчерви като божур. Да го нарече прелъстител в лицето беше непростимо нахалство. Слава богу, че той реагира така развеселено, без да се обиди.

— Не мога да си представя — поде младата жена предпазливо, — че моят пол ще предизвика неодобрение или притеснение у някого. Аз съм на трийсет, едва ли мога да мина за невръстно момиче и от четири години се занимавам с тази работа. Всички в тази част на Дорсет са свикнали с мен.

— Аз не съм свикнал с вас — заяви той безцеремонно. — Очевидно е от начина, по който говорите, че сте достойна и уважавана жена — порода, която ми е почти напълно непозната. Ще се наложи да се срещаме редовно, ако ще работите за мен. Но не съм склонен през цялото това време само заради вашето присъствие да си налагам ограничения за това, което говоря.

Тя сви рамене.

— След четири години работа с какви ли не работници едва ли нещо може да ме шокира. Дръжте се с мен като с мъж. — Не можа да се сдържи и додаде: — Вероятно така ще е по-безопасно за самата мен.

Той само стисна устни.

— Звучи сякаш очаквате от мен да се нахвърля на всяка жена в имението.

— Ще го направите ли? — изгледа го тя предизвикателно.

— Не и ако съм трезвен — отвърна той безцеремонно.

На Алис ѝ се искаше разговорът да не беше поел в тази посока. Надяваше се Реджиналд Давънпорт да не остави след себе си в графството цяла върволица от незаконни деца, но ако смяташе да го направи, тя нямаше как да го спре.

За щастие той смени темата.

— Може ли да ми обясните как станяхте управител, госпожице Уестън?

Алис сведе поглед към чашата, която още стискаше в ръцете си.

— Започнах като гувернантка в едно имение наблизко, собственост на госпожа Спенсър, вдовица, която имаше проблеми със своя управител. Аз съм... израснала във ферма и можех да ѝ помогна с полезни съвети. Накрая тя уволни своя управител и ми възложи неговите задължения.

— Разбирам. — Докато отпиваше от уискито си, я наблюдаваше безизразно над ръба на чашата си. — А как се озовахте в Стрикланд?

Алис се поколеба, докато търсеше най-подходящите думи.

— Госпожа Спенсър знаеше, че скоро ще умре, а племенникът на съпруга ѝ, който щеше да наследи имението, нямаше да ме задържи на работа. И когато се оваканти мястото за управител на Стрикланд, тя ми предложи да кандидатствам за тази служба. Даде ми отлични препоръки и успя да убеди неколцина от земевладелците в околността да я подкрепят. Всички те си мислеха само какъв номер ще погодят на граф Уоргрейв. Тук никой не харесва богатите земевладелци, на които кракът им не стъпва в имотите им. И заради препоръките ми секретарят по стопанските дела на граф Уоргрейв ме назначи, без дори да ме е видял. Под моето ръководство нещата в имението вървяха доста добре, така че нямаше поводи да се усъмнят в способностите ми.

Госпожа Спенсър бе поискала цена за услугата си: след смъртта ѝ Алис да стане настойница на племенницата и двамата племенници на старицата. А Алис нямаше нищо против да се грижи за бившите си възпитаници. Обаче не се реши да спомене за това пред новия си работодател. Ситуацията и без това вече бе достатъчно сложна.

Давънпорт се намръщи, вперил поглед във върховете на ботушите си, докато размишляваше за нейното бъдеще. Тя го изгледа тревожно, но бе невъзможно да отгатне мислите му.

Тишината бе нарушена от влизането на коняря в кабинета.

— Какво има, Бейтс? — попита го Алис.

— Извинете ме, лейди Алис, но мисля, че трябва да се постави шина на единия от конете, теглещи плуга. — Въпросът беше отправен към нея, но неприкрито любопитният поглед на коняря бе насочен към новия собственик.

— Сложи му бандаж със студена вода — нетърпеливо заповяда Алис. — По-късно ще го погледна. Има ли още нещо?

— Не, госпожо — промърмори Бейтс и бавно се изниза от кабинета.

— За всичко ставащо в Стрикланд ли се обръщат към вас? — Давънпорт повдигна учудено вежди.

— Разбира се, че не. Това беше просто извинение да огледа отблизо новия собственик. Сега всички тук изгарят от любопитство. В края на краищата вие имате властта да назначавате или да уволнявате всеки един работещ в имението.

Алис остана доволна да види, че думите ѝ леко го изненадаха. Добре, колкото повече се замисляше върху новите си отговорности, толкова по-добре. Съдейки по вида му, явно беше от хората, които досега са имали съвсем бегло понятие от думата отговорност.

Със сардонична усмивка той отново върна разговора към нейната особа.

— Лейди Алис? От коя благородна фамилия произлизате, за да сте заслужила тази титла?

— Това е нещо като прякор. Веднъж някой ме нарече лейди Алис и обръщението остана. Предполагам, че е заради властните ми маниери — побърза да добави, леко смутена от изпитателния му поглед.

Реджи се усмихна при това нейно обяснение.

— Лейди Алис. Отива ви. И аз ли да ви наричам така или предпочитате обръщението „госпожица Уестън“?

— Както желаете, господин Давънпорт — отвърна младата жена, като дори се постара да прозвучи като послушен служител, макар че стомахът ѝ се разбунтува. Отпи още малко от уискито, с надеждата да го успокои.

Продължиха да отпиват от уискито в мълчание. Давънпорт се задълбочи в мислите си, но накрая Алис не можа да издържи на напрежението и попита:

— Е?

— Е? Какво? — вдигна поглед той.

Тя вирна брадичка, разгневена, задето той се преструваше, че не разбира за какво го пита.

— Ще ме уволните ли?

— Преди да пристигна тук, реших да не правя никакви промени, докато не се запозная по-отблизо с обстановката. — Изгледа я внимателно през полупритворените си клепачи. — Ще бъде ужасно неудобно да имам за управител жена, но изглежда тук всички много ви ценят. И тъй като се справяте с тази работа, ще е глупаво да ви освободя поради причина, заради която не сте виновна и която очевидно не ви пречи да изпълнявате задълженията си.

Алис въздъхна, почти замаяна от връхлетялото я облекчение. Наистина не бе очаквала такова разумно отношение от мъж, водещ толкова разпуснат живот.

Сякаш прочел мислите ѝ, той свъси сурово гъстите си вежди и поде:

— Засега ще ви задържа, но искам две неща да са напълно ясни. Първо, възнамерявам да се съобразя с искането ви и ще се държа с вас като с мъж, така че не искам да слушам каквито и да били изблици на стара мома заради грубия ми език и несдържаното ми поведение.

Той изчака, докато тя му кимна в знак на съгласие, преди да продължи:

— И второ, през последните четири години вие сте управлявали Стрикланд, с власт над всеки и всичко в имението, като сте били отговорна само пред един лондонски адвокат, който никога не е посещавал тази собственост. На практика вие сте били собственикът. Но сега Стрикланд е *мой* имот. Ако ви кажа да засеете портокалови дръвчета наред пасището с напоителните вади, ще го направите. Ако поискам работниците да издълбаят саксонски кон върху варовиковия склон на хълма, ще дадете съответните заповеди. Ако искам овцете да са розови, ще наредите да ги боядисат.

Остави чашата си на бюрото и се наведе напред, за да наблегне на думите си. Лицето му изведнъж стана много строго.

— Склонен съм да изслушвам съветите ви относно поддържането на имението, тъй като имате много повече опит от мен. Но след като веднъж взема някакво решение, ще очаквам да го изпълните, без да ми задавате повече въпроси. Вече не сте пълноправна господарка на имението. Ще разполагате само с властта, която аз ви предоставя. За вас промяната не е на добро. И не очаквам да я харесате, но очаквам да я приемете цивилизовано и с разбиране за

бъдещето ни сътрудничество. Но ако не можете, по-добре ще е да си тръгнете още сега.

Алис се взря в студените му синьо-зелени очи и осъзна, че никак не е трудно да намрази Реджиналд Давънпорт. До днес единствената ѝ тревога бе дали няма да я уволни веднага. Ала сега, след като бе преодоляла първото препятствие, се оказа, че занапред ще ѝ бъде още по-трудно.

Новият ѝ работодател бе пристъпил направо към сърцевината на нейната дилема с доста обезпокоителна проникателност. От години тя управляваше Стрикланд като свое феодално владение. Благодарение на поста си и на това, че се държеше като просветен монарх, никой не оспорваше заповедите ѝ и тя се гордееше с постигнатото от нея. Ала ето че сега той недвусмислено ѝ заявяваше, че с нейното царуване е свършено. И че отсега нататък ще бъде само един служител, точно какъвто бе и най-неопитният новак сред ратаите на полето.

За Алис бе в природата ѝ да командва, но подчинението никак не ѝ се удаваше. За нещастие нямаше избор. Никъде другаде нямаше да намери по-добра работа.

— Е? — подкани я той, когато мълчанието ѝ се проточи прекалено дълго.

Младата жена преглътна с усилие, за да потисне негодуванието си, и хладно процеди:

— Приемам условията ви, господин Давънпорт.

Той ѝ се усмихна с ленива чаровност, което беше в удивителен контраст спрямо държанието му от преди малко.

— Може да ги приемате, но сигурно ви се иска да ме накълцате на парчета. — Изправи се на крака и сведе поглед към нея. — Не ми пука какво си мислите за мен, стига да си вършите добре работата и да не се цупите. Съгласна ли сте?

Алис също се изправи. След миг на колебание му протегна ръка с неохотно уважение.

— Съгласна съм.

Ръката му се оказа твърда и силна, а не мека и отпусната като на повечето от лондонските джентълмени. След като се уговориха да се срещнат на следващата сутрин за обиколката из имението, той взе от нея счетоводните книги за последните шест години и ги отнесе в господарската къща, за да ги прегледа обстойно.

След като новият господар на Стрикланд си тръгна, Алис се отпусна в стола с въздишка. Все още имаше работа, поне засега. Но вече бе изправена пред сериозния въпрос дали ще може да работи за Реджиналд Давънпорт, без да ѝ се наложи да го убие.

След като оцеля от мъчението, на което я подложи новият собственик рано сутринта, вечерта на Алис ѝ се наложи да изтърпи разпита на своите повереници. Тя изчака да седнат край масата за вечеря, преди да обяви:

— Днес господин Давънпорт пристигна от Лондон.

Посрещна я хор от възклицания. Мередит се извърна толкова рязко, че златистите ѝ къдрици се люшнаха около лицето ѝ.

— Лейди Алис! — възкликна обвинително. — Защо не ни каза по-рано?

Петнайсетгодишният ѝ брат Питър запита нетърпеливо:

— И колко дълго ще остане?

Уилям, седемгодишният изтърсак в тяхната фамилия, преглътна набързо парчето от пудинга и извика:

— Разкажи ми за конете му!

При всичките тези искания на Алис не ѝ оставаше нищо друго, освен да се усмихне мило. И тримата Спенсър я гледаха с очакване, настръхнали от любопитство. Дори и Атила с оживление следеше какво става, макар в неговия случай интересът му да се дължеше само на надеждата да получи нещо за ядене.

— Исках първо да се нахраните, преди да ви съобщя новината, защото знаех, че после няма да има спокойствие. А сега да отговоря на въпросите ви. Не зная колко дълго ще остане, но ми се струва, че засега тук му харесва. Язди великолепен черен жребец. Има двуколка. Освен това ще доведе още няколко коня за лов. Ако те са добри само наполовина колкото жребеца му, Уилям ще попадне в конския рай.

Уилям, който също като сестра си имаше златисторуси коси и слънчев характер, ахна възторжено. Но Мери не бе забравила за най-голямата тревога на Алис и затова попита предпазливо:

— А той няма ли нищо против да има жена за управител?

Алис се поколеба, като си припомни онова мургаво, язвително лице.

— Има, но реши да пренебрегне този ми недостатък, поне засега.

— Иска ми се да се срещна с него — изрече Питър замечтано. — Трудно е да си представиш в Дорсет да се появи такава наистина видна личност.

Алис го изгледа замислено. За разлика от русите си, крайно разумни роднини, Питър имаше кестенява коса и замечтан, още незрял, някак си ученически маниер. Въпреки че амбициите му бяха насочени към църквата, той се интересуваше много и от светския живот в Лондон. Също като брат си и сестра си, Питър беше забележително щастливо и уравновесено момче, макар да бе осиротял толкова малък. Но сега беше във възрастта, когато имаше нужда от бащинско напътствие, което Алис не можеше да му даде. Никак нямаше да е трудно за Питър да се възторгне от новия собственик на Стрикланд.

Затова, с надеждата да затъмни поне отчасти блясъка на Давънпорт, тя заговори обезсърчаващо:

— В Лондон може да е видна личност, но тук е най-обикновен провинциален джентълмен.

— Той е член на клуба „Четири коня“ — заяви Питър, без да се смути. — Освен това се говори, че е един от най-добрите боксьори в Англия. И ако искал, дори е можел да стане шампион в професионалната лига.

Алис въздъхна. Четирите ѝ години като настойница я бяха научили, че понякога е невъзможно да пренасочиш посоката на мисълта на младежите. Нищо не можеше да намали възторга на Питър.

— Красив ли е? — Въпросът, естествено, бе зададен от Мери.

Алис изгледа момичето с тревожно опасение. Макар че Мередит притежаваше вродено умение да се справя с младите си обожатели, не можеше да се мери с прелъстител като Давънпорт. На Алис ѝ се искаше да ги държи далеч един от друг, но за целта Стрикланд бе твърде малко имение.

— Не, не е красив, а и е достатъчно възрастен, за да ти бъде баща — отвърна хладно.

Почувства се неудобно, защото много добре знаеше, че думите ѝ не отговаряха напълно на истината. Със сигурност Давънпорт не беше Адонис, но притежаваше сексуален магнетизъм, който едновременно

привличаше и ужасяваше жените. Добре поне, че приемната ѝ дъщеря не се ужасяваше толкова лесно.

Мери подпря лакът на масата и отпусна брадичка върху дланта си.

— Той ще е доста самотен в онази голяма къща. Трябва да го поканим на вечеря.

— След като местните земевладелци научат, че е превърнал Стрикланд в своя резиденция, ще получи достатъчно покани, така че няма да сучае. Давънпорт сега е собственик на голямо имение, а в околността има достатъчно неомъжени дъщери на богаташи, за да си осигури незабавен достъп до обществото им, стига да не извърши нещо твърде възмутително — заяви Алис с цинична откровеност. — Освен това отлично знаеш, че не е благоприлично да каним на вечеря работодателя ми.

Мери се усмихна закачливо.

— Това не е имение с нормален управител.

— Не е — призна Алис, — но това не означава, че ще общуваме като равни с Давънпорт. Ще бъде както неподходящо, така и неудобно.

Като пренебрегна забележката на настойницата си, също както Питър преди малко, Мери продължи да говори все така замечтано:

— Винаги съм се чудела как ли изглежда един прелъстител.

— Мередит, подобен разговор е напълно неуместен — скастри я вбесената ѝ настойница. — Не желая никой от вас да досажда на господин Давънпорт. И повече никакви приказки за конете му, нито за спортните му занимания, нито за светския му живот. Разбрахте ли ме?

Но можеше да си спести приказките. В спокойно имение като Стрикланд един елегантен непознат мъж неизменно щеше да се превърне в обект на много слухове и любопитство. Единствената утеха на Алис бе мисълта, че Давънпорт изглеждаше твърде нетърпелив и погълнат от себе си, за да си губи времето с развращаването на момчетата.

Обаче с Мередит положението беше съвсем различно. Красотата ѝ привличаше мъжете както медът осите. Все пак местните ергени се отнасяха с уважение към нея, но Давънпорт идваше от напълно различен свят. Мери се справяше така умело с тукашните си ухажори, че можеше и да не осъзнае колко е опасно да си играе с огъня, докато не се опари. Което означаваше, че Алис трябваше да държи Давънпорт

по-далеч от момичето, като в същото време не му дава поводи да недоволства от работата ѝ на управител.

Не беше нужно да си пророк, за да предвидиш появата на буреносни облаци на хоризонта.

Реджи прекара вечерта в преглеждане на счетоводните книги на имението, като ги разпръсна върху масата в библиотеката. Вече наближаваше полунощ, когато затвори последната. Изправи се, протегна се, после взе чашата си с бренди и закрачи край високите стъклени врати. Градините, които през деня му се сториха занемарени, сега, на бледата лунна светлина изглеждаха красиви. Целият пейзаж му беше странно познат. Явно старият морски капитан, който дълги години бе обитавал къщата, бе внесъл толкова малко промени, че Реджи подозираше, че ако отиде в старата си спалня, щеше да я завари в точно същия вид — с книжките по рафтовете и другите му детски съкровища.

Както и да е, нямаше намерение да доказва предположението си. И без това вече бе достатъчно изнервен.

Къщата го посрещна приветливо, ала сякаш бе обитавана от призраци. Той почти очакваше да се сблъска с някой от членовете на семейството си. Предполагаше, че това натрапливо усещане щеше да отmine с течението на времето. Дано наистина станеше така, иначе нямаше да може да живее тук.

Отпи солидна глътка от брендито. Стрикланд можеше да се окаже за него непоносимо място за живеене. С какво, за бога, се занимават вечер местните хора? Тук би могъл да умре от скука.

Но въпреки лошите си предчувствия, Реджи не можеше да се отърси от мрачното усещане, че вече не би могъл да се върне към предишния си живот. Мислено бе изгорил всички мостове, като пристигна тук. Животът му бе кух в сърцевината си. Единственият въпрос бе с какво да запълни тази празнота.

Ако не се брой брендито.

Взе свещника и слезе на долния етаж. В музикалната стая се влизаше откъм всекидневната. Старото пиано още си стоеше там, самотно и величествено.

Остави свещника върху блестящия махагонов капак, седна на скамейката и изсвири няколко акорда за проба. Звучите се понесоха във въздуха, развалени от няколко неверни тона. Трябваше да поръча да акордират пианото.

Пръстите му бяха сковани, отвикнали да свирят. Откога не бе сядал зад пиано? От години. Майка му го беше учила да свири на същия този инструмент. Той обичаше тези уроци. Веднъж тя му каза, че ако продължава да учи и репетира усърдно, някой ден би могъл да стане превъзходен пианист.

Тази възможност бе една от многото, които той бе пропилял, след като напусна Стрикланд. Все пак, макар да не бе ходил повече на уроци, през годините се случваше да посвири, когато видеше пиано и наоколо нямаше кой да го чуе. По едно време и това престана да прави. Кога се случи това? Преди три години? Или преди пет? Преди да започне да се напива дотам, че нищо да не помни. Защо бе позволил нещо толкова важно да му се изплъзне?

Повдигна седалката на скамейката пред пианото и извади нотните страници, оставени най-отгоре. Оказаха се соната от Бетовен. Може би самият той ги бе оставил тук преди почти трийсет години. Отново си каза, че морският капитан очевидно нищо не бе променил тук.

Без да обръща внимание на странната ситуация и на остарелите нотни страници, той започна да свири сонатата. Можеше да се окаже, че усъвършенстването на музикалните му умения щеше да успее донякъде да запълни празнотата около него. След половин час пръстите му сами започнаха да си припомнят това, което мозъкът му до голяма степен бе забравил.

Когато свърши, вдигна свещника и продължи среднощната си разходка, докато стигна до всекидневната. Спря се на прага. В цялата къща тази слънчева стая бе една от най-приятните. Това бе любимото място за усамотение на майка му, но самият той никога не се бе чувствал удобно тук. А сега, през нощта, в отсъствието на майка му, от вида на празната стая косъмчетата на врата му настръхнаха. Останалите призраци в Стрикланд бяха дружелюбни, но не и духът, обитаващ тази стая.

Присмя се на прекалено буйното си въображение, върна се в библиотеката и се отпусна в любимото кресло на баща си. По ръст и

телосложение много приличаше на него, а креслото бе изработено точно по мярката на баща му. Взе в лявата си ръка чашата с бренди и се замисли за това, което бе свършил днес.

Имайки предвид старанието ѝ, с което бе поддържала къщата обитаема, бе предложил на госпожа Хералд да остане на постоянна работа. И тъй като не бе настоял тя да ноцува в къщата, жената бе приела с радост предложението му. Освен това госпожа Хералд му препоръча няколко момичета за прислужнички и помощнички в кухнята. Реджи предполагаше, че всички бяха нейни роднини, но нямаше нищо против, стига да си вършеха добре работата.

Моли Барлоу, пълничка, приятна на вид вдовица, малко над четирийсетте, снаха на госпожа Хералд, бе доказала недвусмислено, че е добра готвачка, така че той реши да остави и нея за постоянно. През следващите два дни тя и най-малкото ѝ дете щяха да се пренесат в стаите за прислугата. Реджи я бе огледал с интерес, но нямаше да се приеме добре, ако вкараше в леглото си слугините. Трябваше да си потърси жени другаде, може би в Дорчестър.

Или пък можеше да покани Челси да му погостува. Засмя се при мисълта как ще реагират местните. Някои от мъжете в околността дори може би я познаваха, след като тя държеше един от най-добрите публични домове в Лондон. Ако тя останеше в Стрикланд, той със сигурност щеше да изпадне в немилост пред дамите от местната аристокрация и така щеше да пресече в зародиш евентуалните им брачни домогвания.

Веселото му настроение помръкна и той уморено прокара ръка през тъмната си коса, когато мислите му се насочиха към невероятния му управител. Не се тревожеше наистина, че нежните ушенца на лейди Алис ще се зачервят от грубия му език. Истинската опасност беше, че щеше да му е много трудно да държи ръцете си далеч от проклетата жена. Макар Реджи да имаше богат опит с широк кръг от жени, привлекателната и висока Алис, с дълги крака и пищни форми можеше да го превърне в размекнат глупак. Особено ако се обличаше както този следобед — краката ѝ веднага привличаха вниманието. Но и цялата ѝ фигура бе също толкова съблазнителна.

При други обстоятелствата тя можеше да се окаже истинска находка за него, но по време на разговора им той коригира

първоначалното си впечатление. Младата жена може и да не беше от най-срамежливите, но със сигурност беше девствена.

Въпреки необичайното ѝ облекло и занимание, в нея се спотайваше властната душа на гувернантка. Не бе успяла да прикрие силното си неодобрение от персоната му. Не че Реджи я обвиняваше за това. Самият той щеше да се вбеси, ако с години е управлявал някое имение и накрая внезапно бъде отстранен. В нейния случай гневът се допълваше от презрението ѝ спрямо онези мъже, към които спадаше и новият собственик.

Много по-просто щеше да бъде да се отърве от нея, но не му се щеше да я прогони. Тя бе стигнала до сегашното си завидно положение само благодарение на щастливата случайност и надали щеше да намери другаде подобна служба. Което щеше да бъде едновременно крайно неприятно и несправедливо, защото проверката на счетоводните книги бе доказала, че жената притежава истински талант за тази работа, граничещ направо с гениалност.

Реджи винаги бе умял да борави сръчно с числата, а счетоводните книги му бяха разкрили една доста интригуваща история. Предишният управител е бил уволнен от икономическия помощник на Уоргрейв заради злоупотреби. Но след като госпожица Уестън поела работата, приходите от имението веднага се увеличили просто заради съвестното водене на счетоводството.

А след това започваше да става още по-интересно. През първите две години под ръководството на лейди Алис приходите нараснали доста, но печалбите били изхарчени за значителни капиталови разходи. През последните две години обаче тези разходи се изплатили благодарение на рязкото увеличение на приходите. Много от разходите не бяха пояснени подробно в счетоводните баланси. Имаше само някакви загадъчни вписвания, за които трябваше да я разпита.

Отново напълни чашата си с бренди. Облегна се по-удобно на стола, замислен за великолепното тяло на тази жена и за това как си губеше времето като стара мома, отдадена само на работата си. Ако беше толкова млада, колкото изглеждаше, можеше да има известна надежда да я научи на това, което досега е пропуснала. Но тъй като тя бе достигнала вече зрялата възраст на трийсетте и все още беше девствена, войнствено настроена срещу похотливите мъже, поведението ѝ надали щеше да се промени.

Реджи въздъхна и отново отпусна глава на облегалката на стола. Не се съмняваше в способността си да контролира нагона си, когато бе трезвен, но ако тя разхождаше наоколо красивото си тяло, когато е пиян, държанието му можеше да прескочи границите на благоприличието. А наистина нямаше нужда от още причини, за да се презира.

Е, ако през деня оставаше трезвен, нямаше вероятност да се сближи много с управителя си, така че добродетелността ѝ нямаше да бъде застрашена. Сега обаче беше изпил толкова бренди, че ако в момента лейди Алис беше тук, като нищо можеше да забрави, че е джентълмен по рождение и да ѝ направи най-неприличното предложение. Тогава тя щеше да му издърпа яко ушите, а на него щеше да му се наложи да си търси нов управител.

Засмя се и отнесе гарафата с бренди в спалнята си. В сегашното му настроение много по-забавно бе да си фантазира какво би могло да се случи, ако тя не му издърпа яко ушите.

ГЛАВА 5

Реджи се събуди с познатото туптене в слепоочията, както винаги, след като изпиеше твърде много бренди. Беше успял да се довлече до леглото, което означаваше, че не е бил чак толкова зле, колкото през последната му сутрин в Лондон, но и сегашното му състояние никак не бе добро. Откри пипнешком часовника върху нощната масичка и видя, че е седем и половина. Имаше достатъчно време да се приведе в по-приличен вид, за да се срещне с лейди Алис за обиколката из имението.

Изпъшка и се претърколи до края на леглото. Седна и подпря глава на двете си ръце, докато се молеше Мак Купър да пристигне днес от Лондон. Много по-трудно му бе да посреща сутрините без страхотните специалитети на Мак против махмурлук.

Изправи се бавно и внимателно. Гарафата с бренди бе празна, което обясняваше защо го цепеше главата. Трябва да се погрижи да му доставят още алкохол преди края на деня, защото при тази скорост избата скоро щеше да се изпразни.

Сутринта се случи влажна и облачна. Когато оседла коня си Буцефал, Реджи безмълвно се прокле, задето бе поискал тази обиколка. Съзнателно бе избрал да направи първата си проверка на имението заедно с още някого. Ако бе сам, съществуваше риск да стане твърде сантиментален. Но от друга страна, още бе твърде рано, за да се изправи пред критичния поглед на лейди Алис.

Настроението му не се подобри, когато тя му влезе в конюшната, изрядно облечена в тъмнокафяв костюм за езда. Строгата кройка не успяваше да прикрие докрай привлекателната ѝ фигура, макар че не подчертаваше дългите ѝ крака, които толкова много разсейваха вниманието му. Той огледа сплетените ѝ на венец дебели, лъскави плитки. Косата ѝ сигурно стигаше до кръста. Също като тялото ѝ, тя беше друго нейно великолепно и неизползвано притежание. Но изражението на лицето ѝ можеше да съперничи с парализиращото въздействие на Медуза.

— Добро утро, господин Давънпорт. Коя конкретна част от имението искате първо да огледате?

Изнервена, Алис изрече думите язвително, но явно ѝ бе трудно да смекчи тона си, след като я очакваше толкова труден ден. Беше сигурна, че Давънпорт няма да одобри част от нововъведенията ѝ, най-вероятно само от желание да ограничи влиянието ѝ тук.

Новият господар на Стрикланд изръмжа някакъв поздрав, когато тя се приближи към стената, за да вземе седлото си за странично яздене, както се полагаше на дамите. Настроението му бе като на мечка с възпалено ухо и затова тя се изненада, когато той побърза да вземе седлото от ръцете ѝ.

— Мислех си, че ще се държите с мен като с мъж — отбеляза младата жена, докато той нагласяваше седлото ѝ.

Реджи я изгледа косо, докато затягаше подпруга.

— Трудно мога да се държа така, когато сте облечена като жена.

Почувствала се неудобно от пронизващия му поглед, тя побърза да смени темата.

— Господин Давънпорт, ще видите в Стрикланд някои... необичайни неща. Но за всичко, което съм направила, има основателни причини. Моля ви да ми позволите да ви ги обясня, преди да гиzakлеймите с лека ръка.

Той се извърна от коня с лице към нея. Алис отново се почувства неудобно от високия му ръст.

— Ще добавям всяка нова странност към списъка с въпросите, които вече имам към вас — изрече той сухо.

Коментарът му не вещаеше нищо добро.

Изведоха конете навън. Тъй като не желаше Давънпорт да я докосва, Алис избърза напред до камъка за възсядане, преди той да ѝ предложи помощта си. Докато се настаняваше на седлото и изпъваше дългите поли на роклята си, тя долови ироничното оживление в погледа му. Но преди да възседне жребеца си, той изрече само една лаконична похвала:

— Хубава кобила.

— Принадлежи на мен, а не на имението — отбранително заяви Алис. — Ако не ми вярвате, мога да ви покажа документа за покупката.

Давънпорт се впусна в лек тръс из оградения вътрешен двор.

— Да съм показал с нещо, че се съмнявам във вас?

— Не. — Искаше й се да си прехапе езика. За да прикрие смущението си, заговори забързано: — Повечето от конете в конюшната са впрегатни, за фургоните и плуговете. Имението притежава само два ездитни коня, но не са много добри. А аз държа кобилата си тук, понеже къщата на управителя няма собствена конюшня.

Без да удостои с отговор обяснението й, от което той не се нуждаеше, Давънпорт подкара коня си в лек галоп. Яздеше грациозно, с лекотата и умението на кентавър. Тя си каза, че навярно истинският бонвиван би трябвало да е добър ездач.

Напредваха в тишина, докато не стигнаха до полето с посевите. Някои парцели вече бяха засадени, докато други бяха наскоро разорани, но имаше и оставени за угар. Двамата дръпнаха юздите, спряха и огледаха полетата с грижливо опънати плетове.

— Доколкото си спомням, Стрикланд е малко над дванайсет хиляди декара, като почти половината площ е раздадена на арендатори, а другата половина на семейни ферми — заговори Давънпорт. — Ако мога да съдя по количеството на семената, които сте закупили, допускам, че сте намалили неизползваните земи. Сега колко декара се обработват?

— Почти осем хиляди декара. Повечето от останалата земя е за пасища.

Той кимна разбиращо.

— В последно време сте купили един късорог овен и няколко овце, за да подобрите стадото. От коя порода ги подбирате?

— От саутдаун, доставя ни ги Елман от Есекс.

— Отличен избор. Една от най-добрите породи в цяла Англия. — Погледът му бавно обходи полетата, ширнали се пред тях. — Използвате ли ротацията с четири култури?

Алис заподозря, че той се опитва да я впечатли, при това доста успешно. Притежаваше забележителни познания по съвременно земеделие и скотовъдство за някой, който бе прекарал живота си само в кръчми и игрални зали.

— Да, обикновено засаждаме ръж вместо пшеница. После идва ред на ряпата, детелината и еспарзетата. И резултатите са толкова добри, че си позволих да увелича стадата.

Давънпорт отново кимна сухо и пришпори коня си, преди да ѝ зададе следващия си въпрос. Разпитът продължи през цялата сутрин, като той се интересуваше буквално от всичко — от ефективността на редосеялките, които тя наскоро бе закупила, от породите за разплод при стадата от млекодайни крави, от експериментите, които провеждаше първо в главната ферма на имението, преди да препоръча поредното си нововъведение на арендаторите. Хладната му физиономия не изразяваше нито одобрение, нито неодобрение.

В ранния следобед Алис вече се бе сдобила както със силно главоболие, така и със значително уважение към земеделските и скотовъдните познания на новия си работодател. Докато язدهа редом по пътя обратно към главната ферма, тя си позволи няколко коментара относно осведомеността му за фермерството.

Давънпорт само сви рамене.

— Много години се смяташе, че ще бъде наследник на граф Уоргрейв. Моят чичо ме държеше настрана от всичките си имения, но след като един ден щях да го наследя, не преставах да следя новостите в земеделието и селското стопанство.

Алис го изгледа замислено. Явно се беше занимавал много повече от това само „да следи новостите“. Нямаше съмнение, че е изучавал сериозно земеделие и ръководство на ферми, смествайки занятията си между оргиите или с каквото там се е занимавал, за да се сдобие с такава ужасна репутация. Обзе я прилив на симпатия. Давънпорт бе прекарал живота си, подготвяйки се за един пост, от който е бил лишен. Как ли се е чувствал след всичко това? Суровите черти на лицето му не издаваха нищо, но би трябвало да е светец, ако не е останал горчиво разочарован, че е бил изместен. А Алис не виждаше ореол над главата му.

Стигнаха до изкуственото езеро с неправилна форма, намиращо се близо до господарската къща на имението. Давънпорт спря коня си и скочи от седлото.

— Извинете ме, но тук има нещо, което искам да видя. — И след като привърза поводите на коня си, изчезна сред гъстата гора край езерото.

Изпълнена с любопитство, Алис също слезе от кобилата си, привърза поводите ѝ, повдигна дългите си поли и го последва. Роклята ѝ пречеше да се провира сред храстите и тя изруга под нос, когато за

трети път ѝ се наложи да откача дългите си поли от трънаците. Накрая гъсталакът изведнъж свърши и тя се озова на малка поляна край брега на езерото.

Спря се, изненадана от красотата на това място. Буйна трева се стелеше като многоцветен килим по земята, между дърветата надничаха диви зюмбюли, тъмнолилавите теменуги се редуваха с бледожълтите иглики. Мястото притежаваше някаква магия, а единствените достигащи тук звуци бяха от напевите на дроздовете и шепотът на вятъра в дърветата. Мястото беше и много усамотено, тъй като бе скътано в падина, която не се виждаше от господарската къща.

Работодателят ѝ стоеше край брега на езерото, зареял поглед над водата, докато увиваше разсеяно около пръста си стрък от див зюмбюл. Алис плъзна изучаващ поглед по него. Не притежаваше изящството на светски франт, което толкова бе харесвала в Рандолф, когато беше на осемнайсет и влюбена до уши в него. Давънпорт беше по-висок и по-слаб, с изваяна грациозност, издаваща вътрешна сила дори когато стоеше напълно неподвижен.

Освен това беше смуцаващо мъжествен. Алис с неудобство трябваше да си признае, че покоряващата му жизненост бе до голяма степен причината да го намира за толкова изнервящ. И за да отклони мислите си от тази опасна насока, тя си позволи да наруши тишината:

— Откъде знаете за тази поляна? Живея тук от четири години, но никога не съм попадала на това място.

Отговори ѝ, без да погледне към нея:

— Роден съм в Стрикланд, госпожице Уестън. Не го ли знаете?

Веждите ѝ рязко подскочиха.

— Не, не го знаех.

— Изненадан съм, че местните клюкарки не си гледат добре работата — добави той, с тон, по-сух от обикновено.

Алис прекоси поляната и спря до него.

— Заварихте ги неподготвени. Едва преди два дни научих, че имението е прехвърлено на нов собственик, а вие се появихте вчера. Мълвата не е успяла да ви застигне.

— И това ще стане. Клюките винаги ме преследват.

— Предполагам, че ще останете разочарован, ако това не се случи — подхвърли тя язвително.

Той леко присви устни.

— Вероятно.

— На колко години бяхте, когато напуснахте Стрикланд?
Усмивката му се стопи.

— На осем.

Въпреки че резкият му тон не предразполагаше към задаването на още въпроси, любопитството на Алис победи възпитанието ѝ.

— Какво се случи?

— Семейството ми се спомина.

Не само родителите — семейството. Брат или сестра, а може би няколко? Алис усети как гърлото ѝ се сви, когато призрактът на някогашната трагедия я докосна с ледените си пръсти. Осем години е твърде ранна възраст да останеш сирак, още повече да те накарат да напуснеш единствения дом, който някога си имал.

— Съжалявам — промълви тя съвсем тихо.

— Както и аз, госпожице Уестън, както и аз. — В глухия тон на Давънпорт се долавяше безкрайна мъка.

Между тях за дълго се възцари мълчание. Накрая той запрати зюмбюла в езерото и се обърна към нея, вече без следа от уязвимост.

— Допреди три дни, когато моят братовчед ми прехвърли Стрикланд, не знаех, че това имение е принадлежало на майка ми и че по право се пада на мен. Не е ли ирония на съдбата? Преди това моят скъп настойник все ми повтаряше, че Стрикланд е част от имотите на Уоргрейв. Никога не ми е хрумвало, че това не е истина.

— Мили боже, нима старият граф ви е лъгал относно правото ви на собственост? — ахна Алис, ужасена от такова безочливо безчестие. — Това заслужава само презрение!

— Презрение е най-подходящото, което заслужава моят чичо — съгласи се той. — Сега имотите на Уоргрейв са в много по-добри ръце.

— Вашият братовчед е разкрил тази несправедливост и ви е върнал Стрикланд?

— Колко много въпроси задавате, лейди Алис. — Изрече прозвището ѝ с язвителна усмивка.

Тя прехапа устни.

— Съжалявам, но любопитството е най-големият ми грях.

Реджи ѝ се усмихна вяло.

— Колко е хубаво да има човек само един-единствен грях. Моите грехове са много повече.

— Сигурна съм, че мога да изброя повече от един мой грях — заяви тя с леко негодуващ тон.

— И какви може да са другите ви грехове? — попита я той, видимо заинтригуван. — Заспivate по време на неделните проповеди? Или сте си пожелавали да притежавате коня на съседа?

— Способна съм на много повече — тросна се Алис, вече силно възмутена.

Той не се сдържа и шумно се разсмя.

— Може би някой ден ще ми изброите целия списък с греховете си, госпожице Уестън. Ще ми бъде забавно да узная какви са.

Ужасена от смайващото си откритие, Алис осъзна колко чаровен може да бъде Давънпорт с блясъка в сините си очи и широката си усмивка, подканваща да се засмееш заедно с него. Тутакси си напомни строго, че за да има успех един прелъстител, непременно трябва да е чаровен, иначе никога не би могъл да измами някоя добродетелна дама. Колко тревожно бе, че тя — жена с голям опит и без никакви илюзии — изпитваше непреодолимо желание да отвърне с усмивка на чара му.

Побърза да потуши радостното си вълнение, преди да са се появили трапчинките ѝ. Не можеше да се отърси от смътното усещане, че тези трапчинки ще провалят усилията ѝ да го убеди, че е компетентен управител на имението.

Все още усмихнат, Давънпорт с лекота я хвана под ръка, за да я поведе обратно към конете им. Жестът бе съвсем небрежен, но Алис настръхна от докосването му, от допира на силните му пръсти през дебелия плат на костюма ѝ за езда и ускори крачките си.

Той се канеше да ѝ помогне да се качи на седлото, но се спря и се втренчи в нея, като очите му се намираха едва на двајсетина сантиметра от нейните.

— Мили боже, лейди Алис, очите ви имат различен цвят.

— Нима? — попита тя рязко. — Никога не съм го забелязвала.

— Вътре в къщата сиво-зеленото око прилича донякъде на кафявото, но на тази ярка светлина разликата е поразителна — обясни той, без да обръща внимание на сарказма ѝ. — Доста необикновено, но нали като цяло вие сте една крайно необикновена жена.

— Това комплимент ли е или обида? — попита тя предпазливо.

— Нито едното, нито другото. — Реджи се наведе и сплете ръцете си една в друга като стъпало, за да може тя да се качи на седлото. — Просто е констатиране на един факт.

След като Алис възседна коня си, той се метна на своя жребец.

— Свършили сте отлична работа в Стрикланд. Въпреки че цените на храните спаднаха след битката при Ватерло, вие сте успели да увеличите печалбите, като сте се погрижили много добре за земите и арендаторите.

Алис изпита абсурдно голямо удоволствие от похвалата. Може би в крайна сметка щеше да запази работата си.

Заобиколиха господарската къща и се насочиха към селото Стрикланд, но преди да стигнат дотам, Давънпорт дръпна юздите на жребеца си. Присви очи, като видя високия тухлен комин, извисяващ се над следващия хълм.

— Защо, за бога, този индустриален комин стърчи там?

Смръщил вежди, подкара бързо коня си напред, за да огледа комина по-отблизо. Алис се понесе след него със свито сърце. След секунди новият собственик щеше да открие една от най-странните особености на Стрикланд.

Той отново спря на върха на хълма, откъдето можеше да огледа цялата работилница. Високата пещ, приличаща на гигантска бутилка, с кръгъл комин, беше несъмнен белег, че тук се печеха керамични изделия.

— Какво, по дяволите, прави тази грънчарница в земите на Стрикланд? Тук някога не беше ли една от арендаторските ферми? — запита с глас, лишен от всякакви емоции.

— Мястото се дава под наем от Стрикланд и то с голяма печалба — отвърна тя, като мислено се молеше да не и задава повече въпроси, макар много добре да знаеше, че ще стане точно обратното.

Той я удостои само с един леден поглед.

— Не за това попитах. Какво прави тук тази работилница и кой я притежава?

— Принадлежи на попечителски фонд в полза на трима малолетни — обясни Алис, като внимателно подбираше думите си.

— О? — С тази сричка, която се процеди хладно от устните му, той я подканваше да продължи с обясненията си.

— Това е най-малкото от арендаторските стопанства. Беше отдадено на едни арендатори, които не одобрявахме. Преди три години наистина си отдахнахме, когато те продадоха оборудването и стоката си и по Благовещение се магнаха, без да си платят дължимия наем. Присъединих този парцел към земите на Хил Фарм и Робърт Хералд ги обработва заедно със собственото си стопанство. А постройките дадох под наем на грънчарската работилница.

Той изсумтя язвително, с което ѝ подсказа недвусмислено, че е наясно, че тя не му казва цялата история.

— Грънчарницата се оказва много доходоносна — поде Алис с отбранителен тон. — Осигурява работа на хората, носи голям наем на Стрикланд и е добра, дългосрочна инвестиция за собствениците. Зная, че повечето земевладелци мразят върху земите им да се развива каквато и да е промишленост, но не можете да я закриете, дори и да искате, защото договорот за наем е за още двайсет и две години.

Преди тя да продължи с обясненията, Давънпорт рязко протегна ръка, за да улови юздата на кобилата ѝ. Конят се опита да изправи глава нагоре, но силната ръка на Реджи не му позволи. Той се завъртя на седлото си с лице към Алис.

— Вчера ви обещах да ви дам шанс да докажете на какво сте способна. Ще ми отвърнете ли със същата любезност? — Гневът се процеждаше през всяка от резките му думи.

Заля я силна вълна на смущение. Лицето и шията на Алис пламнаха. Той говореше съвсем разумно, а тя се държеше като настръхнал таралеж. Сега за пръв път го погледна истински, но не като Реджиналд Давънпорт, прочут прелъстител и нежелан работодател, а като личност. Погледите им се кръстосаха за миг, който ѝ се стори безкраен.

Внезапно я споходи прозрението, че работодателят ѝ беше много по-добър, отколкото можеше да се съди по репутацията му. Под фасадата на отегчен от живота разгулник се криеше толерантна и интелигентна личност, която всеки би уважавал. И имаше най-уморените очи, които някога бе виждала.

— Съжалявам. — Не беше достатъчно, заради това тя продължи настойчиво: — Самата аз често съм била жертва на пристрастни преценки и упреци. Непростимо е, че проявих същата несправедливост към вас.

Той отпусна юздата на кобилата ѝ.

— Като се има предвид колко години съм прахосал, за да си спечеля тази незавидна репутация, щях да остана искрено разочарован, ако не сте очаквали най-лошото от мен.

Тя се усмихна.

— Започвам да вярвам, че сте измамник, господин Давънпорт.

— О? — Черните му вежди се повдигнаха във вече познатото ѝ язвително изражение. — И какво по-точно имате предвид?

— Започвам да вярвам, че не сте такъв порочен и безчувствен тип, каквато слава ви се носи.

— По-добре е да се въздържате от преценка по този въпрос, госпожице Уестън — сухо изрече той. Дръпна юздата и додаде: — Мисля, че е време да обядваме. Доколкото си спомням, по пътя към Шафтсбъри имаше кръчма, която предлага добра храна.

— Тя все още си е там и храната все още е добра. — За миг Алис се учуди, че той смята да я заведе в обикновена кръчма. После се досети, че ще бъде по-малко скандално да обядва с нея в „Тихата жена“, отколкото да се хранят само двамата в имението. Въпреки ясно изразеното му решение да се държи с нея като с мъж, той спазваше нормите на благоприличие.

След половин час двамата седяха един срещу друг край дървена маса, с полирана от годините повърхност от здраво търкане и плъзгането на глинени чаши и чинии. В помещението с дебели греди се виждаха само неколцина посетители, които им хвърляха любопитни погледи. Всички мъже бяха местни, които познаваха ексцентричната госпожица Уестън и определено можеха да се досетят кой е спътникът ѝ. Но се държаха на почтително разстояние от новия собственик на Стрикланд.

Давънпорт лапна и последните трохи от отлично приготвения говежди пай с лук, след което си наля бира в чашата от каната на масата.

— Ще ми разкажете ли цялата история на грънчарската работилница или ще се наложи да ви изтръгвам информацията парче по парче?

Алис преглътна последната хапка от своя пай с месо. Време беше да му разкаже цялата история, защото ако трябваше той сам да се

сдобие с желаната информация, това можеше да помрачи доброто му настроение.

— Знаете какви проблеми създаде освобождаването на толкова много войници след края на войната. Нямаше достатъчно работа за всички. Нещата се влошиха още повече, тъй като новите машини намалиха необходимостта от работна ръка във фермите.

Той кимна и тя пак заговори:

— Например имението никога нямаше да може да оцелее без една от новите вършачки. Просто не достигаха работници по време на войната. А сега, след като тези машини са купени и работят добре, няма смисъл да се връщаме към старите, по-бавни методи, само и само за да създаваме зле платени работни места. Нужни са други решения. — Тя се взря настойчиво в събеседника си. — Като оставим настрана факта, че безработните, шляещи се мъже често създават проблеми, не е честно да се оставят да гладуват войниците, които победиха Наполеон. Това е грешно, а и опасно за Стрикланд.

Той отпи от бирата си, преди да ѝ напомни какво иска да узнае.

— И така...?

— Започнах да насърчавам създаването на различни дейности в имението, осигуряващи работа на хората. В селото Стрикланд имаме дърводелска работилница с осем мъже, както и тухларна, там правят и керемиди. Работниците в нея са само петима. А тъй като наблизо има много глинени слоеве, имаше смисъл да се отвори и грънчарска работилница за производство на керамични съдове с умерени цени, които могат да си позволят да купуват не само по-заможните. Има добър пазар за тях, така че сега там работят дванайсет души.

— Кой управлява това място?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Аз.

Той отново вдигна вежди.

— Освен че управлявате и Стрикланд? Как, по дяволите, намирате време за всичко?

— Аз вземам решенията и водя счетоводството. Но имам надзорател, който се грижи за ежедневната работа — обясни му тя. — Никога не съм занемарявала задълженията си в имението. Аз...

Той вдигна ръка, за да я накара да замълчи за миг.

— Преди да продължим нататък, да не забравя да ви попитам кои са тримата малолетни, които са записани като собственици на грънчарската работилница? Деца на местни хора ли са?

Алис наля по малко бира и на двамата, преди да му отговори.

— Те са племенницата и двамата племенници на госпожа Спенсър, моята бивша работодателка.

— Става все по-интересно. Те къде живеят сега?

Алис въздъхна вътрешно, осъзнала, че е настъпило времето да му признае това, което той със сигурност много скоро щеше да научи от другите.

— Живеят с мен.

— Вие сте техен настойник? — учуди се той.

Свела очи надолу, тя отпи още една глътка от халбата.

— Те нямат близки роднини, на които госпожа Спенсър можеше да се довери. Една от причините да ми помогне да получа този пост в Стрикланд беше за да имам възможност да се грижа за децата тук.

— Сега започвам да разбирам защо ви наричат лейди Алис — засмя се той. — Управлявате имение, въртите няколко бизнеса и на всичкото отгоре се грижите за три деца. Вие сте изключителна жена.

— Повечето жени са изключителни. Така се компенсира фактът, че повечето мъже не са — хапливо отбеляза Алис, но веднага си прехапа езика. С таланта си да ѝ влиза под кожата, Давънпорт я бе накарал временно да забрави колко зависима беше от благоволението му. Тя, която винаги се бе гордяла със силния си самоконтрол, сега непрекъснато трябваше да се сдържа, за да не избухне.

Реджи пак се засмя и изключителният му чар отново си пролича.

— Предполагам, че следващият ви проект ще е посветен на амбициозната цел да няма повече нужда от мъжката половина на човечеството? Но като селекционер на породист добитък би трябвало да знаете, че ще е доста трудно, особено ако трябва да има следващо поколение.

Алис не се съмняваше, че неприличните му забележки лесно можеха да предизвикат войнствената ѝ реакция. С възможно най-голямото достойнство, на което бе способна, младата жена протегна ръка към каната с бира.

— Никога не съм отричала, че мъжете също могат да бъдат полезни за нещо, господин Давънпорт.

— О? Така ли? И за какво по-точно могат да се използват?

Ръката му неволно докосна нейната, когато и двамата едновременно се пресегнаха към каната. Тя цялата изтръпна и сведе очи, за да избегне погледа му. Ръцете му бяха доста красиви и елегантни, с дълги пръсти — единственото префинено нещо у него. А той излъчваше толкова неустоима съблазнителност, че ѝ идеше да изкрещи, да омекне и да се разтопи в ръцете му, да открие и другите начини, по които той можеше да я докосва, както и тя него...

— Свършихме бирата. Да поръчаме ли още една кана или сте готов да продължим с огледа на имението? — попита тя с глас, прозвучал чуждо в собствените ѝ уши.

— Да си вземем още — реши той, очевидно неповлиян от мимолетното им докосване. — Имам още много въпроси към вас. Например, установих, че около шестдесет лири годишно са необходими за учители, учебници и други училищни пособия?

Махна с ръка на съдържателя да им донесе още една кана и веднага си напълни халбата, когато поръчката бе изпълнена. Алис изоставаше с четири халби, но притежаваше достатъчно здрав разум, за не се опитва да го настигне. Не си правеше илюзии, че в едно надпиване той лесно можеше да я победи.

И какво прави той с теб тук? обади се един насмешлив вътрешен гласец. *Нищо, разбира се. Стои с теб главно от съжаление.*

Като се опитваше да не обръща внимание на неприличните помисли, изпращани от подсъзнанието ѝ, Алис пак се зае да му обяснява:

— Двамата учители са семейна двойка. Той обучава момчетата, а тя — момичетата. Изисквам всички деца от имението да ходят на училище, поне докато не навършат дванайсет години.

— А родителите им не протестирали ли, че децата им не могат от малки да печелят пари?

— Да, но аз настоях — отвърна тя. — В краткосрочен план това е по-добре за децата. А в дългосрочен е добре и за имението, тъй като в бъдеще ще разполага с по-образован персонал, с по-способни работници.

— Госпожице Уестън, да не би някоя секта, от квакерите или от реформаторите евангелисти, да е обсебила ума ви, докато сте били съвсем младо момиче? — попита я Давънпорт и изви иронично вежди.

Тя примигна.

— Всъщност, да.

— Страхотно — промърмори той в бирата си. — Фанатичка.

Алис се постара да укроти буйния си темперамент и заяви с ледено хладнокръвие:

— Не съм фанатичка, а практичен реформатор. Сам видяхте какви добри резултати са постигнати в Стрикланд за последните четири години. Трудно ми е да преценя кои точно реформи ще осигурят добри резултати, но общият ефект ще бъде доста задоволителен. Имението преуспява, а с него и хората, работещи в него. Фактите са достатъчно красноречиви.

— Не спирам да си го напомням, госпожице Уестън — рече той намусено. — Вярвам, че ще оцените факта, че се радвате на непредубеденост и толерантност, за които никой от приятелите ми няма да повярва, че съм способен да проявя. — Поклати глава. — Жена управител, при това ревностен реформатор.

— Говорим за приходите ви, господин Давънпорт — изтъкна Алис с леден тон. — Ако предприемете прибързани промени, печалбите могат да спаднат.

— И това все си повтарям. — Той изля в халбата си остатъка от бирата в каната. Сам бе изпил повечето от бирата и в двете кани. — Какво ще ми кажете за парите за подпомагане на емигрантите?

Тя въздъхна и се загледа във влажните кръгчета, оставени от халбите върху масата, около които се виждаха няколко капки от излятата бира. Смътно се бе надявала, че той няма да забележи загадъчните ѝ вписвания в счетоводните баланси. Но явно нищо не убягваше от зоркия поглед на този проклетник.

— Трима от нашите ветерани, завърнали се от армията на херцог Уелингтън, искаха да отведат семействата си в Америка, но нямаха достатъчно средства, за да им платят пътуването, както и спестявания, за да започнат там нов живот.

— И вие им дадохте пари? — Той се отпусна нехайно на дъбовата облегалка, спокоен, но без да отмества поглед от лицето ѝ.

— На теория това са пари, дадени назаем, но е ясно, че те може никога да не ги върнат — призна Алис.

— И шансовете да си получим обратно парите от чужбина са нулеви. Значи просто сте им ги подарили — заключи замислено той. —

Често ли се занимавате тук с благотворителност?

— Ако сте прегледали счетоводните книги, знаете, че за това са били похарчени по-малко от двеста лири. — Тя отново заговори с оправдателен тон. — Всички тези семейства са служили много лоялно на Стрикланд. Жената на един от тези мъже работеше на нивата до последния час преди да роди.

Но подигравателната му усмивка я убеди колко глупаво звучат опитите ѝ да се защити пред един светски мъж. Затова добави едно по-практично съображение:

— Като им помогнахме да заминат, ограничихме малко напрежението в Стрикланд — по-малко безработни, на които да трябва да намерим работа, и по-малко гърла за изхранване.

— Ако всеки работник в имението реши да емигрира, всички ли ще подпомогнете с пари? — запита я той с нескрито любопитство.

Тя махна пренебрежително с ръка.

— Малцина се решават да зарежат домовете си и да потеглят за една съвсем чужда страна. Повечето от арендаторите в Стрикланд са родени тук и не могат да си представят, че може да завършат живота си някъде другаде.

Внезапно обзета от мъчителна скръб, тя си припомни за своя роден дом, в който никога нямаше да се завърне. Алис доброволно се бе осъдила на изгнание, подобно на тези три семейства, заминали за Америка. Сетне се стресна и се запита дали промяната в изражението ѝ не е била твърде издайническа, тъй като Давънпорт я наблюдаваше много внимателно.

— Кой знае защо, но се съмнявам старият граф да е знаел за вашите скромни прояви на благотворителност — отбеляза той и светлите му очи проблеснаха развеселено.

— Старият граф нямаше никаква представа за всичко това — увери го тя, облекчена, че Давънпорт по-скоро се зарадва на мисълта за неведението на чичо му. — Неговият делови представител може и да се е досещал донякъде за това, което вършех, но не се намесваше, тъй като общите приходи неизменно нарастваха.

— С други думи сте раздали по-малко пари, отколкото е откраднал вашият предшественик?

Тя му се усмихна кисело.

— Никога не съм разсъждавала така, но да, предполагам, че имате право. — Поколеба се, само за миг, но любопитството я тласна да го попита: — А сега, след като се запознахте с управлението на Стрикланд, няма ли да направите някакъв коментар?

За кратко Давънпорт остана замислен, обгърнал с пръсти халбата си.

— Както вие самата изтъкнахте, резултатите, които сте постигнали, са оправдание за методите ви. Освен това се отнасят за събития от миналото, които не ме касаят пряко, така че нямам право да критикувам миналите ви решения. Колкото до бъдещето... — Той гаврътна наведнъж останалата бира, след което остави халбата си на масата, без да престава да я следи с очи. — Това вече е друга работа. Предполагам, че ще внесе някои промени, но няма да избързвам с тях.

Одобрението му не бе така всеобхватно, както се надяваше Алис, но явно това бе всичко, което щеше да получи. Поне не възнамеряваше да избързва.

Тя понечи да се надигне, но работодателят ѝ още не бе приключил разговора. Вдигна ръка, за да я спре.

— За момента имам само още един въпрос. Щом като толкова ревностно поддържате реформите, ваксинирахте ли всички в имението срещу едра шарка?

Алис се слиса.

— Не. Аз, разбира се, съм за ваксинирането, но някои от работниците са много подозрителни относно такива „модни“ идеи. Само около половината от хората ни се съгласиха на това, а аз не разполагам с реална власт да ги задължа за нещо подобно.

Всъщност тя ги бе молила, призовавала, дори ругала да склонят, вбесена от твърдоглавото им упорство.

— В такъв случай, издавам първата си заповед. — Погледите им се срещнаха. Младата жена остана поразена от студената решителност в дълбините на очите му. — Всеки, който не се ваксинира до края на следващия месец, ще бъде освободен и прогонен. Без никакви изключения.

— Но... — ахна Алис, разкъсвана между подтика да одобри решението му и шока от повелителния му, непреклонен тон, — вие не можете да...

— Никакво „но“, госпожице Уестън. Нито искам да спорим за това, докъде се простира властта ми. — Изправи се и я изгледа отвисоко, мрачен и непреклонен. — Разходите ще бъдат поети от имението и повтарям — *без никакви изключения.*

Сега Алис напълно разбра защо си бе спечелил репутацията на опасен мъж. Ако тя бе по-млада или по-стеснителна, щеше да се завре под масата, за да се скрие от пронизващия му поглед.

— Ако пък се страхувате да им го кажете, тогава аз лично ще им го съобщя — додаде той с леко презрителна нотка в гласа.

Това вече тя не можеше да остави без отговор. Също се изправи, тъй като от седнало положение свирепите погледи губеха своя ефект.

— Не се страхувам да им го кажа, господин Давънпорт. Ще го направя. — Погледна го в очите и го попита: — А сега готов ли сте да продължите с огледа?

— Съвсем готов. — Той остави цяла шепа монети на масата и прекоси общия салон в кръчмата с дълги, лениви крачки. Докато го следваше, Алис си каза, че довечера ще се изправи пред залп от въпроси относно това, що за птица е новият господар.

И осъзна, че няма представа какъв ще е отговорът ѝ.

ГЛАВА 6

През следобеда Алис показа на новия си работодател хамбарите, плевните и другите земеделски постройки в имението. Накрая се отбиха в работилниците и магазините в селото. Давънпорт задаваше безкрайно много въпроси, но не споделяше мнението си за отговорите.

Сега, след като знаеше, че той е роден тук, Алис забелязваше дискретните признаци, издаващи, че някои от по-старите местни жители го познаваха. Макар и предпазливо, те бяха готови да го приемат, при това с охота, каквато не бяха проявявали към Алис през всичките ѝ години, откакто беше в Дорсет.

Разбира се, имаше значение, че той беше мъж, язвително отбеляза тя наум. Независимо колко време щеше да живее в Дорсет, това нямаше да промени факта, че постът управител не беше за жена. Дори много от хората, които бяха облагодетелствани от управлението ѝ, не бяха докрай съгласни с факта, че управителят им е жена.

Веднага след като преминаха през двайсет и четирите декара овощни градини, те излязоха сред широко поле със зеленчуци. Давънпорт спря коня си.

— Какви са тези земи?

— Към повечето от къщите на селяните има прилежащи градини, но са много малки, затова отделих допълнителни площи за онези, които искат да обработват повече земя — отвърна му Алис. — Неколцина от най-амбициозните не само добиват зеленчуци за семействата си, но и продават част от продукцията си на пазара в Шафтсбъри.

Млада жена, която работеше на своя парцел, забеляза новодошлите. След кратка пауза тя се поклони притеснено на Давънпорт, после вдигна бебето си, оставено на одеяло сред лехите с ряпа и го понесе към Алис, за да ѝ го покаже. Под насмешливия поглед на работодателя си, Алис погали бебето по гушката и се възхити на първото му зъбче, преди да го върне в прегръдките на майка му.

— Изглежда всички в Стрикланд имат стабилна прехрана — промърмори Давънпорт, когато продължиха пътя си.

— Наистина е така — съгласи се Алис. — Да се нахраниш добре е може би първото условие, за да си доволен от живота си. Освен земята и дяловете от продукцията, които се полагат на всяко семейство, аз добавих втори гълъбарник и започнах отглеждането на зайци в по-големи количества. По-голямото количество заешко месо се продава в имението толкова евтино, че всеки от местните хора може да си позволи прясно месо на трапезата по няколко пъти седмично. Не само че така на практика се пресича браконьерството, но остават достатъчно зайци и гълъби, които се продават на пазара и така се изплащат разходите и за двете дейности.

Давънпорт не каза нищо, но Алис реши, че кимването му означава одобрение.

Стигнаха до грънчарската работилница, последната спирка от обиколката им. Когато слязоха от конете, отвътре излезе надзирателят, за да ги поздрави. Джейми Палмър беше истински гигант с меко сърце, най-старият приятел и помощник на Алис. Мъжът заглежда внимателно новия собственик.

Давънпорт разбра, че го преценяват, и Алис видя как той целият настръхна. Загрижена да намали напрежението, Алис набързо запозна двамата мъже, след което веднага попита:

— Ще ни разведеш ли вътре, Джейми? Господин Давънпорт се интересува как се прави керамика.

— Разбира се, лейди Алис.

Когато Джейми ги поведе навътре, Давънпорт я изгледа леко засегнат, но послушно последва надзирателя през помещенията, където той им обясни как се подготвя глината, как се работи с грънчарско колело, как се отлива в калъпи. Алис ги следваше навсякъде.

Мерedit работеше в грънчарската работилница по няколко сутрини седмично, като използваше значителните си дарби на художничка за разработването на нови форми. Днес обаче не бе един от работните ѝ дни, иначе Алис не би предложила тази обиколка на Давънпорт. Колкото по-късно се срещнеше с момичето, толкова по-добре.

Въпреки че се съмняваше в ползата от грънчарска работилница в имението си, Давънпорт зададе доста въпроси за пещта, в която внимателно се подреждаха глинени изделия преди изпичането им, както и за плетените кошници, пълни със слама, в които опаковаха чупливата керамика за разнасяне по пазарите. Алис се надяваше интересът му да означаваше, че няма да бъде категорично против грънчарската работилница.

Обиколката завърши в стаята на надзирателя, където имаше витрина, с подредени в нея образци от продукцията. Алис му подаде идеално глазиран, кръгъл кафяв чайник.

— Това е един от най-продаваните ни модели. Не можем да си съперничим с големите производители, затова реших да произвеждаме само продукция за хора със среден доход, които искат да имат нещо хубаво, но не могат да си позволят изделията от китайски порцелан, предлагани от Уеджууд и Споуд.

Както всички останало досега, Давънпорт огледа внимателно чайника, но се въздържа от коментар, докато не излязоха навън, за да поемат обратно към главната сграда на имението.

— Вие не спирате да ме впечатлявате, лейди Алис. Ако не се бяхте родили жена, щяхте да преуспеете във всяко поприще, което бихте избрали. Късмет за имението Стрикланд е, че вие сте негов управител.

При този комплимент Алис грейна. Беше много по-добре да я смятат за талантива, отколкото само за ексцентрична.

Щом се върнаха в кабинета на управителя, тя се настани уморено зад бюрото и зачака следващата поредица от въпроси. Но за нейна изненада Давънпорт попита само:

— Мина ли вече къпането на овцете преди пролетното стригане^[1]?

Алис поклати глава.

— Пролетното къпане е предвидено за вдругиден.

В очите на Давънпорт се появиха весели искрици.

— Чудесно. Като момче винаги исках да участвам в пролетното къпане на овцете, но все ми повтаряха, че съм бил прекалено малък. Е, времето отстрани този мой недостатък.

— Наистина ли искате да къпете овце? — слиса се Алис. Това бе трудна, изискваща много време работа, за която никой не се натискаше доброволно.

Очите му заблестяха още по-силно.

— Нима няма да ми позволите да задоволя едно от детските си желания?

— Разбира се, вие решавате, но неопитността ви може да забави работата — усъмни се тя в способностите му специално в тази област. — Освен това...

— Да? — подкани я той, когато гласът ѝ секна.

— Не може да се каже, че къпането на овците в реката е особено достойно занимание.

Той я изгледа смразяващо.

— Готов съм да се допитвам до вас по всички селскостопански въпроси, но мнението ви за моето достойнство или за липсата на такова не ме интересува.

Тя почервеня, разбрала, че е преминала допустимата граница за един служител.

Неловката тишина бе нарушена от появата на Мередит. Златисторусата ѝ коса грееше на късното следобедно слънце, а върху ангелското ѝ лице бе изписано измамно невинно изражение.

— Лейди Алис, исках да те попитам... — Закова се на място и се загледа в Давънпорт с миловидна, разколебана физиономия. — Извинявай. Не знаех, че не си сама.

Алис завъртя очи, защото много добре знаеше какво целеше Мередит с този театър. Вероятно момичето бе наблюдавало кабинета на управителя през целия следобед, изчаквайки най-подходящия момент да надникне и да се срещне с новия господар на Стрикланд.

Давънпорт реагира, както би реагирал всеки нормален мъж. Мигом се надигна от стола си с възхитено лице и искрящи очи. Явно бе разбрал, че появата на Мередит не е случайна, но това не му пречеше да се наслади на гледката, която представляваше неочакваната посетителка. Мери бе прелестна в роклята си от бял муселин на сини цветчета. Златистите ѝ къдрици се стелеха по раменете, създавайки измамното впечатление, че са небрежно разпилени.

— Господин Давънпорт, това е моята повереница, госпожица Мередит Спенсър. Мери, сигурна съм, че знаеш кой е този господин —

представи ги един на друг Алис.

Острият ѝ тон не остана незабелязан от Мери, която изгледа непокорно настойницата си, преди да се обърне към Давънпорт.

— Каква приятна изненада! — възкликна и миглите ѝ затрепкаха.

Алис моментално забеляза, че миглите ѝ бяха внимателно почернени. Дяволите да я вземат Мередит, задето се правеше на съблазнителка! Макар че повечето джентълмени щяха да я възприемат като едно невинно момиче, каквото наистина беше, репутацията на Давънпорт бе достатъчна, за да разтревожи всеки настойник. В такива моменти Алис горчиво съжаляваше, че се е нагърбила с родителски отговорности.

Докато Алис се тревожеше, Давънпорт и Мери задълбочиха запознанството си. След размяната на шеги през първите няколко минути, Мередит се обърна към Алис, все едно внезапно ѝ бе хрумнало нещо.

— Лейди Алис, мислиш ли, че ще можем да убедим господин Давънпорт да вечеря днес с нас? Госпожа Хавър пече страхотен бут и ще има предостатъчно за всички.

Значи това бе целта на представлението на Мери! Не само да се запознае с Давънпорт, но и да го убеди да дойде на вечеря.

За Давънпорт не остана незабелязано как лицето на Алис пламна от възмущение, затова изглеждаше разколебан.

— Съжалявам, госпожице Спенсър, но вашата настойница ми прави компания през целия ден. Не е честно да ѝ се натрапя и за вечеря.

— Тя няма нищо против, нали, Алис? — попита Мери, придружавайки въпроса си с многозначителен поглед.

Притисната в ъгъла, Алис каза:

— Ние вечеряме *en famille*^[2], господин Давънпорт. На един ерген може да му се стори доста изморително.

Мери се обърна към него и заговори възбудено:

— Ще се постарая да убедя братята си да не вдигат много шум. Кажете, че ще дойдете.

Не бе възможно да откаже отново, без да изглежда невъзпитан, затова той кимна.

— За мен ще бъде удоволствие, госпожице Спенсър.

След като благодари с подobaващ възторг, Мери се сбогува и напусна кабинета. Давънпорт седна на стола си и се усмихна съчувствено на Алис.

— Обмисляли ли сте някога идеята да й купите девствен пояс?

— Със сигурност трябва да й купя! — изтърси Алис сърдито, без да се замисли. Смехът на Давънпорт я накара да направи несръчен опит да спаси достойнството си: — Как можах да кажа нещо толкова неуместно!

— Предупредих ви — никакви превземки. Може и да ви помагам да се качите на седлото, но възнамерявам във всичко останало да се придържам към обичайното си грубиянско поведение. — В гласа му прозвуча иронична нотка. — Тя е възхитителна малка хитруша и не е толкова „малка“, както очаквах според думите ви за нея.

— Тя е на деветнайсет, господин Давънпорт, и е видяла толкова малко от света. — Алис се заигра с преспапието от венецианско стъкло. — Моля ви не го забравяйте.

Развеселеното му изражение изчезна.

— Ще се постарая тази вечер да не я прелъстя. Ако това ще ви успокои, намирам девствениците за скучни.

Алис се напрегна, докато се питаше дали тези думи не бяха пряка обида за нея.

— Мери е умно, жизнерадостно момиче и много разумно, като се изключи склонността й да флиртува. Тя само упражнява уменията си с вас, тъй като тук много рядко има възможност да се среща с нови хора.

— Независимо от това, ако искате съвета на един опитен прелъстител, намерете й съпруг, при това колкото можете по-скоро — додаде той сухо.

Алис сведе очи към ръцете си, напрегнато сплетени една в друга върху бюрото. Той явно притежаваше дарбата да засяга най-чувствителните теми. Тя вече бе размишлявала много над въпроса как да намери съпруг за Мери.

— Бих искала, но изборът е ограничен. Всички мъже за женене в околността са луди по нея, но или са неопитни, или са вдовци, които търсят майки за децата си. Тя заслужава някой по-добър — въздъхна Алис. — Всъщност си мисля, че би могла да направи фурор в Лондон, ако можеше да си позволи да дебютира там.

— Момичето определено е като къс самородно злато — съгласи се Давънпорт. — Но има ли произход и богатство, които да се равняват на красотата ѝ?

— Точно това е най-затрудняващото — призна му Алис. — Притежава солиден дял от наследството на баща си, но то като цяло не е голямо. Баща ѝ беше търговец в Лондон. Но не разполага със семейни връзки, които биха ѝ помогнали да бъде представена в обществото.

— Може би за нея ще е по-добре да си потърси съпруг тук. Лондон може да се окаже опасно място за една невинна девойка. — Внезапно той изостави темата за Мери и я попита: — А вас какво ви убеди да поемете грижите за тези деца? С момичетата възникват едни проблеми, с момчетата — съвсем други. Това е голямо бреме за всеки, а вие дори не сте им роднина.

Разбира се, не беше негова работа, но въпросът му сякаш бе продиктуван по-скоро от искрен интерес към нея, а не от празноглаво любопитство. Тя подпря лакът на бюрото и облегна брадичка на ръката си.

— Очевидният отговор е, че госпожа Спенсър нямаше доверие на никого другото. Самата тя нямаше деца. Всъщност им е станала леля след женитбата си, без да има кръвна връзка с тях, но обичаше и трите деца. И искаше да е сигурна, че за тях ще се полагат необходимите грижи.

— Ако това е очевидният отговор, какъв е не толкова очевидният?

— Те бяха мои ученици и аз съм много привързана към тях. Познавам най-малкия, Уилям, още откакто проходи. — Алис се засмя сковано. — А тези деца са единствените, които навярно някога ще имам. Щеше да е глупаво да не се възползвам от възможността. — Внезапно млъкна, питайки се какво я бе подтикнало да сподели такава важна и болезнена истина за личния си живот.

— Надявам се, че те осъзнават колко са щастливи да ви имат, госпожице Уестън — отбеляза Давънпорт, като тактично се въздържа да задълбава в тази тема, явно доста чувствителна за нея.

Алис побърза да се отърси от обзелото я мрачно настроение и се усмихна, преди да продължи:

— Мери може би се радва на грижите ми към нея, но момчетата гледат на мен като на необходимото зло. Може би защото винаги им натяквам да учат, да внимават с маниерите си, да се придържат поне външно към благоприличие.

Като видя как лицето ѝ светна, озарено от широката ѝ усмивка, Давънпорт се наведе напред в стола си, за да може да го огледа по-отблизо.

— Лейди Алис, вие имате трапчинки — обяви той, едва ли не укорително.

Силно притеснена, Алис се изчерви.

— Съжалявам, но нищо не мога да направя. Все си мисля, че Господ е сгрешил и е дал трапчинки на мен, вместо на някоя друга жена.

Давънпорт се изправи и високата му фигура надвисна над бюрото.

— Не се извинявайте. Те са тъй възхитителни. Не знаете ли, че наричат трапчинките „знак на Венера“?

Усмихна ѝ се с онази ленива, интимна усмивка, заради която благоденстваните дами забравяха за своята добродетел. Алис не се сдържа и също му се усмихна.

Той вдигна едната си ръка и нежно докосна бузата ѝ, точно където се виждаше едната от трапчинките. Беше леко небрежен жест, който някои жени биха намразили, ала други биха намерили за неустойимо привлекателен. Алис беше от втората категория. Докосването му бе топло, а свръхчувствителната ѝ кожа долови леко загрубелите върхове на пръстите му. Усещането беше еротично като целувка и тя изтръпна от главата до петите.

Единствено Бог знаеше какво бе изписано на лицето ѝ, защото той отпусна ръката си и се дръпна назад, отново с хладна и безизразна физиономия.

— Ако обаче предпочитате да не присъствам на вашата вечеря, мога да изпратя извиненията си на повереницата ви. Наистина не сте длъжна да бъдете с работодателя си след края на работния ден.

Алис преглътна с усилие.

— По-добре ще е да дойдете тази вечер, ако това няма много да ви затрудни. Опасявам се, че в противен случай Мери може утре пак да ви навести.

— Тогава, ако не възразявате, ще дойда в шест и половина вечерта. — Усмихна ѝ се кисело. — Сигурен съм, че разговорът във вашата къща ще се окаже по-весел, отколкото в моята.

Кимна ѝ и напусна кабинета, като главата му едва не се удари в касата на вратата. Със смесено чувство на тревога и въодушевление младата жена осъзна, че не трябваше да се тревожи толкова за добродетелта на Мери, колкото за своята собствена.

След като прегледа пощата, на Алис ѝ остана време само колкото да се прибере у дома, да се изкъпе и преоблече за вечеря, като преди това се отби в стаята на Мери, за да си поговорят по-сериозно.

Мери седеше пред тоалетната си масичка и изпробваше някаква нова прическа. Завъртя се на столчето и удостои настойницата си със закачлива усмивка.

— Добре се получи, нали? Момчетата ще останат възхитени от вечерята с господин Давънпорт.

Алис седна на леглото и леко въздъхна. Явно я очакваше тежък разговор.

— Мери, много съм разстроена заради лекомисленото ти поведение днес. Не само че премина границата на благоприличието, но и се впусна в нещо, което може да се окаже опасно.

Мери се засмя и вдигна нагоре кичур от русата си коса. Обърна се към огледалото, за да провери ефекта.

— Че какво му е опасното?

— Мередит, престани да се занимаваш с косата си и ме погледни. Това е сериозно. — Когато Алис използваше този тон, възпитаниците ѝ винаги се укротяваха. Ето и сега повереницата ѝ се извърна покорно и я погледна в лицето.

— Реджиналд Давънпорт е много различен от местните ти обожатели — заговори Алис с предупредителен тон. — Ако му отпратиш някоя дръзка покана, той може да я приеме.

— Но ние само флиртувахме — възрази Мери с широко отворени невинни сини очи. — Той флиртува много умело, така че ми се стори добър шанс да се поупражнявам. Едва ли ще ми завърти главата, нали?

Алис заговори високо, силно ядосана:

— Да ти завърти главата не е единствената опасност. Давънпорт е прочут с похожденията си сред жените. Дори и само ако флиртуваш с него, репутацията ти може сериозно да пострада. Ако станеш жертва на чара му, ще се лишиш от възможността да се задомиш подобаващо. Ако пък се влюбиш в него, можеш да си сигурна, че сърцето ти ще бъде разбито. Как да ти го кажа по-ясно?

Мери прихна.

— Мили боже, Алис, какви ги говориш? Едва ли ще се влюбя в мъж на годините на баща ми. Та той дори не изглежда добре.

Алис примигна изненадано. Нима Мередит е останала безразлична към омагьосващата аура на мъжествения Давънпорт? Опита се да си припомни какво я бе привличало у мъжете, когато беше на годините на девойката. Тутакси реши, че ако беше на деветнайсет, в никакъв случай нямаше да остане безразлична към мъж като Реджи Давънпорт. Разбира се, тя знаеше, че не бива да се поддава на подобно първично, животинско привличане. Мери просто доказваше, че притежава здрав разум, като не го намираще за привлекателен. Дай боже винаги да е така мъдра.

— Ще се вслушаш ли в съвета ми да внимаваш за всичко, свързано с Давънпорт? — попита Алис и изгледа строго повереницата си. — Познавам света по-добре от теб и ти се кълна, че този мъж е опасен.

Мери се изправи и обви ръце около настойницата си в кратка, но нежна прегръдка.

— Горката лейди Алис. Постоянно вгорчаваме живота ти, нали? Или Уилям ще се прокрадва в конюшните, или Питър ще се опитва да се научи да кара двуколката, или трябва да укротяваш тълпите от мои обожатели. Сигурно много съжаляваш, че си се заела с нас.

В интонацията ѝ се прокрадваше леко дразнещата самоувереност на някой, който знае, че всъщност е желан. Без да иска, Алис усети как устните ѝ се извиват в усмивка.

— Не мога да отрека, че с вас тримата животът ми понякога е твърде натоварен. Но без вас пък щеше да бъде много празен.

Мередит ѝ се усмихна чаровно и в същото време мъдро, с което заприлича повече на родител, отколкото на дете.

— Обещавам, че няма да направя нещо прибързано, което да ме съсипе завинаги, но не мисля, че ще мога да устоя на изкушението да

флиртувам. Макар че господин Давънпорт не е от мъжете, в които бих се влюбила, все пак мисля, че е доста сладък.

Заинтригувана, Алис се опита да си представи как ще реагира Давънпорт, ако узнае, че едно младо момиче, един къс самородно злато го оценява като „доста сладък“. Успя да сдържи усмивката си и попита:

— А в какъв мъж би се влюбила? Никога не сме го обсъждали.

Мери се замисли и се намръщи.

— Не съм абсолютно сигурна, защото още не съм го срещнала, но бих искала да е елегантен и чаровен. Да е умерено интелигентен, но не да е някакъв професор или умник, защото би ме сметнал за твърде лекомислена. — Започна ловко да прибяга с фиби златистите си къдрици. — Естествено, външността му трябва да ми е приятна, но по-добре ще е, ако не е поразително красив. Не искам някакъв ужасно суетен мъж.

Алис се облегна на една от колоните на леглото и скръсти ръце пред гърдите си, както често го правят мъжете, а не жените.

— А трябва ли джентълменът да е богат и с титла?

— Е, поне да е заможен. Не мисля, че бедността би ми се сторила забавна. — Пристегна последната си къдрица с фуркет. — Хубаво ще е да има титла, но едва ли е съществено. — Обърна се към настойницата си. Божествено сините ѝ очи искряха закачливо. — Ако някога срещна благородник, той със сигурност ще си въобрази, че ми прави огромна услуга, като се жени за момиче без голямо богатство и без бляскав произход. Затова предпочитам джентълменът да е толкова влюбен в мен, че да мисли, че аз съм тази, която му оказва голямо благоволение, като го приемам за съпруг.

— Ти си една студенокръвна флиртаджийка — заяви Алис донякъде с благоговение. Не беше сигурна дали повереницата ѝ е изключително далновидна или просто владееше добре женските хитрини. За съжаление, самата Алис не притежаваше подобни умения. Може би вместо тях бе получила нежеланите трапчинки. — Да разбирам ли, че би искала бъдещият ти съпруг да те издига на пиедестал?

— Не бих възразила, дори и пиедесталът да е нисък. — Мери сведе поглед към ръцете си и раздвижи пръсти, сякаш проверяваше добре поддържаните си нокти. — Когато намеря подходящия мъж, ще

се погрижа той да не съжалява за избора си. — И добави тихо, като гласа ѝ изведнъж стана много по-сериозен: — Знаеш ли, възнамерявам да бъда много добра съпруга.

Алис ѝ кимна. Внезапно бе започнала да я разбира много по-добре. Това, което искаше повереницата ѝ, бе сигурност и комфорт. След като бе изгубила двамата си родители и осиновилата ги госпожа Спенсър още когато бе на петнайсет, амбициите на Мери сега бяха скромни и по-скоро практични, вместо да копнее за дива страст или за издигане в обществото. Надали една толкова благоразумна млада дама би станала жертва на преходните удоволствия, предлагани от небрежния, но със смъртно опасен чар прелъстител.

Облекчена от този извод, Алис се изправи.

— Нашият гост скоро ще пристигне. Предполагам, че ще изчакаш тук, за да го смаеш с появата си?

— Разбира се! Че как иначе? — засмя се Мери и сериозният ѝ тон се изпари. — Един нов мъж в околността е възможност, която не бива да се пропилява, макар и да е малко възстаричък.

Въпреки че осъзнаваше, че Мери се шегува, Алис поклати глава скептично и слезе на долния етаж, за да чака появата на госта. *Възстаричък!* Давънпорт можеше да язди, да се бие по-добре и да покори повече жени, отколкото всеки друг мъж в Дорсет.

Надяваше се само да не се стигнеше дотам да го докаже.

[1] Преди пролетното стригане овцете се къпят, за да се осигури по-добро качество на вълната. — Бел.прев. ↑

[2] В семеен кръг (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Реджи вдигна ръка към чукчето на външната врата на Роуз Хол, къщата на управителя на имението, но в следващия миг се разколеба. Беше приел поканата за вечеря, защото смяташе, че нищо няма да е по-зле, отколкото да прекара още една самотна вечер в голямата къща, ала сега не бе толкова сигурен. Две млади момчета, млада жена, изживяваща се в ролята на фатална дама, както и една великолепна амазонка, която го презира — всичко това бе странна компания за мъж, който обикновено общуваше с яко пиесици господата като самия него.

Но вече бе твърде късно да се оттегли. Хвана чукчето и го удари силно.

Отвори му дребна прислужница, с лице, което Реджи започваше да подозира, че е типично за всички от фамилията Хералд. След като му се поклониха набързо, тя го поведе безмълвно към салона. Къщата не беше голяма, нямаше повече от четири-пет спални, но иначе бе удобна и добре поддържана. Като дете Реджи редовно се бе отбивал тук. Управителят на баща му имаше добър готвач, който поднасяше много вкусни плодови пайове, а Реджи бе успял да спечели благоволенieto му, както всяко малко момче.

Госпожица Уестън го очакваше в салона. Надигна се при влизането му. Високият и ръст и вроденото ѝ достойнство ѝ придаваха вид на кралица, въпреки изключително консервативната ѝ тъмнокафява рокля. За миг Реджи се зачуди как ли ще изглежда в яркочервена рокля, с коса, стелеща се свободно върху раменете, а не стегната в този строг венец. Докато се покланяше, той реши, че би изглеждала великолепно.

Усмехната, тя го посрещна с думите:

— Помислих си, че ще ви допадне да прекараме няколко спокойни минути, преди децата да се присъединят към нас. Искате ли чаша шери?

Шерито едва ли можеше да се нарече любимото му питие, но прие да изпият по чаша поради липса на нещо по-добро. Докато тя

наливаше шери в две чаши, Реджи внезапно усети как нещо се притисна силно към крака му. Погледна надолу и видя много едър и много космат котарак да се усуква гальовно около глезените му. Нададе тих вик на отвращение и отстъпи назад. Но котаракът не го остави на мира, а тутакси го последва, очевидно решен да бъде негов най-близък приятел.

Домакинята се обърна и видя в какво затруднение се бе озовал гостът ѝ.

— Извинявайте. Помислих си, че са прибрали Атила. Сигурно се е криел под дивана. — Подаде чашата на Реджи, преди да се наведе и да грабне котарака. — Доколкото разбирам, май не обичате котки?

Дори за висока жена като Алис Уестън, звярът бе твърде голям товар. Представляваше истинска грамада от пухкава козина на бели петна и кафяви ивици, с великолепни извити мустаци, ограждащи физиономия, изразяваща върховно презрение.

— Не особено — призна Реджи. — Те са подли, ненадеждни и егоистични.

— Вярно е — отвърна Алис сериозно, — но имат и много други добри качества.

В първия миг Реджи не бе сигурен дали е чул правилно. Нищо от изминалия ден не подсказваше, че управителят му притежава чувство за хумор ведно с другите си забележителни добродетели. Но върху дясната ѝ буза издайнически се показваше едната ѝ трапчинка. Вече бе забелязал, че се появяваше малко преди лявата.

— Може би не обичам котките, защото с тях много си приличаме — ухили се той.

Алис се засмя, отнесе котарака до вратата и въпреки протестите му, го изхвърли в коридора с думите:

— Отивай в кухнята, Атила. Там трябва да има нещо по-интересно за теб.

Затвори вратата, преди домашният любимец да се е промъкнал обратно вътре, и се обърна към госта си:

— Значи сте подъл, ненадежден и егоистичен?

— О, несъмнено — кимна Реджи и отпи от шерито. — Но имам и много други добри качества.

Този път и двете трапчинки се появиха едновременно, докато домакинята се настаняваше грациозно върху един от столовете с

брокатена дамаска.

— И какви са тези ваши добри качества? — После замълча, сепната от дръзкия си език. — Извинете, не биваше да ви питам за това.

— Защото въпросът е прекалено личен или защото се боите какво бих могъл да посоча като добро качество? — попита господарят на Стрикланд, докато се настаняваше на стола срещу нея.

— Последното, разбира се — отвърна Алис мило, след което се притесни още повече заради невъзможно дръзкия си отговор.

На Реджи му дожаля за нея, като я видя така смутена, затова я успокои:

— Тъй като сега не сте на работа, нищо от това, което казвате, не може да бъде използвано срещу вас. Макар че трябва да призная, че предпочитам обидите ви, пред това да ми се мръщите.

— Господи, това ли правех през целия ден? — удиви се младата жена, отново обзета от чувство за вина.

— Да — увери я той кратко.

— Знаете ли, всичко е заради веждите ми — призна му тя откровено. — Дори и когато съм в добро настроение, хората все си мислят, че ще ги нахокам за нещо.

— А когато наистина сте в лошо настроение?

— О, тогава те се разбягват на всички посоки.

— Предполагам, че е полезно да изглеждате страховито, като се има предвид каква работа вършите — додаде той замислено. — Сигурно не е лесно да налагате властта си над всички арендатори и работници в Стрикланд.

— Имаше известни проблеми — призна Алис. — Не е така просто, както при война, където само с едно сражение може да се извоюва победата. Те биха приемали заповедите ми по-лесно, ако аз притежавах имението, но не са съвсем съгласни управителят да е жена. Все пак, след четири години, с арендаторите се разбираме забележително добре.

— Мога да разбера чувствата им. Самият аз не ви одобрявам. — Тя моментално настръхна, но той вдигна ръка, за да не го прекъсва. — Не влагам нищо лично, но е дяволски смущаващо, че в инициалите ви А. Е. Уестън първата буква А не е съкращение от Албърт или Ангъс. —

Измери я със сериозен поглед. — Ако държите на репутацията си, би било мъдро решение да си потърсите друга работа.

Алис се вцепени. Чашата с шери застина на половината разстояние до устните ѝ. После я свали, с пребледняло лице.

— Уволнявате ли ме?

— Не — побърза да я увери той, почувствал се виновен, все едно я бе ударил. — Само ви давам един добър съвет.

Тя се отпусна леко и изрече със смразяващ тон:

— В такъв случай, така както вие предпочитате сам да се грижите за достойнството си, оставете на мен и аз да се грижа за репутацията си.

— Докато работите за мен, вашата репутация ще се влияе от моята, независимо колко безупречно се държите — обясни ѝ той безцеремонно. — Щом хората узнаят, че имам жена за управител, ще зацъкат с език многозначително и ще си кажат, че сте моя любовница, особено след като открият, че сте млада и привлекателна.

Лицето на Алис пламна от смущение и тя побърза да сведе поглед. Той се зачуди дали беше смутена от вероятността да бъде взета за негова любовница, или от комплимента му. Заподозря, че беше заради второто. Изглежда всеки намек, че е привлекателна, я объркваше и притесняваше.

След малко тя вдигна глава, с овладяно лице.

— Не съм невръстно момиче, което винаги трепери да не го заподозрат в нещо нередно, пък и съм добре позната на всички в околността. Малко вероятно е местните хора да повярват, че изведнъж съм забравила за всякакво благоприличие.

— Вие може да не сте загрижена за репутацията си, но аз съм загрижен за моята — подметна той язвително. — Вярвате или не, но аз имам най-искреното намерение да се държа благоразумно. Сега Стрикланд е моят дом. Всъщност винаги е бил. — Огледа почти празната си чаша, като че ли бе хипнотизиран от оставащото в нея шери. — И нямам желание да обиждам когото и да било в Дорсет.

— Означава ли това, че сте оставили скандалното си поведение в Лондон?

— Може би. — Той сви рамене. — Или може би съм се отказал напълно от него. Да бъдеш скандален през цялото време е извънредно уморително.

Тонът на Реджи бе нехаен, но още не бе изрекъл напълно думите, когато осъзна, че неясните му мисли от последните няколко дни бяха изкристализирали до едно важно решение. Време беше да се установи някъде, да престане да запълва времето си със залагания, пиене и леки жени. Или казано накратко — време беше да порасне, преди да е станало твърде късно.

Вдигна очи и видя, че Алис го гледа изпитателно, сякаш предусещаше, че думите му не бяха казани на вятъра и се питаше как ще се отрази всичко това на самата нея. И двете очи — кафявото и сиво-зеленото — бяха ясни и посвоему привлекателни. Въпреки смайващия контраст помежду им, всъщност ѝ отиваха. Освен това тя бе надарена с най-дългите мигли, които бе виждал. Този, който ѝ бе измислил прякора лейди Алис, е бил доста схватлив. Госпожица Уестън не беше обикновена жена.

Макар че засега единствено честта го задължаваше да я предупреждава да си търси друга работа, той се зарадва, че тя не показва желание да напусне Стрикланд. Наистина фактът, че беше жена, създаваше доста усложнения, но той се възхищаваше от компетентността ѝ, от почтеността ѝ, пък и се радваше на появяващите се понякога в нея изблици на остроумие.

Освен това тя беше най-добре изглеждащият управител, който бе виждал.

— Предполагам, че скандалният начин на живот може да стане скучен, когато стане ежедневие — рече тя замислено, нарушавайки проточилата се тишина. — Да се опиташ да живееш достойно би могло да е много интересно, ново предизвикателство.

— Със сигурност ще притежава очарованието на нещо ново. — Устните му се разтеглиха в скована усмивка. — Ще е жалко педантичните моралисти да се лишат от удоволствието да ме осъждат, но пък винаги се появяват нови негодници, готови да създават скандали.

Тя наклони глава настрани, замислена върху думите му.

— Искате да кажете, че сте станали прелъстител в служба на обществото?

— Именно. Добродетелите се нуждаят от пороците, за да изпъкват по-ярко. — Той се усмихна предизвикателно, питайки се дали ще може да я вбеси. Беше много привлекателна, когато забравяше за

достойнството си. — Доброто и злото напълно зависят едно от друго. Дори самият Господ се нуждае от Луцифер повече, отколкото от безбройната свита от добродетелни ангели, които нито веднъж не са се отклонявали от правия път.

Тя втренчи широко отворените си очи в пространството. Изречението ѝ беше по-скоро застинало, отколкото шокирано.

— Не съм сигурна дали това е ерес или философия.

— Каква е разликата? Ереста е просто вид философия, която управляващите не одобряват — заяви той предизвикателно, като си мислеше, че госпожица Уестън притежава много по-гъвкав ум, отколкото му се бе сторило при първата им среща.

Но преди да нагазят по-надълбоко в теологически спорове, вратата се отвори и Мередит пристъпи грациозно в стаята. При влизането ѝ Реджи се изправи. Девойката наистина бе възхитителна, а прелестта ѝ се усилваше заради впечатлението, че не възприемаше прекалено на сериозно красотата си. Той сведе глава над ръката ѝ, като се питаше какво ли би си помислил за нея Джулиан Маркам. Трябваше да покани приятеля си да го посети.

Лейди Алис подаде на Мередит чаша с шери, след което доля и в чашата на Реджи. Няколко минути си разменяха любезности, докато не влязоха двамата младежи Спенсър, издокарани в най-добрите си дрехи и изгарящи от любопитство. Реджи стана, за да ги посрещне. Възбудените им, зачервени лица му напомниха колко тих бе животът в провинцията и колко рядко пристигаха тук непознати хора, за да внесат някакво разнообразие. Ако действително възнамеряваше да живее за постоянно в Стрикланд, това щеше да бъде огромна промяна в сравнение с безкрайното разнообразие в Лондон. Но на него разнообразието отдавна бе престанало да му доставя удоволствие.

Питър беше симпатичен младеж, чиято кестенява коса контрастиреше с русата коса на брат му. Колосаната яка на ризата му и сложният възел на вратовръзката издаваха склонност към прекалена изисканост в облеклото, но в очите му, обагрени в синьо и сиво, се забелязваха искрици, подсказващи за чувство за хумор и интелигентност. Като се ръкува с Реджи, той изрече с учтив тон:

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, господин Давънпорт. Много съм слушал за вас.

Докато Реджи се чудеше какво може да означава това, седемгодишният Уилям въодушевено възкликна:

— Вашият жребец е страхотен, сър!

— Буцефал е най-добрият кон, който някога съм имал — съгласи се Реджи. — Има бързина, стил, както и безкрайна енергия. — Разтърси малката ръка на Уилям, която не беше така добре измита, както кръглото му лице. — Но е доста своенравен. Ако не съм наблизил, стой по-далече от коня. Той счупи ръката на един мой познат, който много се възхищаваше на Буцефал и се приближи прекалено близо до него. Само на мен позволява да го яздя.

Ако имаше повече опит с малки деца, Реджи щеше да се изпълни с тревожни подозрения при вида на блясъка в очите на Уилям. Но точно тогава се появи дребната прислужница, за да обяви, че вечерята е сервирана и той престана да мисли за момчето, когато всички се преместиха в трапезарията.

Макар вечерята да беше като много други, на които Реджи бе присъствал, не мина без весели моменти. В разговора се включваха последователно всички около масата, като дори и малкият Уилям изслушваше говорещите, без да ги прекъсва. Говореха за какво ли не, но най-вече за местни събития, за литература, за напредъка на момчетата в уроците. Макар лейди Алис да предупреди, че една такава семейна вечеря може да се окаже тягостна за ерген, тази вечер тримата млади Спенсър се оказаха отлични компаньони.

Реджи си сипа от стотвеното по обикновена рецепта, но много вкусно ядене и през цялото време следеше с интерес оживените разговори около масата. Да, това беше истинско семейство, макар и без кръвни връзки между всичките присъстващи. Алис бе центърът, около който кръжаха трите деца. Тя умело и с чувство за хумор насочваше разговора, като не забравяше да следи дали Уилям спазва добрите обноски и изслушваше с жив интерес всичко казано от нейните повереници. Децата Спенсър имаха голям късмет с нея и уважението на Реджи към управителя му се увеличи.

Вечерята напредваше към десерта, когато Питър най-после успя да преодолее стеснителността си в достатъчна степен, за да се обърне към Реджи с въпроса:

— Истина ли е, че веднъж сте се обзаложили на хиляда гвинеи, че ще можете да яздите цели петнайсет часа, за да изминете двеста

петдесет и осем километра и да застреляте четирийсет двойки яребици в средата на пътуването?

Силно изумен, Реджи само възкликна:

— Мили боже, няма тази история е стигнала чак тук, толкова далече на юг? Това се случи на север, в Шотландия, и то преди много години.

— Искате да кажете, че историята не е измислена? — попита Питър, с изписано по лицето му страхопочитание.

— Това е един от най-странните ми залози, но не беше чак толкова глупав, колкото изглежда на пръв поглед — призна Реджи. — Според истинските условия на залога се отпускаха цели двацет и четири часа, което ми гарантираше възможността да наваксам с темпото, в случай че не открия веднага ята от яребици.

Любопитството на Питър все още си оставаше незадоволено докрай, затова момчето забързано зададе следващия си въпрос:

— А какво ще ни разкажете за среднощното препускане до Брайтън?

— Потеглихме с конете точно в полунощ, но стигнах в Брайтън чак в четири сутринта — поясни Реджи, още по-объркан от учудващо точните познания на Питър за подвизите му.

Сега обаче дойде ред на най-лошото. С очи, разширени от зараждащото се в него преклонение пред героичните приключения на Реджи, Питър попита:

— Наистина ли сте заложили голяма сума на една от вашите любовници, когато участвала в надбягване с шампиона на жокеите?

— Сега не му е нито времето, нито мястото да обсъждаме моята буйна младост! — отрязва го Реджи с недоволен тон, като огледа набързо лицата на останалите.

Питър малко посърна от порицанието, но в същото време се изпълни с възторг от намека на Реджи, че двамата са мъже, които трябва да щадят нежния слух на жените. Алис леко повдигна вежди, а очите ѝ проблеснаха развеселено. Тъй като знаеше колко уязвима е гордостта на младежите, Реджи я стрелна намръщено с поглед, давайки ѝ знак да се въздържа от каквито и да било коментари.

Тя потисна усмивката си, надигна се и каза на Уилям, че е време да се оттегли в детската си стая. След краткия спор, в който тя надделя, Уилям се прибра в стаята си, а останалите се преместиха в салона.

Реджи си помисли с копнеж за една чаша портвайн след вечеря, но предположи, че ще е невъзпитано да остане сам на масата в трапезарията.

Макар че възнамеряваше да се прибере у дома веднага след вечерята, с изненада установи, че не му се тръгва. Толкова години не беше присъствал на подобна приятна семейна вечеря и сега искрено ѝ се наслаждаваше. Със съчетаването на красота, жизнерадостен нрав и добродушен характер, Мередит би могла да направи сензация в Лондон. Жалко, че произходът ѝ бе тъй скромен. Ако бъдеше подходящо представена, всеки мъж в Лондон, представляващ добра партия, щеше да бъде в краката ѝ.

Навярно Питър също бе източник на загриженост за своята настойница. На прага на зрелостта, момчето бе неуверено в себе си и се прехласваше по героични фигури. Несъмнено бе очаровано от вълнуващото минало на госта им и го разпита нетърпеливо за няколко епизода, за които самият Реджи беше забравил. Само бог знаеше откъде момчето черпеше тези сведения.

Този разпит, съчетан с обожание, беше дяволски неудобен, но Реджи, макар и легендарен с уменията си да смразява само с поглед и да пресича още в зародиш всякакво нездраво любопитство, установи, че не му се ще да се държи високомерно с момчето. Много ясно помнеше какво бе означавало за самия него да расте без баща.

И за пръв път от много години той се замисли какво би било да има собствени деца.

Мери тъкмо довършваше сонатата на пианото, когато прислужницата въведе във всекидневната висок, пълен свещеник, който я следваше по петите. Алис с мъка се сдържа да не изругае. Трябваше да се досети, че е възможно Джуниъс Харпър да се отбие, тъй като духовникът прекарваше по равно вечерите си в Роуз Хол и във викариата. Джуниъс беше много достоен мъж, възвишен, принципен и доста образован и проявяваше искрен интерес към благосъстоянието на поверениците ѝ. А и за повечето от реформистките проекти на Алис се беше изявявал като неоченим поддръжник.

Но в същото време, макар и само понякога, се превръщаше в дразнещ, самодоволен и педантичен морализатор.

Алис се надигна и поздрави:

— Добър вечер, Джуниъс. Предполагам, че все още не си успял да се запознаеш с Реджиналд Давънпорт, новия собственик на Стрикланд. Господин Давънпорт, позволете ми да ви представя преподобния Джуниъс Харпър. От четири години ръководи църковното училище „Вси светии“.

Макар да беше малко над трийсетте, викарият пристъпваше с подчертано, старателно отработено достойнство, което го караше да изглежда по-възрастен за годините си, но щеше много да му отива, ако някога се издигнеше до епископ. След като кимна леко на Алис, Мередит и Питър, той се обърна към Давънпорт, който стана от стола си и му подаде ръка.

Но вместо да я стисне, Джуниъс заяви с тон, не вещаещ нищо добро:

— Предполагам, не сте *онзи*, прочутия Реджиналд Давънпорт?

— Предполагам, че съм аз. Не познавам друг с това име — отвърна любезно работодателят на Алис, все още с протегнатата ръка.

По лицето на викария се изписа явно неодобрение и той заговори със смразяващ тон:

— Слушал съм за вас, сър. Стрикланд не е място за такива като вас.

Давънпорт отпусна ръката си. Физиономията му се вкамени. Дотук беше с милия, тих и приятелски настроен джентълмен, наблюдаващ снизходително младите Спенсър. Лицето му доби добре школуваното подигравателно изражение, а стойката му се промени, като на боец, готов за битка.

— Да не би да се каните да ме прогоните от моята собственост?

— Де да можех! — просъска Джуниъс задъхано, лешниковите му очи заблестяха, а тялото му под черното расо се изду като накокошинен гълъб. — За нещастие английските закони не са достатъчно строги по въпросите на морала. Но с пълна увереност мога да заявя, че разумно мислещите жители на Дорсет не одобряват вашите дуели, вашите похождения, вашия разврат. Тук няма място за вас, сър. Ще бъдете отхвърлен от обществото. Веднага се върнете в Лондон и оставете на госпожица Уестън и на мен грижите за праведните души в Стрикланд.

— Не ме замесвай в това, Джуниъс — намеси се Алис, разтревожена, че новият ѝ работодател може да си помисли, че споделя

нетолерантните възгледи на викария.

Давънпорт заговори с циничен блясък в очите си:

— Ако си въобразявате, че праведните души в околността ще обърнат гръб на един мъж, притежаващ собственост, пари и влияние, значи много слабо познавате света, господин Харпър.

Очите на викария се присвиха до две зловни цепки.

— Когато се разчуе цялата история за вашите безнравствени занимания, дори парите и собствеността ви няма да са достатъчни, за да си откупите тяхната благосклонност.

— Явно сте много добре информиран за моите безнравствени занимания — изръмжа Давънпорт. — Сигурно отделяте доста от времето си, за да четете страниците, описващи скандалите. Само че това едва ли е извисяващо занимание за един Божи служител.

Викарият застина от преднамерено провокативната нотка в гласа на Давънпорт. Алис изтръпна, докато се чудеше дали двамата мъже няма да стигнат до размяна на юмручни удари във всекидневната ѝ. Когато Джуниъс заговори отново, в сладкодумния му тон се долавяше известна нападателност и злост.

— Имам влиятелни роднини, сър, при това сред най-висшите кръгове на обществото. Сред тях вашето име е нарицателно за порочно поведение. Вашите любовници, вашето комарджийство...

— Прекалявате, преподобни. Забравяте, че тук присъстват дами.

Естествено Мередит и Питър наблюдаваха сцената в захлас, не смеещи да помръднат от столовете си. И когато Джуниъс целият се изчерви, задето бе скастрен за непристойно поведение, Алис погледна към поверениците си и заяви с глас, нетърпящ възражение:

— И двамата излезте оттук, веднага.

Поверениците ѝ се подчиниха неохотно, вероятно само за да залепят уши отвън, на вратата. Алис сви философски рамене с усещането, че е изпълнила дълга си. Но надали можеше да си позволи да остави гостите си сами, тъй като се надяваше, че присъствието ѝ ще намали риска да се стигне до физическа разправа.

Освен това не ѝ се щеше да пропусне края на сблъсъка. Да види как светец и грешник са заели позиции един срещу друг, готови да си разменят юмручни удари, беше болезнено интригуваща сцена, като преобръщането на карета.

— Мога ли да предложа на господата по чаша портвайн? — извиси глас тя.

Без да дочака отговор, тя напълни щедро три чаши, като тикна по една в ръцете на всяка от воюващите страни. За кратко се замисли дали да не застане помежду им, но реши, че е по-добре да ги остави сами да уредят спора си. Иначе можеше да се окаже в ролята на кокала, за когото се ръфаха две улични псета. Настани се в едно кресло и с мрачен вид отпи солидна глътка от чашата си.

Давънпорт невъзмутимо посрбваше от портвайна си. Изглеждаше много по-спокоен, докато опонентът му все повече се разпалваше.

— Може би не е зле да ми изброите различните примери за лошо поведение, господин Харпър, в случай че съм изпуснал нещо — рече той разговорливо. — Не бих искал да ми отнемат първото място в класацията за порочност поради невежество или недостиг на въображение.

— С мен можете да се шегувате, но не и с Господ — просъска Джуниъс ядно, едва сдържащ гнева си. — Не смущават ли сънищата ви лицата на онези трима господа, които сте убили при дуелите си?

Давънпорт наклони замислено глава на една страна.

— Със сигурност трябва да са повече от трима. Нека помисля малко... — Доби умислен вид и след малко възкликна, сякаш въодушевен от някакво откритие: — Аха, вие сигурно не сте чули за онзи случай миналата година в Париж. Действително трябва повече да се потрудите, господин Харпър. Знаете ли, ние, прелъстителите, не лежим на лаврите си. Да си порочен... това изиска непрестанни усилия.

Алис едва не се задави, докато потискаше надигация се в гърдите ѝ смях. Нейният работодател беше образец на спокоен и разсъдлив джентълмен, докато самопровъзгласилият се защитник на морала беше на прага да получи апоплектичен удар.

— Трябваше да бъдете подобаващо наказан за дуелите! — просъска Джуниъс Харпър между две поредни и шумни скърцания със зъби.

— След като дори и министрите от правителството се дуелират, това едва ли е някакво провинение — изтъкна Давънпорт. — Особено

като се има предвид, че никога не съм убивал някой, който да не си е заслужил тази участ.

Неспособен да намери подходящ начин да парира удара, викарият изостави дуелите и захапа следващата тема.

— Говори се, че притежавате публичен дом в Лондон.

— Зле сте осведомен, преподобни — отвърна му Давънпорт, повдигнал черните си вежди от изненадата. — Аз съм собственик само отчасти. Може да се каже, че съм съдружник в сянка — ухили му се той.

Джуниъс ахна, след което додаде гневно:

— Не си въобразявайте, че ще можете да отвлечате нашите невинни провинциални момичета, за да попълвате редиците на вашия бардак, или да ги насилвате, така че да са принудени да напуснат домовете си заради срама, който сте им навлекли.

— Със сигурност имате твърде зловещо мнение за мен. — Давънпорт изпи половината от портвайна си. Гласът му оставаше спокоен, но побелелите кокалчета на ръката му, стиснала чашата, издаваха напрежението му. — Не си спомням някога да съм насилвал жена. Щях да го помня, освен ако не съм бил много пиян, но тогава няма да съм в състояние да насиля никоя.

— Ще горите в ада вечно, Давънпорт! — излая викарият. — Това нищо ли не означава за вас?

— Винаги съм таил съмнения за ада и рая — весело заговори Давънпорт. — Все пак, ако те съществуват, ще ми бъде по-добре в казаните на ада, тъй като там ще бъдат всичките ми приятели. Дори може да се окаже приятна промяна, след този толкова влажен английски климат.

— Ха, вие не сте достоен дори за презрение! — Джуниъс се тресеше от ярост. — Презирам вас, блудния ви живот, лъжите и измамите ви. Аз...

Обидната му реч остана недовършена. Давънпорт пресегна мълниеносно дясната си ръка и обхвана врата на преподобния. Силните му пръсти се впиха във врата, а палецът му натисна гръкляна с добре премерен натиск.

Докато викарият се бореше за глътка въздух, прекалено шокиран, за да окаже съпротива, Давънпорт бе приковал поглед в него, а

студените му, пронизващи очи режеха, както и всяка от отчетливо изговорените думи:

— Никога не съм мамил. Нито съм лъгал. Досега в кървавата си кариера не съм убивал викарий, но ако продължавате да ме клеветите, ще се изкуша да направя едно изключение. Ясен ли съм?

Реакцията на ужасения Джуниъс навярно го бе удовлетворила, защото Давънпорт го пусна, с изписано по лицето си отвращение. След като допи портвайна си, се обърна към Алис и изрече любезно, сякаш допреди секунди не е бил участник в ожесточен сблъсък:

— Време е да се оттегля. Благодаря ви за изключително приятната вечер. Ако не е неудобно, бих искал да се срещнем във вашия кабинет утре в девет сутринта.

След като тя кимна, той остави празната си чаша и се поклони два пъти — първо с насмешливо изражение пред викария, а после пониско, пред Алис. Като се изправи, очите му за миг останаха впити в нейните, но тя не успя да изтълкува какво изразяваха. Дали гневът му срещу Джуниъс нямаше да се пренесе и върху нея? Надяваше се да не се стигне до там.

Давънпорт се обърна кръгом и излезе, съпроводен от изумения поглед на викария. Практична както винаги, Алис стана и напълни още две чаши, този път с бренди. Отнесе едната на духовника и го настани в най-близкия стол.

Глътка бренди успя да върне цвета върху лицето на Джуниъс, който изгледа домакинята с повдигнати вежди.

— Безочieto на този мъж...! Да говори така на един Божи служител, да ме заплашва с физическо насилие... — Поклати глава и отпи още от брендите си.

Алис реши, че гостът ѝ ще оцелее след преживяното и се настани на един стол близо до неговия.

— Е, ти го провокира, Джуниъс — заяви му прямо. — Преди да започнеш да го обиждаш, той се държеше като безупречен джентълмен.

— Ха, този женкар въобще не е джентълмен! И това, че позволяваш на такъв мъж да се намира под един покрив с госпожица Спенсър... — Не довърши изречението си, но след малко продължи още по-разпалено. — Прости ми, не биваше да те обвинявам. Не може

да се очаква уважавана и набожна жена като теб да знае за дяволската му репутация.

— Аз не съм невинна монахиня, Джуниъс — възрази Алис остро. — Имам доста добра представа за слуховете за господин Давънпорт. Обаче той е мой работодател и се налага да работя с него. — Обзе я вдъхновение и в тона ѝ се прокрадна набожна нотка. — Нещо повече, помниш ли какво се казва в Библията? Не съди, за да не бъдеш съден. И кой сред нас има правото пръв да хвърли камък? Аз със сигурност нямам.

Макар да пообърка малко цитатите, думите ѝ имаха силно въздействие. Викарият се умълча, а лицето му се изопна, преди накрая да промълви колебливо:

— Колко благороден дух притежаваш, Алис, колко си милосърдна. Ти още веднъж се оказа права, а аз така печално сгреших. Всички ние сме грешни в Божиите очи. — За миг Джуниъс се замисли за греховете си, ала смирението му бързо се изчерпи. — Дори Всемогъщият Господ би признал, че някои са по-големи грешници от други, а Давънпорт трябва да е най-лошият.

— Може би той възнамерява да промени живота си — заяви Алис със сериозен тон. — Ако е така, наш дълг, като християни, е да го окуражим.

Изявлението ѝ бе посрещнато с недоверчиво сумтене. Джуниъс се загледа мрачно в брентито си. Ако Уилям се държеше по този начин, Алис щеше да го порицае, задето се цупи, но не можеше да се скара на викария.

Напомни си колко полезен бе Джуниъс Харпър при организирането на училището и че винаги заделяше от скромните дарения за църквата за тези, които най-много се нуждаеха от помощ, вместо да ги прибере в джобовете си. Той подпомагаше хората в Стрикланд по още много други начини и благодарение на това малката местна общност процъфтяваше. Когато за пръв път пристигна във „Вси светии“, викарият бе шокиран да узнае, че една жена е най-влиятелната личност в новата му енория, но за негова чест той бе преодолял първоначалното си неодобрение и оттогава я приемаше като почти равна на него.

Въпреки че понякога беше твърде самоуверен в преценките си, като цяло двамата работеха добре заедно. Всъщност се разбираха

толкова добре, че понякога божият служител намекваше за възможността да задълбочат партньорството си. Алис винаги бе подминавала тези намеци. Не само защото не можеше да си представи да прекара живота си с един толкова благочестив мъж, но и защото знаеше, че Джуниъс имаше много неточна представа за нейния характер и не би одобрил истинската Алис.

Освен това, макар възвишеният духом Джуниъс да твърдеше, че тя би била подходящ, богобоязлив партньор за един свещеник, всъщност очите му оглеждаха алчно именно младата, лъчезарна и безгрижна Мередит при всяко негово посещение в Роуз Хол. Както и при много други мъже преди него, горната и долната половина от тялото на викария не се разбираха. Алис му бе подарила за една Коледа писанията на свети Августин^[1], но той не бе схванал шеговития намек.

— Един от мъжете, които този негодник Давънпорт е убил по време на дуел, бил съпруг на жена, която избягала от семейното огнище при него — наруши Джуниъс проточилата се тишина с твърд глас. — Той не само че убил мъжа ѝ, но после отказал да се ожени за любовницата си, въпреки че тя била бременна.

Алис пое дълбоко дъх, шокирана до дъното на душата си.

— Тя е носила детето му, той застрелял съпруга ѝ, но не я взел за своя жена? — повтори невярващо.

Викарият кимна, доволен, че е успял да пропука толерантното отношение на Алис към Давънпорт.

— Това е само един от примерите за безчинствата на „джентълмена“, когото толкова ревностно защитаваш. Разбира се, жената, замесена в тази любовна афера, била съсипана. Давънпорт бил прокуден от изисканото общество, но не получил истинско възмездие за пороците си.

Алис отдавна бе установила, че всяка история има поне две страни, но ѝ бе трудно да си представи какво би могло да оправдае коравосърдечието на работодателя ѝ в този случай.

— Мисля, че господин Давънпорт е решил да остане тук, Джуниъс — изрече тя с кротък тон, докато се питаше защо за нея е толкова важно да мисли добри неща за новия господар на Стрикланд. — Няма ли да е по-добре да очакваме добро от него, отколкото да предполагаме най-лошото?

Преподобният кимна мрачно.

— Ти отново доказва колко си мъдра. Длъжни сме заради добрите души в енорията да направим каквото можем, за да намалим влиянието на този развратник.

Склонен повече към сблъсък, а не към помирение, той не бе схванал същината на думите ѝ. Освен това Алис си помисли раздразнено, че предпочита Джуниъс най-сетне да спре да говори за „добрите души“, тъй като хората, за които ставаше дума, си бяха съвсем живи, можеха сами да разсъждават и да си правят съответните заключения. Един викарий може и да имаше паство, но това все пак не означаваше, че жителите на Стрикланд бяха овце. Само че сега моментът не беше подходящ да му напомня това, затова Алис съсредоточи усилията си в утешаване на нараненото му достойнство.

Младата жена тайно се надяваше работодателят ѝ да не се промени много. Без значение колко безчестно и позорно бе миналото му, тя го харесваше такъв, какъвто беше сега. И макар държанието му спрямо викария да бе доста осъдително, в същото време не можеше да се отрече, че беше много забавно. Ако Алис бе толкова добра, за каквато я мислеше Джуниъс, нямаше да намери нищо смешно в цялата свада.

Няколко минути по-късно викарият си тръгна. След като провери дали вратите на къщата са заключени и дали Мередит и Питър са в стаите си, Алис реши тази вечер и тя да си легне по-рано. За нея пролетта бе най-натовареният сезон от годината. На следващия ден работниците трябваше да започнат да сеят картофите, които бяха една от най-важните култури в имението.

Но докато лежеше сама в широкото си легло, сънят продължаваше да ѝ убягва. Лунните лъчи дразнеха очите ѝ, а завивките ѝ се усукаха от неспокойното ѝ въртене. Една от големите иронии в живота на Алис Уестън беше, че тя — твърде висока и страховита, за да привлече сериозни ухажори — много харесваше мъжете. Обичаше да разговаря с тях; харесваше ѝ колко различни са умовете и индивидуалностите им в сравнение с тези на жените. Приятно ѝ бе да ги наблюдава, изпитваше страхопочитание от гледката на силните мъжки тела на работниците в имението.

Понякога, както и сега, покоят ѝ се нарушаваше от страстни, безкрайно вълнуващи блянове за това какво би било да лежи в прегръдките на някой мъж, да му се отдава свободно и без задръжки,

като най-дивото горско създание. Ако Джуниъс Харпър можеше да прозре тайните ѝ възжелания, щеше да остане шокиран до дъното на душата си от разкритието, че една толкова достолепна жена може да бъде така безсрамна.

Само че тя никога не е била истински достолепна, макар да се преструваше на такава. Колкото и глупави и непристойни да бяха страстните ѝ копнежи, младата жена не можеше да отрече, че се спотайваха в нея. Ако бе родена поне с половината от красотата на Мередит, сигурно щеше да стане голяма развратница.

Не, нямаше да е развратница. С романтизма си, още по-смущаващ дори от неприличните ѝ желания, нейното най-дълбоко, най-грижливо скрито желание бе да изживее истинска любов, с мъж, който ще обожава и ще цени само нея. В замяна тя щеше да му отдаде сърцето си, ума, душата и тялото си. О, да, преди всичко тялото си.

Унизително бе да си признае, че е глупава като ученичка, която обича да чете романите, които Джуниъс заклеявяваше, но Алис не искаше да бъде неискрена пред самата себе си. Ако не беше такава безнадеждна романтичка, небрежното отхвърляне на Рандолф нямаше така да я опустоши. Никога нямаше да се почувства толкова наранена, че да загърби доброволно наследството си.

Ала тя беше романтична и уязвима и затова бе избягала от всичко познато и близко. От дванайсет години бе погребала страстите си зад фасадата на строгото благоприличие. Беше достатъчно лошо, че е покварена в сърцето си. Проклетата да е, ако позволеше да стане и за смях. Не се съмняваше, че повечето хора ще сметнат за безкрайно забавно откритието, че една кобила като нея се стреми да спечели мъжкото внимание, все едно е бляскава красавица.

Напомни си, че е напълно естествено сега фантазиите ѝ да са обсебени от Реджиналд Давънпорт. На чисто първично ниво той бе най-привлекателният мъж, когото някога бе срещала, а елегантното му и силно тяло излъчваше омагьосващо сексуално привличане. Тъмната коса и мургавият тен му придаваха леко екзотичен вид, като на циганин или пират, а тя бе безкрайно очарована от светлосините му очи, чието изражение се променяше от топло закачливо до ледено присмехулно.

По дяволите, трябваше да престане да мисли така! Отвратена от себе си, Алис се опита да прогони прекалено живия образ на

Давънпорт. С течение на времето постепенно щеше да свикне със завладяващата му мъжественост и той нямаше да ѝ въздейства толкова силно. Или поне така се надяваше, защото дори фантазиите ѝ за него криеха опасност. Можеше да започне да си въобразява, че двамата с работодателя ѝ споделят някакви общи чувства, но истината бе, че той си оставаше непознат, при това убиец на други хора, безпътен и непредвидим. Трябваше да бъде благодарна, че за Давънпорт тя беше само един служител, малко повече от прислужница. Той надали забелязваше, че е жена.

Мисълта беше по-скоро потискаща, а не утешителна.

Превъртя се по корем. Усещаше леката грапавина на омачканите чаршафи, защото нощницата ѝ се беше усукала около бедрата ѝ. В изблик на яд сви пръстите си в юмрук и го стовари с все сила върху възглавницата. Не е честно.

По дяволите, не е честно! Искаше да изкрещи гневно до небесата, но не беше сигурна какво да проклина.

След половин дузина удари с юмрук, гневът ѝ започна да стихва, оставяйки я потисната и примирена. Все пак беше по-щастлива от повечето хора. След като бе изоставила положението и богатството си, сега тя бе постигнала комфорт и задоволство от работата, която вършеше. Бе спечелила уважението на най-близките ѝ хора и се радваше на любовта на трите деца, за които се грижеше. Разбира се, те я даряваха с много повече, отколкото тя им даваше. При всички тези успехи не бе редно да проклина факта, че Господ не я смяташе достойна да има партньор.

Алис с въздишка се претърколи на една страна и обгърна с ръце възглавницата, сякаш тя можеше да облекчи мъчителната празнота, загнездила се в гърдите ѝ. Възглавницата трудно можеше да замести едно мускулесто мъжко тяло, но това бе най-доброто, с което разполагаше.

[1] Докато е бил съвсем млад свети Августин Блажени водил доста разпуснат живот, за който после горчиво се разкайвал. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

Когато напусна Роуз Хол, Реджи беше в отвратително настроение. Той обичаше да ядосва и предизвиква околните, затова беше изненадващо колко раздразнен се чувстваше сега от случилото се. Колкото и лоша репутация да имаше, никога не би предизвикал срамна сцена на публично място, и то пред жени и деца. Но само появата на лицемерен морализатор като Джуниъс Харпър бе достатъчна, за да забрави за добрите си маниери.

Настроението му никак не се подобри, когато единственото питие, което намери в бюфета с напитките в Стрикланд, се оказа една бутилка шери. Не си падаше много по шерито. А още по-зле бе, че количеството не беше достатъчно, за да удави раздразнението си от скандала с викария. Той изруга и мислено си отбеляза да попита госпожа Хералд какво става с голямата поръчка за вино и концентрати, която ѝ бе дал.

Не му отне много време да пресуши бутилката. Замисли се дали да отскочи до някоя кръчма, но вече бе станало късно, а провинциалните кръчми не работеха до среднощ като лондонските. Колкото и да му се искаше да пийне нещо по-прилично, не си представяше как кръстосва пустеещите полета в Дорсет, за да търси някоя кръчма.

Към три сутринта още не можеше да заспи и още беше така ядосан, че му се искаше да зареже всякакво достойнство и да потърси най-близката кръчма. Къщата му се струваше огромна с празнотата си, а скърцанията на дъските по пода и прозорците отекваха из пустите стаи и коридори. Слава богу, Мак Купър пристигаше утре. А през следващите няколко дни още прислужници щяха да се преместят да живеят тук. Това несъмнено щеше да промени обстановката.

Настроението му не се подобри до следващата сутрин, когато се срещна с Алис в кабинета ѝ. Завари я, изправена пред бюрото, да разглежда списъка със задачите с леко смръщено, донякъде разсеяно изражение. Носеше прилепнали панталони и гледката на

великолепните ѝ бедра тутакси подобри настроението му. А като приятно допълнение блестящата ѝ коса се спускаше по гърба ѝ, прибрана в дебела плитка.

— Съжалявам, че ви задържам от ежедневните задължения, но това ще отнеме само няколко минути — заговори той, след кратката размяна на поздрави.

Тя приседна на ръба на бюрото и се заигра с края на плитката си.

— Съжалявам за това, което се случи снощи — промълви Алис, без да посмее да го погледне в очите. — Господин Харпър е много достоен и почтен мъж, но... — Гласът ѝ заглъхна, докато търсеше най-подходящите думи.

— Но е надут задник? — предположи Реджи.

Различно оцветените ѝ очи заблестяха весело, преди да му отговори:

— Смятах да кажа, че възвишените му идеали и безукорно поведение влияят несъзнателно върху толерантността му.

— Много тактично казано, скъпа моя. — Нежните думи се изплъзнаха неволно от устните му. Той продължи, докато се питаше какво би накарало трапчинките ѝ да се появят: — Дали това безукорно поведение е резултат от възвишените му идеали, или просто никога не е бил изкушаван?

Този път тя не успя да сдържи усмивката си, но побърза да я изтрие от лицето си. Вдигна глава и праметна плитката си през рамо.

— Джуниъс не е съвсем лишен от изкушения. Когато Мередит е наоколо, на лицето му се появява... изгладняло изражение. Но мисля, че повечето от обичайните човешки пороци не го вълнуват.

— На мен ми прилича на глупаво настървено псе. — Реджи се приближи към лавицата с книгите и извади екземпляр от „Всеки мъж сам да си подковава коня“ — настолната библия на всички ездачи. Започна лениво да я разгръща.

— До известна степен наистина е такъв — призна Алис в пристъп на откровеност, — но от друга страна той направи много добрини за енорията. Преподобният Харпър възприема отговорностите си много по-сериозно, отколкото мнозина други свещеници.

— Естествено тази негова отговорност включва и анатемосването на безбожните грешници, за които аз съм забележителен пример. — Той върна книгата на мястото ѝ, обърна се и

опря широките си рамене на лавицата. И остана така с вкиснато изражение.

Алис го изгледа продължително, но спокойно.

— От това, което съм видяла досега, най-греховно у вас, което заслужава порицание, ми се струва чувството ви за хумор.

Той се засмя.

— Няма да го отрека. Досадните идиоти определено събуждат най-лошото у мен, а вашият господин Харпър е превъзходен представител на тази порода. — Добави с нотка на злобна удовлетвореност: — Само се питам той дали осъзнава, че сега аз контролирам парите, отпускани за училището „Вси светии“. От негова страна любезността би била много по-добра политика.

Очите и се разшириха от внезапно обзелата я тревога.

— Господи, изобщо не се бях замислила за това! Предполагам, че и Джуниъс не се е досетил. Той получи това църковно настоятелство, защото дядо му е бил близък с покойния граф Уоргрейв. — Добави с тревожен глас: — Ще го уволните ли?

Сега усмивката на работодателя ѝ стана още по-дяволита.

— Има една стара поговорка, според която прошката е най-доброто отмъщение, а пълното безразличие е най-силната обида. Ако напълно игнорирам Харпър, ще го провокирам много повече, отколкото ако само го лиша от поста му. Той ми се струва от онези, на които им харесва да бъдат мъченици.

За миг Алис се втренчи в него, не повярвала докрай на чутото, сетне се разсмя, въпреки че се бе опитвала да потиска смеха си още откакто Давънпорт бе влязъл в кабинета ѝ.

— Вие сте най-невъзможният мъж на света! — възкликна, когато най-сетне успя отново да стане сериозна. — И в същото време сте съвсем прав. Влиятелните му роднини скоро ще му намерят друг пост, а ролята на преследван и гонен праведник несъмнено ще достави огромно удоволствие на Джуниъс. — Тя млъкна изведнъж, с виновно изражение. — Съжалявам, не биваше да го казвам.

— Никога не се извинявайте, че сте казали истината, скъпа моя. Аз съм невъзможен — побърза да я успокои той с ехидна усмивка. Отиде до стола и седна пред бюрото, като изпъна дългите си крака. После постави единия си крак в елегантен ботуш върху другия с такъв небрежен маниер, че всеки камериер би потръпнал.

Алис не откъсваше поглед от него, хипнотизирана от естествената, атлетична грациозност на движенията му. Лицето ѝ пламна, когато внезапно си припомни еротичните си фантазии от изминалата нощ. Искрено се надяваше Давънпорт да не се окаже толкова прозорлив спрямо нея, какъвто изглежда беше спрямо останалите. Заобиколи нервно бюрото и се отпусна на стола си.

— Не мисля, че е редно да се обръщат към управителя на имение с думите „скъпа моя“.

— Но „госпожица Уестън“ е прекалено формално, а „лейди Алис“ е направо плашещо. — Той повдигна черните си вежди в насмешлив въпрос. — Тогава как трябва да ви наричам?

— Е, във всеки случай само не „скъпа моя“. Тъкмо това ще предизвика именно онези клюки, за които ми казахте, че искате да избегнете. Мисля, че Алис е най-добре.

— А какво ще кажете за Али? — предложи той.

— Съкратено от Алис? Звучи подходящо.

Реджи се ухили.

— Всъщност мисля, че е по-подходящо за име на улична котка. А вие май умеете да драскате като такава.

— Господин Давънпорт — рече тя смразяващо, докато се опитваше да потисне усмивката си, — вие сте непоправим.

— Надявам се, защото полагам големи усилия за това. — Усмихна ѝ се подканващо да последва примера му. — Опитай се да се обръщаш към мен с Реджи. Това може да те излекува от опитите да се държиш така почтително. Абсолютно е невъзможно да възприемаш на сериозно един Реджи. Самото име подсказва или за някакъв злодей, или за лекомислен тип.

— И кое от двете предпочитате? Злодеят?

— Разбира се — повдигна той вежди. — А ти не би ли го предпочела?

— Осмелявам се да заявя, че бих. — Тя се разсмя, отказвайки се от опитите да бъде сериозна. — В своето безупречно, добре организирано съществуване не бях срещала такъв като вас. Простете ми, ако не зная как точно да реагирам.

— Много е просто. Винаги ми казвай истината, независимо колко е ужасяваща — отвърна той с безгрижен тон, който обаче не

успя да прикрие сериозността, скрита зад думите му. — И помни, че живот без смях е много труден за понасяне.

Изреченото я порази изненадващо дълбоко. Та тя имаше чувство за хумор — кой би си признал, че не притежава? Радваше се на всяка сполучлива шега, смееше се с децата. Но не можеше да отрече, че през годините смехът винаги бе нещо, което си позволяваше чак след като привърши сериозната работа. Беше като възнаграждение, а не съставна част от ежедневието ѝ. Като дете непрекъснато ѝ натякваха за бъдещите ѝ отговорности. А като зряла личност необходимостта да оцелее я бе принуждавала винаги да поставя дълга пред удоволствието.

— Сигурно си мислите, че съм прекалено сериозна.

— Да, но не безнадеждно. — Светлосините му очи грейнаха топло. — Искам да си помислиш за подобренията, които би желала да се направят в Стрикланд — за машините и инструментите, за сградите, за добитъка, каквото и да е. И аз имам няколко идеи, но бих искал да чуя първо твоите предложения.

— Искате да инвестирате приходите обратно в имението? — попита тя, без да успее да прикрие изненадата си.

— Да не си мислиш, че се каня да заграбя цялата печалба и да я прахосам на комар? — Сега плътният му глас прозвуча студено.

Е, нали я посъветва винаги да му казва само истината, независимо колко е ужасяваща.

— Логично бе да се допусне — призна тя. — Голяма част от репутацията ви, на която толкова държите, е свързана именно с хазарта.

— Винаги съм залагал, за да печеля пари, Али. Но сега, когато имам добър доход, не ми е нужно да залагам големи суми.

Тя поклати глава, но се замисли върху думите му.

— Винаги съм си мислела, че комарджиите само губят цели състояния. Но щом като има губеци, би трябвало да има и печелещи.

— Точно така. А аз обикновено бях от печелещите. — Усмихна се унило. — Длъжен съм да призная, че здравата съм закъсвал, когато късметът ми е изневерявал или защото съм бил твърде пиян, или прекалено твърдоглав, за да стана навреме от игралната маса. Но през последните двацет години, когато най-много съм залагал, печалбите ми са надвишавали загубите ми с хиляди лири. Именно по този начин

запълвах пропастта между издръжката ми и разточителния ми начин на живот. Трябва да знаеш, че пороците не са никак евтино занимание.

— А как успяхте толкова често да печелите?

— Честно и почтено — отвърна той с ледена нотка в гласа.

— Не се съмнявам в това, Реджи — увери го благо младата жена, като най-после се реши да му говори на „ти“.

— Извинявай. — Той сви лице в недоволна гримаса. — Печелех толкова много, че неведнъж са се усъмнявали дали играя честно. Номерът в печеленето е да избягваш игрите, при които можеш да разчиташ единствено на голия късмет. Всеки, който успее да се придържа само към игри, в които се изисква повече умение, отколкото чист късмет, може да печели повече, отколкото да губи. Или поне ако е усъвършенствал уменията си.

Алис се наведе напред и кръстоса ръце върху бюрото си.

— Звучи интересно. Разкажи ми повече за това.

За миг той се замисли.

— Ами, да вземем за пример хазарта. Ако се играе на зарове, целта е да се хвърлят определени комбинации от числа. И тъй като някои комбинации се падат по-лесно от други, ако човек е запознат с математическите шансове, възможно е един по-хитър играч да се справи доста добре, особено ако залага по-сдържано.

Усмихна се, като видя изражението ѝ.

— Какво, май те обърках, така ли е? Можеш да вярваш на думите ми: повечето играчи нямат нито способността, нито желанието да пресмятат шансовете си, особено ако играта е в разгара си. Но има и играчи от друга категория, които добре помнят кои карти са били разиграни и това значително увеличава шансовете им за успех. — Той сви рамене. — А аз винаги съм се отличавал с добрата си памет.

А освен това, помисли си Алис, имаш отлична преценка и нерви от стомана.

— А какво ще кажеш за залаганията на конни надбягвания? — попита тя, заинтригувана от това надникване в света на мъжете.

Той поклати скептично глава.

— Там всичко зависи от шанса. Няма значение колко добре познаваш всичко, свързано с конете, пак си остават прекалено много неизвестни, както за конете, така и за жокеите. По принцип не залагам

големи суми на конни надбягвания, освен ако самият аз не съм на седлото. Тогава, ако загубя, поне зная кого да обвинявам.

— И заради това не си губил често. — Това не беше въпрос, а констатация.

— Скучно е да губиш, Али. А аз не харесвам скуката в нито една от всичките ѝ форми. — Той се изправи и я изгледа отгоре, от цялата си височина. — Оставям те, за да можеш да се заемеш със задълженията ти. Между другото, още ли правят пролетното къпане на овцете в същия вир на реката, край буковата горичка?

— Доколкото зная, в този край от столетия все там се къпят овцете. В Дорсет нещата не се променят много бързо.

— Земята може би не, но хората се променят. — Нахлупи шапката си и докосна с пръсти периферията ѝ за поздрав. — Доколкото си спомням, къпането започва по пладне. Тогава и аз ще бъда там.

След като той излезе, Алис сведе поглед към листа на бюрото със задачите си за деня. Редно беше да не се изненадва толкова, че един прелъстител ще е физически привлекателен и надарен с такъв чар. Но кой можеше да предположи, че ще се окаже и толкова забавен?

Щом се върна в голямата къща, Реджи потърси икономката и с няколко кратки, но категорични заповеди си гарантира отсега нататък в къщата му винаги да има достатъчни запаси от алкохол, дори и кухнята да не е заредена с всичко останало. После се прибра в кабинета си и започна да си съставя планове.

От години мечтаеше да отглежда коне, най-вече ловджийски, които най-добре се поддаваха на дресиране за надбягания с препятствия. Но никога не бе разполагал с необходимите средства. Сега обаче тази негова мечта бе станала достижима. Буцефал щеше да бъде първият жребец за разплод. Той имаше превъзходен произход, невероятна издръжливост и умения за трудни скокове. И най-важното — беше много бърз. Точно кон за разплод. Реджи бе спечелил Буцефал на комар, когато игра срещу един граф, който не умееше да изчислява добре шансовете.

Засега съществуващите конюшни щяха да бъдат достатъчни, но бяха необходими нови заградени участъци и тренировъчни рингове, както и колкото можеше да си позволи качествени кобили за разплод.

Е, поне в дългосрочен план... Писеца му шареше по листовете, докато изчисляваше разходите, задаваше въпроси на самия себе си, нахвърляше план на това, което трябваше да се направи.

Заниманието напълно погълна вниманието му и часовете отминаваха незабелязано. Едва в ранния следобед го прекъсна Джили — една от камериерките, младо момиче с румено лице. Както всички останали камериерки и тя го гледаше така, сякаш наполовина се надяваше, наполовина се боеше, че ще ѝ се нахвърли.

— Извинете ме, сър, но имате посетител — обяви тя, като му подаде една визитна картичка.

Джеръми Стантън, Фентън Хол, Дорсет. Същият, за когото госпожа Хералд му бе споменала, че е най-близкият му роднина по майчина линия. Реджи се изправи и изпъна гръб, преди да излезе в предния салон.

Един джентълмен със слаба фигура и изискан вид, с посребряла коса и пронизателни сиви очи го посрещна с усмивка.

— Може да не ме помниш, господин Давънпорт, но аз те зная още откакто беше дете. Искам да те приветствам за завръщането ти в нашия край.

Реджи за миг смръщи вежди. После един полузабравен образ си дойде на мястото, последван от още много други.

— Мили боже, чичо Джери! Бях забравил за теб. Как си? — Протегна му ръка.

Стантън я стисна сърдечно.

— Значи си спомни. Разбира се, аз не съм ти чичо, но... — той се замисли за малко, — сме далечни братовчеди. Освен това съм ти кръстник.

— Както и да е. — Реджи покани с жест госта си във всекидневната. — Хубаво е пак да те видя. Искаш ли нещо освежително?

— Малко чай ще ми дойде добре. — Преди да седне, Стантън огледа избледнялата мебелировка във всекидневната, където за него всичко бе свързано с много спомени. — От трийсет години кракът ми не е стъпвал тук. Джентълменът, който бе наемател на къщата, беше саможив и не приемаше гости.

След като позвъни да донесат чая, Реджи отиде да си налее малко бренди от новите запаси. Като го направи, го осени друг ярък спомен,

от който се смрази до мозъка на костите си. Видя същата тази стая, пълна с възрастни хора, всички в черно или с траурни ленти. Беше преди погребението. Реджи бе слязъл долу, още по нощница, с омекнали колене. Виеше му се свят. Ковчезите бяха подредени до прозорците. Едва не припадна, когато Стантън го грабна и го поведе обратно към стаята му, като му говореше нещо много нежно. И остана при него, докато момчето плака, преди да се унесе в сън.

Натика запушалката в гарафата ненужно силно, след което се присъедини към госта си, за да си разменят любезности. Джеръми Стантън притежаваше буден ум и знаеше много неща, така че да се разговаря с него беше удоволствие, но Реджи не можеше да се отърси от усещането, че през цялото време гостът му мислено го преценяваше. Може би го сравняваше с баща му? Или го гледаше като представител на рода Стантън? Странно, но осъзна, че мнението на възрастния му роднина има голямо значение за него.

Трябва да бе преминал успешно проверката, защото след половин час Стантън го попита:

— Възнамеряваш ли останеш за повече време тук?

— Може би — сви рамене Реджи. — Обмислям го, но току-що пристигнах.

— Можем да те използваме като още един мирови съдия — поде Стантън колебливо.

Реджи го изгледа втренчено.

— Мили боже, нима предлагаш да бъда съдия тук? Въобще не съм квалифициран за това. Всъщност някои дори могат да кажат, че това е все едно да пуснеш лисицата в курника при кокошките.

По-възрастният мъж се засмя.

— Въпреки бурното ти минало, ти изцяло отговаряш на условията да бъдеш съдия. Ти си законен земевладелец в това графство и произлизах от стара благородна фамилия. Основното в правосъдието се свежда до здрав разум и най-обикновена справедливост. Сигурен съм, че ще се справиш с това.

На Реджи рядко му се случваше да не може да намери подходящите думи. Сега бе един от тези мигове. Не беше сигурен дали да се трогне, или да се изсмее на доверието, което му гласуваше братовчед му. Но си каза, че идеята да стане съдия не е чак толкова лоша. Съдиите бяха истинските представители на местната власт,

разпределяха помощите за бедните и наказваха нарушителите на реда. Можеше да се окаже интересно. Но тъй като все още не знаеше какво да реши по този въпрос, каза само:

— Наместникът на Дорсет може да не ме одобри.

— Той ще одобри всеки, който му предложи — заяви Стантън спокойно. — В нашия затънт край не достигат хора, а той от цяла вечност ме врънка да намеря друг съдия. Ще му кажа за теб. Официалното потвърждение би трябвало да се получи след няколко седмици.

Реджи вдигна вежди насмешливо и попита:

— Не прибързваш ли?

Повечето хора биха определили въпроса като предизвикателен, но Стантън не се развълнува, а само леко се усмихна и подхвърли нехайно:

— Така ли мислиш?

Реджи отвори уста, за да каже нещо хапливо, но навреме се спря. Не беше ли настъпило времето да промени живота си? Да стане част от местната върхушка със сигурност би било някаква промяна. Пък и той беше достатъчно арогантен, за да си повярва, че е способен да стане съдия.

— Не, не мисля, че прибързваш.

— Добре. — Стантън му кимна, удовлетворен, преди да добави бавно: — Изненадан съм, че не се върна по-рано в Дорсет. Почти се бях простил с надеждата, че някога ще се прибереш отново тук.

— Толкова много ли си се интересувал от мен? — Реджи бе изненадан и трогнат. След заминаването му оттук като осемгодишно момче, никога не му се бе случвало някой да се загрижи за него.

— Разбира се. Ти си момчето на братовчедка ми Ан, а с баща ти бяхме приятели. Ти принадлежиш на това място — заяви Стантън убедено.

Реджи се умълча, замислен над думите му. Може би наистина принадлежеше на Стрикланд. Защото със сигурност не принадлежеше на никое друго място.

— Не помня много от детството си. Нищо от времето преди... хм, четвъртата си година. Имам само откъслечни спомени от по-късните периоди. — Кое то беше странно, като се замислеше сега. По

принцип имаше забележително добра памет. Но много от най-ранното му детство оставаше за него като забулено в мъгла.

Стантън присви очи.

— Нищо ли не помниш от времето, преди да си навършил четири години? Интересно.

— А толкова ли е важно това?

Стантън като че ли се наклони да му отговори, но после промени намерението си.

— Ако е важно, несъмнено ще си го спомниш. — Побърза да смени темата на разговора. — Съжалявах, че никога не отговори на писмата ми, но не бях изненадан. Ти беше още дете, пък и в живота ти настъпиха толкова промени. Дори моите синове не ми пишеха редовно. И още не са се променили — додаде той и се засмя.

— Да отговоря на писмата ти? Никога и от никого не съм получавал писма — намръщи се Реджи.

Стантън доби изненадано изражение.

— В продължение на година и повече ти изпращах по едно писмо на месец, но накрая престанах, след като ти не ми отговаряше. Адресирах писмата до чичо ти в Уоргрейв Парк. Нито едно от тези писма ли не си получил?

Реджи изруга, преди да заговори трескаво:

— Това е още една черна точка в сметката на моя настойник. — И той му обясни как чичо му го бе лишил от имението Стрикланд.

Стантън беше шокиран и разгневен не по-малко от самия Реджи.

— Мили боже, ако имах представа, че Уоргрейв съзнателно те е разделил от семейството на майка ти и от цялото ти обкръжение, щях да отида в Глостършър и да те доведа у дома. Аз съм твой кръстник, но Уоргрейв ти беше много по-близък роднина, затова не възразих, когато изпрати хората си да те вземат. — Махна гневно с ръка. — Веднъж баща ти ме помоли да стана настойник на децата му, ако нещо се случи с него и с Ан, но за съжаление така и не направи завещание.

Потресен, Реджи успя само да го попита:

— Ти си щял да се противопоставиш на Уоргрейв заради мен?

— Разбира се, ако знаех какво става. — На свой ред Стантън също се изненада. — Та ти си от семейството.

— Идеята за семейната подкрепа е нова за мен — заяви Реджи с пресъхнало гърло.

— С роднина като Уоргрейв, не съм изненадан, че имаш толкова ниско мнение за роднините си — поклати глава Стантън натъжено. — Трябвало е да се досетя, че има причина да не ми пишеш. Ти винаги си бил толкова внимателен. Баща ти се гордееше с това колко си отговорен. Трябваше да положи повече усилия да се свържа с теб.

— Не обвинявай себе си. Кой би могъл да предположи, че чичо ми е бил толкова решен да ме изолира? — Реджи имаше чувството, че изненадите му станаха много за един следобед. Изправи се и протегна ръка към Стантън. — Благодарен съм ти за това, което си се опитал да направиш за мен. Бил си зает човек, с много отговорности и грижи за семейството си. Освен това човек не може да очаква толкова много от един далечен роднина.

— Трябваше да направя повече — възрази Стантън, — но вече е много късно и миналото не може да се промени... — Изправи се и разтърси ръката на Реджи, с твърдост, която на пръв поглед не се очакваше от възрастен мъж с посребрена коса. — Жена ми предаде да те попитам дали би дошъл на вечеря в петък. Свободен ли си тогава?

В паметта на Реджи изплува друго лице — кръгло, усмихнато, излъчващо кротка ведрост сред семейния хаос.

— С удоволствие ще вечерям със семейството ти. Предполагам, че леля Бет е добре?

— Елизабет я мъчи ревматизмът, и то толкова, че понякога ѝ е трудно да се движи, но иначе е съвсем добре. Ще се зарадва да те види отново. Ти винаги си бил неин любимец. — А после додаде с усмивка: — Само да не се изненадаш, ако завариш една или две млади дами край масата за вечеря.

Реджи изохка.

— Кажу ми на леля Бет, че в този случай може внезапно да ми прилошее и да се наложи незабавно да се прибера у дома.

Стантън се засмя.

— Може би този път ще успея да пресека сватовническите ѝ опити, но оттам нататък сам трябва да се справяш.

Възрастният мъж напусна Стрикланд доволен. В течение на толкова много години бе следил какво се случва в живота на прочутия Реджиналд Давънпорт. Ако само половината от това, което се говореше за него, бе истина, имаше голямо основание за тревога. Стантън се опасяваше, че няма да е останала и следа от онова умно и приятно

момче, което помнеше, че пороците и прахосничеството са опустошили толкова обещаващото момче.

Но сега, след като се срещнаха, Стантън беше уверен, че някъде вътре в Реджи, въпреки злополучната му съдба и злобния му настойник, се е запазил синът на Ан. О, несъмнено, момчето е вършило неща, които не са били редни, и навярно страда от същата слабост, едва не погубила баща му. Но в него имаше вродена почтеност, интелигентност и чувство за хумор. Ако го приемеха радушно в малкото им общество и го окуражаха да си намери жена...

Изпълнен с планове, Стантън размаха камшика над кроткия си кон. Нямахше търпение по-скоро да се прибере у дома, за да разкаже на Елизабет за изводите, до които бе стигнал.

След като гостът му си замина, за Реджи се оказа невъзможно да се съсредоточи върху плановете си за бъдещето. Посещението на кръстника му пробуди у него вихрушка от спомени, повечето от които бяха щастливи. В доброто старо време семействата Стантън и Давънпорт често си гостуваха. Джеймс, по-малкият син на Стантън, бе близък приятел на Реджи, но сега той беше в Индия, където, според баща му, се справял много добре.

Като се замисли за миналото, на Реджи му стана ясно защо бе потиснал спомените си от детството. Веднага щом чичо му го бе поел под закрилата си, Реджи бе изпратен в колеж. Сред жестоката джунгла на Итън спомените за щастливото минало, което никога нямаше да се върне, щяха само да го размекнат, затова се бе постарал да не мисли за това, което завинаги бе изгубил. И трябваше да се признае, че бе успял. Дори и след посещенията на Стантън все още не можеше да си спомни нищо от най-ранното си детство.

Размишленията му бяха прекъснати от пристигането на камериера му, Мак Купър, който както винаги бе изпълнен с достойнство, макар целият да бе покрит с прах.

— Така се радвам да те видя! — провикна се Реджи и отиде до гарафата с бренди. Обикновено не бе прието господарите и слугите да пият заедно, но между двамата мъже съществуваха нетрадиционни отношения. — Имаше ли неприятности по време на пътуването?

— Счупихме оста на двуколката — лаконично докладва Мак, като пое чашата с бренди. После се настани доволен на стола. — Брей, какво местенце си имате. За колко ще останем тук?

— За постоянно.

Веждите на Мак отхвъркнаха нагоре.

— Няма да живеем в Лондон? — попита, невярващ на ушите си.

— Понякога ще се връщам в града, но възнамерявам да живея тук. — Реджи се изкашля, преди да добави сърдито: — Зная, че си градско чедо, Мак. Ще те разбере, ако се окаже, че не понасяш провинцията.

Мак го изгледа недоумяващо.

— Да съм споменал нещо за напускане?

— Не — призна Реджи, — но си тук само от десет минути.

— Ако в Дорсет има жени и уиски, ще се справя.

— Не липсва нито едното, нито другото — усмихна се Реджи. — Включително и най-изключителната жена, която някога съм срещал.

— И в какво е толкова изключителна? — попита Мак, заинтригуван.

— В много неща. Казва се Алис Уестън и е управител на имението.

Мак се задави с брендите си.

— Тя е... какво?

Винаги невъзмутимият Мак много рядко се изненадваше. На Реджи му беше много забавно да обясни накратко как неговият управител се е издигнал до поста, който заемаше.

Мак поклати удивено глава.

— Добре е, че е толкова способна в работата си, но хубава ли е?

Реджи си представи силните, изваяни черти, високото грациозно тяло, трапчинките, които се бе научил как да предизвиква.

— Не е хубава. — Усмихна се на себе си. — Тя е нещо повече от това.

ГЛАВА 9

Къпането на овцете беше общо дело, затова към стадата на Стрикланд бяха присъединени и стадата от съседните имения. Към пладне Реджи потегли с коня си към равното поле. Оставаха му да прекоси още два хълма, когато чу недоволното блеене на овцете и бесния лай на овчарските кучета.

Стигна до билото на втория хълм и погледна надолу към потока, който беше заграден с бент, за да се образува широк вир за къпането. На източния бряг няколко хиляди овце бяха наблъскани в огромна кошара, а добре обучените овчарски кучета обикаляха заплашително край каменните ѝ стени. Когато се приближи още повече, шумовете прераснаха в истинска какофония.

Около вира се бяха събрали дузина мъже. Над тях се извисяваше стройната, гъвкава фигура на Алис Уестън. Позна я отдалеч. Реджи скочи от коня си и върза юздите за едно дърво, преди да се присъедини към групата.

Щом Реджи се приближи, Алис прекъсна разговора си с един широкоплещест овчар.

— Господин Давънпорт, това е Гейбриъл Митфорд, главния пастир на Стрикланд.

Реджи огледа масивната мускулеста фигура. Не можеше да повярва на очите си. После му подаде ръка с широка усмивка.

— Ние се познаваме.

Митфорд кимна, като стисна силно ръката на Реджи.

— Да. Сигурен съм, че и сега мога да те победея, в два от всеки три рунда.

Реджи се засмя и го тупна по рамото.

— Не разчитай на това, Гейб. Но ако ни останат сили след къпането на няколко хиляди овце, може и да опитаме един рунд.

— Само голям глупак би искал да къпе овце — заяви пастирът, а очите му блеснаха развеселено, въпреки грубите думи.

— Не за пръв път ме наричат голям глупак — съгласи се Реджи с готовност.

Алис Уестън се изкиска приглушено. После побърза да добие сериозно изражение и се приготви да даде сигнал на работниците да застанат по местата си, когато едно от овчарските кучета се втурна към тях с пръчка между зъбите и я остави в краката на Реджи. Животното беше женско, със сплъстена козина, с черно-бели лапи и черна ивица около ребрата. Муцуната му беше съвсем бяла и стоеше нелепо, като маска на клоун върху черната му козина.

Реджи изглежда смаяно младото куче, което не преставаше да маха опашка с надежда да си поиграе.

— Що за овчарско куче ще иска да играе на „търси и донеси“ със стопанина си?

Гейбриъл Митфорд махна отвратено с ръка към животното.

— Само някое загубено псе. Опитах се да го дресирам. Това е единственото коли, което не знае още по рождение как да пази стадото. Дори и за лов на патици не става. — Изглежда навъсено кучето, което пак се завъртя и игриво размаха белите си лапи във въздуха. — Май ще трябва да я приспим.

Нещастното създание сякаш разбра, че го заплашва смъртна присъда, затова подскочи, изправи се на задните си крака и близна с надежда ръката на Реджи. Той погали рошовата му глава и в замяна ръката му беше облизана с буйна радост.

— Не може ли някой да го вземе за домашен любимец? Явно е приятелски настроено.

— Местните хора не искат кучета, които не вършат работа. — Пастирът напъди кучето. Клепналите му уши увиснаха още повече и шотландската овчарка се отправи към лаещите около стадата кучета.

Алис вдигна ръка и даде знак на мъжете да заемат местата си, за да започне работата. Реджи свали палтото и ботушите си, като ги захвърли настрани, преди да се присъедини към Гейбриъл Митфорд и още един пастир, чието име бе Симс. Тримата нагазиха в леденостудената вода, стигаща малко над коленете им.

С помощта на кучетата един младеж отделяше от стадото наведнъж по две или три овце. Алис и един престарял, съсухрен овчар проверяваха набързо главите, устата и ушите на овцете, като отделяха болните в едно по-малко стадо.

Трима млади мъже с много усилия издърпваха във водата овцете, които бяха преминали през проверката. Животните упорито се дърпаха, ритяха ожесточено и сърдито блееха, дълго и силно.

Но след като попаднаха във водата, започваха да плуват с лекота. Реджи притегли първата овца към себе си. Въпреки смайващата им глупост, той винаги бе харесвал тези животни, макар че в ранното си детство бе останал горчиво разочарован, когато бе прегърнал една овца и бе открил, че овчето руно, макар да изглеждаше толкова меко и пухкаво, всъщност беше остро, плътно и мръсно.

Трябваше да се действа ловко, за да се обърне една овца по гръб и да се изтърка корема ѝ, без да те изрита някое силно размахано копито. За кратко Реджи погледа как го прави Гейбриъл, преди сам да започне къпането. Една разбесняла се овца успя да го ритне в ребрата; а по-късно установи, че на мястото се е образувала голяма синина. Все пак успя да измие мръсния ѝ корем, без двамата да се удавят. Накрая обърна животното с главата нагоре и изстиска гъстата вълна с шепи, отстранявайки праха и другите нечистотии.

Като свърши, насочи възмутената жертва към отсрещния бряг на потока, преди да я пусне. А руното на овцата се изми добре, докато плуваше през вира.

На отсрещния бряг овцата се измъкна бързо от водата и бе възнаградена с шепа сено. Сетне по-младият овчар, застанал там, я натири по-нататък, за да съхне на пролетното слънце. Към края на деня повечето агнета бяха отбити, по простата причина че не можеха да намерят майките си по миризмата им.

Един опитен овчар можеше да изкъпе до сто овце на час. Много скоро си пролича, че Гейбриъл и Симс бяха от най-добрите. На Реджи му отне време, за да усвои техните уроци, но скоро започна да работи със скорост, достойна за уважение.

Още след първите минути беше не по-малко мокър от овцете, преминаващи през ръцете му. Чудеше се насмешливо дали някой от лондонските му приятели би го познал сега. Нямаше значение — важното бе, че се забавляваше. Работата го удовлетворяваше физически, а резултатът — една чиста овца — беше нещо, което веднага можеше да се оцени.

Работниците наложиха стегнат ритъм, без излишни разговори. Приблизително на всеки половин час си предаваха един на друг халба

с гореща вода, смесена с щедра доза уиски, за да не изстинат в ледената вода, като и тримата мъже отпиха солидни глътки.

Когато за втори път му подадоха халбата с уиски, Реджи я пое от Симс и отпи здраво, като я крепеше с двете си ръце, за да постопли вкочанените си пръсти. Подаде я на Гейбриъл и го попита:

— Какво мислиш за госпожица Уестън като управител?

— Добре се справя. — Плещестият пастир отметна глава назад, за да допие последната капка от халбата, после я метна на брега. — Обича овците.

От устата на Гейбриъл това беше сериозна похвала. Но ако овчарите не се доверяваха на преценките ѝ, нямаше да я допуснат да работи със стадата им.

Реджи погледна към брега. С напрегнато изражение на лицето си Алис умело проверяваше едно едро агне, сетне го отмести и протегна ръка към следващото. Удивително бе как съумяваше да изглежда женствена, макар да вършеше тази мъжка работа. Тези нейни панталони наистина очертаваха стегнатото ѝ дупе...

С усмивка Реджи сграбчи следващата блееща овца, благодарен, че стоеше в студената вода.

За всички участници следобедът бе дълъг и труден, но Алис все пак намери време да се впечатли от това колко добре се справяше работодателят ѝ с къпането на овците. Той продължи да се усмихва дори когато една разбесняла се овца го блъсна с копита в гърдите, повали го по гръб във водата и всички наоколо се разсмяха.

Желанието му да се занимава с толкова тежка работа при същите условия, както всички останали, мигом му спечели тяхното уважение. Приемаха го като свой. Дали Давънпорт съзнателно бе целял това или просто задоволяваше желанието си от детството? И в двата случая резултатът си струваше усилията.

Към края на следобед Симс, който бе по-дребен от другите двама и не можеше поеме толкова много алкохол, колкото тях, се усмихна кротко и се отпусна във водата. Давънпорт и Митфорд бързо измъкнаха пияния овчар, отнесоха го на брега и го положиха да легне до запаления огън. Симс захърка доволно. Един от младите пастири

влезе при тях в потока, за да им помогне да довършат къпането на овците.

По традиция пролетното къпане завършваше с трапеза за работниците и Алис се бе разпоредила да осигурят в изобилие шунка, варени пресни картофи, топъл хляб и обилно количество бира. Когато свършиха с яденето, всички мъже бяха доста развеселени.

Дори и Алис изпи достатъчно бира, за да усети по-добре сгряващото задоволство от добре свършената работа. Винаги се радваше, когато хората работеха заедно, като къпането на овците или жътвата, а днес атмосферата беше необичайно приятелска. Несъмнено виновен за това бе новият собственик на имението. Той вече се бе запознал с всички работници и те се чувстваха свободно в негово присъствие.

Двамата с Давънпорт бяха единствените, които бяха дошли с коне. Щом се смрачи, се запътиха към конете си, за да се отправят заедно към имението. Работодателят й сигурно замръзваше в мокрите си дрехи, но с нищо не показва, че се измъчва. Вероятно това се дължеше на удивително голямото количество алкохол, което бе изпил. Алис бе впечатлена колко много носеше той на пиене.

Дългата езда към дома започна мълчаливо. После Алис погледна назад и видя игривото, глупаво овчарско куче да ги следва, размахвайки високо черната си опашка.

— Не гледай назад — засмя се тя. — Мисля, че имаш ново завоевание.

Давънпорт извърна глава.

— По-вероятно е Гейб да е натирил това безполезно животно след нас, само и само да се отърве от него.

С кучешка усмивка на клоунската си муцуна шотландската овчарка се затича и настигна коня на Давънпорт. Алис едва се сдържа да не подметне, че Давънпорт е неустоим за всяко женско създание. Такава забележка със сигурност би била много неподходящата. Но пък беше вярна, да, съвсем вярна.

Побърза да овладее приповдигнатия си от бирата дух, преди да е засрамила и двамата.

— Доколкото разбрах, с Митфорд се познавате от деца, така ли е? — заговори припряно.

— Често излизахме заедно да се къпем в реката, да се борим, да скитаме из хълмовете. Той никога не е бил от приказливите, но познава долините и горите наоколо като петте си пръста. Съвсем подходящ е за главен пастир. Добър и достоен живот за мъж, склонен към размисли и малко приказки.

Завършиха ездата сред приятна тишина. Слязоха от седлата и поведоха конете си към конюшните, а кучето се придържаше колкото можеше по-близо до Давънпорт. То явно бе решило да докаже колко послушно и предано може да бъде.

За тази вечер конярите бяха приключили с работата си и сега в конюшните беше тихо. Чуваше се само лекото пръхтене на конете, потропването на копита и от време на време по някое изцвилване. Във въздуха меко се стелеше смесеното ухание на сено и кожа и здрави коне. Алис разседла кобилата си и пак забеляза, че дрехите ѝ оказваха влияние върху начина, по който я възприемаше Давънпорт. Когато беше облечена като дама, той я третираше като такава. Но сега беше с брич и ботуши за езда, затова я остави сама да се погрижи за кобилата си. Стана ѝ приятно, задето той непринудено бе решил, че тя може да се справи с всяка работа, която се смяташе за мъжка.

След като изчетка кобилата си, Алис излезе от бокса и за малко не се спъна в шотландската овчарка, която изскочи изненадващо пред нея, отиде до Давънпорт, вдигна се на задните си лапи и опря предните си върху него. От внезапната тежест на кучето той политна назад и едва не се строполи върху купата сено, което на следващия ден трябваше да бъде разнесено по боксовете на конете.

— Долу! — заповяда той на овчарката.

Кучето моментално се подчини, легна на четирите си крака върху добре изметените дъски на пода и размаха опашка.

— Защо имам чувството, че този звяр иска да се настани в дома ми? — попита Давънпорт мрачно.

Алис се засмя.

— Защото няма съмнение, че точно това прави. Толкова ли си коравосърдечен, че можеш да ѝ обърнеш гръб, докато тя те гледа жално с тези кафяви очи? — Наведе се и почеса колито зад ушите. Докато кучето скимтеше щастливо под галювната ѝ ръка, тя се запита дали да не го прибере в дома си, но веднага се отказа. Атила никога нямаше да сподели дома си с куче.

Като се изправи, Алис забеляза колко много се е доближила до Давънпорт. Делеше ги само метър. И отново се изуми колко е висок и колко силно бе мъжественото му излъчване.

И в същото време беше достатъчно близо до него, за да усети колко беше пиян. Повече, отколкото очакваше. Около него витаеше някаква разпуснатост, мътно опиянение, някаква нестабилност, каквото досега не бе забелязвала. Сигурно бе доста пиян, за да я гледа така разнежено, с толкова топлина в очите.

Искаше ѝ се да скъси още повече дистанцията помежду им, за да провери дали по лицето му наистина бе изписано желание. Но вместо това понечи да отстъпи назад, на по-безопасно разстояние от него.

И точно в този миг шотландската овчарка, която досега душеше любопитно сеното, се натъкна на неочаквана плячка. Побеснелият Атила се изстреля от купата сено като пухкава светкавица, с наострени нокти.

Шотландската овчарка подскочи нагоре с ужасено скимтене, сетне се извъртя диво, за да избяга, докато котаракът я следваше, надигнал вой като седемте демона от Ада. Алис стоеше между колито и вратата и тежкото тяло на кучето се блъсна в нея, събаряйки я право върху Давънпорт.

Той лесно би успял да запази равновесие, ако беше трезвен, но сега и без това трудно се държеше на крака. Докато фучащият котарак преследваше кучето в мрака на нощта, Алис и Реджи паднаха в сеното.

Тя се плъосна тежко отгоре му, останала без дъх. Сведе поглед надолу, ужасена от откритието, че се беше опънала по цялата дължина на мускулестото му тяло. Телата им се бяха притиснали така плътно, че суровите черти на лицето му бяха на броени сантиметри от нейното.

След първия миг на изненада, изразителните му устни се извиха в обаятелна усмивка. Той представляваше най-зашеметяващата гледка, която бе виждала в живота си. Дъхът ѝ секна. Знаеше, че трябва да се вдигне на крака и да се извини, но за миг остана като парализирана от близостта им.

— Каква чудесна идея — промърмори Давънпорт дрезгаво, преди младата жена да успее да стане. После плъзна едната си ръка върху тила ѝ и притегли за целувка лицето ѝ към своето.

Всички мисли за бягство или за извинение мигом се изпариха от главата ѝ. Рандолф я бе целувал, докато бяха сгодени, но годеникът ѝ

се бе държал като сдържан, благовъзпитан джентълмен, не смеещ да обиди деликатната ѝ чувствителност. А тя бе твърде срамежлива, за да му признае, че страстта му няма да я обиди. И си остана с разочароващото усещане, че в целуването имаше нещо много повече, отколкото ѝ бе разкрил годеникът ѝ.

Сега Реджи попълваше празнотите в обучението ѝ. Може и да беше застаряваща стара мома, но неопитността ѝ не го спря. Целувката му беше страстна, проникваща, безумно омайваща. Тя потръпна, докато той завладяваше устата ѝ с бавна, покоряваща чувственост. Опитните му ръце се плъзнаха под дрехата ѝ, за да погаят гърба и бедрата ѝ, докато неговите собствени мокри дрехи се стопляха от жарта помежду им.

Може и да ѝ липсваха умения, но Алис правеше всичко по силите си, за да компенсира неопитността си с ентузиазъм, като отвърщаше на целувките му с цялата страст, която никога не бе посмяла да покаже пред Рандолф. Желанието извираше от нея, поглъщаше я като огнена лава.

Стигна се до един шокиращ миг, когато той сплете силните си ръце около кръста ѝ и се претърколиха заедно, сменяйки местата си. Сега дългото му силно тяло я прикова дълбоко в сеното. Обкръжи я сладкото ухание на прясно сено, като насити с усещания изострените ѝ сетива.

Алис ахна, когато той притисна топлите си устни към ухото ѝ, а сетне обсипа с бързи и леки целувки шията ѝ. Ръцете ѝ трескаво опипваха гърба му, зажаднели за мъжественото излъчване на силното му тяло.

Той обгърна едната ѝ гърда с голямата си ръка и подразни с палец зърното, което тутакси се втвърди.

— Ти имаш необикновен талант за това, Али — прошепна ѝ.

Някъде, в най-затънтеното кътче на съзнанието си, Алис знаеше, че е на крачка от това да заличи дванайсет години на безупречно благоприличие, но не ѝ пукаше. Нищо вече нямаше значение, освен страстта, която обещаваха да сбъдне бляновете на неспокойните ѝ, безсънни нощи. Близна шията му и вкуси солта на топлата му кожа с езика си.

Той тъкмо разкопчаваше кончетата на ризата ѝ, когато се чу изкашляне. Все едно лиснаха отгоре ѝ ведро със студена вода. Алис

застина, разкъсвана между ужаса да бъде заловена да се въргаля в сеното като някоя краварка, и яростния гняв, че ги прекъсват.

Реджи се скова. После изпусна въздишка на съжаление и се претърколи, оставяйки я студена и съкрушена. Топлата ръка, която ѝ подаде, за да ѝ помогне да се изправи на крака, бе жалка компенсация за това, което бе изгубила.

Като се изправи, още замаяна от току-що преживяното, Алис видя натрапника — добре сложен мъж, облечен по лондонската мода. Макар изражението му да беше съвсем безизразно, тя усети неодобрението, излъчвано от него. Лицето ѝ пламна от срам, че един непознат бе станал свидетел на разпуснатото ѝ поведение.

Напълно невъзмутим, Реджи я стисна леко за лакътя.

— Лейди Алис, това е Мак Купър, който вчера пристигна от града. Мак, това е госпожица Уестън, по-известна като лейди Алис. — След един бегъл, но многозначителен поглед към лицето ѝ, той добави: — Не се притеснявай. Мак никога не вижда това, което не трябва да вижда.

Пусна ръката ѝ и леко изтръска сеното от гърба и краката ѝ. Ръцете му бяха сдържани, толкова различни от жадните, търсещи пръсти от преди малко. Алис предположи, че думите му целяха да я уверят, че никой от обитателите на Стрикланд нямаше да узнае що за развратница е. Но тя щеше да знае, както и Давънпорт, и прислужникът му. А трима бяха твърде много.

Едва успя да кимне на Купър, обърна се и изхвъркна от конюшната. Обгърна я плътният мрак на нощта.

Забави крачките си, чак когато измина половината разстояние до Роуз Хол. Още не беше готова да се изправи пред домочадието си, затова се спря под едно дърво. Обсеби я нереалното усещане, че ръцете и устните на Реджи са оставили незаличими червени следи там, където я беше докосвал.

Нощният въздух охлади пламналата ѝ кожа. Приседна под дървото и обви ръце около себе си, трепереща от преживяното унижение. Да, Давънпорт за кратко я бе пожелал, но нали пияните мъже много-много не подбираха. Всяка жена на нейно място щеше да свърши работа. Навярно в момента двамата с прислужника му се заливат от смях на готовността ѝ да се отдаде, развеселени, че толкова е зажадняла за вниманието на който и да е мъж.

Разбира се, Реджиналд Давънпорт не беше който и да е мъж. Проклетникът бе толкова дяволски привлекателен, че всичко, което се искаше от него, бе само да стои и да чака жените сами да се хвърлят на врата му. Алис изхлипа задавено и зарови лице в шепа.

За няколко мига на самозабрава бе загърбила всичко достойно — благоприличие, репутация, задължения. А сега, сама в нощта, младата жена се питаше отчаяно как ще се изправи на сутринта пред Давънпорт.

— Госпожица Уестън определено е необикновена жена — отбеляза Мак, докато Реджи изтупваше остатъците от сеното от дрехите си. Гласът му прозвуча със смразяващо неодобрение.

— Със сигурност е такава — съгласи се Реджи, все още усмихнат.

— Виждам, че се гордеете със себе си — изрече Мак остро.

— Не е точно така, но със сигурност съм доволен от света — отвърна Реджи уморено. — Защо си толкова сърдит?

Мак се намръщи.

— Госпожица Уестън е много уважавана тук. Ще е жалко да бъде прелъстена и съсипана, само защото няма с какво друго да се развличате.

Лицето на Реджи застина.

— Съмнявам се, че тя ще се смята за прелъстена и съсипана. Ако си ни шпионирал достатъчно дълго, трябва да си забелязал, че гореше от желание.

Камериерът му се изплю на пода.

— А видяхте ли лицето ѝ, когато изскочи оттук? Може да се е поддала на моментното изкушение, но сега се ненавижда. И трябва да е благодарна на щастливата си звезда, че ви прекъснах.

— Искрено се съмнявам в това — озъби му се Реджи. — Ако някога съм срещал жена, жадуваща да бъде прелъстена, то това е Алис Уестън.

— Защо просто не я уволните и всичко да приключи по-бързо? — попита Мак хапливо. — Ще остане без работа, но поне репутацията ѝ няма да пострада.

— Тя се справя отлично с работата си и нямам никакво намерение да я уволнявам — изръмжа Реджи. Толкова бе ядосан, че едва се сдържаше да не избухне.

— А още колко време, според вас, ще може да си върши работата, ако местните открият, че ви е любовница? — намръщи се Мак. — Ще се разчуе само до две седмици. Освен това вие откога започнахте да съблазнявате девственици? Винаги сте твърдели, че създават само неприятности.

— По дяволите, кой си ти, че да ми казваш какво да правя? — избухна най-сетне Реджи. Обърна се и изскочи от конюшната, пламнал от гняв.

Но тихият глас на Мак го последва.

— Вашата съвест.

Реджи се извърна към него с бесен поглед.

— Би трябвало да знаеш, че аз никога не съм имал съвест.

— Ще имате на сутринта, когато изтрезнеете.

Реджи изруга злобно и забърза напред, в нощния мрак, но укорите на Мак продължаваха да го преследват. Знаеше, че ще е опасен за всеки, който в този миг му се изпречи на пътя, затова заобиколи къщата и пое към парка. Трябваше да излее гнева си. Проклет малък кокни благочестивец. Как смееше да чете лекции на своя работодател, който го бе измъкнал от калта? Реджи може и да беше малко подпийнал, но едва ли беше мъртво пиян. И ако е имало някакво сближаване с лейди Алис, то е било напълно взаимно.

Напълно взаимно и безкрайно приятно...

Реджи бе подозирал, че под овладяната външност на неговия управител се крие пламенна натура, но досега не бе предполагал колко близко до повърхността се спотайват страстите ѝ. Макар че в реакцията ѝ липсваше обиграност, той бе готов да се обзаложи, че е способна да се люби страстно, не по-зле от всички други жени, които някога бе познавал.

Като не преставаше да изрежда тихо ругатни, той продължаваше по пътя, водещ до езерото. Наближаваше пълнолуние и лунните лъчи посребряваха водата. Реджи следваше извивките на брега към гъсталака, сред който се спотайваше любимата му поляна. Докато клоните шибяха лицето му, си отбеляза наум да нареди да разчистят старата пътека.

Когато излезе от гъсталака и се озова пред спокойните води на езерото, раздражението му беше спаднало. Половината от гнева му се дължеше на досадните забележки на Мак, но другата половина бе заради откровеното му объркване. Ръцете му още бяха изтръпнали от спомена за гъвкавото ѝ тяло. И отново се сгорещяваше, само като се замислеше за бурния ѝ, волен отклик.

Това бе същото място, където като дете се бе научил да плува. Импулсивно смъкна мокрите си дрехи и се гмурна с главата надолу във водата.

Студената вода много скоро го отрезви. Изскочи на повърхността и призна пред себе си, че Мак, дяволите да го вземат, беше прав. Както обикновено. Алис Уестън може да искаше, дори да жадуваше да преживее това, което бе пропуснала, но Реджи нямаше да ѝ направи услуга, като се възползва от този факт. Всяка любовна афера криеше риск от физически, обществени и емоционални щети. Като си припомни смаяния, потресен поглед в силно разширените очи на Али, когато бяха прекъснати в разгара на страстта, той се прокле сурово.

През цялата си кариера на прелъстител Реджи бе научил, че малко жени могат да се наслаждават на любовната игра, без да намесват емоциите си, и Али не беше сред тях. Освен страстта, тя притежаваше дарбата да обича безкористно. Достатъчно бе да си припомни човек семейството, което сама бе създала. Както и това, което правеше за всеки в имението. Тя бе щедра и великодушна по природа и винаги щеше да дава повече, отколкото можеше да си позволи да загуби.

С мощните си загребвания бе преплувал езерото на ширина, затова се обърна, за да се върне. Алис Уестън може би бе узряла за любовна афера, но беше от жените, които се нуждаят от мъж, когото да уважават, докато Реджи представляваше всичко, което достойните, богобоязливи хора презираха. Ако тя си позволише да удовлетвори съвсем естествените си желания с него, после щеше да намрази себе си, както и него. Интересно, но тази мисъл му беше неприятна.

Обърна се по гръб и се остави да се носи лениво по огряната от луната водна повърхност, като движеше ръце само колкото да се задържа на повърхността. С този си външен вид и с такава страстна натура, истинско чудо бе, че досега Алис не се бе омъжила. Ръстът ѝ,

внушаващата уважение интелгентност и независимият ѝ характер вероятно са плашили повечето мъже. Жалко, наистина много жалко.

Въпреки че със сигурност жадуваше за хубавото ѝ тяло, той харесваше и уважаваше жената в него. Нямаше никакво желание да я види наранена. Което означаваше, че трябва да се постарее да е трезвен, когато е с нея, защото ни най-малко не вярваше на себе си, когато се напиеше. Реджи беше решил да се държи добре в Дорсет, но когато онова глупаво куче я събори в обятията му, топлото ѝ, желаещо ласките му тяло, го бе накарало мигом да забрави за добрите си намерения.

С горчив хумор обиграният прелъстител си каза, че водата не е достатъчно студена, за да охлади грубите му мъжки инстинкти. По-добре беше да измисли нещо друго, а не да мисли само за Алис Уестън.

И много скоро вниманието му се разсея, когато нещо цопна във водата в края на езерото. Той тутакси застана нащрек и се заслуша, макар че наоколо нямаше диви животни, които да представляват заплаха за хората.

И тогава разпозна създаването, което се приближаваше към него, като храбро плуваше, загребвайки водата с лапи. Шотландската овчарка изпадна във възторг, че го намери и едва не потъна заради опитите си да размахва опашка, докато плува. Той извади от водата едната си ръка, за да почеше животното.

— Не ти ли стигат неприятностите, които причини за една вечер?
— попита го дружелюбно.

Единственият отговор, който получи, бе грапавият кучешки език, който го близна по лицето.

— Не се ли срамуваш, задето хукна да бягаш от един мърляв котарак?

Срамът очевадно бе нещо чуждо за колито, както и овчарският инстинкт. То тъкмо се опитваше да се покатери по ръцете на Реджи, което не беше никак лесна задача, тъй като и мъжът, и животното бяха във водата.

— Да стигнем до брега, преди да си се удавило, глупаво създаване. — Реджи избута кучето от себе си.

И така куче и човек заплуваха редом обратно към брега. Овчарката успя да изтръска забележително количество вода от гъстата

си козина, докато Реджи бе принуден отново да навлече неприятно студените и влажни дрехи, треперейки от режещия нощен въздух.

Докато вървеше към къщата, следван по петите от колито, той реши да отиде до Лондон за няколко дни. Толкова набързо беше дошъл тук, че бе оставил в града някои недовършени работи. Освен това едно кратко отсъствие щеше да осигури на Алис Уестън малко време, за да се възстанови след преживяния срам. И ако беше напълно искрен — какъвто предпочиташе да бъде пред себе си — не изгаряше от нетърпение да я види. Сега тя навярно го презираше, и то с пълно право.

Когато се прибра в спалнята си, за да се преоблече, завари Мак да разопакова и да изчетква дрехите от гардероба му, необезпокоен от спречкването им в конюшната. Реджи за кратко бе обзет от чувство за вина, като си припомни неблагоприятните си мисли от преди малко. Макар че бе прибрал Мак от улицата, след това прислужникът многократно му се бе отплащал за щедростта. Трудно би се намерил някой, който да проявява такова търпение към пиянството на Реджи, промените в настроението му и финансовата нестабилност. Неведнъж се бе случвало по няколко месеца Мак да не получава заплата, но никога не се беше оплаквал.

Камериерът вдигна глава и присви очи при вида на шотландската овчарка.

— В случай че не сте забелязали, бих искал да ви обърна внимание, че едно куче ви следва по петите.

Реджи смъкна палтото си и започна да разкопчава ризата си.

— Наистина ли ме следва? — изрече, като се престори на изненадан. — Много мило.

Мак изсумтя.

— Каква порода е това куче?

— Овчарка, коли, шотландска овчарка — изговори на срички Реджи, докато смъкваше мокрите си панталони и гащи. — Напълно некадърно като овчарско куче. Главният пастир на имението се готвеше да го ликвидира, затова реших да видя дали някой няма да го вземе за домашен любимец.

Неподозираща, че се решаваше бъдещето и, овчарката кротко стоеше на четирите си лапи и безгрижно помахваше опашка. Черната и козина беше сплъстена от водата. От муцуната ѝ не изчезваше

глуповатото изражение на пълно щастие. Мак изгледа кучето недоверчиво. Не знаеше много за кучетата, но това явно си мислеше, че вече е намерило своя дом.

— Как се казва?

— Няма си име. След като измислиш име на някое животно, то остава с теб за цял живот. — Реджи започна енергично да се бърше с кърпа, после облече сухите дрехи, които Мак му подаде. — Заминавам за няколко дни в Лондон. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Постарайте се да намерите малко здрав разум — предложи Мак с мрачен тон. — Ще ви е нужен.

Реджи само се разсмя. Въпреки всичко, се чувстваше така добре, както не помнеше да се е чувствал от години. Щракна с пръсти на овчарката и рече:

— Ела да слезем долу в библиотеката. Ще ти позволя да гледаш как двамата с Мак пробваме качеството на местното уиски.

Потропвайки с ноктите на лапите си, кучето го последва по стъпалата. Овчарката може и да беше безнадеждна като пазач на стадата и не особено умна по нечии стандарти, обаче умееше да разпознае доброто предложение, щом го чуеше.

ГЛАВА 10

След като прекара безсънна нощ, събирайки смелост да се срещне със своя работодател без да се изчерви, на сутринта Алис намери в кабинета си бележка, която определено я изненада. С няколко лаконични фрази Давънпорт я уведомяваше, че заминава за няколко дни за Лондон. И че се надява в негово отсъствие тя да обмисли възможните подобрения в имението. Освен това я молеше да се разпореди да разчистят гъсталака от пътеката, през която се излизаше до малката поляна край езерото. Ваш... и т.н., Р. Давънпорт.

Сякаш снощи в конюшната не се бе случило нищо. Може вече дори да е забравил за случката. Докато се взираше в четливия, изящен почерк, Алис пламенно си пожела и тя да я забрави с такава лекота. Но как можеше да я изтрие от съзнанието си, когато още усещаше тялото му в прегръдките си?

Тъй като бе отсъствал само за една седмица от Лондон, Реджи не очакваше столицата да е по-пренаселена и шумна, отколкото преди заминаването му. Но големият град му се стори точно такъв, пълен с карети, амбулантни търговци и пешеходци, борещи се за пространство, докато се надвикваха до прегракване.

Пристигна на свечеряване. След като се отби в квартирата си, където се преоблече, той отново излезе, за да се погрижи за делата си. През нощта, преди да напусне Лондон, Реджи бе спечелил петстотин лири от Джордж Блейкфорд, който обаче нямаше пари у себе си и затова му бе подписал разписка. Реджи можеше да използва тези пари, за да подпомогне промените, които искаше да направи в Стрикланд. По това време Блейкфорд трябваше да е в клуб „Уайт“.

Освен това оставаше висящ въпросът с любовницата на Блейкфорд, с която Реджи бе преспал онази нощ. Ако беше привлечен от леснодостъпната Стела, Реджи щеше открито да я ухажва. Но той не се интересуваше от нея. Само изпитваше странна вина, задето така

глупаво се бе поддал на евтините съблазни на тази лека жена. Блейкфорд беше дяволски ревнив и Реджи предпочиташе да не се забърква в разпавии, без да има сериозно основание. И без това си имаше достатъчно врагове, за да си създава нови.

Намери Блейкфорд на обичайното му място в клуб „Уайт“, зает с пресушаването на бутилка портвайн. Реджи се приближи към него.

— Надявам се нямаш нищо против да ти правя компания?

Блейкфорд кимна, без много ентузиазъм, но не изглеждаше да има нещо против присъствието на Давънпорт. Очевидно Стела бе проявила поне малко разум да не дразни покровителя си с изневерите си.

Реджи седна на отсрещния стол и даде знак на келнера да донесе още вино. Макар да се движеха в едни и същи кръгове, двамата не бяха истински приятели. Блейкфорд беше висок и широкоплещест, добър боксьор, страстен комарджия, с лице, чийто цвят издаваше пристрастеността му към портвайна. Изглеждаше като типичен градски безделник, но Реджи винаги бе долавял нещо мрачно и неприятно в Блейкфорд, затова предпочиташе да страни от него.

За съжаление, при тези обстоятелства някои светски задължения не можеха да бъдат избегнати.

— За няколко дни бях извън града и сега се прибирам — поде Реджи, след като кръстоса дългите си крака. — Ще ти е удобно ли да...? — Въпросът увисна във въздуха.

— Напоследък имам късмет. У теб ли е разписката?

Реджи я извади и я размени за шепа банкноти. Настроението на Блейкфорд се подобри, когато предизвика Реджи да играят на ези-тура и спечели от него петдесет лири. Реджи не се ядоса. Тази игра беше най-глупавия вариант за залагане, но все пак петдесет лири не бяха прекалено голяма цена за спечелването на благосклонността на Блейкфорд.

След като се посмяха на няколко истории, те си поръчаха още една бутилка портвайн, докато Блейкфорд го запознаваше с новините от изминалата седмица. Реджи внимателно прикри обзелата го скука. Ако пресушеше още една бутилка портвайн, може би щеше да му се стори по-интересно кой е победил или изгубил на вист.

— Досега няхах възможност да ти го спомена, но действително ти съчувствах, когато те лишиха от наследството на Уоргрейв — заяви

Блейкфорд, докато отпушваше третата бутилка. — Сигурно е дяволски неприятно да видиш как някакво парвеню се наслаждава на това, което се е полагало на теб.

Реджи сви рамене. За него това бе отминала история.

— Аз бях само племенник и винаги съм знаел, че мога да бъда изместен.

— Ти май си по-философски настроен от мен — намръщи се Блейкфорд и мрачното му лице още повече се вкисна. — През последните дванайсет години аз съм предполагаемият наследник на Дърuestън. На никому не пожелавам да живее в подобна несигурност.

Реджи тихо подсвирна.

— Ти си наследник на херцог Дърuestън? Това вече е истински дар от съдбата.

Опита се да си припомни какво знаеше за херцога, но без особен успех. Известно му бе само, че Дърuestън беше възрастен вдовец, който живееше в северна Англия и рядко посещаваше Лондон. А когато това се случваше, не се движеше в същите кръгове, където можеше да бъде срещнат Реджи.

— Да не би да се притесняваш, че Дърuestън може да се ожени и да се сдобие със син, или пък че ще се повтори случаят с липсващия пряк наследник, както бе с Уоргрейв?

— Единственото дете на херцог Дърuestън избяга от дома си, когато бе на осемнайсет и оттогава никой нищо не е чувал за него. — Блейкфорд поклати ядно глава. — Сигурно вече не е между живите, макар херцогът да отказва да признае този факт.

— Никога не съм се срещал с херцога, но съм чувал да го наричат надут стар твърдоглавец, богат като цар Крез — отбеляза Реджи.

— Меко казано. — Със замислено лице Блейкфорд отпи солидна глътка от портвайна. — Дъртакът не понася мисълта, че всичко ще остане на мен. Аз съм само втори братовчед, но той няма по-пряк наследник, така че ще трябва да се задоволи с мен.

Реджи неочаквано изпита симпатия към Блейкфорд.

— Никак не е приятно да чакаш някой стар аристократ да умре.

Това не само че не беше приятно, но и водеше до дълго отлагане на истинския живот, което Реджи знаеше от личен опит. Отпи от портвайна си, преди да се опита да утеши събеседника си.

— Със сигурност отначало е голям шок, но аз не го преживях чак толкова зле. Братовчед ми Уоргрейв съвсем наскоро ми прехвърли едно имение като един вид компенсация. Ако се появи изчезналият наследник на Дърuestън, сигурно и ти ще бъдеш компенсиран.

— Няма голяма вероятност. А и двамата с братовчед ми никога не сме се разбирали. Освен това нима може едно малко имение да се сравнява с Дърuestън? — Лицето на Блейкфорд се сгърчи грозно за миг, преди да заговори доста по-сдържано: — Не знаех, че си наследил имение. Разкажи ми за него.

— Имението се нарича Стрикланд. Намира се между Шафтсбъри и Дорчестър, с площ около дванайсет хиляди декара и е било стопанисвано много добре.

— Това е необичайно за имение, в което не е живял собственикът — вметна небрежно събеседникът му.

— Стрикланд е имение, благословено с първокласен управител. — Реджи не успя да сдържи усмивката си. — При това управителят е жена, която се ползва с всеобщо уважение. Тя е запален реформатор, висока е почти колкото мен и има много странни очи.

— Не думай! — Блейкфорд тъкмо се канеше да си налее още портвайн, но ръката му застина във въздуха. — Какво имаш предвид като казваш странни очи?

— Ами едното е кафяво, а другото сиво — обясни му Реджи. — Много е впечатляващо.

— Някога познавах жена с такива очи — бавно заговори Блейкфорд. — Как ѝ е името?

— Алис Уестън.

Блейкфорд отново се зае да налива виното, но ръката му се разтрепери.

— Тази, която аз познавах, се казваше Ани. Ниска, заоблена и нахална. Не мога да си я представя като управител на имение, но пък имаше други таланти — додаде той и намигна на Реджи.

Нещо не беше съвсем наред в поведението му, но Реджи побърза да пропъди тази мисъл. Навярно Блейкфорд е бил обсебен от своята Ани, така както сега беше увлечен по Стела. На някои мъже ангелът им беше доста слаб.

Мислите му бяха прекъснати от един познат глас:

— Реджи! Кога се върна в града? — Красивото младо лице на Джулиан Маркам светеше от радост, когато се присъедини към тях.

Реджи стана, за да се здрависа с приятеля си, а Джулиан продължи да бърбри оживено:

— Вечерял ли си? Не? Тогава хайде да те водя с мен и да ми обясниш по пътя защо така набързо изчезна от Лондон. — Обърна се и добави: — Идваш ли с нас, Блейкфорд?

Блейкфорд поклати глава и също стана от стола си.

— Не, имам среща. Приятна вечер.

Докато гледаше как Реджи и Джулиан се отдалечават, умът на Блейкфорд бе обзет от една ужасяваща мисъл: кучката бе жива. Не можеше да има друга жена в Англия, която да отговаря на това описание.

Кой можеше да допусне, че това е възможно, след толкова много години?

Като напуснаха салона на клуб „Уайт“, Реджи и Джулиан Маркам се отбиха в най-близката кръчма, известна с вкусния ростбиф, който предлагаша.

— Радвам се, че Блейкфорд не дойде с нас — отбеляза Джулиан, докато се настаняваха на масата в ъгъла. — Винаги изглежда сърдит за нещо. С него човек не може да се отпусне.

— Зная какво искаш да кажеш, но сега разбирам защо се държи като мечка с възпалено ухо — отвърна Реджи, след като откъсна преценяващият си поглед от закръглената келнерка, която им взе поръчката за вечерята. — Трябва да е адски неприятно постоянно да се чудиш дали изчезналият наследник на херцог Дъруестън няма да се появи и да те лиши от всичко.

— Наистина е лошо — съгласи се Джулиан, — но подозирам, че ситуацията е още по-неприятна, защото наследникът е жена.

— Мили боже, сигурно се шегуваш. Откога една жена може да стане херцогиня по наследство? Това се случва рядко дори и при бароните — добави Реджи, изумен, но заинтригуван.

Джулиан смръщи вежди и се замисли.

— Имам една пралеля, която обича да се рови в такива неща. Доколкото си спомням, случаят е бил подобен на този с херцозите

Марлборо. Първоначално титлата била дадена на един военен герой, който нямал синове. Но имал дъщери, така че правото за наследяване на титлата в този конкретен случай било дадено на най-голямата му дъщеря. В случая с Дъруестън има още една особеност, понеже херцогът титуляр има правото да прехвърли наследството на най-близкия си роднина от мъжки пол, ако не желае да бъде наследен от дъщеря си. Но дори и изчезналата му дъщеря да е жива, сигурен съм, че титлата и имотите на Дъруестън няма да бъдат дадени на нея, така че Блейкфорд напразно се тревожи.

— Колко странно. Едва ли в Англия има друг пример за подобно наследствено право сред аристокрацията — отбеляза Реджи. — Но защо мислиш, че херцог Дъруестън ще сметне дъщеря си за недостойна за титлата, ако все още е жива?

Джулиан се ухили.

— Моята пралеля обича скандалите дори повече от хрониките за произхода на знатните особи. Очевидно дъщерята на Дъруестън е била сгодена за някакъв напълно подходящ момък — доколкото си спомням, най-младия син на маркиз Кинрос. Но вместо да се омъжи за него, тя избягала с коняря си. Ако старият Дъруестън не беше толкова вироглав, този шок е можело да го убие. Той официално я лишил от наследство, след което до ден-дневен нищо не се е чуло за нейната съдба. Според моята пралеля дъщерята на Дъруестън е умряла при раждане, а конярят, за когото се омъжила, не посмял да съобщи това на аристократичния си тъст.

— Звучи доста правдоподобно — съгласи се Реджи.

Вечерята им пристигна и двамата приятели се заеха да отдадат дължимото на месото и варените картофи. След като свършиха и наченаха бутилка с портвайн, Реджи разказа на заинтригувания си приятел за Стрикланд, но не забрави за разговора от преди малко.

— Въпросът за наследяването на титлите от първородните синове или дъщери е решен крайно несправедливо — рече замислено, когато темпото на разговора спадна. — Предполагам, че е защото в миналото концентрирането на властта е помагало на всички да оцелеят. Но сега това означава по-младите синове да израстват в лукс, който няма да могат да си позволяват, когато станат зрели личности, тъй че им остава само да станат свещеници, да постъпят в армията или

да заемат някоя правителствена служба. И да прекарат остатъка от дните си, проклинайки незаслужената си съдба на бедни роднини.

— А наследниците са принудени да чакат, безсилни да направят каквото и да било друго, освен да пият, да играят хазарт и просто да чакат бащите им да умрат. — В гласа на Джулиан се прокрадна горчивина, каквато рядко можеше да се чуе от него.

— Това означава ли, че баща ти не е приел предложението ти да поемеш управлението на имението в Мортън? — попита го Реджи загрижено.

Джулиан се намръщи.

— Толкова бях сигурен, че ще се съгласи. Обмислих всичко, съставих план за посевите на различни култури, пресметнах разходите за добитъка с цел подобряване на стадата, включително и прогнозите за печалбите... — Млъкна и се усмихна простодушно. — Разбира се, това ти е известно, след като именно ти посвети цели седмици да ми помагаш за подготовката на моето предложение. — Джулиан тръсна раздражено глава и кичур от кестенявата му коса падна върху веждата му. — В това просто няма никакъв смисъл. Можех да удвоя дохода от имението, а в същото време той щеше да си спести парите за престоя ми тук в Лондон.

Още откакто се бе преместил тук, след следването си в Оксфорд, Джулиан се опитваше да убеди баща си да му възложи някакви отговорности спрямо имотите на фамилията. Но лорд Маркам упорито отказваше да му прехвърли дори най-дребните права. А в същото време не преставаше да се оплаква, че синът му Джулиан бил прекалено екстравагантен нехранимайко, чието единствено занимание се свеждало до опустошаването на семейното богатство. Ако това можеше да помогне, Реджи би изнесъл една сурова лекция на стария лорд Маркам за това колко зле се отнася със сина си, но бащата на Джулиан никога нямаше да се вслуша в думите на мъжа, за когото бе убеден, че тласка сина му към пороците.

Джулиан обичаше баща си, независимо от различията във възгледите им, но ако старецът продължаваше да е все така отчайващо твърдоглав, накрая синът щеше да се моли баща му по-скоро да умре. Тъй като Реджи бе изгубил баща си толкова рано, му беше крайно противно да е свидетел на такова противопоставяне между баща и син. За съжаление не можеше да измисли как да помогне на приятеля си.

Запазвайки мрачните мисли за себе си, той доля догоре портвайн в чашите и на двамата.

— Не е лесно за един остаряващ мъж да вижда как се готви да го измести някой по-млад, който е в зората на живота си, особено пък ако по-младият е собственият му син.

— Но аз не искам да изместя баща си. Просто искам той да се отнася с мен като към зрял мъж, а не като към някои гимназист. — Джулиан въздъхна и се облегна на скамейката от дъбово дърво. — Мислиш ли, че ако се ожена, ще реши, че съм готов да поема отговорности?

— Може би, но не бих си заложил парите за това. — На Реджи внезапно му хрумна една идея. — Защо не ми погостуващ в Стрикланд? Ако възнамеряваш да се появиш като кандидат на пазара за брачни окови, Дорсет също може да ти предложи немало красиви девойки.

Джулиан се засмя.

— Ще ми бъде много приятно да видя Стрикланд, но не смятам да оглеждам местните красавици. И няма да мога да дойда по-рано от две седмици.

— Добре. Аз отивам в Лестършър да купя няколко кобили за разплод, но дотогава със сигурност ще съм се завърнал в Стрикланд. — Добре би било да има компания. Освен това Реджи нямаше търпение да види как ще реагира приятелят му, когато зърне за пръв път прелестната Мередит Спенсър.

Вечерта още беше в началото си, когато Реджи се раздели с Джулиан и отиде да се погрижи за още едно от своите дела. Поне тази задача се очертаваше да е по-приятна.

Мускулестият бивш боксьор, който му отвори вратата на дискретната сграда в периферията на Мейфеър, го поздрави с широка усмивка:

— Радвам се да ви видя, господин Давънпорт. Доста време измина.

— Така е — съгласи се Реджи и му подаде шапката си. — Ще провериш ли дали госпожица Честър ще може да ме приеме?

— Не е нужно да питате, сър. Просто се качете. Знаете пътя.

Да, със сигурност знаеше пътя. Като се отправи към стълбището, той премина покрай отворената врата на салона и надникна вътре. Още бе рано и затова там имаше повече жени, отколкото мъже, които да им се възхищават. С роклите си в ярки цветове и дълбоки деколтета младите жени приличаха на обитателки на някой екзотичен птичарник. Няколко от тях му махнаха и го подканиха с жестове да се приближи към тях, докато мъжете вдигнаха ревниво глави, за да видят кой причиняваше такова вълнение.

Еlegantна червенокоса жена пристъпи напред, облегна се на касата на вратата и загука в ухото му:

— Знаех си, че тази нощ ще ми провърви. Дошъл си да ме видиш, нали, Редж?

Реджи се ухили и потупа стегнатото ѝ дупе.

— Съжалявам, Нан, но съм дошъл да се видя с Чеси.

Тя се нацупи мило.

— Върви им на някои момичета. — Гласът ѝ още отекуваше след него, докато той се изкачваше по извитото стълбище.

Реджи почука на вратата, вградена в ламперията, и отвътре го покани да влезе дрезгавият глас на Чеси. Когато се запознаха, тя говореше на почти неразбираемия акцент от Ийст Енд, но сега си служеше със съвсем правилен английски, като всяка дама от аристокрацията.

Стаята ѝ бе декорирана с цялата заслепяваща пищност, която заслужаваше една от най-преуспяващите съдържателки на публични домове в Лондон. Чеси седеше пред тоалетната си масичка, заобиколена от множество скъпи парфюми и всякакви други козметики. Когато зърна посетителя си в огледалото, тя тутакси стана, прекоси стаята и го прегърна с обич.

— Къде се изгуби, мошеник такъв? Цяла вечност не съм те виждала.

На млади години Чеси беше истински фурор. Но сега русата ѝ коса се нуждаеше от повече грижи, а и с течение на годините бе прибавила няколко излишни килограма към фигурата си, по още си оставаше привлекателна. Именно заради тези килограми прегръдката ѝ беше толкова мека и приятна. Реджи с нежелание отдръпна ръцете си от нея.

— Бях в провинцията. Сега съм в града само за няколко дни, след което пак заминавам.

Чеси отиде до шкафа и извади бутилка със специално бренди, което пазеше за него. Наля в две чаши. След като седнаха, той ѝ разказа накратко за Стрикланд.

— Значи се превръщаш в уважавана личност. Съдия, не мога да повярвам! — Тя сведе поглед към питието си и плъзна разсеяно пръст по ръба на чашата. — Предполагам, че отсега нататък няма да се виждаме много често. Донякъде ще съжалявам, но от друга страна се чувствам облекчена.

— О? Радваш се, че ще се отървеш от мен? — попита Реджи развеселено.

— Знаеш, че не е така. — Чеси наклони глава, сякаш се питаше дали да продължи. — Тревожех се за теб — рече бавно. — През последните години ти доста се промени. Някога се впускаше в безумни забавления, защото ти доставяше удоволствие, но сега това вече прилича по-скоро на лош навик, който само те прави нещастен. Започваш да се превръщаш в мъж, обречен да умре на следващата сутрин. Ако не промениш живота си, рано или късно точно това ще се случи.

— Според теб не се грижа достатъчно добре за себе си, това ли се опитваш да ми кажеш? — попита Реджи с кадифено мек тон, който едва прикриваше раздразнението му.

— Не че не можеш да се грижиш за себе си, но не си правиш труда дори да се опиташ — отвърна тя прямо. — Познавам добре както мъжете, така и жените, затова мога да позная кой се е устремил към собствената си гибел. — Събра още смелост и продължи: — По дяволите, Реджи, пиеш твърде много. Ако не спреш, това ще те убие много скоро — или самото пиене, или защото ще си счупиш врата, докато яздиш, или пък ще се сбиеш с някого и няма да си достатъчно бърз, за да реагираш навреме.

Той допи брендите и остави с трясък чашата до самия ръб на масата.

— Разбира се, че пия прекалено много. Това е част от живота на английския джентълмен. Например един наистина сериозен политик трябва да може да изпие поне три бутилки некачествен портвайн за една нощ, а още по-добре ще е, ако бутилките са пет или шест.

— Да, и това убива много от тях. Но работата не е само в това колко пиеш. От значение е и как ти влияе пиенето. — Чеси го изгледа преценяващо. — А точно на теб ти влияе много зле.

— Смяташ, че не мога да издържам на пиене? — попита Реджи ядосано, едва сдържайки раздражението си.

— Доскоро ти можеше да надпиеш всеки и на другия ден да си свеж като морковче — призна тя. — Но смятам, че през последните две години алкохолът е започнал да те надвива. — Гледаше го загрижено и сериозно, искаше той да се вслуша в думите ѝ. — Както вече споменах, познавам много мъже...

— Най-малко няколко полка — прекъсна я той рязко.

Чеси се изчерви, но отказа да се предаде.

— Помниш ли първата ни среща?

— Разбира се, че я помня. Трудно е да се забрави сбирщина пияни простаци, готови за групово изнасилване. — Беше в Ранело, малко преди най-послед да затворят завинаги градината на удоволствията. Тогава Чеси беше много млада, без никакъв опит в най-древната професия. Беше ужасена и отчаяно крещеше за помощ, а Реджи се оказа единственият мъж наоколо, който дръзна да помогне на една проститутка.

Кавалерският му жест бе възнаграден със счупен нос, но все пак пострада по-малко от мъжете, които се бяха нахвърлили върху Чеси. И досега оценяваше сбиването като едно от най-успешните си. Спечели, защото беше по-малко пиян от противниците си. Изнервено побърза да пропъди тази мисъл и додаде сърдито: — Какво общо има това с останалото?

— Реджи, мисля, че през онази нощ ти ми спаси живота. И сега искам да ти върна услугата. — Чеси разпери ръце красноречиво. — Да, почти всеки пие прекалено много, но понякога това се превръща в нещо повече от лош навик и става... почти като болест и пристрастяване, както е при пушачите на опиум. И след като се стигне дотам, човек не може повече да контролира пиенето си. Превръща се в пияница и опиянението става за него по-важно от всичко друго в живота му. Съсипва здравето му, разяжда вътрешностите му, прави го да изглежда отвратителен. И накрая го убива.

— Каква красива картина ми обрисова — процеди Реджи. Самоувереният му тон бе примесен е голяма доза язвителност. — Но

мога да те уверя, че не съм пристрастен към алкохола. Мога да спра, когато си пожелаеш.

— А опитвал ли си да спреш? — попита тя с мрачен поглед.

Той грабна бутилката и предизвикателно си наля три пръста бренди в чашата.

— Никога не съм имал причина да го правя.

Чеси въздъхна. Тя и без това не очакваше Реджи да приеме идеята, че е пияница. Досега не бе срещала човек — независимо дали мъж или жена — който да я приеме. Но бе длъжна да опита. Двамата с Реджи живяха заедно няколко години след онази паметна нощ, когато той я спаси. И помежду им винаги бе имало нещо много повече от обикновен бизнес. Затова през последните години толкова я болеше, като го гледаше как се променя. Той винаги е бил избухлив, но в миналото лошото му настроение бързо отминаваше и обичайната му добродушна природа отново взимаше превес.

Но напоследък изглеждаше потиснат или гневен през повечето време. И беше станал още по-сприхав. Говореше язвително, обиждаше хората. Пример за това бе намекът му преди малко, че тя познава няколко полка мъже. Някогашният Реджи никога не се държеше обидно с приятелите си. Е, Чеси наистина познаваше мъжете. Достатъчно добре, за да знае, че повече няма смисъл да говори.

— Има ли и някаква друга причина да се отбиеш тук днес, освен да се скараме?

Той се усмихна вяло и бръкна в джоба си. Извади сгънат лист и й го подаде. Тя го разгъна и вдигна въпросително вежди.

— Защо ми даваш нашето старо делово споразумение?

Реджи се облегна назад на дивана и отпи от брендито си.

— Време е целият бизнес да бъде прехвърлен на теб. Не е редно и аз да участвам в подялбата на печалбите.

Чеси изучаваше договора с развеселено умиление. Преди осем години се бе озовала в бедствено положение, след като тогавашният й покровител я бе изоставил. Вече не толкова млада и уморена от несигурния живот на метреса, тя бе потърсила временно убежище при Реджи.

Той не само че я спаси отново, но й предложи общ бизнес, като й отпусна пари за стартирането му. Така тя изгради своя публичен дом, с

много труд и добро отношение, както към момичетата си, така и към клиентелата. Но никога нямаше да се справи без неговата помощ.

Чеси се изправи, прекоси стаята до дивана, на който той седеше, и възторжено го целуна.

— Ти си истински джентълмен, Редж. Една четвърт от този бизнес струва купища пари. Не са много тези, които ще се откажат от тях просто така.

Той пренебрежително сви рамене.

— Повече не се нуждая от този доход, пък и досега успех многократно да си върна първоначалната инвестиция.

— Сигурен ли си, че няма нещо, което мога да направя за теб... да покажа някак си моята признателност? — Тя плъзна опитната си ръка по мускулестото му тяло.

В очите му проблесна готовност, преди да поклати глава със съжаление.

— Не мисля, че това ще се хареса на Мартин.

— Не, и аз не очаквам да му се хареса — съгласи се тя със също толкова дълбоко съжаление. Мартин беше бившият боксьор, който посрещаше гостите, поддържаше реда в заведението, надзираваше кухнята и избата с виното и като цяло помагаше да се ръководи дома. Той беше добър човек, неин партньор в много неща, но проявяваше доста собственическо отношение към нея. Разпалването на старите страсти можеше само да причини ненужни неприятности.

— Ще се отбиваш ли от време на време, за да се виждаме? — попита Чеси тъжно, когато той се надигна, за да си върви. — Дори и да си уважавана личност?

Той се ухили, забравил за доскорошното раздразнение.

— Разбира се. Тъй като повечето от гостите ти са уважавани мъже, няма да изглеждам не на място. — Целуна я леко и излезе.

Чеси въздъхна, когато вратата се затвори след него. Двамата с Мартин се разбираха добре, но никога нямаше да срещне отново някой като Реджи.

Когато на другия ден Реджи се събуди, слънцето бе достигнало зенита си и започваше да се спуска към хоризонта. Отначало полежа напълно неподвижен, защото много добре знаеше, че ако прави резки

движения, здравата ще му прилошее. Дори и слънчевите лъчи, галещи затворените му клепачи, дразнеха и без това опънатите му нерви. Мислите му се нижеха болезнено бавно, докато се опитваше да сглоби спомените си от предишния ден.

Първо се бе отбил в клуб „Уайт“, където се срещна с Блейкфорд, после вечеря с Джулиан, но си тръгна рано. Понечи да се обърне на една страна, но се отказа, когато силна болка прониза клепачите му. После бе посетил Чеси, за да ѝ върне своя екземпляр от договора им за съдружие. Това посещение си го спомняше съвсем ясно, защото тя го отрупа с ред неприятни коментари за пиенето му.

А ти не ѝ повярва, нали?

Вътрешният му глас, който и преди го бе предупреждавал мрачно, сега продължаваше да отеква в главата му. Простена, защото не искаше повече да мисли за това. Май трябваше да вземе Мак със себе си. В момента дори и малка доза от магическия еликсир на прислужника му щеше да му се стори като дар божи.

Отново задряма и когато следващия път се събуди, вече можеше да се движи, макар и бавно. За щастие в каната до умивалника имаше вода. Изплакването на лицето помогна на замъглените му очи да се прояснят.

Докато се чудеше как снощи се е добрал до дома си, той започна да съблича изпомачканите си дрехи и тогава зърна непознато нощно гърне върху масата до вратата. Въпреки че му бе толкова зле и едва се държеше на краката си, все пак му стана любопитно какво има в него.

За негова огромна изненада откри, че порцелановият съд е претъпкан с банкноти. Мили боже, какво е правил снощи? Сигурно е завършил обиколката си в някоя игрална зала. Грабна една шепа банкноти и се опита да отгатне колко пари може да има вътре. Но усилието се оказа твърде изморително за него.

По-късно, когато чаша ирландско уиски на екс и чистите дрехи възстановиха донякъде жизнените му сили, Реджи преброи парите в нощното гърне. Бяха малко над хиляда лири. Намръщи се в пълно недоумение. Беше готов да даде всички тези пари, само и само да си спомни какво е правил снощи. Но от друга страна не му бе необходимо да знае с точност. Несъмнено бе посветил цялата нощ на хазарт и пиене, както хилядите други нощи преди тази, но никога нямаше да е

сигурен, докато не налетеше на някой познат, който да му разкаже какво се е случило.

Реджи винаги бе поемал рискове, но го правеше след внимателна преценка и когато чувстваше, че владее ситуацията. Но да загуби паметта си означаваше да изгуби самоконтрола си по един силно смущаващ начин.

Докато тъпчеше банкнотите в една кожена чанта, за да ги отнесе в банката, си припомни какво му бе казала Чеси снощи. Стисна устни. Може би — но само може би — тя имаше право. В Стрикланд пиеше по-малко и се чувстваше по-добре.

А сега, след по-малко от едно денонощие в Лондон, смъртта започваше да му се струва желано избавление, и то не само заради физическото неразположение от една пианска нощ. Е, утре ще се махне от Лондон. Ще трябва само да се отбие до Лестършър, за да огледа там няколко кобили, а след това щеше да се прибере у дома.

Тази мисъл му се стори тъй естествена, че дори не се замисли колко изненадващо бързо Стрикланд се бе превърнал в негов дом.

ГЛАВА 11

Бе изминала една седмица, откакто Давънпорт бе напуснал Стрикланд. Макар и отначало да бе изпитала облекчение от неговото заминаване, сега Алис очакваше завръщането му с надежда, въпреки неловкостта, която изпитваше. Този мъж определено бе безобразен развратник и усложнение в подредения ѝ живот, но... ѝ беше интересно да е около нея.

Работеше усърдно в кабинета си, заета с проверките на счетоводните сметки, като за хиляден път си мислеше, че е крайно време Англия да премине към десетичната мерна система, когато Давънпорт се появи. Откъм вратата се чу леко почукване и тя покани посетителя да влезе, без да вдига глава. Работодателят ѝ се прокрадна с котешка стъпка, прекоси безшумно помещението и едва когато бе на метър от нея, каза:

— Добър ден.

Алис се стресна, вдигна рязко глава и от писеца ѝ покапа мастило върху листовите. Дотук с достойнството, помисли си, като сподави въздишката си. Но поне шокът надделя над смущението, което би изпитала, ако не се бе стреснала толкова.

Както обикновено, Давънпорт се владееше, макар в очите му да проблясваха весели искри.

— Съжалявам, че те стреснах — заговори мило, като се облегна на ръба на бюрото, — но нали каза да вляза. Случи ли се нещо важно, докато ме нямаше?

Тя остави писеца.

— Както пожела, всички в имението вече са ваксинирани против едра шарка.

Реджи вдигна вежди, удивен.

— Това се казва бързо свършена работа. Някой протестира ли?

— Не за дълго — отвърна Алис със задоволство. Не бе срещнала сериозна съпротива, благодарение на авторитета на собственика на имението. Беше приятно да се изпълни толкова важна задача.

— Поздравления за добре свършената работа. Нещо друго?

— Сега тъкмо се занимавам с моето предложение за подобренията — поде тя колебливо.

— Какво препоръчваш?

— Да започнем с това, че смятам за полезно да увеличим числеността на стадата. След войната цените на зърнените култури паднаха и не очаквам скоро да се покачат. Затова предлагам да заделим част от площите, на които досега отглеждахме зърно, за засяване на крмно цвекло. — Като видя учудената физиономия на Давънпорт, тя се зае да му обяснява: — Крмното цвекло е кореноплодна култура, от която се получава отличен фураж за добитък.

— Чувал съм за това, но никога не съм се занимавал по-обстойно с въпроса. — Ъгълчетата на устните му се повдигнаха насмешливо. — Хайде, лейди Алис, забрави за хранителните му свойства и се опитай да кажеш крмно цвекло с невъзмутима физиономия.

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Прав си. Името е абсурдно, нали?

— Дори поет, удивен от чудесата на природата, трудно ще измисли достоен сонет, посветен на крмното цвекло. — Усмихна се. — Е, може би ще напише: „Една от най-големите загадки на природата е краставото крмно цвекло“.^[1]

Това бе твърде много, дори за жена, свикнала да се държи сериозно. Алис се разсмя с глас.

— Съмнявам се, че Уърдсуърт^[2] би го написал по-добре — призна, след като веселието ѝ стихна.

Реджи я наблюдаваше с нежност.

— Забележително е колко сближава споделеният смях.

Внезапно осъзнала се, тя започна да рови сред папките пред себе си. Измъкна няколко листа и ги подаде на работодателя си.

— Това е списък на новото оборудване, което можем да използваме. Подредено е според степента на полезност, заедно с ориентировъчните цени и забележките за ползата от всяка покупка.

Погледът му се плъзна по листовите, изписани с красив почерк.

— По-късно ще го разуча по-внимателно. Изглежда приемливо, макар че не можем да си позволим да купим всичко наведнъж. Нещо друго?

— Трябва да построим още бараки за работниците. Старите са в окаяно състояние, влажни и неподходящи за обитаване от хора, а и всички са пренаселени. — Подаде му друга купчина листове. — Ето, тук са описани разходите.

Той прегледа набързо написаното и когато стигна до последния лист, устните му се свиха и подсвирна тихо. Явно не одобряваше този план.

— Това ще се окаже много скъпо, без да донесе преки приходи за имението.

— Но има многобройни косвени ползи. — Алис се наведе над бюрото и продължи ентузиазирано: — Здравите, щастливи хора са по-добри работници.

Реджи я изгледа насмешливо.

— Вероятно това е така, но не може да се докаже. Ти използва същия довод и когато защитаваше идеята си за училището.

— Да, и тогава пак имах право. — Алис се изправи, предусещайки, че се задава битка, така че беше по-добре да е изправена. — Тези цени са напълно приемливи. Много от работата ще се свърши от наши работници през мъртвия сезон, а и всички материали са местно производство.

Тъкмо започна да се увлича в по-подробните обяснения, когато Давънпорт вдигна ръка.

— Не казвам, че няма да го направим. Но отново ти напомням, че трябва да стане на етапи. — И накрая добави, с леко смутена усмивка: — Е, невинаги държа чак толкова на бързата възвръщаемост. За да ти го докажа, нека ти покажа с какво се върнах.

Алис го последва навън, през двора, към конюшните. Там, в доскоро празните боксове, сега имаше три нови кобили.

— Решил си да отглеждаш коне за лов? — учуди се тя.

Протегна ръка към най-близката кобила — клепоуха, дореста, с яки хълбоци и широк гръден кош. Кобилата побутна приятелски с муцуна рамото на Алис.

— Ясно е, че такива кобили не могат да се видят по алеята Ротън Роу в Хайд Парк, където излизат да яздят най-изисканите аристократи, но могат да се окажат полезни тук, в полето. Тази кобила може да има клепнали уши, но прескача добре огради и е доста издръжлива. —

После Давънпорт внезапно смени тона, преди да продължи: — Трябва да ти се извиня за случилото се миналата седмица.

Алис му хвърли бърз, засрамен поглед, в който се съдържаше цялото неудобство, с което очакваше тази среща. Давънпорт се взираше в нея със замислено изражение върху мургавото си, почти красиво лице, а светлите му очи оставаха неразгадаеми.

— Проклет да съм, ако мога честно да заявя, че съжалявам за случилото се — продължи той, — но се извинявам, ако съм те притеснил или наскърбил по някакъв начин.

Погледът на Алис отново се насочи към кобилата. Продължи да гали съсредоточено кадифената муцуна на животното.

— Аз също не мога да кажа, че съжалявам — промълви смутено, — но това не бива да се повтаря.

— Съгласен. Забравяме за случката, нали?

— Забравяме за случката — повтори младата жена. Епизодът беше срамен, а тя се бе държала по начин, който бе напълно неподходящ за една дама на зряла възраст, с достойно поведение.

Тогава... защо толкова съжаляваше, че това няма да се повтори?

В деня след завръщането си в Стрикланд, Реджи отиде на вечерята при семейство Стантън, уговорена преди заминаването му за Лондон. Вечерта се оказа изненадващо приятна. Посрещна го леля Елизабет, закръглена, усмихната, която го прегърна с почти толкова ентусиазъм, колкото му засвидетелства шотландската овчарка при завръщането му от Лондон.

Присъстваха още няколко от местните земевладелци, които го поздравиха дружески, както подобаваше на някой, роден в този край. Седнали с по чаша портвайн в ръка, мъжете се впуснаха в обсъждането на тукашните дела, показвайки по този начин, че го приемат за един от тях. За щастие не присъстваха неомъжени дами, макар че майките им огледаха преценяващо новодошлия. Навярно решаваха коя от девойките за женене да му представят.

Решил по принцип да ограничи пиенето си, особено за да не се излага в присъствието на семейство Стантън, Реджи бе много умерен в консумацията на вино. Може би заради това се чувстваше толкова неспокоен, когато се върна в Стрикланд. Отиде в библиотеката и си

наля голяма чаша с уиски. Зарадва се, когато познатата утешаваща топлина се разля в тялото му. Но питието не успя да го успокои напълно.

Огледа помещението и се замисли дали да не освежи обзавеждането. След трийсет или четирийсет години едва ли бе изненадващо, че мястото бе така унило. Може би нови тапети и драперии ще помогнат къщата да не напомня толкова на гробница...

Изтощен, той допи уискито си на един дъх и реши да се поразтъпче навън. Шотландската овчарка, която още нямаше нито име, нито собственик, заподскача около него. Реджи започваше да свиква с глупавото животно въпреки досадния му навик да се бута в краката на хората и да ги препъва.

Нощта бе топла и свежа, изпълнена с уханията на настъпващото лято. Реджи запали пура и пое към езерото. Усещаше се в мир със света наоколо. Земята беше като съблазняваща любовница, подканваща го да опита от нейните прелести. Но въпреки шумоленето на дребните животинчета в храсталаците и бухането на някакъв бухал, излязъл на лов в мрака на нощта, Реджи се чувстваше ужасно самотен. Не беше като потискащата самота в Лондон, а по-скоро нещо като тъжна меланхолия, усещане за безвъзвратно отминали и пропиленни години, съжаление за пътищата, по които не бе поел.

Краката му го отведоха неусетно до езерото, сетне сви към Роуз Хол. Неясните очертания на къщата на управителя се открояваха елегантно на фона на бледите лъчи, пръскани от сърповидната луна. Минаваше полунощ и заради късния час не се виждаха никакви светлини.

Облегна се на един висок бряст в края на поляната. Запита се дали Алис Уестън някога се чувства самотна. Беше осиновила цяло семейство, а и всички в имението я уважаваха и се нуждаеха от нея. Но беше ли това достатъчно? Изглеждаше доволна от съдбата си, значи може би бе достатъчно.

Отново дръпна от пурата си. Огънчето припламна по-силно за миг, но после се смали до мъждукащо сияние. Откъм далечната страна на къщата се дочу тих шум. А после, колкото и да бе странно, му се стори, че вижда една сянка да се отдалечава от Роуз Хол, черна и сливаща се с нощта.

Реджи се намръщи и се напрегна в опит да различи нещо повече. Може би някое от децата се е измъкнало навън без разрешение? Това би било по-безобидно за момчетата, отколкото за сестра им, която бе на възраст за женене. Или пък беше някой от прислугата, или някой друг, решил да посети една от обитателките на голямата къща. Или може би само така му се бе сторило.

Хвърли угарката от пурата и я стъпка с тока на обувката си, след което, без да вдига шум, заобиколи къщата, за да провери какво става там. Шотландската овчарка го следваше по петите, макар и не толкова безшумно. Но каквото и да бе видял, то бе изчезнало, когато Реджи стигна до къщата.

— Е, куче — заговори тихо, — бива ли те в проследяването на следа?

С типичната си липса на проникателност звярът тутакси заряза следата и обърна муцуна към къщата. Повдигна смешната си глава, наостри уши и престана да върти рунтавата си опашка.

— Напомни ми да не те представям на местната ловна дружинка — отбеляза Реджи сухо.

Колито изръмжа — дълбок, гърлен звук — и запристъпя напред.

— Кротувай, за бога — просъска Реджи. — Ще събудиш всички в къщата.

Улови нашийника на животното, но то продължаваше да го тегли към къщата. Дори стана още по-зле, защото се разляя възбудено.

Реджи изруга под нос и се опита да издърпа кучето назад. Тогава обаче долови миризма, която чувствителният нос на шотландската овчарка бе разпознала като различна, тревожна и опасна. В застиналия нощен въздух се долавяше следа от пушек, не като мириса на тютюна от пурата му, а много по-остра, парлива миризма.

Внезапно напрегнат, Реджи набързо огледа къщата. Леко сияние се появи откъм прозорците на партера. Докато го гледаше смаян, той ахна при вида на първите плахи пламъци, последвани с ужасна скорост от множество всепоглъщащи огнени езици. Роуз Хол гореше.

Реджи изруга, пусна нашийника на кучето и се втурна към входната врата.

Обсебена от спомена за докосванията и от неизказани копнежи, Алис заспа трудно. А когато най-последен сънят я обори, я замъчи познатият кошмар за това как бе отритната.

Защо, за бога, искаш да се жениш за властна Дълга Мег като нея? Как защо? За пари, разбира се.

Отново потъна в унищожителното отчаяние, само че тази вечер имаше една промяна. За пръв път сънува, че баща ѝ изпраща преследвачи по следите ѝ. Грубо крещящи ловци на коне, следвани от неспирно лаещи ловджийски хрътки, жадуващи за кръвта ѝ, докато тя трескаво търси някакво място, където да се скрие.

Съзнанието ѝ бавно изплува от дълбините на съня, за да схване най-последен, че кучешкият лай е истински, но идва само от едно куче, а не от кошмарна глутница. И че някакъв мъж крещи и тропа по входната врата. Напълно обърквана, тя остана да лежи още миг в леглото си.

И тогава помириса дима. Тутакси се разсъни напълно, изруга под нос и се измъкна от леглото. Дъските по пода, под босите ѝ ходила, бяха топли, опасно топли. Грабна пенъоара си и го навлече, докато трескаво напускаше стаята. Втурна се по коридора и закрещя:

— Мери, Питър, Уилям, ставайте!

Врълетя през вратата на стаята на Меридит и видя момичето да се надига сънено.

— Бързо, къщата гори! — извика ѝ Алис. — Веднага трябва да излезем.

Мери ахна, сетне скочи безмълвно от леглото си, нахлузи чехлите и робата си, преди да последва настойницата си в коридора. В този край на къщата още беше хладно, но димът вече се надигаше към тавана, като се завихряше на гъсти кълба, от които очите смъдяха.

Момчетата изскочиха от стаите си. Уилям сънливо потриваше очи, но Питър бе съвсем буден, осъзнаващ опасността.

— Питър и Мери, излезте навън. Вземете и Уилям с вас — заповяда им Алис. — Отивам да се погрижа за прислугата.

Питър отвори уста да протестира, но тя рязко го прекъсна.

— Просто го направи!

Той кимна и хвана по-малкия се брат за ръка. Алис изчака достатъчно дълго, за да се увери, че поверениците ѝ слизат по стълбището, преди да продължи към таванския етаж, благодарна, че

тясното стълбище се намира в противоположния край на къщата спрямо огнището на пожара.

Докато тичаше нагоре, не спираше да крещи предупреждения. На най-горното стъпало завари готвачката, госпожа Хавър, току-що изскочила от стаята си, наметнала черен шал на едрите си рамене.

— Стълбището е безопасно, само слез по-бързо и се измъкни навън! — извика ѝ Алис. Димът започваше да я настига и когато си пое дъх, се разкашля.

Очите на госпожа Хавър се разшириха от ужас. После се шмугна обратно в стаята си. Алис хукна след нея и кресна:

— За бога, каквото и да имаш тук, не си струва риска!

— Лесно ви е да го кажете. — Гласът на госпожа Хавър се разтрепери. Малко оставаше да изпадне в истерия, докато повдигаше единия край на матрака си, за да измъкне оттам съкровището си.

Алис сграбчи ръката на готвачката, измъкна я през вратата и я повлече към стълбището.

— Бягай, дяволите да те вземат!

Без да изчака, за да провери дали готвачката се е подчинила на заповедта ѝ, Алис се втурна обратно по тесния, тъмен коридор. Единствената друга прислужница в къщата беше Джейни Хералд, младата камериерка. Спалнята ѝ беше в противоположния край на коридора и в суматохата Алис не намери веднага вратата ѝ. Обърка се и продължи още две стаи нататък, преди да се върне до вратата на Джейни.

В малката стая със скосен таван се носеше лека миризма на евтиния парфюм, който Джейни използваше, но никой не отговори на виковете на Алис. Тя прекоси пипнешком стаята, като удари силно пръстите на краката си, преди да се спъне и падне върху тясното легло.

Леглото бе празно, завивките не бяха разбъркани. Останала за миг без дъх, Алис набързо обмисли възможностите. Знаеше, че Джейни се среща с едно момче от селото. Дали по-рано не се е измъкнала тайно, за да види с него?

Като се помоли това да е истина, Алис се надигна и изскочи от стаята. Дългите ѝ крака бързо я понесоха по таванския коридор. Димът се изкачваше все по-гъст по стълбите, но още по-зле бе на долния етаж, където буйните пламъци вече опустошаваха това, което доскоро беше нейната спалня.

Алис измъкна носна кърпичка от джоба на пенъоара си, после се отби за миг в стаята на Питър и я намокри с водата от каната. Затисна с мократа кърпичка носа си и се приведе, за да избегне доколкото е възможно издигащия се нагоре дим. Така успя да се провере през пушека и да се добере до стълбите, които трябваше да я отведат на безопасно място.

Стълбището, водещо към партера, все още не бе засегнато от пожара, но оставаше много малко и това да се случи. Лявата ѝ страна се обгори от талазите горещ въздух, докато тичаше надолу. Тогава чу зловещо скърцане, последвано от оглушителен трясък, когато подпокривните греди рухнаха върху горните етажи. Обля я кълбо от адска топлина и стълбите под нозете ѝ се разклатиха.

Когато стигна до партера, около нея се завихри облак от искри, прогарящи дребни черни дупчици в пенъоара ѝ и пронизващи болезнено оголената ѝ плът. Давещият белите ѝ дробове дим вече бе толкова гъст, че не виждаше почти нищо, въпреки ослепителната светлина.

Втурна се към външната врата, когато дочу ужасен животински стон. Атила се носеше с все сила към нея, с опърлена, димяща опашка. Тя сграбчи побеснелия, дращещ котарак и зави зад ъгъла на коридора към вратата.

И тогава, ужасена, се закова на място. Главният коридор пред нея беше напълно блокиран от дима и пламъците. Алис се обърна трескаво назад, но пожарът вече обхващаше и стълбището. Страхът ѝ изригна в ужасяващ писък. Беше уловена като в капан в този огнен ад.

Усети как главата ѝ се замайва, докато разбеснелите се пламъци жадно поглъщаха въздуха. Нямаше накъде да избяга. Рухна на пода, на косъм от припадъка. Задушаваше се, едва си поемаше дъх. Горещината беше непоносима, нямаше никакъв въздух за дишане. Ръцете ѝ се вкопчиха в треперещото тяло на котарака.

Докато съзнанието бавно я напускаше, съжали с мрачен хумор, че не бе съблазнила Реджиналд Давънпорт. Така и така щеше да гори в ада, жалко че нямаше сладки грехове, заради които страданието да си струваше.

Когато виковете и тропането на Реджи по вратата на Роуз Хол не даде видими резултати, той свали палтото си и го уви около едната си ръка. Счупи най-близкия прозорец и освободи резето отвътре. Така успя да проникне във всекидневната. От шумовете и тежкия дим си личеше, че пожарът се разпространяваше бързо.

Пристъпи в главния коридор и там видя тримата Спенсър да тичат задъхани право към него.

— Мери, къде е лейди Алис? — изкрещя Реджи.

Докато Питър дърпаше трескаво по-малкия си брат към вратата, Мередит се спря. Косата ѝ се стелеше като бледо сияние около лицето ѝ.

— Качи се на тавана да събуди прислугата.

— Излез навън с братята си и стойте там.

Тя кимна и хукна към вратата.

Веднъж бушуващ пожар беше приклецил Реджи в една кръчма. Никой, който не е преживявал подобно нещо, не може да си представи с каква невероятна скорост се разпространява огънят. Реджи се помоли безмълвно Алис и слугите вече да са тръгнали към изхода. Опита се да проникне до централния коридор, през който се стигаше до стълбището. Успя да направи само няколко стъпки, когато една жена изскочи от димната завеса и се олюля пред него. Тежка и тромава заради напредналата си възраст, тя едва крачеше и дишаше задъхано.

Реджи я подхвана под мишницата и я повлече към външната врата.

— Къде е лейди Алис? — попита той остро, докато я измъкваше навън.

— Тя... отиде за Джейни. — След едно безкрайно кашляне жената успя да добави прегракнало: — Трябва да е точно зад мен.

Реджи се обърна и видя как пламъците изригнаха над покрива в другия край на къщата. Дворът се обля от ярка, трепкаща светлина. Отдръпнали се на безопасно разстояние от входа, тримата млади Спенсър наблюдаваха като хипнотизирани разрушаването на дома им, онемели от ужас.

В следващия миг Реджи видя как откъм бараките на арендаторите се зададе многобройна тълпа. Някои от мъжете теглеха противопожарната пръскачка. Но той се съмняваше, че това ще помогне. Все пак поне някой се бе досетил да се притече на помощ.

Като видя пръскачката, Питър се обърна и се втурна да помага. Мередит обаче не можа да помръдне от мястото си, стиснала ръката на по-малкия си брат.

Реджи се извърна към къщата и изруга. Али трябваше да е излязла вече с липсващата камериерка, освен ако не са се задушили от дима. Отново се гмурна в огнения ад. Пламъците се вихреха в централния коридор, само на няколко метра от него. Невероятната горещина го удари в гърдите като нажежено оръжие. Тутакси се закова на място, опитвайки се да си припомни разположението вътре в къщата. Как да си пробие път през пламъците?

После чу смразяващ душата вик иззад огнената завеса. *Али*. Стомахът му се сви, като разбра, че тя сигурно е попаднала в капана на пожара от другата страна на коридора.

Ориенталският килим във всекидневната! Хвърли се в стаята отдясно, където подът беше застлан с дебел персийски килим, истинска гордост за домакинята на дома. Върху него се намираха само няколко стола, от по-леките. С трескав замах издърпа килима от най-близкия му ъгъл. Добре, че килимът не беше много голям и можеше да се носи от сам човек. Прегъна го на две, после още на две, преди да се върне при пламъците в коридора.

Придържайки се към периферията на огъня, запрати върху пламъците килима с цялата му тежест, като стискаше здраво ресните от другия му край. Тежкия вълнен килим задуши огъня и осигури на Реджи малък, но спасителен участък без пламъци. Очите му горяха, но успя да притича между огнените стени от двете му страни, ниско приведен, за да не припадне от недостиг на въздух.

Отвъд другия край на килима ярката, пронизваща очите светлина разкри Али, сгърчена до стената. Помоли се само за едно — все още да е жива. Хвърли се към нея и я грабна на ръце. Сетне напрегна всички останали му сили и енергия в добре тренираното си от спорта тяло и я понесе обратно назад върху бързо овъгляващия се килим. Огнените стени се приближаваха все повече, пламъците алчно обгаряха всичко по пътя си.

С дробове, изгарящи от дима и усилието, Реджи се насочи към неясно очертаващата се сред дима външна врата. И докато слизаше, препъвайки се, по стъпалата навън, си помисли замаяно, че е

абсолютно типично за Алис Уестън да бъде спасена, докато притиска в ръцете си един опърлен, скимтящ котарак.

Обкръжаваше я благословен хлад. Може би адът бе от лед, а не от огън. Дробовете ѝ отново работеха, вдишващи чист въздух, без никакъв дим.

Алис постепенно осъзна, че я носят на ръце. Два познати котешки крака я удариха по корема. Очевидно Атила току-що я бе изритал.

Очите ѝ силно засмъдяха, когато се насили да ги отвори. С голямо усилие успя да фокусира погледа си върху Реджиналд Давънпорт, докато я оставяше на земята. Остана коленичил до нея, като едната от двете му силни ръце я придържаше в седнало положение. Изпоцапаното му със сажди лице беше само на сантиметри от нейното, а сините му очи — бледи като лед.

— Добре ли си? — Гласът му прозвуча едва чуто сред трясъците на падащите греди и пукота на огъня. Бялата му риза беше на черни петна. — Другата прислужница все още ли е вътре? — продължи той, когато тя кимна.

Алис преглътна с мъка и се опита да заговори. Гласът ѝ излезе като накъсан хрип.

— Не мисля. — И веднага се закашля неудържимо.

Ръката на Давънпорт я обгърна, докато тя се бореше за глътка въздух.

— Надявам се да не е — мрачно изрече той, — защото никой повече няма да може да излезе жив оттам.

— Мисля, че Джейни се е измъкнала, за да се срещне с младия си приятел — успя да изхъхри Алис. — Ще ѝ извия врата, като я видя.

— Имаш право да го направиш. Едва не умря там вътре.

— Забелязах. — Алис повдигна треперещата си ръка към лицето си. Дебелата ѝ плитка се беше развързала и сега по страните ѝ се спускаха дълги кичури. Отметна ги, преди да вдигне очи към загрижените лица на децата, надвесени над нея.

Усмихна им се, с цялата увереност, която успя да събере. Опита се да се надигне, но Реджи я държеше здраво до гърдите си.

— Не мърдай, докато не възстановиш силите си. И без това нищо не можеш да направиш.

Алис отмести поглед към догарящата къща, в която бе живяла през последните четири години, точно навреме, за да види как покритият с плочи тежък покрив рухна с ужасна сила. Пламъците се извисиха високо нагоре в черното нощно небе, осветявайки мъжете, които не спираха да изпомпват водата върху огъня. Но всичките им усилия бяха напразни.

Джейми Палмър, нейният стар приятел, прекоси двора и приклепна до нея, с мрачно лице.

— Добре ли си, лейди Алис?

Тя го потупа по ръката. Знаеше, че той изпитва вина, задето не е успял да спре огъня преди да е станало твърде късно. Скъпият ѝ приятел винаги бе трогателно загрижен.

— Била съм и по-добре, Джейми, но поне не пострадах сериозно.

Той кимна, а после се върна при пръскачката. Застанал до нея, Уилям заговори с треперещ глас:

— Къ... къде ще живеем?

Алис разтвори ръце и той се сгуши в прегръдката ѝ, търсейки утеха.

— Ще дойдете при мен в голямата къща — заяви Давънпорт, преди тя да успее да му отговори. — Там има много стаи, както за всички вас, така и за прислугата.

Алис не се бе замислила за това, но изпита гореща благодарност към работодателя си. Бяха им останали единствено дрехите на гърба, но поне щяха да имат покрив над главата. Тогава чу един познат глас и вдигна очи. Видя Джейми Хералд да прекосява забързано двора. На трепкащата светлина от догарящия пожар младото ѝ лице бе сгърчено от страх.

— О, госпожице Уестън, това е ужасно! Всички ли се спасиха?

— Госпожица Уестън едва не изгоря в огъня заради теб! — скастри я Реджи със суров тон. — Спомни си го, когато следващия път пак решиш да се измъкнеш тайно.

Съкрушена, обзета от дълбоко чувство на вина, камериерката се разплака. Младият мъж, застанал до нея, я прегърна и тя зарови лице в рамото му.

— Не биваше да си толкова строг с нея — рече Алис тихо на Реджи.

Той вдигна подигравателно черните си вежди.

— Не съм ли прав, като си мисля, че времето, което си изгубила, за да я търсиш, ти е отнело точно колкото да се измъкнеш от пожара, заради което щеше да се опечеш като коледна пуйка?

— Напълно си прав — въздъхна Алис, прекалено изтощена, за да спори. Ръката му още я обгръщаше и усещането беше толкова приятно, че за нищо на света не искаше да го прекъсва.

Реджи погледна към тримата млади Спенсър.

— Няма смисъл да се бавим повече. Питър, подкрепяй по-възрастната жена — тя е вашата готвачка, нали? — и ѝ помогни да стигне до господарската къща. Камериерката също може да дойде, освен ако не иска да се прибере при семейството си или при младия си приятел. А вие, госпожице Спенсър — обърна се към Мередит, — не изпускате от очи Уилям. — После се обърна към Алис. — Можеш ли да ходиш сама?

Тя кимна и се изправи, но едва не падна още на първата крачка. Коленете ѝ просто се подкосяваха.

Реджи изруга тихо и я прегърна.

— Мили боже, жено, ти дори обувки нямаш.

Без да ѝ иска разрешение, той я вдигна на ръце и я понесе към голямата къща. Носеше я с лекота, въпреки че тя не беше от дребните жени. Докато я бе изнасял от горящата къща, Алис не беше в съзнание, за да оцени преживяното, но сега съвсем ясно усещаше силата и топлината на ръцете му. Отпусна глава на рамото му и се подготви да се наслади на носенето. Все пак не успя да се сдържи и леко се засмя.

— Ако се е случило нещо весело, няма ли да го споделиш с мен? — попита я Давънпорт.

— Тъкмо си мислех, че никога досега не са ме носили на ръце — промърмори младата жена, твърде уморена, за да си мери приказките.

Той се засмя.

— Може би никога не си давала шанс на някой мъж да те носи.

Алис още се чудеше дали няма някакъв скрит намек в думите му, когато стигнаха до господарската къща. Икономката отдавна се беше събудила от суматохата около пожара. Реджи припряно ѝ нареди кои

стаи да бъдат приготвени, както и да се стопли мляко за малкия Уилям и бренди за останалите.

После отнесе Алис на ръце до стаята за гости на горния етаж. Алис вече бе съвсем изтощена и леко задрямала, но се опита да се надигне, след като той я положи върху широкото легло с четири дървени колони.

— Децата... — отрони тя замаяно.

— Те са добре — успокои я той, като я притисна към възглавниците с твърдата си, властна ръка. — Лежи спокойно.

Алис бе свикнала да се грижи за всичко и в първия миг се опита да протестира. Никой не я бе слагал да спи от най-ранното ѝ детство. Но колкото и да бе странно, никак не ѝ бе трудно да повярва, че Реджи ще се погрижи за всичко. А и се чувстваше толкова изтощена, че се зарадва, заедно имаше кой да облекчи бремето ѝ.

Сънят я налегна почти моментално, но в последните мигове, преди да заспи, усети как той избърса саждите от лицето ѝ. Изненада се колко нежен може да бъде един толкова едър и силен мъж.

Този път никакви кошмари не обезпокоиха съня ѝ.

[1] Непреводима игра на думи, в оригинала — *mangu mangel-wurzel*; *mange* — краста. — Бел.прев. ↑

[2] Английски поет, романтик. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 12

Когато отвори очи и видя светлината, процеждаща се през балдахина от брокат, Алис си помисли, че си е у дома в Карлеон. Но много бързо паметта ѝ се завърна към настоящето. Карлеон отдавна бе безвъзвратно загубен за нея. Сега беше управител на Стрикланд, останала без дом и имаше само ризата на гърба си и пеньоара, прогорен от въглените. А, да, притежаваше още и един котарак и една кобила.

Съдейки по ъгъла, под който падаха слънчевите лъчи, реши, че е доста късно. Седна в леглото и се протегна. Точно тогава на вратата се почука и в стаята надникна златисторусата глава на Мередит.

— Добре, вече си будна. — Мередит пристъпи в стаята, носейки поднос с кана димящо кафе и чиния с прясно опечени кифлички. — Господин Давънпорт ми каза да не те безпокоя, но аз зная, че без кафе никога няма да се събудиш напълно.

Алис прие с благодарност чашата с горещо кафе и се облегна на таблата на леглото.

— Когато решиш да се омъжиш, ще напиша хвалебствена препоръка за теб на късметлията, когото си избрала. Винаги знаеш от какво точно се нуждае човек.

Мередит се засмя и грациозно се настани на най-близкия стол. Бе облечена в простичка басмена рокля, която не ѝ бе съвсем по мярка, но поне не личаха следи от среднощното бедствие.

— Как са момчетата? — попита Алис.

— Добре са. Господин Давънпорт им намери някакви дрехи от селото, после ги изпрати на училище. Днес следобед ще дойде шивачка, за да ни вземе мерки и да ни ушие подходящи дрехи.

Алис леко се подразни от това, че Реджи бе действал, без да я попита, но трябваше да му признае, че беше доста ефективен.

Мери си взе една от прясно опечените кифлички и я намаза с мармалад.

— Той каза, че съжалява, задето в имението няма никакви дамски дрехи е твоя размер, но е намерил мъжки, които би трябвало да ти станат. — Девојката посочи към оставените върху стола дрехи. — Каза още, че би искал да се видите в библиотеката, когато ти е удобно.

За Алис бе очевидно, че Давънпорт бе направил силно впечатление на Мередит. Изглежда целият разговор се въртеше само около това, което той бе казал или пожелал.

Миг по-късно отпадна още едно от притесненията ѝ. Мери бе оставила вратата открената и сега Атила се промъкна вътре. Високомерното му държане никак не се бе променило, въпреки че опашката му далеч не беше толкова пухкава.

— Така се радвам, че с Атила всичко е наред! — възкликна Алис, когато котаракът скочи на леглото, след което се присламчи към господарката си, за да помирише кифличката, която Алис държеше в дясната си ръка.

— Нужно е повече от един пожар, за да се смути Атила — отбеляза Мередит шеговито. — Тази сутрин се появи пред вратата на кухнята и поиска да бъде нахранен, сякаш нищо друго на света не го интересува. Козината му бе опърлена по краищата, затова го подстригах леко, но като че ли не е пострадал сериозно.

— Очевидно не е. И много скоро ще научи къде държат храната в тази къща. — Алис остави на подноса кифличката и чашата с кафето, за да гушне котарака в скута си. Той се настани там, доволен и мъркащ.

Докато го чешеше по врата, Алис забеляза, че великолепните му, дълги мустаци липсваха и вместо тях се виждаха само къси косъмчета.

— Погледни мустаците на горкото животно — въздъхна тя. Остатъците от мустаците бяха извити на малки масурчета. Докосна колебливо едно от тях. Опърлено от огъня, то се отчупи и остана само едно късо косъмче. — Ще трябва много да внимава и да не си пъха главата в тесни пролуки, докато не му израснат нови мустаци.

— Атила се отърва леко — изтъкна Мередит. — Ако ти не го бе гушнала, когато господин Давънпорт те измъкна от горящата къща, сега щеше да е в котешкия рай.

— И аз се отървах много леко — додаде Алис развълнувано. — По едно време си помислих, че с мен е свършено.

Лицето на Мери тутакси стана сериозно.

— Всички си го помислихме — промълви, неспособна да потисне треперенето на гласа си. — Бяхме сигурни, че сме те загубили. Също и господин Давънпорт, когато се втурна отново в къщата... — Тя потръпна и доскоро веселото ѝ лице помръкна. Още бе толкова млада, а вече бе загубила прекалено много близки хора.

— Нужно е повече от един малък пожар, за да се отървете от мен — заяви Алис и отмести Атила, за да спусне дългите си крака от леглото. Но когато докосна пода с ходилата си, неволно изохка. — Ох!

— Какво има?

Алис се настани на ръба на леглото и огледа едното си ходило, още черно от саждите.

— Снощи не му обърнах внимание, но нали бях боса, ударих пръстите си поне веднъж, а и подът беше много нагорещен. Стига де, не се разстройвай толкова — добави тя бързо, — и да не си *посмяла* да ми висиш на главата, сякаш съм някаква болнава баба.

— Да, госпожо — отвърна Мери смирено.

Алис огледа ходилата си по-внимателно.

— Не са пострадали много. Но как ми се иска да се изкъпя!

— Всеки момент ще донесат водата — увери я девойката. И точно тогава на вратата леко се почука и две прислужнички внесоха медните съдове с вода за къпане.

— О, Мери, ще ти напиша не едно, а две препоръчителни писма — обеща ѝ Алис.

След като остана сама, Алис се отпусна в пълно блаженство във ваната, за да отмие всички следи от саждите и от преживените несгоди. Накрая изми гъстата си коса, за да не мирише повече на дим и излезе със съжаление от водата. Още не бе готова за неизбежните проблеми на външния свят, които я очакваха зад вратата на спалнята.

Подсуши косата си, преди да я среше и сплете на плитка, за да я вдигне както обикновено на венец. После се облече. Работодателят ѝ бе свършил добра работа при подбора на дрехите. Несъмнено беше експерт в преценяването на размерите на женските тела, помисли си с горчивина. Неизбежно бе панталоните да са ѝ малко тесни в бедрата и доста хлабави в кръста, а ботушите и чорапите малко големи, но вършеха работа.

Като си напомни, че просителите нямат право да бъдат претенциозни, тя слезе на долния етаж. Давънпорт работеше в

библиотеката и щом тя влезе, той тутакси се изправи.

— Изглеждаш напълно възстановена.

— Точно така. — Алис си избра един стол и седна. — Двамата с Атила ти дължим огромна благодарност.

— Ти може би, но не и Атила. Уверявам те, че спасяването на това безполезно създание беше чиста случайност — отвърна ѝ той с усмивка, като отново седна на стола си.

Черно-бялото коли се надигна от мястото си в краката на Давънпорт. Алис разроши гъстата козина на врата на кучето.

— Като заговорихме за безполезни създания, виждам, че още не си намерил дом за това куче.

— Миналата нощ тази шотландска овчарка ми доказва, че не е съвсем безполезна, така че мисля, че си заслужи правото да остане тук. — Впусна се в обяснения, като видя озадачения поглед на Алис. — Снощи двамата се разхождахме, когато тя първа надуши дима и настоя да провери какво става. Ако не беше тя, можех да не стигна навреме при пожара.

Алис погледна в бистрите кафяви очи на шотландската овчарка.

— Благодаря ти, куче. — Вдигна глава усмихната и продължи: — Ако ще я задържиш, трябва да ѝ измислиш име.

— Искаш да кажеш, че не мога да я наричам просто „куче“?

— Предполагам, че може — рече колебливо, — но ще е по-добре заради самата нея да си има име.

Светлите очи на Реджи блеснаха дяволито.

— Освен другите си умения, ти си и експерт по самочувствието на кучетата, така ли?

— Не, но за всичко си имам мнение — отвърна Алис невъзмутимо.

Реджи се засмя.

— Много добре. Щом непременно трябва да си има име, какво ще кажеш за Немезида?

Алис се усмихна.

— Това ми се струва подходящо, след като явно ще е свързано с твоята съдба.^[1] — После додаде с по-сериозен тон: — Надявам се, че си добре? Снощи ти също беше застрашен от дима и огъня. Можеше да загинеш.

Реджи леко се смути.

— Не ме представяй като герой, Али. В мой интерес беше да те спася. Ако имам по-неспособен управител, ще се наложи и аз да работя.

Алис изсумтя.

— Би работил и много, и малко, както с мен, така и без мен — зависи от това дали ти харесва. — После добави, изпълнена с любопитство: — Как успя да ме намериш в онзи огнен ад?

Той сви рамене небрежно.

— Чух те как изкрепя отвътре и разбрах, че не си стигнала много напред по коридора, затова взех килима от всекидневната и го проснах върху пламъците. Така се образува временна просека сред огъня.

Алис се замисли за онзи ужасен миг, когато бе осъзнала, че е попаднала в капан, и потръпна.

— Това се казва бързо мислене.

За кратко помежду им се възцари тишина. После тя реши, че е време да поговорят за бъдещето.

— Оценявам и това, че снощи ни позволи да останем тук за през нощта. Опасявам се, че ще отнеме един или два дни, докато се устроим някъде, но днес следобед можем да се настаним в „Мълчаливата жена“ и да не те притесняваме повече.

— Глупости. Тук има достатъчно място. — Той се заигра с ножа за отваряне на писма с дългите си, грациозни пръсти. — Всъщност най-простото решение да ви намерим дом е всички вие да останете тук.

Алис се втренчи слисано в него. За миг ѝ се стори, че е доловила леко смущение в предложението му, но бързо пропъди тази мисъл; Реджи Давънпорт не бе от тези, които се смущават за щяло и нещяло.

— Не ставай смешен. Това е напълно неприемливо.

— В договора ти пише, че съм длъжен да ти осигуря жилище. И след като Роуз Хол изгоря, няма друга подходяща къща в имението — изтъкна той. — Всичките жилища за арендатори са заети, а моята икономка ми обясни, че наблизо няма други къщи.

Алис прехапа устни, защото знаеше, че той има право. Като управител тя трябваше да живее наблизо, а не отдалечена на много километри. Освен това тук се намираха училището и приятелите на момчетата. Ако останеха в имението, щеше да им бъде изключително

удобно. Но тя установи с тревога, че усеща предателска, сладостна тръпка при мисълта, че ще живее в една къща с работодателя си. Може да звучеше абсурдно, но ѝ харесваше този мъж да е край нея, допадаше ѝ да си говори с него.

И би желала отново да го целуне...

Тутакси пропъди тази мисъл и вместо това се замисли за Мередит. Дали една отговорна настойница щеше да позволи на невинно момиче да живее под един покрив с един прелъстител?

Давънпорт заговори, с обичайната за него невероятна прозорливост:

— Ако се тревожиш за благоприличието, мисля, че присъствието на цялото ти семейство може да се смята за надежден придружител.

Е, да, една трийсетгодишна мухлясала стара мома със сигурност може да мине за надеждна придружителка. И навярно никой прелъстител не би се заинтересувал от нея. Или поне докато е трезвен.

— Ще обмисля предложението ти и ще го обсъдя с децата — рече Алис.

— Надявам се, не си мислиш, че още една нощ прекарана тук ще те компрометира?

— Предполагам, че не.

Затруднението ѝ явно развесели Реджи, но той каза само:

— Чувстваш ли се готова да огледаме какво е останало от Роуз Хол?

Рано или късно това трябваше да се направи. Тя му кимна и двамата излязоха навън, за да отидат до бившия ѝ дом.

Сега къщата, от която бяха останали само каменните стени, изглеждаше някак си смалена. Роуз Хол имаше вид на изоставена черупка. Нищо ценно не бе оцеляло, защото опустошението беше почти пълно. Покривът и етажите се бяха срутили в избата. А от обгорените греди продължаваше да се вие дим. Съвсем неуместно няколко цветя се виждаха в лехите, които снощи не са били стъпкани.

Алис обходи останките от къщата, като с труд си проправяше път сред почернелите парчета дърво и счупените каменни плочи от покрива. Като се замисли колко близко бе до това тук да се намират обгорените ѝ кости, тя потръпна неудържимо. Подозираше, че до края на живота ѝ кошмарите ѝ ще съживяват паниката, обзела я, когато

огънят я бе обкръжил отвсякъде. Може би, ако имаше късмет, новите кошмари поне щяха да изместят старите.

Гласът на Давънпорт я изтръгна от мрачните мисли.

— Какви лични вещи си загубила?

— Обичайните неща. Книги, дрехи, различни предмети, свързани със спомените ми. — Младата жена сви рамене и опита да си възвърне стоманения самоконтрол. — В къщата не държах нищо кой знае колко ценно. Спестяванията ми и най-хубавите бижута на Мередит, които са наследство от майка ѝ, са в банката в Шафтсбъри. Единствената истинска загуба за мен е... — Тя замлъкна.

Когато не продължи, той я подкани:

— Единствената ти истинска загуба е...?

Гърлото ѝ се стегна.

— Имах медальон с образа на майка ми.

— Съжалявам — нежно изрече той.

Съчувствието в гласа му предизвика появата на парещи сълзи в очите ѝ. Може би заради това нейният толкова прозорлив работодател набързо смени темата.

— Имаш ли някаква представа какво може да е причинило пожара?

Този логичен въпрос възстанови хладнокръвието на Алис.

— Честно казано, не се бях замислила за това. По това време на годината не се пали огън в камините. Единствената причина за пожара могат да бъдат неизгорели въглени в кухнята, или съборена газена лампа или свещ.

— Съмнявам се, че някоя лампа е била причината. Когато се разхождах наоколо, не видях никаква светлина в къщата. Помня, че си казах, че всички сигурно са заспали отдавна. Колкото до кухнята, тя беше от другата страна на къщата, нали?

Алис кимна и той започна да обикаля руините, с присвити очи.

— Огънят е започнал от западния край на къщата, вероятно от избата. Пристигнах тук точно когато пламъците се бяха разгорели на партера и се виждаха ясно.

Алис се намръщи.

— Зная, че понякога пожарите могат да започнат спонтанно от купчина парцали или боклуци, но избата винаги е била добре

подредена, а и е влажна, така че не е могла да пламне. Не ми хрумва никаква причина за пожара.

Реджи подритваше разсеяно едно почерняло парче дърво с върха на ботуша си.

— Имаш ли някакви врагове?

— Мили боже! Наистина ли мислиш, че може да е било палеж?

— Алис се взря в Реджи, като се чудеше накъде ли блуждаят мислите му.

— Не зная какво да мисля, освен че пожарът трябва да е започнал по някакъв начин, като този начин не ми изглежда случаен. — Огледа димящите руини. — Когато дойдох снощи, ми се стори, че видях някой да се измъква от къщата. Може да е била твоята страстна камериерка, но когато се върна след края на пожара, тя носеше светла рокля. А този, когото видях, беше с черни дрехи. Ако, разбира се, наистина съм видял някого.

— Що за безумец ще запали пожар в къща, пълна със спящи хора? — удиви се Алис.

— Някой, който е обсебен от огъня. Има и такива луди. — Обърна се към нея, със строго изражение. — Но трябва да обмислим и възможността пожарът да е бил запален умишлено, за да навреди на някой от твоето домакинство. Госпожица Спенсър има ли обожатели с разбити сърца, които биха запалили къщата само заради дивата си ревност?

Алис сериозно обмисли идеята, преди да му отговори:

— Не. Има неколцина обожатели, но винаги се е държала добре с тях. Не мога да си представя, че някой е толкова нещастно влюбен или толкова неуравновесен психически, че да извърши нещо толкова ужасно.

Реджи свъси вежди.

— А може ли някой да е бил дотам вбесен от ваксинацията против едра шарка, че да е решил така да ти отмъсти? По-логично би било аз да съм мишената, но ти си тази, която изпълнява моите заповеди.

— Имаше известно недоволство, но никой не беше истински ядосан.

— Надявам се да си права. Никак няма да ми е приятно да си мисля, че си била застрашена заради моите решения. — Погледът му

срещна нейния, потъмнял от загриженост. — Може би просто съм подозрителен по рождение. Но, само за всеки случай, те моля да бъдеш крайно внимателна. И поговори за това с поверениците си.

— Ще го направя — обеща му Алис със сериозен тон. — Със сигурност ще го направя.

Алис проведе разговора с поверениците си по време на следобедния чай. Макар всеки от тях да бе изгубил ценни лични вещи заради пожара, те бяха благодарни на съдбата, че никой не беше ранен или загинал. Алис им спомена за съществуващата вероятност от палеж, но реши да не им внушава, че е бил насочен срещу някой от къщата. Безумната теория на Давънпорт навярно бе следствие от бурния му живот. Убийство чрез пожар просто не се връзваше с мирния живот в Дорсет.

Донякъде младата жена се надяваше, че децата няма да искат да живеят в голямата къща на имението, но те възприеха идеята с ентузиазъм.

— Наистина ли господин Давънпорт няма нищо против да живеем тук? Голяма работа е той — бързо изрази Питър одобрението си, сетне се умълча. Навярно обмисляше кога ще е най-удачно да помоли Давънпорт да му дава уроци по езда.

На Уилям особено му допадна това, че ще е съвсем близо до конюшните, докато изражението върху красивото лице на Мередит остана замислено.

— Наистина ли ще живеем тук, а няма да сме само гости? — И щом Алис ѝ кимна утвърдително, Мери додаде замечтано: — Тази къща е много по-добра за празненства и балове от Роуз Хол, нали?

— Да, господин Давънпорт изрично настоя да се чувстваме тук като у дома си. Беше извънредно щедър. — Дори бе предложил да заплати разходите за новия гардероб на всеки от тях. Краткият спор приключи със съгласието на Алис той да поеме само половината от разноските. — Той наистина не схваща в какво се забърква. Ако го изтормозим до смърт, ще трябва да си търсим ново жилище. Но след като на всички ви се нрави идеята да живеем тук, нека да опитаме.

Решението ѝ бе посрещнато с бурни възторзи. Разбира се, удоволствието, което самата Алис изпита, бе просто заради щастието

на децата.

След като момчетата си тръгнаха, Алис поговори насаме с Мередит. С игрив поглед Мери увери настойницата си, че няма никакво намерение да се поддава на застаряващия чар на господин Давънпорт, който наистина се държеше по най-достойния и доброжелателен начин. Алис все още не беше напълно убедена в почтеността на работодателя си и с примирена въздишка реши да се довери на здравия разум на Мередит.

Единственото по-сериозно възражение бе отправено от Джуниъс Харпър. Той се появи в късния следобед, преливащ от загриженост и възмущение. Алис го прие в малкия салон, благодарна на съдбата, че Давънпорт отсъстваше от дома.

Джуниъс сграбчи трескаво ръката ѝ.

— Снощи бях при епископа в Солсбъри и току-що се връщам. Можеш ли да си представиш загрижеността, която изпитах при тези ужасни новини! Милата, крехка госпожица Спенсър... подобна опасност навярно е била ужасно изпитание за деликатните ѝ нерви.

Въпреки че Мери със сигурност имаше основание да е разстроена, Алис бе тази, която едва не се бе превърнала в неделното печено. Но както всички много добре знаеха, нямаше нищо деликатно и крехко във високата, издръжлива Алис. Тя измъкна ръката си от хватката му.

— Със сигурност преживяването беше доста страшно, но поне никой от нас не пострада.

След като се настаняха в салона, лицето на викария доби потресено изражение, което не вещаеше нищо добро.

— Колкото и да бяха тревожни новините за пожара, това е нищо в сравнение с крайно обезпокоителната новина, че си прекарала нощта в този... този... дом на покварата!

— Дом на покварата? Това е доста пресилено, Джуниъс — отвърна Алис, донякъде развеселена от насоката на мислите му. — Нима е за предпочитане човек да изгори жив?

— Няма да се поколебая да ти призная, че бях шокиран — продължи да дудне той, без да обръща внимание на думите ѝ. — Не, повече от шокиран. Бях ужасен.

На Алис ѝ се искаше преподобният да се бе замислил поне малко, преди да го заяви.

— Колко смело от твоя страна да рискуваш безсмъртната си душа, като се появи тук — грубо го скастри тя.

Сляп за сарказма ѝ, Джуниъс продължаваше да настоява на своето:

— Вярвам, че съм наясно докъде се простират задълженията ми. Настоявам ти и децата незабавно да се махнете отгук. Изненадан съм, че снощи не си помислила да се приютиш във викариата. Макар че не бях там, за да те посрещна, икономът ми щеше да ви приеме и настани с радост и госпожица Спенсър нямаше да бъдете изложена на похотливите помисли на онзи развратник.

Щедростта на викария не беше достатъчна да потуши изблика на гняв на Алис, предизвикан от безапелационната му тирада.

— Тъй като не бях в състояние да обмислям къде другаде мога да се подслоня, предложението на господин Давънпорт беше добре дошло. Освен това необходимо ли е да ти напомням, че нямаш право да ми нареждаш какво да правя?

— Със сигурност имам известно право като твой духовен съветник, ако не като твой приятел — изрече Джуниъс сковано.

Почувствала се засрамена, Алис смекчи тона си.

— Зная, че не харесваш господин Давънпорт, но мога да те уверя, че той е истински джентълмен. Освен това миналата нощ показва изключително самообладание на духа и смелост. Твоят информатор осведоми ли те, че точно той ми спаси живота, при огромен риск за него самия?

Викарият само махна с ръка.

— Физическата смелост се отдава лесно на хора като него. Това, което ме безпокои, е моралът му — или по-скоро липсата на такъв. Няма да намеря покой, докато ти и поверениците ти не се махнете от тук.

— Тогава трябва да се простиш с надеждите си да намериш покой — отвърна му Алис с блеснали от яд очи. — Господин Давънпорт ни покани да живеем тук и ние приехме.

По лицето на свещеника се изписа истински ужас.

— Не можеш да го направиш! Достатъчно лошо е, че след бедствието останахте тук за една нощ, но да *живеете* тук? Това е напълно неприемливо. Репутацията на госпожица Спенсър ще бъде завинаги съсипана.

— Като живее с братята си и с мен, тя ще е добре пазена. — Алис реши да използва доводите на Давънпорт. — Освен това все някъде трябва да живеем, нали? А наоколо няма други подходящи къщи.

— Можете да живеете в моя дом.

Тя въздъхна. Макар да не беше глупав, Джуниъс често проявяваше влудяващо твърдоглавие.

— Ако чак толкова те безпокои благоприличието, в твоя дом няма да ни е по-добре, защото ти също си ерген.

— Със сигурност има разлика между дома на свещеник и бърлогата на един развратник! — викна Джуниъс разгорещено.

— Разбира се, че има разлика. Например къщата на собственика на Стрикланд е много по-просторна — озъби му се Алис, борейки се с желанието здравата да насоли Джуниъс. — Въпреки че предложението ти е великодушно, ще изглежда странно да се преместим да живеем при теб. Задължението на господин Давънпорт да осигури жилище на своя управител поне е законно основание да останем тук.

Джуниъс преглътна с усилие.

— Ако се нуждаеш от основание, можеш да се омъжиш за мен. Така не само ще осигуриш приличен дом за децата, но и ще имаш възможност да се откажеш от тази работа, която е неподходяща за една дама, и която със сигурност е отблъскваща за теб.

Не само че не беше от жените, които мъжете желаеха, а дори и не можеше да въодушеви достатъчно един мъж, че да ѝ направи прилично предложение за брак! Провокирана отвъд всякакви граници, Алис изригна:

— Това е най-глупавата причина за женитба, която някога съм чувала! Повярвай ми, няма защо да се жертваш. Поверениците ми са възхитени от възможността да живеят в Стрикланд и аз също мисля, че ще се чувстваме добре тук. А колкото до работата ми, не намирам нищо отблъскващо в нея, дори ми доставя радост.

— Ако не искаш да се омъжиш за мен, тогава ми позволи да предложи брак на госпожица Спенсър! — рече викарият разпалено. — Немислимо е такава прелестна и невинна девойка да бъде покварена от мъж като Давънпорт.

Две предложения за женитба само за една минута! Викарият навярно току-що бе поставил нов рекорд.

— Уверявам те, Джуниъс, че не са необходими такива драконовски мерки като женитба. Мередит няма да пострада тук. И мога да добавя, че недоверието ти в нейните добродетели никак не е ласкаво. Освен това господин Давънпорт вероятно скоро ще се отегчи от провинциалния живот и с месеци няма да го виждаме — добави Алис, за да успокои малко развълнувания свещеник. Не вярваше това да се случи, но тази възможност можеше да помогне викарият да се примири със ситуацията.

Той се изправи тромаво.

— Виждам, че вече си решила. Ще се моля да се осъзнаеш, преди да е станало прекалено късно.

Джуниъс тъкмо си тръгваше, когато Давънпорт влезе в малкия салон, следван от Немезида. В очите му проблеснаха искри на злорадо задоволство, като видя посетителя на Алис, но поздрави възпитано викария, сякаш двамата почти не бяха стигнали до размяна на юмручни удари при предишната им среща.

— Не се съмнявам, че сте изненадан да ме видите тук, Давънпорт — заговори преподобният с войнствен тон.

— Въобще не съм изненадан. Тъй като сте приятел на госпожица Уестън и поверениците ѝ, очаквах да я посетите — отвърна Давънпорт, съвършен образец на самата любезност.

— Скоро пак ще се отбия — обеща Джуниъс с предизвикателна нотка в гласа.

— Разбира се. — Давънпорт само повдигна вежди. — Не ми приличате на някой, който ще се изплаши да проникне в бърлогата на лъва.^[2]

Докато Алис едва се сдържаше да не се изсмее на глас, викарият изгледа подозрително домакина, неспособен да реши дали не му се подиграва. Явно стигайки до извода, че благоразумието е най-добрата проява на храброст, божият служител си тръгна мълчаливо.

— Много великодушно от твоя страна да не му забраниш да прекрачва този праг, въпреки че той се държа така зле при първата ви среща — рече Алис, след като вратата се затвори зад гърба на викария.

Давънпорт леко се усмихна.

— Ако отсега нататък тук ще бъде и твоят дом, едва ли имам правото да ти забранявам да приемаш гостите си. Признавам, че предпочитам кракът му да не стъпва тук, но се осмелявам да

предположа, че моето богохулно присъствие ще намали броя на посещенията му.

Алис бе сигурна, че той е прав и мисълта определено ѝ достави удоволствие, макар и примесена с известно чувство за вина. Понякога общуването с Джуниъс бе истинско изпитание.

— Мен ли търсеше?

Реджи ѝ кимна.

— Реших, че ще е полезно да обсъдим някои подробности по настаняването ви тук, за да знаем какво да очакваме един от друг.

— Отлично хрумване — съгласи се Алис и отново седна.

През следващия час двамата обсъждаха различни въпроси.

Давънпорт не изпитваше нужда да се храни в уединение, така че за вечеря всички щяха да се събират заедно. Отначало Алис предложи Уилям да се храни в детската стая, но се зарадва, когато Давънпорт заяви, че ще е несправедливо детето да бъде обречено да вечеря винаги само, само защото е най-малкото.

Спалните, в които гостите бяха настанени снощи, се превърнаха в техни постоянни стаи, като на младежите бяха предоставени помещения в източното крило.

Давънпорт обитаваше западното крило в отдалечения, противоположен край на голямата къща. Просторната стая на Алис се намиреше в средата, заобиколена от неизползвани спални, което ѝ осигуряваше по-голямо уединение. И макар никой да не го произнесе на глас, разположението ѝ даваше възможност да се изявява като зорък пазител на нравите. Поне на теория, Алис можеше да чува всяко потайно среднощно движение. Опазването на благоприличието беше толкова глупава работа. Ако двама души искат да вършат нещо непозволено, винаги щяха да намерят начин да го сторят.

Обсъдиха и задълженията на прислужниците на Алис и тъкмо щяха да стигнат до пълно единодушие, когато Алис видя Атила да влиза през вратата на салона. Котаракът мигом настръхна. Златистите му очи се присвиха тревожно, сниши се и опашката му потръпна. А след това, движейки се със скоростта на пантера, Атила прекоси килима и се хвърли върху шотландската овчарка, която дремеше кротко, завряла муцуна в краката на господаря си.

Немезида подскочи с шумно джафкане и бясно се извъртя, без да изпуска от поглед нападателя. Алис побърза да грабне котарака в скута

си, докато Давънпорт се опитваше да успокои изненаданото куче.

— Твоят котарак, лейди Алис, е голям побойник — отбеляза той, силно развеселен.

— Опасявам се, че имаш право — призна тя унило, докато държеше здраво Атила, за да не се хвърли пак върху Немезида. — Не се бях замисляла за това. Зная, че котките не харесват особено другите котки, освен ако не са израснали заедно, но се изненадвам, че Атила се осмели да нападне едно толкова едро куче.

Давънпорт галеше успокояващо ушите на разтрепераната шотландска овчарка, докато тя се притискаше уплашено към крака му.

— Ще трябва да свикваш с него, Немезида — засмя се той. — Имам чувството, че хората в нашето домакинство ще се разбират по-добре от домашните любимци.

Съдейки по задружния им смях, никак не бе трудно да се повярва в това.

[1] Немезида — богинята на отмъщението, възмездието, разпоредител на съдбата. — Бел.прев. ↑

[2] Алюзия с пророк Даниил в Стария завет, хвърлен на лъвовете [Даниил 6:24]. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 13

Приспособяването към живота в голямата къща на имението се оказа безболезнено. Дори и винаги кипящият от енергия Уилям разбра, че собственикът на къщата не е свикнал с детските лудории, та се стараеше да не досажда и да не пречи.

Хранеха се заедно само вечер и това се оказа много удобно. Давънпорт говореше малко, но очевидно му беше приятно да наблюдава младежите. Скоро всички се отпуснаха и с охота споделяха с останалите заниманията си през изминалия ден.

Питър събра смелост да попита за уроци по езда и се зарадва безкрайно много, че ще го обучава един от най-добрите ездачи. Сърцето на Уилям бе окончателно спечелено, когато в конюшните се появи едно пъргаво пони, високо точно колкото за него, а между Мери и Давънпорт много бързо се изградиха приятелски, закачливи отношения.

След първоначалната си изненада Алис осъзна, че именно това трябваше да се очаква. На децата им липсваше баща и макар да не беше точно бащински настроен, Давънпорт отлично се вписваше в ролята на страхотен и уважаван чичо. Само към Алис оставаше донякъде сдържан — приятелски настроен, но не се отпускате докрай. Може би се боеше тя да не започне да го преследва безмилостно, ако ѝ дадеше някакви надежди.

При все това си бе направил труда да даде съвет на шивачката. Когато доставиха и последната партида от дрехи, към нея бяха прибавени няколко рокли, които Алис не беше поръчала — всички в ярки цветове и с по-дълбоки деколтета, отколкото тя обикновено си позволяваше. По-късно Мередит ѝ призна с усмивка, че двамата с Давънпорт са го били планирали.

Алис го упрекна, че много си позволява, но той ѝ напомни, че вече не е гувернантка, така че защо да се облича като такава? Със сигурност едва ли имало нужда да ограничава облеклото си до тъмносиньо и тъмнокафяво, когато сяда край масата да вечеря със

семейството си. Дори нещо повече, била задължена да изглежда добре пред хората, в чиято компания се намирала.

Алис прие роклите, наполовина развеселена, наполовина раздражена от властния му тон. Докато бе млада светска дама, гардеробът ѝ се свеждаше до скромни рокли от бял муселин, които никак не ѝ отиваха. Сега бе истинско удоволствие да носи дрехи в наситенозелено, ръждиво или златисто. Реши, че изглежда доста добре. Със сигурност и децата смятаха така, а нежният, възхитен поглед на Давънпорт сгорещяваше цялото ѝ тяло.

Дните бързо възстановиха нормалния си ритъм в работа и семейни грижи. По-трудно беше само нощем. Алис все си повтаряше, че проблемът е в новото легло, но истинският проблем беше по-скоро фактът, че спеше под един покрив с мъж, притежаващ опустошителна привлекателност. И то мъж, който понякога показваше признаци на интерес към нея като към жена.

След като изтърпя четвъртата поредна безсънна нощ, накрая Алис се запита какво всъщност искаше от Реджи Давънпорт. Любовна афера? Макар да бе напълно вероятно в миг на страстно опиянение, замъгляващо разума, да прати по дяволите всякаква предпазливост и задръжки, то беше почти невъзможно трезвомислещата и лишена от бляскава външност Алис Уестън хладнокръвно да се впусне в такава безразсъдна авантюра.

В миг на откровение тя призна пред себе си, че идеята да бъде негова любовница е изключително привлекателна. Но как би могла да си позволи да даде такъв неморален пример на децата? Една любовна афера не можеше да остане за дълго скрита и със сигурност щеше да застраши длъжността ѝ като управител на имението.

Така че за любовна афера въобще не можеше да става дума, а друга възможност не съществуваше. Работодателят ѝ изглежда искрено се наслаждаваше на компанията ѝ, дори я намираше за донякъде привлекателна, но със сигурност нямаше да се ожени за нея. Ако Давънпорт пожелаеше да създаде домашно огнище със съпруга и деца, наоколо можеха да се намерят много по-приемливи кандидатки. Или можеше да прескочи до Лондон и да си избере някоя от множеството неомъжени хубавици. Доста приличното състояние, с което се бе сдобил, както и неотразимият му магнетизъм, щяха да му осигурят

богат избор от дами, които бяха по-млади, по-красиви и по-заможни от нея.

Алис си каза, че ако той някога се оженеше, несъмнено щеше да бъде много труден съпруг. Ала в същото време си даваше сметка, че в тези нейни мисли се прокрадваше нещо от оплакването на лисицата, че гроздето е кисело.

Докато се въртеше неспокойно в леглото си, младата жена отново бе обзета от най-големия си страх: че в миг на опиянение Давънпорт ще я отведе в леглото си, но само за да открие, че преживяването е твърде безинтересно, за да го повтори. Дори само тази мисъл бе способна да стегне болезнено стомаха ѝ. Щеше да преживее много по-малко болка и унижения, ако се задоволи със сегашните им делови отношения. Това бе най-доброто, на което можеше да се надява.

Логиката ѝ бе безпогрешна, освен това имаше нещо успокоително в това да остави нещата такива, каквито са. Но за нещастие стомахът ѝ продължаваше да се свива от тревога. Може би малко бренди щеше да помогне. Въздъхна, стана от леглото и затърси с опипване в тъмното новата си рокля от златисто кадифе, поръбена с красива дантела.

Най-близкият източник на бренди беше шкафът с напитките в библиотеката. Очакваше в този толкова късен час помещението да е празно, затова се стресна, когато видя работодателя си излегнат в любимото си кресло, захвърлил сакото и отдаден на заслужена почивка. Реджи държеше в скута си разтворена книга, а в ръката си — полупразна висока чаша. Светлината от свещите докосваше изящната кожена подвързия на книгите и разпръскаше топло сияние в стаята. Немезида кротко похъркваше в краката му.

Алис се закова неуверено на прага, докато се наслаждаваше на играта на светлината по скулестото му лице. Тъкмо се канеше да сложи край на този миг на удоволствие и да се върне в спалнята си, когато той вдигна очи и я видя.

Дари я с ленива усмивка.

— Присъедини се към мен — подкани я Реджи.

— Сигурен ли си, че няма да ти преча? — Понечи да си тръгне, макар да ѝ се искаше да приеме поканата му. — Не очаквах да заваря някой тук.

— Не ми пречиш. Хубаво е да имаш компания в будуването насред тъмните часове на нощта. — Надигна чашата си като за наздравица, след което отпи от нея. Махна с ръка към гарафата и ѝ предложи: — Налей си малко бренди.

Обикновено той беше безупречно облечен, но Алис бе забелязала, че когато е пиан, ставаше малко небрежен. Тази вечер имаше определено разпуснат вид. Предположи, че пиеше още откакто тя и децата си бяха легнали. Все пак говореше ясно, без запъване, така че може би още не беше съвсем пиан.

Алис отиде да си налее бренди и на връщане забеляза, че книгата, която той четеше, беше на гръцки. Това не трябваше да я изненадва, но стана точно това. Въпреки че навярно бе получил обичайното за аристократите образование, Реджи излъчваше такава покоряваща физическа сила, че бе лесно да се забрави колко е интелигентен. Тя, която постоянно работеше с него, би трябвало да го познава по-добре.

Алис се сгуши на креслото срещу неговото, подвила крака под себе си. Отпи от питието си. Безпокойството, което я бе държало будна, сега отстъпи пред задоволството.

— Прав си за тъмните часове на нощта — промълви тихо, наслаждавайки се на топлината на брендите върху езика си. — Могат да навяват такава самота.

— Понякога. Често. — Гласът му спадна до шепот. — Винаги.

Светлите му очи срещнаха нейните, но този път без следа от съдържаността, зад която винаги се криеше. Тя не успя да отгатне емоциите в погледа му — със сигурност уязвимостта не би могла да е сред тях, нали? — но ясно осъзна факта, че беше много, много късно през нощта и двамата бяха сами. Напрегнатостта в долната част на корема ѝ отстъпи пред доста по-леко и по-приятно напрежение, което се спотаи някъде дълбоко в нея.

— Какво те държи будна толкова късно през нощта, Али? — попита я той с нежен, интимен тон. — Нима усилената работа и чистата съвест не ти помагат да спиш непробудно?

Прямотата му призоваваше за също толкова откровен отговор.

— Кой от нас наистина може да се похвали с чиста съвест?

— Със сигурност не и аз. — Той допи брендите от чашата си, след което се протегна да си налее още. — Макар че, въпреки цялата

ми скромност, съм сигурен, че моите грехове значително превишават твоите.

Тя се усмихна леко.

— Вероятно имаш право, ако поне половината от историите за теб са истина.

— Мисля, че приблизително половината е точното съотношение. Въпросът, който те вълнува, е... — замлъкна за кратко, като в очите му проблесна закачлива искра, — коя точно половина те интересува?

— Ако те попитам, ще ми отговориш ли откровено? — настоя тя, като наклони глава и тежката плитка падна през рамото ѝ.

— Вероятно. По принцип отговарям на прямите въпроси. Повечето хора обаче са прекалено добре възпитани или много се страхуват от отговорите, за да питат. — Оживлението му се засили. — Ще бъде интересно да видя дали си толкова свободомислещ, колкото твърдиш.

Може би се дължеше на бредито или на силното ѝ любопитство към всичко свързано с него, но тя безразсъдно реши да приеме за чиста монета готовността на Реджи да е откровен. И най-добре бе да започне с най-лошото.

— Наистина ли си имал бременна любовница, която избягала при теб, за да търси спасение, а ти си убил на дуел съпруга ѝ и после си я зарязал?

За миг си помисли, че той няма да ѝ отговори.

— Добър въпрос като за начало — рече накрая, — особено като се има предвид, че историята е вярна само наполовина.

— Коя половина?

— Въпросната дама действително потърси закрила от мен, а аз убих съпруга ѝ по време на дуел. И ние не се оженихме. — Думите му прозвучаха студено и точно.

Смразена, Алис се зачуди как можеше той да ѝ признае така хладнокръвно за своето чудовищно поведение.

— И как така другата половина е невярна?

Той отпусна глава на облегалката на стола си и се загледа в нея през полузатворените си очи.

— Тя не ми беше любовница и аз не съм я изоставял.

Обзета от необяснимо успокоение, Алис се настани по-удобно в креслото си.

— Звучи интересно. Мога ли да чуя края на историята?

От зоркия ѝ поглед не убягна как той леко се отпусна. Дали си бе помислил, че тя няма да му повярва?

— Сара беше сестра на Тео, мой приятел от ученическите ми години. И тъй като с моя настойник се мразехме взаимно, прекарвах повечето от празниците със семейството на Тео. От младостта си съм запазил и някои приятни спомени. Сестра му беше хубаво малко създание, което вечно се влачеше след нас. — С разсеян поглед Реджи отпи още една глътка от брандита си. — След Итън бащата на Тео уреди назначението му в армията. Някога планирахме заедно да постъпим в армията, но... е, това не стана. Двамата продължавахме да си пишем, но вече не се виждах с останалите членове на семейството му. През това време сестра му се омъжила, а двамата им родители починали. Тогава, един ден, Сара потропа на вратата ми, цялата в кръв, жестоко пребита. Едва се крепеше на крака. Онова жестоко, сатанинско създание, мъжът ѝ, редовно я блъскал в стените при честите си пристъпи на болезнена ревност. Когато забременяла, решил, че му е изневерила и едва не я убил. По това време брат ѝ се сражаваше в Испания, тоест беше твърде далеч, за да знае какво се случва тук. Но преди да замине ѝ бил казал, че ако се нуждае от помощ, може да ме потърси. — Реджи сви рамене, а силните му мускули се откриха под бялата му риза. — И тъй като брат ѝ не можеше да я защити, го сторих аз.

Удивително колко различна бе тази версия на историята от разказаното от Джуниъс Харпър. Алис чак сега изпусна дъха, който досега бе сдържала.

— Ти си премахнал съпруга ѝ?

— Точно така. — Реджи сви устни. — Ако мъжът ѝ бе пребил някоя друга жена, неминуемо щеше да бъде осъден и вкаран в затвора. Но тъй като тя бе негова съпруга, беше напълно законно да я бие, освен ако не я убие. А не съществуваше възможност да се разведат. Насилието не е достатъчно основание една жена да се освободи от жестокия си съпруг.

— След като Сара потърсила спасение при теб, съпругът ѝ те е предизвикал на дуел, така ли?

— Не стана точно така — усмихна се Реджи студено. — Той нае двама биячи да ме убият в една глуха уличка. И след като им избягах,

без особено да пострадам, аз го предизвиках на дуел.

Чашата на Алис остана забравена в скута ѝ, но пръстите ѝ продължаваха здраво да я стискат.

— И тогава си го убил.

— Екзекутирах го — поправи я той. — Тъй като законът не раздаваше правосъдие, го раздадох аз със собствените си ръце.

— Ами Сара?

— Предложих ѝ да се оженим, ако смята, че това ще облекчи положението ѝ, но тя ми отвърна, че последното, което би желала в този момент, е още един съпруг. — Сви рамене. — Трябва да призная, че ѝ бях много благодарен, защото не прие предложението ми, макар да мисля, че двамата щяхме да се разбираме доста добре. След като се роди синът ѝ, дори и враждебно настроените към нея роднини на бившия ѝ съпруг признаха, че момчето е одрало кожата на баща си. И въпреки възмущението на всички в графство Линкълн, Сара се върна в имението на бившия си съпруг и пое управлението на собствеността от името на непълнолетния си син. — Реджи се усмихна. — А миналата година тя скандализира още веднъж графството, като се омъжи за местния лекар, въпреки че той не може да се сравнява с нея по богатство и произход. От писмата ѝ личи, че е напълно доволна от живота си, независимо че претенциозните и твърдоглави местни аристократи не я допускат в редиците си. — Погледна към Алис. — Тя много прилича на теб — жена със силен, независим дух.

— Значи си оставил всички да си мислят каквото си искат и те, естествено, са предпочели най-скандалното тълкуване на случилото се — заключи Алис замислено, без да обръща внимание на последните му думи.

— Разбира се.

— Трудно ли е да убиеш някого?

Отначало той се изненада от въпроса, но после се замисли.

— Ако ме питаш дали съм се наслаждавал, когато съм убивал някого, то отговорът е „не“. Но в случаите, когато съм го намирал за необходимо, съм изпитвал малко съжаление и никакви угризения. Светът нямаше да е по-добро място за живеене, ако съпругът на Сара бе останал в него. Съвестта ми щеше да се измъчва много повече, ако трябваше да присъствам на нейното погребение, особено ако знам, че не съм направил нищо, за да ѝ помогна, докато е била жива.

Алис кимна. Много добре го разбираше. Очарована от това надникване в мъжкия свят, тя поиска да се възползва докрай от склонността на Реджи да говори. И така зададе следващия си въпрос:

— В колко дуела си участвал?

Той сви устни.

— Предполагам, че са между дванайсет и петнайсет. Никога не съм ги броил.

— А Джуниъс прав ли беше за броя на дуелите с... с фатален край?

— Почитаемият господин Харпър е много добре информиран — отвърна уклончиво.

— Разкажи ми за тези с фатален край.

Реджи повдигна вежди.

— Виж ти, каква кръвожадна жена се оказа.

— Не съвсем. — Алис се изчерви. — Просто съм любопитна. Макар мъжете толкова да се паят за всичко, свързано с тяхната чест, никога не съм разбирала какво трябва да е това провинение, което заслужава да бъде наказано със смърт.

Той се намръщи.

— Обещах, че ще отговарям на прямите ти въпроси. При единия дуел убих капитан Шарп, който се увличаше по незрели, съвсем млади момчета от провинцията. Всички бяха съгласни, че той е позор за човешкия род, но никой не предприемаше нищо. Заради него един младеж, когото бегло познавах, загуби богатството си и на следващата сутрин се самоуби. Затова реших да направя нещо.

— А какво ще ми кажеш за дуела в Париж миналата година?

— Французите много трудно приеха поражението си, дори и след Ватерло. Някои от тях си отмъщаваха, като предизвикваха сбивания с офицерите на съюзниците. Предпочитаха дуелите с шпага, а повечето френски офицери много добре владеят това оръжие. Така загинаха неколцина от офицерите на съюзниците. — Той вдигна рамене отегчено. — На мен това никак не ми се хареса.

— Имам чувството, че си много добър с шпагата — промърмори Алис.

— Доста — съгласи се той, но не пожела да се разпростира повече по въпроса.

— А останалите ти дуели също ли са били милосърдни мисии?

Реджи въздъхна.

— Не ме мисли за герой. На няколко пъти се почувствах задължен брутално да раздавам правосъдие, но повечето от дуелите ми са резултат от твърде много пиене, прекалено силни страсти или свади, които са ми били натрапени и които не съм можел да избегна. Когато някой се сдобие с репутация като моята, някои мъже се чувстват задължени да го предизвикват.

— При кой друг дуел си убил човек? И дали това е бил още един случай на раздаване на правосъдие?

За пръв път Реджи се размърда неспокойно.

— В този случай се намеси богът Бакхус. Никога не съм искал да убивам този човек. Беше съвсем глупаво скарване за една жена, но... бях пил прекалено много. Не исках да го уцеля. — Гласът му прозвуча глухо.

— Смъртта на останалите не ти е попречила да живееш спокойно, но не и тази — отбеляза Алис тихо.

— Точно така. — Усмихна ѝ се саркастично. — Задоволи ли жаждата си за знания за живота на прелъстителите?

— Ни най-малко. — Очите на Алис неволно се разшириха. — Със сигурност дуелите са само малка част от живота на един прелъстител. Веднъж вече ми обясни за хазарта, но трябва да има още много пороци за изследване.

Лицето му се отпусна.

— Има, но ако трябва да съм честен, не съм изпробвал всеки от тях.

— Не си ли? — възкликна младата жена разочаровано. — А какво ще кажеш за оргиите? Не си ли участвал поне в една?

Изненадан точно докато отпиваше от брендито си, Реджи се задави и се закашля.

— А ти самата какво знаеш за оргиите? — попита я развеселено.

— Много малко — призна му. — Надявах се ти да ми обясниш. Той я изгледа подозрително.

— Ти може и да си свободомислеща, но аз май не съм. Обяснението за това какво представлява една оргия, ще накара мъжествените ми бузи да пламнат.

Алис поклати опечалено глава.

— А пък аз си мислех, че първото изискване да си прелъстител е никога и от нищо да не се смуцаваш.

Той я дари с кисела усмивка.

— Не, първото изискване е пет пари да не даваш за това, което си мислят другите хора.

— Очаквах да си закърмен с това качество.

Оживлението му помръкна така бързо, както и се появи.

— Не съм роден такъв, но рано се научих да бъда.

Искаше ѝ се да изтрие това мрачно изражение от лицето му, затова го попита:

— А кои са другите изисквания, за да станеш прелъстител?

Реджи обмисли сериозно въпроса.

— Най-задължителното е да си правил достатъчно секс.

— Дискретно казано — отбеляза тя одобрително. — И колко точно жени трябва да е имал някой, за да се смята, че е правил достатъчно секс?

— Десет — бързо ѝ отговори той.

Алис прихна от смях, като си помисли, че това е най-странният разговор, който някога е водила. Поведението ѝ беше разкрепостено не по-малко от неговото.

— Така ли? Ако задоволиш порочната си похот с десет различни жени, това автоматично те превръща в прелъстител?

— Десет е минималното изискване, но колкото повече, толкова по-добре.

— А ти с колко си...? — Гласът на Алис заглъхна, когато осъзна, че всъщност не искаше да узнае отговора на този въпрос.

— Отново ти напомням, че не съм ги броил. — Той въздъхна, а по лицето му внезапно се изписа умора. — Прекалено много са. Дяволски много.

Реджи се изправи и отиде да върне книгата върху лавицата. Движенията му издаваха това, което не можеше да се долови в разговора. Имаше грациозността на роден атлет, но в действията му се усещаше някаква пресилена прецизност, сякаш да се движи му костваше неимоверно усилие.

Алис не искаше да го вижда такъв, все едно не е на себе си. Но ако не беше пил, нямаше да проведат този забележителен разговор. Тъй като не ѝ се щеше да го анализира по-дълбоко, само го попита:

— Какво четеше?

Той остави книгата на мястото ѝ до поредицата от томове, подвързани със синя кожа.

— „Одисея“. — Леко плъзна пръсти по гравираните златни букви на заглавията. — В тази библиотека баща ми ме учеше да чета на гръцки.

— Той е бил учител?

— Не, но като много мъже от неговото поколение беше образован и обичаше класиката. По време на неговата голяма обиколка^[1] прекарал цяла година в Италия и Гърция. — Реджи се обърна и облегна широките си рамене на лавицата от дъбово дърво. — Той беше добър учител.

Алис внезапно си представи една затрогваща сцена на баща и син, надвесени над стари книги, докато слънчевите лъчи падат косо през прозорците на библиотеката. Бащата си спомня за пътуванията си, а синът го слуша в захлас, жадуващ да научи повече и да се хареса на баща си. Самата тя беше учила по този начин математика и счетоводство. Дали му липсваше баща му толкова силно, колко ѝ липсваше нейният? Неговият беше умрял. А тя бе загубила своя в пристъп на гняв и заради непреклонна гордост — а тази комбинация беше неумолима като смъртта.

Заговори със свито гърло:

— Не съм изненадана, че харесваш Омировата „Одисея“. Донякъде ми приличаш на Одисей.

Той се усмихна унило.

— Героят хитрец, прекарал двайсет години, забърквайки се постоянно в неприятности, докато се опитвал да открие пътя към дома си? Може би.

— Точно така. Винаги съм си мислила, че той по-скоро е бил прелъстител. Да вземем историята му с Цирцея. — Алис го погледна с нежност. — Макар че на теб ти е отнело повече от двайсет години, за да намериш пътя към дома.

Събеседникът ѝ скръсти ръце, преди да отговори сухо:

— Одисей е имал стимул — у дома го е очаквала вярната Пенелопа.

— Е, той не е бил на осем години, когато е потеглил за Троя — изтъкна тя разумно. — Ти може и да си бил преждевременно развит, но

не чак толкова.

Реджи се засмя и Алис реши да задълбае още малко.

— Сред всички онези жени, с които си бил, сигурно е имало някоя Пенелопа, която е искала да те чака?

Сега смехът му стана подигравателен.

— Мили боже, Алис, макар да съм познавал много жени, се съмнявам някоя да е била толкова глупава, че да е искала да се омъжи за мен. Жените са практични създания. Дори и тези, които са ме преследвали упорито, по-скоро са се интересували от едно-единствено нещо, и то не е било женитбата.

Алис се надяваше изчервяването ѝ да не се забележи на слабата светлина на свещите. Още от първия миг, в който бе нахлул самоуверено в живота ѝ, тя съвсем ясно бе разбрала защо една жена би го преследвала. У Реджи имаше нещо много повече от физически магнетизъм. И тя едва ли беше първата жена, която го е забелязала.

— Може би някои от тях са се интересували, но ти не си го забелязал, защото не си споделял интереса им. — Тя замислено разклати брентито в чашата си. — Предполагам, че поне веднъж в живота си си се замислял да се откажеш от пороците и да се задържиш само при една жена.

Лицето му застина.

— Всеки е достатъчно глупав, за да се влюби поне веднъж в живота си и аз не съм изключение. Това е присъщо на младостта.

И тя също бе извършила такава глупост. Болката от първата любов не беше нещо, което отминаваше лесно.

— И какво се случи?

— Не беше нещо кой знае какво. Срегнах едно момиче и се влюбих безумно в него, поради причини, които сега не мога да си спомня. В продължение на няколко седмици изглеждаше, сякаш и тя споделя чувствата ми.

— А после какво стана?

Той сви устни в насмешлива усмивка.

— След като страстно ѝ се обясних в любов, тя ме осведоми, че макар да съм достатъчно подходящ за флирт, тя със сигурност никога не би си и помислила да се омъжи за мъж без перспективи.

Алис потрепна. Грубият му тон ѝ подсказа колко дълбоко е бил ранен от този неочакван отказ.

Реджи се досети какво си мисли тя и продължи с по-сурова интонация:

— Не си хаби симпатиите за мен. Тя бе напълно права — аз бях съвсем неподходящ. Освен това — додаде Реджи, а устните му се извиха в горчива усмивка, — успях да ѝ отмъстя.

Алис наклони глава.

— Надявам се, че не си я предизвикал на дуел. Предполагам, че ти е било по-лесно да съсипеш репутацията ѝ.

Той се засмя късо, но горчиво.

— Можех, но не го сторих.

Когато остана за дълго мълчалив, Алис се обади:

— Не можеш да ме оставиш така, в неведение, след подобно провокиращо любопитството начало.

— Предполагам, че не мога — въздъхна той. — Много добре, но не ме обвинявай, ако този път останеш *шокирана*. Въпросната жена — не бих я нарекъл дама — успя да улови в мрежата си застаряващ джентълмен с голямо богатство. А после, след като се омъжи и бе осигурена, тя ми подсказа, че е на разположение за... извънбрачна връзка.

Алис го гледаше като омагьосана.

— И ти си я отблъснал?

— Точно обратното. — Сега погледът му бе станал леден. — Приех поканата ѝ, след което се постарях да я задоволя напълно.

Когато не продължи, Алис попита раздражено:

— Къде е отмъщението тук?

— Сигурна ли си, че искаш да узнаеш? — Щом тя кимна, той продължи: — Нашата малка... среща не приличаше на нищо, което тя дотогава бе преживявала. И със сигурност жадуваше за повторение.

Внезапно Алис се досети какво ще последва.

— И ти си ѝ отказал?

— Точно така. — От напрежението гласът му звучеше съвсем сухо. — Заедно с няколко подбрани забележки за това, че тя нищо не струва.

Алис ахна, потресена от подобно безсърдечие — да използваш физическа интимност, за да покориш една жена, а после най-безцеремонно да я отхвърлиш. Отмъщението му бе отражение на най-

лошите ѝ кошмари. Освен това показваше колко дълбоко е бил наранен от нехайната жестокост на онова безсърдечно момиче.

— Това е дяволски коварно и умно — бавно изрече тя. И в същото време напълно уместно.

— Искаш да кажеш, че не успях да те шокирам? — Черните му вежди се повдигнаха с изненада и уважение.

— Може би малко — призна тя. — Но има сурова справедливост в това, което си извършил. Ако бях толкова съобразителна, при подобни обстоятелства може би и аз бих постъпила по същия начин.

Реджи се разсмя, истински развеселен.

— Все повече си мисля, че благоприличната ти външност е само фасада, под която се крие душа на мародер.

Алис се замисли.

— Много е вероятно да си прав.

Светлите му, ясни като аквамарин очи, срещнаха нейните. Тя усети как въздухът между тях се наелектризира. Плътният му глас прозвуча дрезгаво, когато я покани:

— Ела тук.

За миг Алис замръзна. По-рано бе решила, че никога няма да се впусне хладнокръвно в любовна афера. Но кръвта ѝ сега не беше студена, а кипеше във вените ѝ.

Тя се изправи и се приближи към него. Спря се едва на една ръка разстояние. Покоряващата му мъжественост я привличаше неудържимо, както се привличат противоположните полюси на магнит.

Двамата останаха за дълго така, неподвижни, втречени един в друг. После той вдигна ръце. Тя си помисли, че ще я притегли към себе си за целувка, но вместо това той улови края на тежката ѝ плитка и развърза панделката. След като разплете косите ѝ, загреба блестящите ѝ кичури с дългите си пръсти, докато те не се разпиляха като копrienено наметало по раменете ѝ, преди да стигнат до кръста ѝ.

— Имаш красива коса — нежно прошепна той, а пръстите му галеха чувствено бузите ѝ и шията ѝ. Желанието, изписано в очите му, ѝ действаше като силен афродизиак, отприщвайки скритата част от природата ѝ. Затаи дъх и устните ѝ се разтвориха, жадни за още, но незнаещи как да го поискат.

Той повдигна брадичката ѝ с пръст. Алис винаги се бе чувствала неудобно заради високия му ръст, ала сега осъзна, че той сякаш бе

създаден точно като за нея — достатъчно висок, за да я накара да се почувства нежна и женствена, но не чак толкова, че да не може само с леко свеждане на главата си да доближи устни до нейните.

Беше целувка с вкус на бренди, чувствена, шеметна и опияняваща. Всичките ѝ сетива настръхнаха и тя съвсем ясно почувства как кръвта пулсира във вените ѝ, долови леката миризма на кожа и дъбово дърво в библиотеката, усети силата на ръцете му, които я обгръщаха.

Притиснаха плътно телата си едно в друго и между тях пламна страстта, буйна и опияняваща. Плахите начални докосвания прераснаха в жарка прегръдка. Още откакто бе свенливо, невръстно момиче, Алис бе копняла да опознае мистериите на любовта. Сега най-после бе намерила своя учител в този невероятен мъж, въпреки цинизма и подигравките му, въпреки изкривената му самооценка и опасното му чувство за справедливост. Знаеше, че постъпва като глупачка, но хич не я бе грижа за това.

Толкова бе сигурна в желанието си, толкова изцяло бе погълната от емоциите, че когато той се отдръпна, шокът, че бе лишена от близостта му, ѝ подежда като заливане със студена вода. Замаяна, тя отвори очи.

— По дяволите! — изруга той, а ръцете му сграбчиха раменете ѝ, отдалечавайки я от себе си.

— Какво не е наред? — прошепна младата жена, покрусена от внезапната си самота, ужасена, че го е отблъснала с необузданото си държане.

— Казах, че повече няма да правя това. — Пусна я и отстъпи назад, разтривайки слепоочията си в опит да проясни ума си. Повтори сурово: — Казах, че няма да го правя. — Сетне срещна погледа ѝ, а лицето му се изкриви от презрението, което изпитваше към себе си. — Съжалявам, Али. Ти заслужаваш нещо по-добро.

Обърна се и прекоси помещението с дълги крачки, за да стигне до френските прозорци, откъдето се излизаше във вътрешния двор.

— Къде отиваш? — извика тя, докато той се бореше с ключа, заял в ключалката.

Реджи се обърна и я погледна с мрачно лице.

— Навън. Където и да е, докато не изтрезнея. — Сетне изчезна в нощта.

Алис рухна в креслото. Коленете ѝ бяха толкова омекнали, че не я държаха. Тялото ѝ крещеше да се продължи това, което бе започнато, а в ума ѝ цареше пълна бъркотия. Дали думите му, че тя заслужава нещо по-добро, бе джентълменски начин да избегне онова, за което на сутринта щеше да съжалява?

Колко много? Прекалено много са. Дяволски много.

Не се съмняваше, че за няколко мига в опиянението си той я бе пожелал. Но дори и в сегашното си състояние, с разсъдък, помътен от алкохола, той бе осъзнал, че при отрезвяващата светлина на утрото ще съжалява, че е легнал с нея. За един мъж, познал толкова жени, че е изгубил броя им, не беше никакво предизвикателство, никакво спортно постижение да вкара в леглото си една непривлекателна, твърде жадна за ласки и любов стара мома.

Когато шотландската овчарка се приближи и заскимтя съчувствено, Алис се сгуши в креслото, с лице, заровено в шепа, докато раменете ѝ се тресяха неудържимо. Макар и изречено много любезно, това беше отхвърляне, също толкова болезнено като онова на Рандолф.

Единствената утеха, която успя да намери, бе в надеждата, че на сутринта той няма да си спомня нищо за това, което се бе случило помежду им.

[1] Почти задължително за XVIII век пътешествие за младите из средиземноморските страни. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 14

Реджи язди през цялата нощ, като на всяко кръстовище оставяше конят да определи посоката. Не го бе грижа накъде отиваше, стига да продължаваше да се движи. Когато напусна конюшните, толкова замаян, че всеки миг можеше да припадне, единствено умението и навика от годините, прекарани на седлото, го задържаха да не падне.

Беше наясно със състоянието си и заради това вместо Буцефал, оседла един от по-кротките дорести коне за лов. По принцип жребецът беше буен и труден за контролиране и сега, когато Реджи бе пил толкова много, Буцефал навярно щеше да му счупи врата.

Устните му се извиха в горчива гримаса. Може би все пак трябваше да яхне жребеца и да се надява да се случи най-лошото. Въпреки опиянението заради изпитото бренди, една мисъл оставаше загнездена в главата му с безпощадна яснота: той се проваляше в опита да промени живота си.

Пътищата и ливадите се редуваха с полетата със зреещо жито, ширнали се на лунната светлина, оградени с тъмнеещи плетове и сенчести дървета. Реджи и дорестият му кон препускаха през долината по лъкатушешките пътеки към Шафтсбъри, сетне продължиха на юг по притихналите междуселски пътища, като понякога прекосяваха зелените морави на спящите села. Лека мъгла се надигаше от земята в по-ниските участъци от пътя. А той бе тръгнал без палто и влажният студ проникваше през лепената риза, смразявайки го до кости.

Докато съзнанието му се избистряше и главоболието започваше да пулсира в главата му в такт с тропота на конските копита, мислите му оставаха студени като тялото му. Изобщо не биваше да кани Алис Уестън и приемното ѝ семейство да се местят при него. Тогава идеята да запълни празнотата на голямата къща с младежките им викове, смях и закачки му се бе сторила много привлекателна, а и Стрикланд бе достатъчно голям, за да му осигури уединение, ако се нуждаеше от такова.

Но поне в едно отношение идеята беше сработила. Младите Спенсър бяха интелигентни, ентузиазирани и притежаваха добри маниери, така че компанията им му беше много приятна. Проблемът беше в лейди Алис. Намираше я за много привлекателна още от първата им среща и знаеше, че да има под своя покрив това съблазнително тяло ще бъде за него източник на постоянно изкушение. Но противно на всеобщото мнение, той бе напълно способен да устоява на изкушенията — когато беше трезвен.

Изцяло наясно със слабостите си, господарят на Стрикланд знаеше, че трябва много да внимава с пиенето. Самоконтролът и разумната преценка бяха първите неща, които изчезваха, щом алкохолът започнеше да се стича в гърлото му. Но не беше очаквал, че близостта на Али ще му действа толкова силно. Нейната близост, както и страстният ѝ отклик.

Не му помогна и това, че се бе поддал на първоначалния си импулс да ѝ купи нещо по-хубаво от безцветните ѝ и скучни рокли на гувернантка. Знаеше, че има хубава фигура, но не бе осъзнавал колко е великолепна, докато не се появи на вечеря с една от новите си рокли. Изкушаваше се да ѝ се нахвърли още по време на предястието.

Доста странно бе, че Али въобще не осъзнаваше колко е привлекателна. Навярно се дължеше на дългите години, отдадени единствено на работа и благоприличен живот. Или може би, когато е била малко, стеснително и непохватно момиче, са ѝ се подигравали, че е твърде висока за годините си и твърде особена, за да е хубава, така че никога не се е научила да гледа на себе си като на ослепителна жена, каквато бе станала по-късно.

При все това той не предполагаше, че ще се стигне до проблеми, ако живееха в неговата къща. Когато бе трезвен, той знаеше как да държи ръцете си настрана, така че бе нужно просто да ограничи сериозно пиенето, освен късно вечер. И тъй като беше нощна птица, това не представляваше трудност за него. През първите няколко нощи се бе напивал тихо и кротко, без никой да го усети. С изключение на Мак, разбира се. Но после планът му се провали.

Един по-суетен мъж би си помислил, че Али съзнателно е търсила компанията му и се е престорила на изненадана, когато го завари в библиотеката, но суетата не беше сред пороците на Реджи. Тя бе слязла в толкова късен час на долния етаж по чиста случайност. Но

той трябваше да се досети, че рано или късно това щеше да се случи. И ако занапред не започнеше да я заключва в спалнята ѝ, със сигурност отново щеше да се повтори. А следващия път това, което бе останало от благоприличието и доброто му държание, можеше да не го спре навреме.

Замисли се за шока и обидата, изписани върху лицето ѝ, когато се бе отдръпнал от нея, и потръпна. Тази жена бе такава смесица от необикновена интелигентност, дълбока мъдрост и уязвимост. Искрено се бе наслаждавал на скандалния им разговор, радваше го любопитството ѝ, разкрепостеното ѝ съзнание и липсата на женска превзетост. Съвсем различно бе да се разговаря с Чеси. Макар никога да не бе сдържал езика си пред бившата си любовница, на нея ѝ липсваше образованието и темперамента, за да оцени по-завоалираните полети на мисълта му.

Тази нощ той бе научил, че в много отношения Али му бе близка по дух, с буден ум и нетрадиционни възгледи. Но помежду им имаше две съществени разлики. Първо, като жена тя бе възпитавана да бъде морална и сдържана, да отрича страстната си натура. И второ, което бе много по-важно, тя бе избрала да използва конструктивно дарбите и интелигентността си, докато той бе пропилял своите. Обикновено го наричаха женкар и прелъстител, но пройдоха беше много по-точно казано, тъй като бе прахосал толкова много през годините. Толкова много пари, толкова много възможности. И най-важното: беше пропилял толкова много време — време, което никога нямаше да се върне.

Накрая Реджи спря и върза юздата на коня си, сетне се излегна под едно дърво върху мократа от росата трева. Беше извънредно уморен и му се искаше да поспи, ала щом затвори очи, всичко започна да се върти и се изплаши да не му прилошее. Затова остана да лежи с отворени очи, буден, замислен за желанието да промени живота си и затова колко зле се справяше досега.

Първо запя една птичка, после още една, последвана от трета. Така се надигна многогласен птичи хор, приветстващ просветляването на небето на изток.

Реджи се изправи уморено на крака и се качи на коня. Всички кости го боляха. Остави коня да напредва съвсем бавно, докато не стигнаха до едно кръстовище с няколко пътни табели, сочещи в

различни посоки: Файфхед Невил, Оксфорд Фицпейн, Стърминстър Нютън.

Веднъж бе прочел някъде, че тези абсурдни двойни имена на много от английските села са резултат от добавените нормански имена към оригиналните саксонски. Беше от тези факти, които обичаше — изцяло безполезни. Някога, по време на един дебат в Итън, той успешно бе защитил тезата си, че един факт може да бъде харесван сам по себе си, а не заради ползата от него.

Обърна коня наляво и се насочи към Стрикланд, като се опитваше да не мисли за Алис Уестън, но без особен успех. Би било толкова лесно, дяволски лесно, да се впусне в любовна авантюра с нея. Тя бе жадна за страстни преживявания. За известно време с радост щеше да се остави да бъде прелъстявана — това ясно си пролича снощи.

Но същото странно чувство за чест, което го бе подтиквало да раздава сурово правосъдие, когато се налагаше, не му позволяваше да разбие сърцето на една невинна жена. Дори повече от невинна — добра жена, макар че това бе по-скоро безцветно описание на една толкова жизнена и енергична личност.

Трябваше да я махне от къщата. Можеше да отклони част от работния си капитал, за да възстанови Роуз Хол. След като гредите изстинаха, той бе проверил стените и установи, че са здрави. Ако строителството започне по-скоро, Алис и нейните повереници щяха да могат да се нанесат обратно там в началото на есента.

А голямата къща в Стрикланд отново щеше да опустее.

С приближаването на лятното слънцестоене дните ставаха все по-дълги. Макар че слънцето се бе изкачило високо над хоризонта, още бе рано и дори фермерите не се бяха разшетали. Реджи инстинктивно се бе насочил към дома си — както мюсюлманите винаги се кланят в посока към Мека, така и той винаги знаеше в каква посока се намира Стрикланд — а и околността започна да му се струва позната. Но на уморения му ум бе необходимо още малко време, за да осъзнае, че обикаля из полетата около Фентън Хол.

Все пак се изненада, когато зави по един коларски път с дълбоки коловози и пред очите му се появи Джержми Стантън, яхнал кротък,

скопен кон. В първия миг кръстникът му също се сепна, но сетне сбръчканото му лице грейна в усмивка.

— Добро утро, младежо. Много си подранил. — А след като го огледа по-внимателно, додаде: — Ще се присъединиш ли към мен за закуската?

Реджи трепна. Искаше му се да даде заден ход, но без да изглежда прекалено невъзпитано. Беше небръснат, без палто, изцапан от лежането върху тревата и със сигурност изглеждаше ужасно.

— Този път ще ви откажа, сър. А и вече трябва да се прибирам.

В очите на Стантън блеснаха весели пламъчета.

— Разочарован съм, че ме мислиш за толкова стар и мухлясал, че да не мога да се справя с последиците от една пиянска нощ. Ако се тревожиш дали няма да те види Елизабет, ще те успокоя, че тя няма да стане поне още няколко часа. Разбирам, че от мисълта за храна сигурно ти прилява, но може би ще изпиеш чаша кафе?

Реджи се поколеба, готов да пришпори коня си, но после се усмихна принудено.

— Това е предложение, на което не мога да откажа. Беше дълга нощ.

Стантън обърна коня си и двамата продължиха заедно по пътя в тръс, а после излязоха на широката алея, водеща към главната къща на имението. Почти не проговориха, докато не се разположиха в огрения от слънцето салон за закуска, пред маса с още вдигащо пара кафе и топли, прясно опечени кифлички. Между глътките от кафето Реджи стискаше с две ръце чашата, за да постопли пръстите си.

Стантън разчупи една кифличка и я намаза с масло, преди да заговори за миналото:

— Осъзнаваш ли колко много приличаш на баща си точно сега?

— Сигурно има някаква прилика — съгласи се Реджи, — но не си спомням някога да е изглеждал като току-що изровен труп.

— Ти си прекалено млад, за да го помниш, но той много пъти е изглеждал точно както теб сега. И то поради същата причина. — Макар да подхвърли думите привидно небрежно, сивите очи на по-възрастния мъж оглеждаха зорко госта.

Изчервен заради изпитателния му поглед, Реджи изръмжа:

— Кого се опитваш да обидиш, мен или баща ми?

— Нито един от двамата. — Без да се засяга от грубия му въпрос, Стантън продължи замислено: — Пиенето е едно от проклятията на англичаните. Още докато сме млади, ни повтарят, че издръжливостта на пиене доказва, че сме истински мъже, така че е естествено да се напиваме до забрава, което неизменно е съпътствано от много буйство и раздразнителност. С настъпването на зрелостта и с увеличаването на отговорностите повечето хора решават, че пиенето пречи на сериозната работа и намаляват чашките. Някои обаче пият все повече и повече. — Той добави една супена лъжица сладко от малини върху кифличката си и внимателно го разстла отгоре. — Двамата с баща ти често пиехме заедно. Той беше един от най-умните мъже, които съм познавал. О, бяхме весели като щурци, докато пресушавахме бутилките.

Отхапа от кифличката, сдъвка я и преглътна, преди да продължи:

— Отначало беше като спорт, докато накрая алкохолът едва не разруши браковете и на двама ни.

— Какво щастие е, че не съм семеен и така нищо не мога да разруша — подхвърли Реджи язвително. — Ако се опитваш да ми кажеш нещо, кажи го директно. Можеш да ме наричаш младеж, ако искаш, но проклет да съм, ако продължа да стоя тук и да те слушам как ми изнасяш някаква лекция.

— Нямам намерение да те поучавам — рече кръстникът му с миролюбив тон. — Само искам да те запозная с някои факти, които може би са ти неизвестни.

— Прав си, това ми е напълно неизвестно — отвърна Реджи сърдито. — Не помня баща ми да е изпивал повече от една халба бира.

— Защото отказа всякакъв алкохол, още когато ти беше дете. Мисля, че тогава беше на четири години.

Реджи се беше приготвил да си налее още кафе, но спря с вдигната във въздуха ръка и стрелна Стантън с подозрителен поглед.

— Вече ти казах, че не помня нищо от случилото се преди да навърша четири години.

— Може би има сериозна причина за това — каза кръстникът му, все още невъзмутим. — Тези кифлички са отлични. Не искаш ли поне една?

Реджи и без това трябваше да смели доста неща, та само храна му липсваше. Смръщил вежди над чашата си с кафе, той за кратко забрави за домакина. После го попита с рязък тон:

— Каза, че пиенето едва не разрушило брака ти. Какво се случи? Стантън сви рамене.

— Една сутрин се събудих, всъщност беше вече следобед, и открих, че Елизабет си е тръгнала с децата. Опаковала багажа и отишла при родителите си. Две седмици отказваше да ме види. Всъщност дори се стигна дотам, че адвокатът на баща ѝ ми се обади, за да обсъдим развода.

Реджи се взря изумено в него.

— Но вие с леля Бет винаги сте били толкова задружни.

— Опасявам се, че невинаги. — Лицето на Стантън се изкриви от болезнените спомени. — Когато тя най-последно се съгласи да поговорим, ми каза, че се е уморила да спи сама, докато аз съм се напивал до забрава на долния етаж, и да се грижи сама както за къщата, така и за имението. И че, *дявол да го вземе*, вече ѝ било дошло до гуша да крие децата от мен, защото никога не се знаело в какво настроение ще ме заварят.

Мисълта за това как пълничката, винаги нежна леля Бет ругае, беше толкова немислима, колкото все едно да си я представи как размахва сабя. Също толкова невероятна беше за Реджи представата, че децата на Джеръми Стантън може да са се страхували от него.

— А после какво стана? — попита Реджи, заинтригуван против волята си.

— Замислих се за всичко това и реших, че жена ми е много по-добра компания за мен нощем, отколкото половин дузина бутилки с бургундско. Затова ѝ казах, че ще престана да пия. — Усмихна се горчиво. — Мислех си, че ще е лесно. Елизабет ми каза, че няма да се върне при мен, докато не остана трезвен за поне шест месеца. Отне ми цяла година, за да го постигна. Но накрая успях. И оттогава не съм близвал алкохол. Нито капка.

Реджи си припомни как кръстникът му бе отказал да пие в Стрикланд и как бе пил само вода онази вечер, когато Реджи им бе дошъл на гости. Значи не е бил някакъв каприз, а железен навик.

— Ами родителите ми? Какви проблеми имаха те?

Стантън поклати глава.

— При тях ситуацията беше подобна. Но тъй като кризата при тях се случи едновременно с моите собствени проблеми, не съм

сигурен за подробностите. Ти беше там. Може би, ако се опиташ, ще успееш да си спомниш какво се е случило.

— А какъв е смисълът да се опитвам? — попита Реджи с враждебен тон.

— Това може да има някаква връзка с твоя живот — отвърна Стантън, явно имунизиран не само срещу грубостта, но и срещу враждебността.

— Да не намекваш, че не мога да се сдържам в пиенето?

— Вероятно не можеш, след като си син на баща си. — Стантън го изгледа сериозно. — Би трябвало да знаеш по-добре от мен.

Вбесен и настръхнал, Реджи искаше да наругае Стантън, да го нарече изкуфял стар глупак и да си тръгне. Но нещо го спря. За трети път през последните няколко седмици някой повдигаше въпроса за пиенето му, като и тримата дръзнали да го сторят бяха от малцината хора на този свят, показващи искрена загриженост за неговото добруване.

Умората и отчаянието от бурната нощ го налегнаха още по-тежко. Той опря лакти на масата и зарови лице в шепите си.

— Може би пия прекалено много, но поне нямам нито жена, нито семейство — промърмори, без да вдига глава. — На кого тогава вредя?

— На самия себе си — тихо отвърна Стантън.

Възцари се тишина. Реджи се замисли за депресията, която не го напускаше. И за пръв път си каза, че това може да е резултат от пиенето. Може да нямаше жена и деца, които да загуби, но имаше Стрикланд. Припомни си последната си нощ в Лондон, когато беше спечелил стотици лири от хазарт, без да е наясно как точно е станало това. Но също толкова лесно е можел и да загуби.

Ако късметът на комар започнеше му да изневерява, можеше ли да се окаже толкова глупав, че да заложи Стрикланд? Вледеняващата истина бе, че това бе напълно възможно.

— Прав си. Трябва да пия по-малко — изрече пресипнало, с глас, приглушен от шепите му.

— Възможно е да свърши работа — отговори му Стантън уклончиво.

Реджи свали дланите от лицето си и го погледна с присвити очи.

— Би ли се изразил по-ясно?

— Някои мъже могат да намалят пиенето и това решава проблемите им. — Стантън се намръщи. — Аз също се опитах. Но при мен не се получи. Веднага, щом изпиех първата глътка алкохол, аз забравях, или по-скоро вече не се вълнувах, за добрите си намерения. И така продължавах да пия, докато не изгубех съзнание. Така че за мен единственото решение си оставаше напълно да откажа пиенето. Не съществуваше средно положение.

— Аз имам силна воля.

— Не се съмнявам в това. — Проницателните очи на по-възрастния мъж го гледаха изучаващо. — Но само силата на волята може да не е достатъчна в този случай. Или поне при мен не беше.

— А как успя да спреш пиенето, ако волята ти не е била достатъчна? — попита Реджи предизвикателно.

Стантън изви устни.

— Може да ми се изсмееш, но единственото, което ми помогна, бяха молитвите. — И продължи, без да обръща внимание на отвращението, изписало се по лицето на кръщелника му: — Това на никого не съм го разказвал. За мен повратната точка настъпи на седмия месец, откакто Елизабет се изнесе от дома ни. Отначало се опитах да бъда по-умерен в пиенето. Не свърши работа. После се опитах напълно да го спра. Така издържах до няколко дни или седмица. А после, когато вече бях уверен, че съм овладял проблема си, си позволявах да пийна само една чашка. И идвах на себе си чак на следващата сутрин. Главата ми се цепеше от як махмурлук и не помнех нищо от изтеклата нощ.

Такава ужасяваща липса на спомени не беше чужда и на Реджи.

— И какво стана после?

— Една сутрин се събудих във всекидневната, проснат насред собственото си повръщано. Окончателно се убедях, че няма да мога да се откажа от пиенето. Бях опитвал какво ли не, но просто не можех да престана. Заплашваше ме опасността завинаги да изгубя жена си и децата си, а без тях нямаше много смисъл да продължавам да живея. — Около устните му се появиха бръчки и Реджи осъзна, че не му е полесно да говори за това, отколкото на Реджи да го слуша. — И така си лежах там, чувствах се твърде зле и твърде нещастен, за да се изправа. И започнах да се моля. — Възрастният мъж още повече сбърчи лице. — Никакви традиционни молитви, разбираш ли? Само един отчаян зов за помощ, под формата на неясно ломотене, към някой, който може би

е някъде там горе, да ми помогне, защото аз явно не можех сам да си помогна.

С отсъстващ поглед възрастният мъж се зае да троши кифличката, мачкайки трохите между тънките си пръсти, пожълтели като пергамент.

— Това е трудно да се опише. Не помня колко дълго съм лежал там, докато продължавах да бръщолевя едва чуто, но внезапно някакво... някакво усещане за покой ме осени. Наистина няма думи, с които да го опиша. — Понечи да го обясни по-подробно, но се отказа. — И след това всичко се промени. Просто не изпитвах същата нужда от пиене. О, не бих казал, че понякога не съм се изкушавал, но за мен вече беше възможно да кажа „не“. — Стантън се облегна назад и отново се успокои. — След няколко месеца вече се чувствах така добре, както от години не помнех да съм се чувствал. Пиенето въобще не ми липсваше. Тогава Елизабет се върна у дома. Отне й доста време, на нея и на децата, за да повярват, че истински съм се променил, но накрая всичко се уреди. Сам видях резултатите.

Да, беше видял резултатите. Реджи се изправи и отиде до прозореца, затъкнал палци в колана на брича си от еленова кожа. Заговори сковано, без да се обръща назад към кръстника си:

— Не съм сигурен дали това, което ми разказа, се отнася и за мен, но оценявам загрижеността ти. Предполагам, че не ти беше лесно да ми споделиш всичко това.

— Не, не беше — отвърна му Стантън, вече с по-спокоен тон, — но трябваше да ти го кажа. Може би, след време, дори ще ти бъде полезно.

Реджи се обърна към домакина си и се сбогува с него. Докато яздеше на връщане към Стрикланд, обмисля дълго и напрегнато разказаното от кръстника му. И реши, че в думите му имаше смисъл. През последните две години пиенето му бе станало неконтролируемо. Дяволски напрегнат бе периодът, докато очакваше да се уреди наследството от чичо му. И през цялото това време той само пиеше и играеше на хазарт, което го вкара в най-големите финансови затруднения в живота му.

След като братовчед му Ричард се появи с претенции за наследството, Реджи съзнателно се отдаде на всякакви безразсъдства, решен да се остави на течението, пък да става каквото ще. Но по

ирония на съдбата точно тогава започна дяволски да му върви в залаганията и така успя да закърпи финансите си, макар да не можеше да отрече, че действаше като пълен глупак.

Ако не бяха несигурността и последвалата неудовлетвореност от подялбата на наследството на Уоргрейв, пиенето му никога нямаше да стане така неудържимо. Решението беше ясно. Трябваше за известно време да спре да пие, както за да докаже, че може да го направи, така и за да се отърве от навика си да прекалява с алкохола. А после щеше да се върне към нормалната си консумация. Стантън може и да не притежаваше достатъчно сила, за да контролира запоите си, но Реджи разчиташе на волята си.

Замисли се със снизхождение за разказа на Стантън за молитвите му. Не се съмняваше, че когато един мъж започнеше да остарява и да вижда как края му приближава, бе съвсем естествено да потърси спасение в религията. Но самият Реджи не се нуждаеше от молитви.

Когато стигна до Стрикланд, вече се чувстваше в хармония със света. Но духовният му покой тутакси бе подложен на изпитание, когато поведе коня си към конюшните и се натъкна на лейди Алис, канеща се да започне ежедневната си обиколка. В новия си костюм за езда, с цвят на бронз, тя изглеждаше много висока, слаба и царствена.

Когато го видя, в първия миг младата жена се вцепени, но после сведе учтиво глава.

— Добро утро. Тъкмо се канех да отида до една от фермите на арендаторите, но мога да изчакам, ако искаш сега да обсъдим нещо друго.

Той поклати глава и започна да разседлава уморения си дорест кон.

— Не, продължавай с това, което си планирала. Искам да обсъдим някои от подобренията, но това може да почака.

Алис повдигна вежди.

— Мислех, че вече сме ги изяснили.

Лъскавата ѝ кестенява коса отново бе сплетена в стегнати плитки, вдигнати на венец около главата. Припомняйки си как изглеждаше тази прекрасна коса, стелеща се свободно около лицето ѝ, Реджи бе прободен от остър пристъп на съжаление заради това, от което се бе отказал.

— Реших Роуз Хол да бъде възстановена през лятото, което обаче ще ограничи парите, които предвиждахме за другите проекти. Искам да чуя мнението ти за това, кое е най-необходимо.

Една вена на шията ѝ видимо изпъкна от рязко учестения ѝ пулс.
— Разбирам.

Тя очевидно си бе помислила, че той иска да се отърве от присъствието ѝ в голямата къща. Е, да, така беше, но се ръководеше от благородни мотиви, при това удивително безкористни. Но не сподели мислите си, а само рече тихо:

— Мисля, че така ще бъде по-добре.

— Не е нужно да се чувстваш виновен заради случилото се снощи — хладно процеди тя. — Ти не си ме насилвал.

— Не е нужно да ми го напомнящ — рече грубо Реджи, спомнил си възхитителния ѝ отклик на близостта му. — Съвсем наясно съм за случилото се. Но по-добре да не се бе случвало.

Лицето ѝ пребледня под загара ѝ, толкова нетипичен за една дама.

— Напълно си прав — каза смутено. Обърна се и поведе кобилата си навън от конюшната, с изправен гръб, като кралски гренадир.

Реджи я наблюдаваше как се отдалечава със смесица от съжаление и раздражение. След като проявяваше благородство, можеше поне да получи благодарност за саможертвата си.

За Реджи се оказа много по-трудно да остане трезвен, отколкото очакваше. На втория ден мислите за алкохола напълно обсебиха съзнанието му. Отново и отново си представяше как отваря шкафа с напитките в библиотеката и си налива в чаша от кехлибарената течност. Дори усещаше острия вкус на уискито върху езика си, чувстваше топлината, която се разливаше в него, след преглъщането на първата глътка.

На няколко пъти се улавяше, че е готов да превърне видението си в действителност. Но после, изпълнен с яростна решителност, го прогонваше. За бога, можеше и щеше да се справи.

Беше сезонът на коситбата, така че прекарваше сутрешните часове по ливадите, размахващ косата редом с другите косачи, като

намираше забрава в монотонния ритъм на полската работа. А когато всички сядаха да обядват с хляб, сирене и бира, той си тръгваше, за да се махне от изкушението. *Та това е само бира*, нашепваше копнеещото му съзнание. *Не е вино или концентрат. Напълно безвредна бира.*

Сигурно така е нашепвала и змията в райската градина. Но Реджи достатъчно често бе пил светло и тъмно пиво, за да знае, че при бирата разликата е само в количеството, необходимо за опиянение. Щом бе решил да спира пиенето, трябваше изцяло да го спре, без да се опитва да се самозалъгва.

През първия си трезвен следобед Реджи посети конски панаир край Дорчестър, откъдето купи четири млади коня. Надяваше се да успее да ги обучи и да ги превърне в отлични коне за лов. През следващия следобед започна да ги дресира. Задачата изискваше много търпение и концентрация, така че умът на Реджи беше фокусиран върху нещо друго, а не върху все по-нарастващата му жажда за алкохол.

Макар че Дорсет не беше сред графствата, в които ловът бе добре развит, все пак в околностите на Стрикланд можеха да се намерят достатъчно разнообразни терени, подходящи за дресировка. Някои от уроците се провеждаха в открито поле, а други в оградените участъци край конюшните. Малкият Уилям се качваше на оградата и гледаше как Реджи обучаваше животните. Момчето имаше заложи да стане добър треньор на коне.

Реджи взимаше и Питър за уроците по езда. Макар на по-голямото момче да липсваше всепоглъщащата страст на Уилям към конете, той беше умен и жаден за знания. Да го учи да язди беше за Реджи още един приятен повод за разсейване.

Но колкото и усилено да се трудеше през деня, вечерно време го налягаше непоносимо безпокойство. Ставаше твърде напрегнат, за да чете, прекалено раздражителен, за да разговаря с някого. Затова през часовете, които досега бе запълвал само с пиене, предпочиташе да излиза на разходка из имението. През този сезон слънцето залязваше по-късно, затова имаше възможността да се запознае по-отблизо с всичко в земите на своите прадеди, докато бродеше самотен в хладните часове. С дълги, стегнати и нетърпеливи крачки обикаляше навсякъде наоколо — като се започнеше от високите хълмове и

усамотените долини, където се белееха стадата овце, и се стигнеше до тучните ливади и полята със зреещо жито.

Но дори и да се разхождаше чак докато се спуснеше нощният мрак, напрегнатостта му не отслабваше. Затова неизменно завършваше обиколките си в своето уединено място край езерото. Там събличаше дрехите си и скачаше във водата. Плуваше бясно, до крайно изтощение, надявайки се физическата умора да му помогне да заспи.

На четвъртия ден стана толкова раздражителен, че отмени урока с Питър, опасявайки се, че ще му бъде трудно да сдържа нервите си. Реджи обмисли идеята да вечеря отделно от новите си съквартиранти, но накрая реши да не променя вече установения ред. Затова продължи да се храни с тях, но почти не разговаряше, за да не ги обиди с хапливия си език. Младите Спенсър бяха твърде добре възпитани, за да коментират мълчанието му, но понякога му хвърляха многозначителни погледи.

Алис дори не го поглеждаше.

Даже и Мак беше нащрек, сякаш Реджи беше вулкан, пред прага на изригване. Единствено Немезида като че ли не забелязваше разликата и Реджи си казваше, с малкото останало му чувство за хумор, че кучето е забележително безмозъчно. Но въпреки nelаскавите му мисли за шотландската овчарка, беше доволен, че животното го придружава по време на разходките му и спеше край леглото му.

На петия ден Реджи започна да се пита кога, най-после, щеше да дочака някакво облекчение, защото с всеки изминал ден ставаше все по-зле. До обяд с мрачен вид беше косил тревата, после поработи с конете, обиколи имението, поплува в езерото. Когато се прибра в голямата къща, копнееше, макар и без да храни големи надежди, поне тази нощ да спи непробудно.

Минаваше полунощ, когато влезе в спалнята си. Тялото му още пулсираше от мъчителна жажда за алкохол, въпреки умората от деня.

Само едно малко уиски, колкото да му помогне да заспи. Само едно. Не доказва ли вече, че може без пиене?

Не, не беше доказал, не и когато копнежът да пие все още бе така мощен в него, че изтласкваше почти всякаква друга мисъл от главата му.

Имаше едно нещо, което Реджи притежаваше може би в излишък, и това бе силата на волята му, макар че някои по-скептични

биха го нарекли инат. Решил веднъж да спре пиенето за известно време, нямаше да се откаже от намерението си, докато копнежът му за алкохол не изчезнеше напълно. Едва тогава щеше да е безопасно отново да си позволи да изпие една проклета чашка.

Настроен за битка със себе си, той не забеляза, че не беше сам в спалнята си, докато не се приготви да си легне. Точно тогава неясните очертания на закръглени женски форми под завивката накараха сърцето му да прескочи един удар. Ако Алис Уестън бе дръзнала да стигне чак дотам, то никой на този свят не би могъл да го обвини, че се е поддал на изкушението. А да се люби с нея със сигурност беше единственото нещо, което щеше да го накара да забрави болезненото си желание за алкохол.

Тази мисъл още не се бе дооформила в главата му, когато осъзна, че това не беше Али. Тялото бе твърде късо, твърде заоблено. Дръпна края на завивката и пред изумения му поглед се разкриха нежните кестеняви къдрици на една спяща камериерка. И докато се взираше смаяно в нея, опитвайки се да си спомни името ѝ, очите ѝ се отвориха. По малкото ѝ красиво лице се изписа тревога.

— Не трябваше ли да си на таванския етаж, заедно с останалата прислуга? — попита язвително Реджи, ядосан и разочарован.

Тя едва преглътна, преди да заговори с мекия си дорсетски акцент:

— Аз... аз си рекох, че може да искате малко компания, сър.

Дали Мак е решил, че една жена може да подобри настроението му? Досега не се бе проявявал като сводник, но Реджи допусна, че и това е възможно.

— Кой те подучи да направиш това?

Момичето още повече се паникьоса.

— Никой, сър. Харесвате ми още откакто дойдохте и... и си рекох, че може да нямате нищо против.

За кратко бе изкушен, защото дребничката девойка наистина беше хубавка. Със сигурност би приел предложението ѝ, ако беше пийнал преди това. Но върху лицето ѝ бе изписано изражение на умиращо котенце, което я караше да прилича не толкова на похотлива проститутка, нетърпелива да достави удоволствие на мъжа, колкото на Жана д'Арк на път към кладата. Може пък да бе дошла, водена

единствено от надеждата за материална изгода. Мисълта никак не беше ласкателна за него.

— Това не е начинът да си спечелиш по-добър пост или по-висока заплата — процеди той. — Връщай се в леглото си и ще се престорим, че нищо не се е случило.

Не беше най-елегантният начин да отхвърли ласките ѝ, но при все това не очакваше тя внезапно да се облее в сълзи. Ядосан, господарят на Стрикланд отметна одеялото, за да ускори тръгването ѝ.

Тя беше гола. При вида на младото ѝ, едва напълвило тяло, решителността му се разклати. От седмици не беше лягал с жена. Пък и постоянното присъствие на Алис Уестън направо под носа му, поддържаше разгорещени мъжките му инстинкти. Но след малко очите му се присвиха, докато я оглеждаше. Въпреки че признаците още не бяха съвсем очебийни, Реджи не беше неопитен мъж.

— Ти си бременна — констатира категорично.

Момичето се втренчи ужасено в него, сякаш бе въплъщение на дявола, задето бе отгатнал тайната ѝ. Сетне придърпа одеялото върху гърдите си и се разтресе в безпомощно хлипане.

Той въздъхна. Очевидно нямаше да се отърве лесно от... Джили, да, това ѝ беше името. Реджи надяна халата си, след което се огледа за нейните дрехи. Ризата и нощницата ѝ бяха спретнато сгънати на един стол.

Подаде ѝ ризата.

— По-добре се облечи.

После се извърна и затърси носна кърпичка в нощното си шкафче. Когато намери и я подаде на момичето, то вече се бе изправило край леглото, набързо навлякло дрехите си. Прие с благодарност снежнобялата носна кърпа и зарови в нея обляното си в сълзи лице. Реджи седна и зачака тя да вдигне лице от кърпата, любопитен да разбере защо бе дошла в спалнята му.

Когато хлипанията на Джили стихнаха до хълцания, той заговори колкото можеше по-сдържано:

— Да не си мислила, че като... ме посетиш, ще успееш да припишеш детето на мен?

Съдейки по втренчения поглед на ококорените ѝ очи, явно бе отгатнал истинските ѝ намерения.

— А не ти ли хрумна, че мога да броя? — попита я. Цялата тази абсурдна ситуация започваше да му се струва забавна. — Седни и се успокой. Няма да те изям.

Джили приседна нервно на ръба на леглото. Навярно имаше само смътна представа за зачеването и бременността.

— Бащата не иска ли да се ожени за теб? — попита Реджи търпеливо.

Тя започна да върти кърпичката в ръцете си, без да смее да го погледне в очите.

— Ние излизахме заедно толкова дълго и той ми р-рече, че един ден ще се оженим. Но като му к-казах какво се е случило, ме попита как може да е сигурен, че е негово. — От гърдите ѝ се изтръгна още едно хлипане. — На следващия ден казал на баща си, че заминава за Бристъл, за да стане моряк на някой кораб и просто тръгнал. Дори не се с-сбогува. — Покри лицето си с длани и раменете ѝ отново се разтресоха.

Реджи стисна устни. В моменти като този не се гордееше много, че принадлежи към силния пол. Макар да не бе образец за добродетелност, поне не беше изоставил след себе си половин дузина копелета. Приседна на леглото по-близо до Джили и я потупа утешително по рамото. Все още хлипаща, тя се обърна и зарови мокрото си лице на гърдите му. Той я задържа така, докато тя не се наплака.

Накрая тя се изправи и избърса очи с влажната носна кърпичка. Носът ѝ се бе зачервил, а лицето ѝ бе пребледняло, но все още бе запазила някакво достойнство, защото заговори на пресекулки:

— Много съжалявам, господин Давънпорт. Беше лошо от моя страна да се опитам да ви изиграя, но съм така отчаяна. Не зная какво друго да направя. — Преглътна трудно, след което изтърси разпалено: — Няма да отида в приюта, няма. По-скоро ще родя бебето си в канавката.

— Че толкова ли е зле в приюта? — попита Реджи.

Тя кимна и сведе очи към ръцете си. Той си помисли, че ако го изберяха за съдия, ще трябва да прилага закона за бедните и съответно да проучи местните условия. Но това беше за по-нататък.

— Родителите ти няма ли да ти помогнат?

— Те са методисти, много големи моралисти. Татко ми рече, че ако се забъркам в нещо такова, повече няма да ме пусне у дома. Дори и мама... — Гласът ѝ заглъхна.

— А госпожа Хералд знае ли?

— О, не, ако знаеше, братовчедка ми Мей никога не би ме наела на работа — призна Джили унило. — Като разбере, веднага ще ме уволни.

— И тогава къде ще отидеш?

— Не... не зная, ама няма да е в приюта. Може би ще отида в Лондон и там ще си намеря работа.

Реджи се намръщи. Единствената работа, която би могла да намери в Лондон, беше да излезе на улицата, с всички опасности, които следваха от това. Можеше да я изпрати при Чеси, но се съмняваше, че момичето притежава темперамента на добра проститутка.

— Ще останеш тук. Ще кажа на госпожа Хералд да не те уволнява — каза той, след като набързо обмисли възможностите.

Тя вдигна очи, разширени от надежда.

— Вие наистина ли ще ме оставите тук до раждането на бебето? Кълна ви се, сър, дори няма да трябва да ми плащате. Ще работя колкото мога повече само за да имам покрив над главата и храна.

— Това не е необходимо, ще ти се заплаща за труда.

Очите ѝ отново се навлажниха.

— Господ да ви благослови, господин Давънпорт. Не зная как да ви се отблагодаря. Не можете да си представите какво означава това за мен. — Отпусна треперещата си ръка в неговата. — Ако... ако има нещо, което мога да направя за вас...

Намерението ѝ беше очевидно. Отново бе изкушен, най-малкото защото тя вече не му се предлагаше като жертвено агне. Но познаваше добре човешката природа и не му бе трудно да се досети, че в това състояние момичето можеше лесно да се прехласне по първия мъж, държал се любезно с нея, а той за нищо на света не искаше още усложнения в живота си.

— Само не го прави отново — предупреди я строго. — Похотта е нещо нормално в живота на хората, но ако искаш да се отдаваш на някого след раждането на бебето, взимай предпазни мерки. Ако не

познаваш някоя бабичка, която да ти обясни, попитай мен и аз ще ти кажа какво да правиш.

Джили се изчерви до уши, но кимна послушно. Освен че бе хубавка, тя не изглеждаше глупава. С течение на времето сигурно щеше да си намери съпруг. Извънбрачните деца не бяха нещо необичайно.

Внезапно почувствал умора, той се изправи и ѝ протегна ръка да стане от леглото.

— А сега марш в твоето легло. На сутринта ще говоря с госпожа Хералд. — Намръщи ѝ се заканително. — Погрижи се никоя от другите камериерки да не се опитва да последва примера ти, защото следващия път може да не съм толкова толерантен.

Без да се изплаши от изражението му, тя му се усмихна свенливо и се изниза през вратата. Той съблече халата си и се отпусна в леглото, след което духна свещите. Поне за проблемите на момичето можеше да се погрижи.

Спалнята на Алис беше избрана така, че да може да следи кой къде ходи нощем. Тъй като напоследък трудно заспиваше и оставаше будна до късно, чуваше кога работодателят ѝ се връща от среднощните си разходки.

Тази вечер, половин час след като чу леките му стъпки — познаваше ги по ботушите му — чу и някакъв по-различен звук. Изпълнена с любопитство, тя стана и откряна вратата съвсем леко, само колкото да види как някакво момиче се измъкна от спалнята на Реджи. Вцепени се и ѝ прилоша. Лунната светлина не беше достатъчно силна, за да види ясно, но ако се съдеше по ръста и силуета, среднощната посетителка би трябвало да е Джили или Джейни.

Момичето се спря в коридора, за да избърше очите си. Може би бе плакала. После забърза към стълбището, водещо към таванския етаж. Алис затвори вратата и притисна чело в хладната ламперия. Значи той спеше с една от камериерките. Чудеше се само откога е това увлечение, защото момичето хлипаше като девственица, която току-що е била съблазнена.

Не че бе нейна работа да следи какво прави Реджиналд Давънпорт. Върна се в леглото си сломена, сви се на кълбо и се загърна

по-плътно, за да се стопли. Беше си мислела, че между нея и Реджи съществува поне малко разбиране — смееха се на едни и същи неща, за много неща разсъждаваха еднакво — но може да е било само плод на въображението ѝ. Ако между тях съществуваше някаква близост, то тя със сигурност не е включвала интереса му към нея като жена. Глупаво бе да си мисли нещо друго.

Като си спомни как я бе целунал, тя притисна ръка към устните си. Зъбите ѝ се впиха в кокалчетата, за да не закрепци от болка. През цялата седмица бе наблюдавала отблизо колко раздражителен бе станал работодателят ѝ и предположи, че е спрял да пие. И сега, когато беше трезвен, изобщо не се интересуваше от нея. И двата пъти, когато се бяха целували, той беше пиян. Очевидно преживяването за него бе толкова ужасно, че бе избрал да промени изцяло живота си, вместо да рискува пак да се стигне до нещо подобно.

Силна и уверена в толкова много други неща, Алис бе изключително уязвима като жена. Плака дълго през нощта, докато не се изтощи и сънят не е я надви малко преди зората да обагри небето на изток.

ГЛАВА 15

На следващата сутрин Реджи поговори с икономката за бременната камериерка. Госпожа Хералд дълго цъка неодобрително с език, но понеже беше добросърдечна жена, накрая се съгласи, че не могат да изгонят момичето, след като то няма къде да отиде. И тъй като самата икономка беше родила и отгледала деца, прояви съчувствие и прехвърли задълженията на Джили на друго момиче от прислугата.

Единствената друга личност, на която Реджи каза за случилото се, беше Мак Купър, който повдигна вежди в необичаен за него изблик на емоции.

— Онова хубавото момиче, с кестенявите коси? Жалко, че любовникът ѝ не е наблизо, за да бъде нашибан с камшика за езда.

— Съгласен съм с теб. — Реджи се обличаше за вечерята и се протегна да си вземе чиста бяла риза. — Ако това може да послужи като някакво утешение, въпросният млад мъж вероятно ще открие, че животът на моряка е достатъчно сурово наказание.

— През последните няколко дни не сте пили — констатира с учудване Мак.

— Много наблюдателно от твоя страна — сухо отвърна Реджи, докато си завързваше вратовръзката.

— Трезвеността не е нещо лошо — отбеляза невъзмутимо камериерът.

Реджи облече жилетката.

— Радвам се, че одобряваш.

Мак надяна на лицето си високомерното изражение на прислужник на висшето съсловие.

— Сигурен съм, че не е моя работа да одобрявам или да не одобрявам.

Господарят му изръмжа възмутено.

— И откога вече нямаш собствено мнение, изпечен лондонски мошенико?

— Никога не съм казал, че нямам собствено мнение — подсмива се Мак леко. После додаде, с характерния за Лондон кокни диалект, който използваше винаги, когато бе загрижен за нещо: — Само съм обезпокоен за това, което става.

Реджи изгледа сурово прислужника си, докато обличаше красивото, шито по поръчка сако.

— С други думи съм много зле и всички са го забелязали, освен мен?

Мак се замисли за миг, сетне изрече просто:

— Да.

Реджи се усмихна, развеселен въпреки нежеланието си. Мак никога не се бе отличавал с прекалена тактичност. После слезе долу за вечерята, доволен, че Джулиан щеше да пристигне на следващия ден. Може би за всички обитатели на къщата щеше да бъде добре да общуват известно време с толкова добър и весел човек като приятеля му.

След като господарят му излезе, Мак механично се зае с чистенето и подреждането. Значи малката Джил бе съгрешила и загазила. Може би трябваше да я попита дали ще иска да излязат на разходка тази вечер. Тя имаше нужда някой да я ободри. Лека усмивка се плъзна по лицето му, докато довършваше работата си, преди да се прибере в стаята за прислугата, където го очакваше вечерята му.

Голяма част от задълженията на управителя на едно имение се свеждаше до надзираването на работата в имението и Алис посвети цялата си сутрин точно на тази задача. След като препусна с кобилата си до пасищата, за да обсъдят с Гейбриъл Митфорд стригането на овцете, тя остана наблизко, за да провери как върви коситбата.

Много от тучните ливади вече бяха окосени и кръстците от ароматната трева бяха подредени на малки купи, за да съхнат. Младата жена скочи от седлото в дълбоко до глезените стърнище, за да поговори с мъжа, който ръководеше групата от косачи. Той се съгласи с нея, че работата върви добре и добави, с характерната за местните хора предпазливост, че ако времето се задържи слънчево, ще приключат още на следващия ден.

Докато Алис възсядаше коня, за да поеме към следващата си задача за деня, зърна работодателя си в редицата на косачите, напредващи бавно, но неотстъпно през високата трева. Знаеше, че той работи на полето, но досега не ѝ се бе отдала възможността да го срещне.

Давънпорт прикова вниманието ѝ, при това не само защото беше най-високият от косачите. Тъмната му коса се развяваше на вятъра, ръкавите му бяха навити, а разгърдената риза откриваше загорялата му кожа. Алис остана удивена от красивата гледка на мъжа и земята, на която той явно принадлежеше.

Погълнат от работата си, Давънпорт не подозираше, че Алис го наблюдава захласнато. Мускулестото му тяло се извиваше в постоянен, грациозен ритъм. Мощните му рамене и ръце с лекота завъртаха косата от дясно наляво, докато окосените стръкове трева спретнато се подреждаха отстрани.

Докато го съзерцаваше, горчивата буца, насъбрала се в гърдите ѝ от снощи, неусетно се стопи. Казваше се, че всеки мъж е герой в своята собствена пиеса, както и всяка жена. Алис бе героиня в историята на своя живот, а откакто Реджиналд Давънпорт се появи в Стрикланд, тя го възприемаше според ролята, с която той участваше в личната ѝ драма. Като неин работодател и внушителен, магнетичен мъж, той автоматично се бе превърнал във водещия актьор. Прехраната ѝ зависеше изцяло от него, той ѝ бе спасил живота и може би беше съвсем неизбежно да се озове в центъра на тайните ѝ мечти и неизказани желания.

Сега, за пръв път, Алис погледна от друг ъгъл на нещата и се опита да види как навярно изглеждаше неговият свят през неговите очи. Макар че той не го бе споделил, тя вярваше, че същинската драма, поглъщаща напоследък цялото му внимание, бе опитът му да преустрои живота си, да преоткрие корените си и да намери нов смисъл в съществуването си. Откакто бе дошъл в Стрикланд, той се променяше, постепенно, на малки стъпки. Спирайки да пие, Реджи се опитваше да промени живота си из основи.

Тя познаваше и други мъже, които редовно се напиваха до самозабрава. Повечето от тях яростно отричаха, че са пияници. И само малцина се опитваха да се откажат от алкохола, независимо колко опустошителни бяха навиците им. Ала ето че Реджи, който не криеше,

че е водил крайно разпуснат живот, правеше това усилие. Отчаяното, яростно напрежение, което долавяше у него през последните дни, беше мерило за това, колко труден бе за него този опит.

В света на Реджи тя бе само една второстепенна актриса. Неговото щастие или нещастие, пиене или трезвеност нямаха нищо общо с нея. Мълчаливата битка, която той водеше срещу демоните в себе си, бе много по-важна за него, отколкото тя някога би могла да бъде.

Тази мисъл бе странно облекчаваща. Давънпорт беше сложен мъж, способен да действа и като герой, и като злодей, макар да не беше нито едно от двете. Не беше стар, макар че със сигурност не беше и млад. Мъж, чието безразсъдство му създаваше проблеми, но в същото време достатъчно честен, за да признае грешките си. От това, което бе видяла, той беше справедлив и състрадателен към хората около него.

Но също така беше много самотен.

И не се нуждаеше от професионалните ѝ умения на управител или от нейната женственост, от копнежите, фантазиите или съжаленията ѝ. Това, от което Реджи може би се нуждаеше в този труден за него момент от живота му, бяха приятелство, приемане и разбиране. Всички тези неща тя можеше да му даде безусловно, защото казано съвсем просто, го харесваше.

Пришпори кобилата си и препусна напред, решена да стори всичко по силите си, за да бъдат приятели, независимо колко раздражителен и избухлив беше той. И въпреки че проявяваше толкова лош вкус да си избира камериерки за партньорки в леглото.

След късния обяд в господарската къща, Алис беше на път към конюшните, когато видя Реджи да обучава един висок кастриран жребец в оградения участък. Подтиквана от новото си решение да се държи по-приятелски, тя се спря да го погледа, преди да се заеме със задачите си за следобеда. Уилям вече беше там. Дребното, но жилаво момче умело пазеше равновесие върху една греда от оградата, докато гледаше с възхищение как Реджи обучава новия кон. Само за миг извърна глава, колкото да поздрави настойницата си, когато тя се присъедини към него.

Алис трябваше да признае, че си струваше да погледа как Реджи дресира коня да върви в раван. Тя вече знаеше, че той е отличен ездач, а сега се убеди, че е и много добър треньор. Вместо да използва силата си, за да наложи волята си на коня, той се стараше да го обучава спокойно, като търпеливо го насочваше чрез леки докосвания и едва доловими промени в тежестта на тялото си.

Когато привършеше с обучението, резултатът щеше да бъде един много добър ловен кон.

— Води го с голяма лекота — отбеляза Алис.

— Той може да язди Смоуки без дори да държи юздите — каза Уилям със страхопочитание.

Реджи продължаваше да язди в кръг, докато по някое време не забеляза Алис. Поколеба се, преди да обърне коня към мястото, където стояха тя и Уилям. Макар че изглежда му стана приятно да я види, лицето му бе напрегнато, без следа от обичайния хаплив хумор. Може би не беше сигурен как тя ще го посрещне. През последната седмица си бяха разменили само десетина думи.

Алис му се усмихна приветливо и каза:

— От вида на силните му хълбоци мога да заключа, че след обучението Смоуки ще прескача с лекота всякакви препятствия.

Лицето на Реджи се отпусна при този приятелски поздрав.

— Права си. Малко е див, но притежава голяма жизненост и е наистина много добър в прескачането на ограда. — Върза юздите за оградата, за да може Уилям да го потупа. — Ще бъде ненадминат при лов из по-тежки участъци.

Не съществуваше по-ласкава оценка за един кон.

— За какво тренираш тези коне? За продажба или за собствена употреба? — попита го Алис.

— За продажба — отвърна Реджи. — След още една година този тук ще струва десет пъти повече, отколкото сумата, за която го купих. А и другите два коня, които купих в Дорчестър, също са много добри.

— Ами четвъртия кон?

— Онази кобила е твърде дребна за лов в открити пространства, но я бива за пресечени, хълмисти местности, каквито има в Девън, където преодоляването на препятствия е по-важно от бързината. — Реджи машинално успокои коня, когато Немезида се шмугна под оградата и той нервно се дръпна. — Кон, отглеждан за състезания, ако

не е достатъчно бърз, е тъжна гледка, защото не е постигнал целта на живота си. Докато един кон за лов е много по-разностранно надарен. Най-бързите коне стават за надбягвания, а останалите почти винаги са подходящи за лов или за езда.

— Тогава се оказва, че конете за лов са по-полезни от състезателните коне?

— Именно. — Той присви очи и покрай ъгълчетата им се появиха бръчици. — И са по-доходоносни.

Алис вече не се учудваше, че един прелъстител може да има толкова добър усет за печалби. Размърда се върху оградата, почувствала се неудобно да седи върху тясната греда.

— Ако възнамеряваш да се занимаваш с дресировка на коне, ще се нуждаеш от още работници в конюшните.

— Аз мога да работя в конюшните като помощник — предложи Уилям, с блеснали от надежда очи.

Реджи се усмихна.

— Мисля, че лейди Алис предпочита да се занимаваш само с уроците. — Погледна към нея. — Права си, ще са ми нужни още хора, и то скоро. Познаваш ли някой в околността, който да има опит в дресировката на коне?

Алис прехапа устни и се замисли.

— Джейми Палмър, надзирателят в грънчарската работилница, е работил като коняр. Особено добър е с младите коне.

— В грънчарницата могат ли да се справят без него?

— Ще им липсва — призна Алис. — Но помощникът му е много способен и мисля, че ако трябва да избира, Джейми ще предпочете да работи с конете. Да го попитам ли?

Реджи поклати глава.

— Аз ще се отбия в грънчарската работилница. Искам да го опозная по-добре, преди да му предложи тази работа. — Грабна юздите на коня и се приготви да тръгва. — Между другото, споменах ли, че един мой добър приятел, Джулиан Маркам ще ни гостува? Ще пристигне днес, късно следобед.

— Не, не си споменава.

Алис трябва да е изглеждала доста притеснена, защото Реджи побърза да я увери с шеговит тон:

— Не се тревожи, той е един от моите най-достойни и уважавани приятели. Няма да създаде никакви неприятности.

Преди младата жена да успее да измисли подходящ отговор, разговорът им бе прекъснат от тропот на копита. В двора между конюшните и оградения участък се появи красива карета, теглена от не по-малко красиви дорести коне. Алис вдигна ръка над очите си, за да огледа новодошлия.

— Бих казала, че приятелят ти току-що пристигна.

— Така е — усмихна се Реджи. — Джулиан винаги е умеел да се появява точно навреме.

Уилям не можеше да отмести очи от бляскавата карета. Моментално скочи от оградата, за да я огледа по-отблизо. Алис също го последва, но с по-бавна крачка, докато Реджи слезе от седлото, върза отново юздите на жребеца си и излезе през портата.

Водачът на каретата подаде поводите на кочияша си и с лекота скочи от капрата. Реджи пристъпи напред, за да го поздрави, а Алис с любопитство огледа новодошлия. Очакваше най-добрият приятел на Реджи да бъде приблизително на неговите години, но Джулиан Маркам се оказа доста по-млад.

Освен това беше най-красивият мъж, когото бе виждала през последните десетина години, или по-точно казано след Рандолф. Дори и след многочасовото пътуване, ушитото му по поръчка зелено палто и бляскавите му ботуши бяха така елегантни, че собственикът им бе само на крачка от определението „лондонско конте“.

След като си стиснаха ръцете, Реджи се обърна и представи приятеля си на Алис и Уилям. Младият Маркам се поклонил грациозно над ръката на Алис, а когато се изправи, сиво-сините му очи леко се разшириха, щом осъзна, че е висока колкото него. Или може би го изненадаха очите ѝ с различни цветове. Или това, че беше с панталони.

Но каквото и да си помисли, младият мъж бе твърде добре възпитан, за да покаже някакво неодобрение.

— Реджи ми разказа за вас, госпожице Уестън — заговори усмихнат, — както и за чудесната работа, която вършите в Стрикланд.

За миг тя се зачуди дали не долавя известен сарказъм в интонацията му, но усмивката на Джулиан беше открито приветлива и чаровна. Запита се дали Питър и Мередит няма да бъдат още по-силно впечатлени. Питър би видял в него образец на безупречен лондонски

джентълмен, докато на Мери ще ѝ бъде доста трудно да не го заоглежда като потенциален съпруг. Е, може би наистина беше такъв.

Докато Алис се мъчеше да измисли подходящ отговор, Мери се появи на сцената, привлечена от оживлението. Никак не изглеждаше подготвена за посрещане на гости — цялата бе изпоцапана със засъхнала глина, навлякла провиснала рокля, която не ѝ бе по мярка, тъй като бе взета назаем от една от камериерките в суматохата след пожара. Златисторусата ѝ коса беше прибрана на тила с обикновена черна панделка. Очевидно бе притичала от грънчарската работилница, където майстореше украсите на съдовете, имитиращи китайски порцелан.

— Мередит — поде Давънпорт, — приятно ми е да ти представя един мой приятел, който е дошъл да ни погостува.

Мери се извърна, за да поздрави новодошлия и за един кратък миг по лицето ѝ пробяга сянка на ужас. Алис едва не се засмя на глас, въпреки че вътрешно потръпна, изпълнена със съчувствие към Мери. Да срещне толкова красив, елегантен млад джентълмен, точно когато самата тя изглежда като мърляво хлапе, беше за Мередит истински кошмар. За щастие нищо не можеше да засенчи красотата ѝ.

Алис погледна към Реджи в същия миг, когато и той извърна очи към нея. За миг двамата размениха безмълвно съжаленията си към болките и горестите на младите. После той ги запозна. Скоростта, с която Мередит се окопоти и дари Джулиан с ослепителна усмивка, показваше, че самоувереността ѝ не можеше да бъде сломена толкова лесно. След броени секунди младата двойка вече бърбеше оживено.

Докато Уилям се занимаваше с оглеждането на каретата и придружителите на Джулиан, Алис даде знак на Реджи да се отдръпнат.

— Като грижовна настойница мога само да кажа, че намирам твоя приятел за напълно приемлив — изрече с тих глас.

— И то много — съгласи се той лаконично. — В наследство ще получи титлата виконт и значително богатство, няма кой знае какви пороци и е джентълмен до мозъка на костите си.

— Истински бисер — промърмори Алис. — Как, за бога, двамата сте се сприятелили?

И тъкмо когато осъзна колко обидно прозвуча въпросът ѝ, Реджи ѝ се усмихна дяволито.

— Заради най-добрата от всички възможни причини — защото нашето приятелство вбесява баща му.

— Е, постави ме на място! — засмя се тя. — Кажи ми честно, не го ли покани тук с намерението да го сватосаш?

Лека усмивка се плъзна по устните му.

— Не съвсем, но наистина ми хрумна мисълта, че двамата с Мередит могат да си паснат. Една такава връзка ще премахне грижите ти да намериш достоен кандидат за момичето, а Джулиан ще бъде щастлив с нея. Мери може да предложи много повече от мнозинството от кандидатките на брачния пазар в Лондон.

Алис остана изключително трогната, че той бе така загрижен за доброто на нейните повереници. Погледна към Мери и Джулиан, които дружно се смееха. Очевидно привличането бе взаимно, въпреки жалката рокля на Мередит. Двамата изглеждаха много добре заедно, и то не само защото бяха изключително красиви. Може би най-вече ги сближаваха интелигентността и сърдечността, които тези млади хора имаха в изобилие.

Но в този практичен свят, за да е успешен един брак, се изискваше много повече от добра външност, духовна близост или дори любов.

— Дали семейството му няма да възрази, ако поиска да се ожени за момиче, което според стандартите на изисканото общество не блести нито с произхода си, нито с богатството си?

— Няма да бъдат очаровани — призна Реджи, — но ако Джулиан пожелае, вероятно би могъл да убеди родителите си да приемат избраницата му.

Алис изпита облекчение да чуе това. Разбира се, беше абсурдно да се обсъжда този съюз, тъй като младите току-що се бяха запознали, но тя бързо бе научила суровия житейски урок, че тревогите са неизменна част от съдбата на всеки родител, дори и ако е само приеман.

Алис и Реджи прекъснаха разговора си, когато Мери и Джулиан се приближиха.

— Искате ли да се поосвежите след пътуването, господин Маркам? — предложи Алис, решили, че сега е по-важно да се представи като любезна домакиня, а не само като грижовен управител на имението.

Той се усмихна.

— Благодаря ви, госпожице Уестън, с удоволствие.

Алис подбра поверениците си, което беше по-лесно с Мери, която нямаше търпение да се преоблече, но срещна известно затруднение с Уилям — и ги отведе, за да осигури на мъжете няколко минути на усамотение.

— Защо не ми каза, че госпожица Спенсър е така ослепителна, Редж? — попита Джулиан, веднага щом те се отдалечиха дотолкова, че да не могат да ги чуят. — Щях да нарежа всичките си други задължения и да пристигна тук още преди две седмици. — После внезапна тревога изкриви лицето му. — Освен... ако тя не е твоя...? — Млъкна, прекалено объркан, за да може да продължи.

— Моя *petit amie*^[1]? — подсказа Реджи услужливо. — Глупости. Съвсем очевидно е, че тя е истинска дама.

Джулиан се изчерви и внезапно заприлича на влюбен ученик.

— Извинявай. Разбира се, че е дама.

Немезида се доближи, размахвайки опашка. Но щом се опита да опре предните си лапи върху чистите панталони на Джулиан, Реджи ѝ извика сърдито:

— Немезида!

Кучето седна, като продължи да размахва опашка наляво-надясно с надеждата да му обърнат внимание.

— Да ти представя кучето си, безмозъчно, но много дружелюбно — рече Реджи шеговито. — Не ѝ позволявай да се катери по теб. Има толкова много лоши навици.

— А ти си се превърнал в истински провинциален земевладелец. Сега ти липсва само глутница ловджийски хрътки. — Джулиан почеса Немезида зад ушите. — По-добре ще е да ми обясниш как стоят нещата тук, преди да съм направил някой грешен ход. Госпожица Спенсър и брат ѝ на гости ли са дошли на госпожица Уестън? Съседи ли са или какво?

Реджи влезе в оградения участък.

— Те живеят тук, заедно с брат им, който е по-малък от Мередит, но е по-голям от Уилям. — След като отвърза сивия кон и го поведе навътре в конюшната, той обясни на Джулиан, че Алис е не само управител на имението, но и настойница на младите Спенсър. Разказа му и за пожара, след който те бяха останали без дом.

— А пък аз си мислех, че Дорсет е глуха провинция! — възкликна заинтригувано Джулиан. — Явно не ти липсва разнообразие. Но при теб винаги е било така — вълнуващите и интересни неща те следват неотлъчно. Ти си единственият мъж в Англия, който не само се е сдобил с имение, чийто управител е жена, но и тази жена е истинска амазонка.

Реджи леко се подразни.

— Лейди Алис не е твой тип — тросна се на приятеля си, докато смъкваше седлото на коня.

— А твой ли е? — подкачи го Джулиан.

— Да не си си изгубил ума, докато си пътувал от Лондон дотук? — Реджи го стрелна със смразяващ поглед, преди да подкара коня към момчето, обслужващо конюшната. — Всички жени са мой тип. Или нито една. Което означава едно и също.

Сурово скастриеният Джулиан придружи приятеля си до голямата къща. Трябваше да се досети, че Реджи не би се заинтересувал от една целомъдрена девственица. Дори и да беше великолепна амазонка.

След пристигането на Джулиан Маркам животът в Стрикланд стана много по-оживен. Само за един ден гостът вече беше на „ти“ с всички обитатели на къщата. Докато Уилям продължаваше да следва като куче Реджи по петите, заедно с истинското му куче, Питър Спенсър си намери нов идол в лицето на Джулиан, далеч по-приемлив и не толкова опасен, колкото бе Реджи. Питър много скоро започна да имитира маниерите на Джулиан, копира възела на вратовръзката му, дори заимства някои фрази от него.

Алис подозираше, че Джулиан донякъде се забавлява, а и беше достатъчно млад, така че не бе забравил колко непохватни са младежите на петнайсет. Освен това бе твърде любезен и приемаше със снизхождение несполучливите имитации на Питър. Той действително се оказа изискан млад мъж, точно каквото би пожелала за съпруг на Мери.

Но радостта на Алис бе помрачена от тревожните ѝ мисли. Без съмнение между Мери и Джулиан съществуваше взаимно привличане, двамата се смееха заедно и водеха безкрайни разговори. Алис щеше да е очарована, ако не се опасяваше, че нейната повереница няма да бъде

приета добре от фамилията Маркам. Затова размени няколко думи с Мередит, като я посъветва да не храни големи очаквания. Мери обаче само се засмя и ѝ каза, че Джулиан се държи съвсем благоприлично и не ѝ дава поводи да гради въздушни замъци. При все това Алис се притесняваше. Мери може и да не признаваше, че изпитва някакви чувства към Джулиан, но цялата подозрително сияеше.

Но имаше и нещо много хубаво. Алис се радваше и изпитваше облекчение, че Реджи понасяше все по-добре въздържанието си от алкохола. Сега разговаряше и се усмихваше с повече лекота. Вече бе изчезнала постоянната напрегнатост в държанието му. Продължаваше да се занимава с физическа работа в имението и с дресировката на новите коне, а Джулиан изглежда нямаше нищо против да бъде оставен да прави компания на по-младите членове на домакинството. Планираха излети до различни по-интересни места в околността и искрено се забавляваха.

Алис се присъедини към тях за първата екскурзия, но не ѝ се искаше да губи толкова време в развлечения точно през най-натоварения сезон в Стрикланд. Освен това разбра, че не е необходимо да надзирава младежите. Можеше да се има доверие на един джентълмен, който с радост приемаше компанията на двамата по-малки братя на едно момиче.

По време на поредната вечеря, седмица след пристигането на Джулиан, на масата се заговори за бала в Дорчестър. С искрящи очи Мередит предложи да отидат заедно на бала, за да може Джулиан да се запознае с изискания стил на висшето общество в Дорсет.

Джулиан се засмя.

— Това да не би да означава, че валсът е достигнал до провинцията?

— Носи се слух, че на този бал ще ни го представят — отвърна девойката. — Но се опасявам, че дори и някой да умее да го изсвири, никой няма да знае как се танцува!

— Каква катастрофа ще настане. Мога да те науча да танцуваш валс. — Погледна към другия край на масата. — Разбира се, с ваше разрешение, лейди Алис.

— Ще се радвам да видя този танц — призна Алис. — Всеки от танците, хулен от прекалените блюстителите на морала, трябва да е интересен.

Обзети от въодушевление, всички се събраха във всекидневната, дори и Уилям, който нямаше какво друго да прави, а още не искаше да си ляга. Алис разрови нотните страници, за да намери валсовете, които Мери бе поръчала от Лондон, когато Реджи я спря.

— Питър също иска да се научи да танцува, затова ти ще му бъдеш нужна като партньорка. Аз ще ви акомпанирам.

— Не знаех, че свириш на пиано — изуми се Алис.

— Почакай да ме чуеш, преди да си съставиш мнение — посъветва я той, като седна зад пианото.

Оказа се, че Реджи свири доста добре. Докато гледаше как дългите му красиви пръсти се плъзгаха по клавишите, отначало плахо, а сетне все по-уверено, докато очите му следяха нотите, Алис се питаше кога един бохем като него е намерил време да се упражнява да свири на пиано. Навярно между оргиите? Но после си спомни, че понякога, късно нощем, ѝ се струваше, че чува музика, долитаща отдалеч. Значи не е било само плод на въображението ѝ.

Алис се присъедини към останалите и наблюдаваше внимателно как Джулиан показва стъпките на валса. Както винаги подвластен на етикета, той първо покани на танц Мери, а после и Алис. Питър пък партнираше на жената, която в момента нямаше щастието да се наслади на танцувалните умения на Джулиан. След половин час двете двойки се въртяха с лекота във всекидневната, докато Уилям ги наблюдаваше, едва прикривайки скуката си.

Когато поднесоха чая, Алис беше развълнувана и щастлива. В младежките си години бе обичала танците, въпреки че бе твърде висока. Сега за нея беше истинско облекчение, че на бала ще бъде в редиците на придружителките и няма да се излага пред гостите.

В деня на бала, в късния следобед, Алис и Реджи се натъкнаха един на друг в конюшната. Ежегодното стригане на овцете вече бе започнало и той взимаше участие, воден от типичното за него желание да опита от всичко. Алис бе заета с друго, затова само го попита:

— Как върви стригането на овцете?

Реджи свали седлото от кобилата, с която този ден бе излязъл да язди.

— Със сигурност е нужно повече умение, отколкото за къпането на овцете. Знаеш ли, че за да острижеш вълната над предните крака на овцата, трябва само да я натиснеш на едно точно определено място под

плешката и тя ще изпъне крака си? Много интересно. — Той продължи още по-оживено, когато видя как лицето ѝ грейна в усмивка. — Да, разбира се, че го знаеш. Някога и аз го знаех, но съм го забравил. Гейб Митфорд ми отдели малко от времето си, за да ме научи на най-важното за стригането. Но си пролича от болезнено сгърченото му лице, че не отговарям на стандартите му. Всеки път като порязвах някоя овца, той изтръпваше, сякаш съм повредил цялото руно.

— Да, това лесно може да се случи, а вълната е един от най-важните ни продукти — припомни му Алис. — Успя ли да развалиш някое руно?

— Едно или две. Но Гейб ме успокои, че не било много зле за начинаещ.

Реджи се отмести от другата страна на кобилата и взе наръч от чистото сено.

— А как ти се отразява трезвеността? — попита Алис импулсивно, когато той се зае да бърше потта от кожата и пяната от муцуната на коня.

Реджи вдигна глава и я измери с леден поглед.

— Не мисля, че това е твоя работа.

Тя тутакси усети как по лицето ѝ плъзна гореща червенина.

— Въобще не ми е работа. Аз съм просто един служител, който няма друг избор, освен да търпи лошото ти настроение.

Завъртя се на пети и се втурна към вратата на конюшната, когато той тихо проговори след нея:

— Извинявай, Али. Не биваше да се държа толкова грубо.

Тя се спря, все още пламнала, но се обърна към него. Ръцете му лежаха кротко отпуснати върху гърба на коня, а по източеното му мургаво лице бе изписано униение.

— Зная, че напоследък съм труден за понасяне. Опитвах се да не говоря много, за да сведа до минимум вредите от дяволската си избухливост. Ще ми простиш ли?

Алис знаеше колко е трудно да се извиняваш. Самата тя не бе много добра в това.

— Вече е простено и забравено. Зная, че понякога самата аз не съм лесна за понасяне. Освен това бях прекалено нахална.

— Тогава със следващата ми забележка ще се изравним по нахалство — заяви той с лека усмивка. — Тази вечер облечи онази

златиста рокля, вместо някоя от тъмните, характерни за благочестива придружителка.

Алис повдигна вежди.

— Колко библейско — нахалство срещу нахалство.

— Е, много повече ме бива в нахалството, отколкото в стригането на овце.

— Никой не може да го отрече — съгласи се тя на излизане от конюшните. Но не беше съвсем недоволна от факта, че той се интересува как ще изглежда на бала.

[1] Буквално — малка приятелка (фр.), преносно — любовница.
— Бел.прев. ↑

ГЛАВА 16

На тези балове се събираха семействата на местните земевладелци, занаятчии и преуспяващи търговци, а не само видни благородници и аристократи. Освен това балната зала с нисък таван, в пристройката към странноприемницата „Кралската глава“ в Дорчестър, би изглеждала доста скромна в очите на жена, която познава сезона на баловете в Лондон.

Но за Алис дългата зала със скромната украса от цветя беше красива. Няколко пъти бе водила Мери тук, но тази вечер беше специална. Може би заради присъствието на Джулиан Маркам, толкова красив, че очите на всички присъстващи дами се извърнаха към него, когато тяхната група влезе в залата. Или може би следяха с погледи Реджи, който също привличаше всеобщото внимание с високата си фигура и загоряло лице, дяволски привлекателен в своя безукорен черен костюм. И разбира се, Мери, ослепително красива, въпреки скромната си рокля от муселин, украсена със светлосини панделки, в тон с цвета на очите ѝ.

Или може би просто самата Алис се чувстваше специална. Роклята с дълбокото деколте, която Реджи я бе помолил да облече, беше най-дръзката дреха, която тя някога бе притежавала. Тази вечер Мери бе вдигнала високо гъстата лъскава коса на Алис, като къдриците се стелеха по гърба ѝ, а една падаше напред върху голото ѝ рамо. Алис се бе огледала в огледалото със задоволство, но и с лека тревога — никак не приличаше на придружителка.

Бе се почувствала нервна, когато слезе от спалнята си на долния етаж, но Джулиан и Питър не пропуснаха да ѝ направят комплименти за екстравагантния ѝ вид. Но най-хубавото от всичко бе, че Реджи я бе огледал от главата до петите с бавна, одобрителна усмивка. Да, тази вечер беше специална.

Алис и Мери познаваха почти всички присъстващи и момичето тутакси бе обсадено от цяла армия ухажори. Всички смятаха Алис за

странна — не беше от типа жени, в които един родител би искал да се превърне дъщеря му, но като цяло я приемаха добре.

Тази вечер обаче тя бе изключително популярна. Майките на дъщерите, навършили години за женене, идваха от всички страни, за да я поздравят и да ѝ изкажат съчувствието си заради пожара. После изчакваха търпеливо да бъдат представени на Джулиан и Реджи, които бяха най-привлекателните мъже в залата, както и най-желаните за съпрузи.

Това внимание предизвика появата на подигравателен блясък в очите на Реджи.

— Само преди няколко месеца повечето от тези благородни матрони щяха да призват съпрузите си да ме изхвърлят от залата, дори ако само се бях осмелил да поздравя скъпите им дъщери — промърмори той на Алис, като издебна една пауза.

— Подборът на най-подходящия момент е много важен в живота — отвърна му тя мило, — и сега настъпи твоето време да бъдеш желан и търсен. — Кимна на една жена, която се приближи към тях. — Толкова е приятно пак да се видим, госпожо Брейд. Познавате ли се с господин Давънпорт?

Докато ги запознаваха, госпожа Брейд се взираше в Реджи с напрегнато изражение, сякаш почти очакваше да я изнасили наскоро в залата. После се опита да подпита Алис за произхода на Джулиан и за шансовете му да се сдобие с наследство. Но Алис, без да нарушава добрия тон, успя да насочи разговора в друга посока.

— Тази жена ми напомня на линеен кораб, с опънати платна — измърмори Реджи под нос, когато госпожа Брейд най-после се оттегли, без да постигне успех.

Алис се засмя.

— Тя има три дъщери, които повече приличат на фрегати. Но само след няколко години ще бъдат от същия клас кораби като майка си.

Реджи се усмихна на язвителната ѝ шега, сетне се измъкна, за да поговори с неколцина от мъжете, с които се бе запознал през последните седмици. Алис го проследи с поглед. От начина, по който господата го посрещнаха, можеше да се каже, че той вече бе на път да заеме почетно място сред местното общество.

После се върна към задълженията си, като бърбеше с останалите по-възрастни жени, без да изпуска Мередит от поглед. След един танц с Мери, Джулиан даде забележителен пример на благородство, като започна да кани на танц най-плахите и най-малко привлекателни момичета в залата.

Тъй като самата тя се чувстваше плаха и безинтересна, Алис знаеше колко е прекрасно млад мъж като Джулиан да те покани на танц. Освен хубавата си външност и изискани маниери, младият аристократ притежаваше дарбата да накара всяка жена да повярва, че докато е с него, тя е единствената жена на света. Тази вечер той подари на дузина момичета по няколко прекрасни мига, които да си спомнят до края на живота си.

Танците започнаха точно в осем и щяха да продължат до полунощ. Към десет часа, след една дълга пауза, за пръв път в Дорчестър музикантите засвириха валс. Но през първите десетина такта дансингът остана празен.

Тогава излязоха да танцуват земевладелецът Ричардс и жена му, които често посещаваха Лондон. Последва ги още една двойка. Джулиан пазеше втория си танц с Мери с надеждата оркестърът да засвири валс и сега я поведе със себе си. Те бяха такава прекрасна двойка, че привлякоха погледите на всички, докато се въртяха във вихъра на валса. Мери се смееше на нещо, което ѝ говореше партньора ѝ, а златистата ѝ коса се отмяташе буйно назад над ефирната ѝ рокля.

Алис се любуваше на своята повереница, когато Реджи се появи до нея и я подхвана под лакътя.

— Да им покажем ли как се танцува? — И преди тя да успее да му откаже заради напредналите си години, достойнството или благоприличието, той я завъртя на дансинга.

Тя се напрегна, изплашена да не се изложи и да стане за смях. Преди години, когато като момиче бе танцувала, винаги ужасно се бе притеснявала заради високия си ръст. Но с Реджи нямаше подобни проблеми. Най-после бе намерила мъж, когото можеше да гледа от долу нагоре. Затова тя се отпусна и вдигна нагоре очи към неговите.

Той я придържаше в класическата поза за валс, прихванал кръста ѝ със силната си ръка, а другата стискаше здраво нейната ръка в ръкавица.

— Добро момиче — похвали я тихо, като започнаха да танцуват.

— Не може да се каже, че съм момиче — промърмори, дълбоко развълнувана от близостта му.

— Не, за което съм благодарен, но не може да се каже и че си стара. — Очите му бяха толкова сини, стъпките му така уверени, а леката усмивка не слизаше от устните му.

Когато двамата се видяха за пръв път, тя си бе казала, че той е почти хубав. Ала сега не можеше да се начуди на твърде скромната си оценка. Той беше повече от хубав — беше опустошителен. И също като срамежливите момичета, които Джулиан бе поканил на танц, тя се наслаждаваше на своя вълшебен миг.

Трябваше да се досети, че щом Реджи е решил да танцува, значи е отличен танцьор. Тя не говореше, а само се наслаждаваше на мига, тялото ѝ следваше ритъма на танца, толкова гъвкаво и леко, а димплите на златистата ѝ рокля се вихреха зад нея.

Макар вече на два пъти да се бяха целували страстно, във валса се криеше еротика от съвсем друго естество. Тъй като на дансинга танцуваха само няколко двойки, за тях оставаше достатъчно място да се движат свободно, да се отдадат докрай на страстната музика. Сигурна и защитена в обятията му, Алис разбра защо заклеяваха валса като неморален. Мислено се къпеше в наслада, чувствайки как огънят, предизвикан от докосването му, се разпростира бавно по тялото ѝ.

За съжаление музиката спря прекалено скоро. Задъхана от танца и близостта му, Алис се засмя и направи дълбок, официален поклон пред партньора си, без дори да се замисли колко странно ще изглежда, че тя познава етикета.

С полуприкрита усмивка Реджи ѝ се поклони на свой ред, след което я отведе от дансинга.

— Сега, след като се издадох, че умея да танцувам, ще трябва да остана за още няколко танца, иначе ще изглеждам невъзпитан — заяви със съжаление.

Трапчинките на Алис се появиха.

— Много достойно от твоя страна.

— Тъкмо от това се опасявах — промърмори Реджи, преди да отиде да покани Мередит за следващия танц — кадрил, за който двойките вече се подреждаха.

Алис тъкмо си каза, че за тази вечер е приключила е развлеченията, когато Джулиан се приближи и настоя да танцува с нея.

— Наистина Редж няма равен на себе си, когато иска да постигне нещо — заяви младият мъж с възхищение. — Ако знаех, че така лесно можеш да бъдеш убедена, щях да те поканя по-рано на танц.

Джулиан беше превъзходен партньор и тя се наслаждаваше на кадрила, макар че не беше същото както с Реджи. А след това музикантите пак засвириха валс. Алис тъжно си каза, че не е възможно Реджи да я покани отново. Вместо това той танцува с госпожа Ричардс, докато господин Ричардс поведе Алис към дансинга.

Този път повече двойки се престашиха да покажат, че владеят стъпките, изучавани тайно, така че дансингът се напълни. Макар сега танцът доста да се различаваше от този с Реджи, Алис отново изпита удоволствие. Дори нямаше нищо против, че главата на господин Ричардс едва стигаше до носа ѝ. За сметка на това той беше опитен танцьор и ѝ партнираше добре.

— Явно досега сте криели талантите си, госпожице Уестън — заяви партньорът ѝ с грейнало лице.

Това бе все едно да я признаят за кралицата на бала. Никога не бе получавала по-голям комплимент.

Малко след единайсет часа пристигна група от доста издокарани непознати. Три жени и двама мъже влязоха и останаха скупчени до вратата, докато се оглеждаха наоколо с отегчено снизхождение. Музикантите си позволиха кратка почивка, затова шумните гласове на новодошлите се чуваха ясно. Всички бяха облечени по последна мода, като тоалетите на жените бяха невъобразимо пищни — истинско море от муселин. Алис предположи, че са от Лондон, по случайност попаднали в района и се бяха отбили, за да погледат това забавление на местните поради липса на по-интересно занимание.

След като огледа набързо новодошлите, Алис се обърна към Реджи, за да довърши обяснението за събирането и пренасянето на овчата вълна. Но тогава зърна с крайчеца на окото си как една от жените от групичката видя Реджи. Лицето ѝ светна и тя прекоси забързано помещението, отправяйки се към него. Беше червенокоса и вулгарно издокарана, с толкова дълбоко деколте, че в сравнение с нея Алис изглеждаше истинска пуританка.

Червенокосата напълно пренебрегна Алис и сграбчи собственически ръкава на Реджи.

— Реджи, скъпи — загука тя. — Нямах представа, че си в района. Какво правиш толкова ужасяващо далеч от града?

— Живея тук — отвърна той студено.

— Тук? — попита недоверчиво непознатата. — Сред тези селяндури?

Най-накрая тя забеляза, че Реджи има компания и огледа Алис бавно, като отметна глава назад, все едно Алис се извисяваше някъде високо горе, в облаците.

— Мили боже, Реджи, къде намери това грамадно създание? — Захили се пиянски. — Очите ѝ са много странни.

Заради дребничката чувствена хубавица цялото приповдигнато настроение на Алис от вечерта мигом се изпари. Изведнъж се почувства ужасно недодялана и непривлекателна. Да не говорим, че изпита желание да убие нахалницата, докато наблюдаваше предизвикателното ѝ държание към Реджи.

Реджи отмести ръката на червенокосата, вкопчена в ръкава му.

— Какво правиш в Дорсет, след като толкова не го харесваш, Стела? Стела се казваше, нали?

Лешниковите очи на Стела блеснаха гневно, преди да се усмихне със смъртоносна сладост. Стрелна косо Алис, преди отново да загука:

— Ако предпочиташ, можеш да използваш някое от имената, които ми шепнеш последния път, когато бяхме... заедно.

Алис не се усъмни какво се крие зад това „заедно“. Навярно трябваше да се почувства поласкана, че тази развратница изглежда я възприемаше като съперница, но в момента яростта засенчваше всичките ѝ други чувства. Изкушаваше се да си тръгне веднага. Но странната смесица от смущение и болезнено любопитство не ѝ позволи да помръдне от мястото си. Любопитството, както и убеждението, че Реджи бе не по-малко недоволен от нея от случващото се.

— Нямах да съм тук, ако имах избор, но Джордж нае една къща наблизо — заяви Стела нацупено, след като Реджи не обърна никакво внимание на последните ѝ думи. — Някаква негова досадна леля умираше и той редовно я посещава, за да не го забрави в завещанието си. Невероятна скука, но ми обеща, че скоро ще прескочим до Брайтън.

— А къде е сега Джордж? — попита Реджи отегчено.

Стела сви рамене, при което роклята ѝ едва не се свлече от гърба ѝ.

— Навън, в каретата. Но всеки момент ще дойде.

Спътниците ѝ се довлякоха след нея. Един от мъжете пристъпи напред и тупна Реджи по рамото.

— Я, Давънпорт, не си се вясвал наскоро в града — изфъфли пиянски.

— Защото вече не живея там, Уилдън — отвърна Реджи с едва сдържано нетърпение. Уилдън му беше само познат, а не приятел. Реджи никога не бе обичал да фамилиарничи с почти непознати. И той ли се държеше така просташки, когато е пиян? Крайно неприятна мисъл. Колкото по-скоро се измъкнеше оттук с Алис, толкова по-добре.

Като прокле съдбата, довела в Шафтсбъри лондонските му познати като Стела и покровителя ѝ, той хвана Алис под ръка.

— Радвам се, че се видяхме. Предайте поздравите ми на Блейкфорд. Съжалявам, че няма да се видим, но точно си тръгнахме.

Усети под пръстите си как силен спазъм скова мускулите на Алис. Не можеше да я обвинява, че е разстроена. Като че ли грубостта на Стела не беше достатъчна, но и се бяха превърнали в център на вниманието за любопитните благородници от Дорсет.

Преди Реджи да се отдалечи, Стела направи последен опит да спечели вниманието му.

— Моля те да разрешиш един спор, Реджи, скъпи. По пътя насам си говорихме, че рицарството вече е мъртво. Мартин — посочи тя към пияния си спътник — каза, че да се брани честта на една дама е старомодно и е пълна отживелица.

Докато Реджи се опитваше да си спомни защо е поискал да прелюбодейства с тази вулгарна уличница, дори да е бил мъртво пиян, тя продължи да кокетничи, потрепвайки с почернените си мигли и поклащайки пищните извивки на тялото си. След малко продължи с пресипнал глас:

— Казах на Мартин, че греши. Ти си истински джентълмен. Не би ли защитил честта ми?

— Защо да го правя? — удиви се Реджи с ясен отчетлив глас. — Ти никога не си имала чест.

Възцари се тягостна тишина. Само някой тихо ахна, но всички останали като че ли се вкамениха. Устата на Стела увисна от шока, когато проумя думите му. Лицето ѝ се изкриви в грозна, убийствена гримаса и от цялата ѝ нацупена закачливост не остана дори следа.

Нанесъл този съкрушителен удар, Реджи се смути за миг. През живота си бе участвал в какви ли не сцени, но обикновено беше толкова пиян, че не се вълнуваше какво ще се случи след това. Но съвсем друго бе, когато е напълно трезвен.

Усетил трепването на ръката на Алис, той я погледна тревожно. Лицето ѝ бе сковано, сякаш се опитваше да потисне трудно удържим смях или пристъп на истерия. Или и двете заедно, което му се стори по-вероятно. Трябваше по-скоро да я изведе оттук.

Като видя, че към тях се приближава Джордж Блейкфорд, Реджи заговори по-спокойно, сякаш не беше обидил смъртно любовницата му току-що.

— Ето, идва и Джордж. Имам ловджийски кон, който може да го заинтересува. Знаеш ли дали ще участва в лова на лисици в Котсмиър този сезон?

Докато пияният Уилдън му отговаряше, музикантите отново засвириха. Кръгът от зяпачи се разпръсна, все едно нищо не се бе случило, макар Реджи да бе сигурен, че после с години ще говорят за това.

Като използва настъпилото оживление за прикритие, Алис отскубна ръката си от тази на Реджи и се плъзна в навалищата, без да погледне назад. Трескаво си запроправя път сред тълпата, за да се добере до някоя от страничните врати на залата. Докато високата ѝ, стройна фигура се отдалечаваше, Реджи се обърна, за да я последва, но преди да успее да се измъкне, се появи Блейкфорд. Той изглеждаше потрезвен от спътниците си, а като видя Реджи, погледът му се изостри заинтригувано.

Изпаднал в неудобно положение, Реджи прекара няколко тягостни минути в размяна на банални любезности, докато Стела го гледаше кръвнишки. Веднага щом можа, той се извини и забърза към изхода, през който Алис се беше измъкнала.

От вратата се излизаше в тесен проход, водещ към градината зад странноприемницата „Кралската глава“. Огледа пътеките, очертани с цветя на слабата светлина на няколкото фенера. Откри я да седи на

една каменна пейка чак в другия край на градината. Беше свела глава и въртеше между пръстите си една бяла роза.

Алис се скова и вдигна глава, когато Реджи седна до нея. Наоколо бе твърде тъмно, за да различи ясно лицето ѝ, но лунната светлина придаваше призрачна белота на кожата ѝ и хвърляше светли отблясъци в косата ѝ.

— Малко ми прилоша — заговори Алис с приглушен глас — и исках да изляза на чист въздух.

Поне не му се нахвърли с гневни упреци.

— Прилошало ти е? — учуди се Реджи. — На теб, която работиш по дванайсет часа в най-горещите летни дни, без да се умориш?

Алис стрелна предпазливо тъмната му фигура, неуверена защо той я бе последвал навън.

— Добре де, не ми прилоша. Бях бясна.

— Ето това е лейди Алис, която познавам — рече Реджи одобрително. — А сега ще ме удостоиш ли с честта да опишеш с най-цветисти фрази морала и поведението ми, като накрая ме пратиш по дяволите?

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Обмислях да го направя, но колкото и да ми се иска, не мога изцяло да те обвинявам заради онова, онова... заради поведението на онова момиче.

— Е, би могла, но предпочитам да не го правиш.

Помежду им се възцари приятна тишина. Той беше само на няколко сантиметра от нея, достатъчно близо, за да почувства топлината му.

— Тя е доста привлекателна, но някак си вулгарна — отбеляза Алис. — И тъй като мъжете са изцяло подвластни на животинската си природа, мога да разбера защо си се заинтересувал от това да... да общуваш с нея, дори и ако само сте споделяли леглото.

— Всъщност въобще не стигнахме до леглото — уточни Реджи с мрачен хумор. — Каж ми, нима нищо не може да те шокира?

— Напротив. Би трябвало да съм шокирана от грубото ти държание към нея. Ала вместо това си помислих, че ако не се изсмея, сигурно ще се пръсна на парчета. — Алис поклати недоумяващо глава. — Честно, Реджи, зная, че тя се държа зле, но как можа да кажеш публично такова нещо?

— Много лесно. Да обиждам е нещо като мой специалитет. Това доста често ме е забърквало в неприятности. — Въздъхна. — Сигурно си забелязала, че Стела не е никак приятна личност. При все това не я обидих, докато тя не обиди теб.

Алис си играеше с розата, а сладкото ѝ ухание се разнасяше в нощния въздух.

— Не разбирам жените като нея.

— Нито пък аз. — След продължителна пауза той заговори тихо: — Али, съжалявам, че порочното ми минало ме настигна тази вечер. Познавам немалко разгулни хора, но не очаквах някои от тях да се появят тук.

Моментът бе подходящ и тя не се поколеба да попита:

— Предполагам, че мъжът, когото обсъждахте, Джордж Блейкфорд, е покровителят на Стела. Приятел ли ти е?

— Не съвсем. Познаваме се от години, но не сме приятели. — Реджи се засмя унило. — А дори и бяхме, няма да останем такива, след като Стела му каже как съм я обидил.

— Би ли те предизвикал на дуел? — попита Алис, внезапно разтревожена.

— Съмнявам се. Този мъж не е глупак. Може и да позлослови малко по мой адрес, но какво е една клевета повече или по-малко?

Алис се замисли дали да не го разпита още за Блейкфорд, но реши, че ще изглежда странно. Освен това Джордж се беше появил тук по чиста случайност. Истинско чудо бе, че никой друг от миналото ѝ досега не я бе срещнал.

Музиката и гласовете от залата отекваха ясно в нощния въздух.

— Готова ли си да се върнем вътре? — попита Реджи, когато мълчанието между тях се проточи прекалено дълго.

— Не! — отвърна Алис по-рязко, отколкото ѝ се искаше. Е, той можеше да припише нежеланието ѝ на най-обикновен страх. Но по-добре това, отколкото да узнае истината. — Съжалявам, но забавленията за тази вечер ми стигат. Мислиш ли, че Мери и Джулиан ще могат да бъдат убедени да си тръгнат малко по-рано?

— Сигурен съм, че няма да ми откажат. И без това танците скоро ще свършат. — Реджи се изправи на крака. — Отивам да ги доведа. — Подаде ръка на Алис, за да ѝ помогне да се изправи.

Любезният му жест и върна усещането, сякаш е деликатна жена, разстроена от Стела.

— Докато изведеш навън спътниците ни, аз ще докарам каретата — заяви тя, доволна, че той си беше направил труда да утеша наранените ѝ чувства.

— Мога да се справя и с двете задачи — рече Реджи развеселено. — Тъй като тази вечер изглеждаш като истинска дама, трябва да приемеш да се отнасят с теб като с такава.

Без да пуска ръката му, Алис вдигна поглед, опитвайки се да разгадае изражението му в полумрака. Атмосферата помежду им бе натезжала от напрежение — следствие от разтапящата чувственост на валса.

Странно сериозен, Реджи вдигна ръка и докосна лицето ѝ съвсем нежно. Върховете на пръстите му се плъзнаха по веждата и бузата ѝ, сетне отметнаха гъстата ѝ коса, за да открият шията ѝ. Тя затаи дъх, усещайки парещата му близост, завладяващата му мъжественост. Омаломощена от копнеж, си пожела той отново да я целуне.

Но тази вечер той бе трезвен, така че, разбира се, не го направи. Трябваше да е пиан, за да реши, че тя заслужава целувките му. Алис се опита да пропъди горчивата мисъл. Не искаше да унищожи спомените от приятните мигове на вечерта.

Ръката му се отпусна и той отстъпи назад.

— Ще те оставя в каретата, преди да намеря Мери и Джулиан. — Гласът му прозвуча неестествено силно.

Тя мълчаливо го съпроводи до вратата на градината. След като не я желаше, не можеше да направи нищо друго.

Докато се връщаха в къщата, взета под наем, другите две двойки шумно разговаряха за забавлението тази вечер. Но тъй като Джордж Блейкфорд караше каретата, Стела трябваше сама да потуши гнева си.

Само като си помислеше, че в първия миг се бе зарадвала да види Реджи Давънпорт! Надяваше се той да ѝ помогне да разсее скуката, докато Джордж се подмазваше на леля си. Не беше забравила предишната им среща и мисълта за още подобни срещи с Реджи я караше да тръпне от вълнение.

Загърна се по-плътно с шала си, сякаш по този начин щеше да прогони спомена за публичното си унижение. Давънпорт сигурно се интересуваше от онова огромно провинциално създание, иначе никога не би я обидил така жестоко. Щеше да го накара да си плати за това.

Блейкфорд беше опасен мъж и ако бъдеше правилно насочен, би могъл да отмъсти за нея. Сега трябваше само да реши кой ще е най-добрият начин да насъска любовника си срещу Давънпорт. През останалото време от пътуването им обратно до къщата под наем мислеше само за това.

Джордж изглеждаше разсеян, защото след като останаха сами, не се нахвърли ненаситно върху нея, както правеше обикновено.

— Когато влязох в балната зала, видях до Давънпорт една много висока жена в златиста рокля, но когато стигнах до вас, тя вече беше изчезнала — рече вместо това, докато сваляше вратовръзката си.

Стела се извърна с гръб към него, за да разкопчее роклята ѝ, която беше твърде скъпа, за да му позволи да я разкъса.

— Нали не мислиш, че онова създание е привлекателно? — заговори ядосано. — Беше прекалено чудата, прекалено висока и на всичко отгоре с различни очи. Само бог знае откъде я е изкопал Давънпорт. Може би харесва недодялани жени.

За миг, докато я разкопчаваше, нетърпеливите ръце на Джордж застинаха. След малко продължи с разкопчаването, като подметна небрежно:

— Всеки си има вкус. За мен неустоими са червенокосите. — Смъкна роклята от раменете ѝ и плъзна ръце отпред, за да обхване гърдите ѝ.

Сега бе моментът да задейства плана си, докато любовникът ѝ беше обзет от похот и не можеше да разсъждава разумно.

— Ужасно бе да попаднем на Давънпорт тази вечер. Надявах се никога повече да не го видя след... след онова, което направи предишния път.

Блейкфорд я обърна към себе си и я сграбчи за раменете, с плътно присвити устни.

— Какво искаш да кажеш?

Тя разшири очи, опитвайки се да изглежда невинна и уязвима. Ако не си изиграеше ролята както трябва, Джордж можеше да се разбеснее срещу нея и тогава щеше да стане много опасно.

— Помниш ли онази нощ, когато бе събрал приятелите си да поиграете на карти и загуби петстотин лири от Давънпорт?

— Помня. — Блейкфорд изкриви устни в гримаса на неприязън. — Помня още, че му правеше мили очи.

— Джордж, скъпи, въобще не беше така! — запротестира тя. — Само се стараех да съм гостоприемна, след като той беше твой гост. Но... той ме разбра погрешно. Спомняш си колко беше пиян. И... когато случайно се натъкнах на него в коридора... — Тя сведе глава и потръпна, сякаш не можеше да продължи.

Ръцете на Блейкфорд я стиснаха болезнено за раменете.

— Какво стана?

Раменете така я заболяха, че никак не ѝ бе трудно да отрони няколко истински сълзи.

— Той... той ме насили, Джордж. Беше просто ужасно. Опитах се да изкрещя, но той ми запуши устата с ръка.

Очите му се присвиха.

— А защо не ми го каза още тогава?

Стела заговори трескаво:

— Изплаших се от това, което можеше да последва. Познаваш репутацията му, знаеш колко е опасен. Не можех да понеса мисълта да ти се случи нещо. — Ловките ѝ ръце започнаха да разкопчават ризата му. — Мислех си, че ще е най-добре да забравим за този инцидент, но като го видях тази вечер, много се изплаших. Той ме обиди ужасно и то без никаква причина. Да знаеш само как ме гледаше! — Стела преглътна с усилие, преди да продължи: — Какво ще стане, ако пак ми се нахвърли? Той е толкова едър. Толкова силен.

Всяка от думите ѝ беше внимателно подбрана, за да загатне косвено, че Давънпорт е по-внушителен мъж от Блейкфорд. По-силен, по-мъжествен, по-опасен. Тя отлично съзнаваше, че гордостта и властният характер на любовника ѝ ще се окажат достатъчни, за да не позволят нещо толкова глупаво като чест да му попречи да развихри яростта си. Ако поискаше да си отмъсти, напълно бе възможно Давънпорт да бъде намерен с куршум в гърба и никой нямаше да разбере кой го е прострелял. При тази мисъл Стела потръпна от радост.

След като ръцете ѝ продължиха още по-усърдно да го опипват, Блейкфорд простена, но не само от ярост.

— Ще го накарам да си плати, Стела, заради това, което е причинил и на теб, и на мен — закани се той задъхано.

Впи устни в нейните. Не беше докрай убеден, че развратницата не се е отдала доброволно на Давънпорт. Но, за бога, тя беше *неговата* развратница, така че Давънпорт щеше да си плати за навлизането в неговата територия.

Да върви по дяволите този Давънпорт! Първо бе обладал Стела, а после беше спасил живота на „Алис Уестън“. Ако не се бе появил в нощта на пожара, сега тя щеше да е мъртва и никой нищо нямаше да узнае за нея.

Остана горчиво разочарован, когато узна, че кучката е оцеляла. Тогава не му пукаше дали Давънпорт е жив или мъртъв, но след разкритието на Стела, се чувстваше двойно по-бесен, като се сетеше колко малко бе оставало пожарът да отстрани и двата проблема.

Отмъщението можеше да почака няколко дни или седмици, до настъпването на подходящия момент, но със сигурност щеше да се осъществи.

Бутна любовницата си върху леглото, решен да я обладае с такава свирепост, че да забрави напълно, че е била докосвана от друг мъж — особено от мъж, който бе по-силен, по-мъжествен, по-опасен от него.

ГЛАВА 17

Когато за пръв път видя Мередит Спенсър в изпоцапаните от глината дрехи, Джулиан Маркам си каза, че тя е забележително хубаво момиче. А когато я видя няколко часа по-късно в изискана вечерна рокля, реши, че е ослепителна красавица. След три дни, прекарани в компанията ѝ, младият благородник вече беше окончателно влюбен в нея.

Но колкото и да бе заплепен, знаеше, че обича не само красотата на Мери, но и интелигентността ѝ, невинната ѝ доброта, както и способността ѝ да разсъждава трезво. Любовта беше за него ново и прекрасно преживяване, но той не я споделяше, изчакваше подходящия случай и внимаваше да не каже на Мери нещо, което би могло да я обиди. За щастие, в тази глуха провинция двамата можеха да прекарват заедно почти всеки час от деня, да се разхождат, да яздят, да посещават местните забележителности. В Лондон никога не биха могли да бъдат толкова много време заедно. Много им помагаше и доверието, което лейди Алис имаше в своята повереница и в самия Джулиан.

Това доверие не беше незаслужено. Джулиан и Мери не си размениха нито една неуместна или неприлична реплика, но докато се смееха и разговаряха за всичко или по-точно за нищо съществено, в Джулиан се затвърждаваше впечатлението, че тя споделя чувствата му. Реши да говори с нея в деня, преди да си замине заради семеен ангажимент. Макар да бе сигурен, че означава много за Мери, не му се искаше да тръгне, без да се е уверил в чувствата ѝ към него.

Бяха решили следобед да се разходят до грънчарската работилница. Джулиан с радост придружаваше Мери навсякъде, но за него се оказа изненадващо интересно да гледа как се приготвя глината и се изработва керамиката.

— Навремето е имало малки местни грънчарници навсякъде в Британия — обясняваше му Мери, докато му показваше къде се приготвят калъпите. — Но сега пътищата са много подобри и

керамичните съдове могат да се транспортират на по-дълги разстояния. Поради това този отрасъл се концентрира на местата, където има повече суровини, като например Страфордшър.

Джулиан изучаваше с удоволствие очарователния ѝ профил, когато тя вдигна от рафта един гипсов калъп, донесен от Париж.

— Знаеш забележителни неща — отбеляза той с възхищение.

Тя се засмя.

— Под „забележителни“ имаш предвид неща, които не подхождат на една дама. — Отвори калъпа пред него. — Виждаш ли? Втечената глина се излива в този калъп. Гипсът поема водата, глината се утаява на дъното и готово! Получаваме ваза или чаша или каквото и да е друго. Така могат да се изработят дори много сложни модели.

— Мери — заговори Джулиан, като отпусна ръка върху нейната, която държеше калъпа, — причината да си толкова специална е, че никак не приличаш на превзетите госпожици.

Тя го измери с бърз, неуверен поглед, след което върна калъпа на рафта.

— Нито леля ми, нито лейди Алис някога са ми позволявали да бъда превзета. Да отидем ли да видим пещта, в която се изпича керамиката?

Той я последва послушно до пещта, която бе достатъчно голяма, за да се поберат двайсетина души. Сега беше наполовина пълна с полуготови изделия, чакащи за второто изпичане. Мери му посочи по-интересните модели, включително и едни изискани чаени чаши в отделен контейнер, предназначен да ги предпази от прекалено силно нагряване.

— Това тук са някои от моите мостри. Работя върху украсата им, за да сме готови, когато се открие възможност да се разшири производството.

— Каква красота — промърмори Джулиан, без да откъсва очи от лицето на Мери.

За миг му се стори, че долови някаква тъга в прекрасните ѝ сини очи. Но после тя се усмихна закачливо.

— Един експерт във флиртуването умее да обърне всичко в комплимент. — Продължи да говори, след като се отдалечиха от пещта. — Утре пещта ще бъде напълно заредена за изпичането. А аз

ще мога да се заема с украсата на моите мостри след второто изпичане. Доволна съм от подготовката. Формите са много добри.

— Както и твоите — вметна той, докато се възхищаваше на силуета ѝ върху вратата на конусовидната грънчарска пещ.

Единственият отговор, който получи, беше шеговит смях.

Дейми Палмър, надзирателят на грънчарската работилница, стоеше отвън и Мередит му махна, когато двамата с Джулиан си тръгнаха.

— Мери, искам да поговорим — рече Джулиан, когато се насочиха обратно към голямата къща.

Вървяха покрай един жив плет от глог. Тя се престори, че не е чула и откъсна един стрък бледорозови цветя.

— Това е валериан. Знаеш ли, че от корените му може да се приготви чай, който помага на хората да заспят по-лесно?

— Защо се опитваш да избегнеш разговора с мен? — попита Джулиан, докато тя миришеше розовото цвете.

Момичето сведе поглед към цветето, без да посмее да го погледне в очите.

— Не искам тази лятна идилия да свърши — отвърна му тихо. — Но предполагам, че краят вече приближава.

Джулиан хвана брадичката ѝ и се вгледа право в сапфирените ѝ очи.

— Мери, какво не е наред? — възкликна тревожно, когато видя, че в тях напират сълзи. — Не искаш да чуеш, че те обичам, защото ти не изпитваш същите чувства?

Тя затвори очи и сълзите ѝ бликнаха.

— О, не, не е това! Въобще не е това!

Стори му се, че най-естественото нещо на този свят е да я вземе в обятията си и да я задържи така. Джулиан вече знаеше, че обича нейната доброта, красота и жизнерадостност. Сега откри в нея нежност, по-дълбока от всичко, което някога бе виждал.

— Шшт, скъпа моя — промърмори младият мъж, — ако аз те обичам и ти ме обичаш, каква е причината за тези сълзи?

Мери се отдръпна от него.

— Никога не съм очаквала, че от любовта може толкова да боли. — Усмихна се горчиво. — Алис ми се смееше, когато си планирах живота. Бях решила да си намеря мъж с прилично богатство, който да

ме обожава и да се грижи за мен. В замяна щях да се постарая той никога да не съжалява за избора си.

Измъкна носна кърпичка от един скрит джоб и издуха носа си в напразен опит да се овладее. На Джулиан порозовялото ѝ носле му се стори много привлекателно.

Осъзнал, че е необходим по-сериозен разговор, младият мъж седна в сянката на глога, като се постара да не мисли за светлобежовите си панталони. Хвана ръката на Мери и я придърпа до себе си.

— Защо смяташ, че любовта е толкова мъчителна? Аз никога в живота си не съм се чувствал по-щастлив.

С измъчено лице тя сведе поглед към смачканата муселинова кърпичка в ръката си.

— Боли ме, защото не мога да повярвам, че ще бъдем „щастливи завинаги“. Ние сме прекалено различни по произход и богатство. Колко хубаво щеше да бъде, ако баща ти не беше виконт!

— Не мислех, че ще имаш нещо против да станеш виконтеса. От теб ще излезе прекрасна виконтеса. — Сложи ръка върху нейната, която бе отпусната в тревата. — И тъй като баща ми е съвсем здрав, ще изминат доста години, през които ти ще бъдеш почитаемата госпожа Маркам, преди да имаш правото да се назоваваш лейди Маркам.

Усмивката ѝ обаче остана тъжна.

— Джулиан, майка ми беше дъщеря на дребен провинциален земевладелец, а баща ми — градски търговец, доста преуспяващ, но не достатъчно богат, че да компенсира липсата ми на благороден произход. Притежавам наследство от пет хиляди лири. Напълно прилично според стандартите на провинциален Дорсет, но не мога да повярвам, че е това, което лорд Маркам би желал за единствения си син и наследник.

Уважението му към нея се засили. Очевидно тя разсъждаваше съвсем разумно.

— Не очаквам това да се хареса на баща ми, но той няма властта да ми забрани да сключа брак, нито да ме лиши от наследство. — Джулиан се усмихна успокоително. — Дори би трябвало да се зарадва, като чуе какво ще му съобщя, след като през последните две години на няколко пъти заяви, че е време да се ожения. Мисля, че иска да е

сигурен, че родът ще бъде продължен. — Спря се за миг. — Но май избързвам. Ще се омъжиш ли за мен?

— Нищо друго не желая повече. — Докато лицето на Джулиан разцъфваше в усмивка, тя додаде: — Но не и с цената да те разделя със семейството ти. — Преглътна смутено и отклони погледа си. — Ето защо толкова боли от любовта. Установих, че съм загрижена повече за твоето щастие, отколкото за моето. Аз... аз много добре зная какво означава да загубиш родителите си. Не искам да бъда причината ти да се отчужиш от семейството си.

Още една вълна от нежност заля Джулиан. Благородният дух на Мередит бе убедително доказателство, че любовта е по-дълбока и всеобхватна, отколкото той бе предполагал. Животът с нея щеше да му позволи да опознае любов, каквото досега не си бе представял.

Слънчевите лъчи проникнаха през живия плет и докоснаха косата ѝ, образувайки около главата ѝ меко сияние. Красотата ѝ бе неземна, но изражението ѝ бе такава покъртителна смесица от тъга и копнеж, че Джулиан повече не можеше да се сдържа. Наведе се напред и докосна устните ѝ със своите, отначало леко, като пърхане на крилете на пеперуда, а после с все по-увеличаваща се настойчивост.

Тя му отвърна с такава сладост, че свят му се зави. Искаше му се да я обгърне и да я задържи завинаги до гърдите си. Ръцете му сами се обвиха около снагата ѝ и той я притегли по-близо до тялото си. Досега бе имал известен опит в чисто физическата любов, но от нейната простичка целувка го завладя най-дълбоката, неудържима страст, която някога бе изпитвал.

Когато осъзна, че едва се сдържа да не я повали върху меката трева, той разбра, че е време да спре. Пусна я, силно задъхан.

— По-добре да вървим или ще предам доверието, което лейди Алис има в мен.

С пламнало и порозовяло лице, Мери набързо се изправи и пооправи измачканата си рокля. После го хвана под ръка, като се притисна по-плътено към него, отколкото обикновено си позволяваше, и двамата продължиха по пътя си.

— А ти защо си толкова сигурна, че семейството ми ще е против теб? Не е като да си оперетна танцьорка — рече Джулиан, когато отново се съвзе.

Тя се закиска, точно както той се надяваше да реагира, но много скоро пак се натъжи.

— Просто разсъждавам логично. Знаеш ли, аз не съм романтичка. Ти би могъл да си намериш някоя по-подходяща от мен.

Джулиан спря и се обърна с лице към нея, отпуснал леко ръце върху раменете ѝ.

— Не, не бих могъл — изрече напрегнато. — Запомни това.

Той реши, че Мери е станала такава песимистка, защото бе загубила родителите си, леля си и на няколко пъти е сменяла дома си. Но сега имаше значение единствено това, че го обича. От него се изискваше само да убеди баща си, че в цяла Англия няма по-добро и по-сладко момиче от нея. Неохотно призна пред себе си, че това никак нямаше да е лесно, но не се съмняваше, че в крайна сметка ще успее.

Полагайки усилие да прикрие страховете си, Мери за миг го погали по бузата. В някои отношения Джулиан беше по-наивен от нея. Но поне бе изживяла своята лятна идилия.

— А как се запозна с Реджи? Вие сте толкова различни, но очевидно сте много добри приятели — попита го вече с по-спокоен тон.

Джулиан прие смяната на темата, пусна ръката ѝ и двамата възобновиха разходката си.

— В една игрална зала. Тъкмо бях пристигнал от Оксфорд и се чувствах като истински светски мъж. Започнах да играя вист с още няколко заклетни комарджии. През онази дълга за мен вечер изгубих всичко, включително и издръжката си, както и малкото наследство, което бях получил от пралеля си. Подписах разписките за изплащане на дълга си чрез доходите си в бъдеще.

— Мили боже! — възкликна тя, шокирана до дъното на толкова практичната си душа. — От Реджи ли загуби?

— Не, но и той участваше в играта. Залагаше умерено, затова загубите му, както и печалбите, бяха скромни. — Джулиан се намръщи. — И докато затъвах все повече и повече, Реджи ме наблюдаваше като сърдит орел, от което се почувствах като пълен глупак. Скоро след това бях толкова задлъжнял, че по-скоро с радост щях да скоча в Темза, отколкото да се изправя пред баща си и да му призная за греховете си. Това бе най-окаяната нощ в живота ми. Бях съвсем пиян, разбира се, така че сигурно съм изглеждал напълно

отчаян. Накрая все пак събрах малко разум да напусна играта. Канех се да си вървя, но той ми заповяда много грубо да си седна на задника и да гледам как трябва да се играе. — Джулиан се усмихна самоиронично. — Когато Реджи каже „седни“, всички се подчиняват.

Мери кимна. Много добре го разбираше.

— Никога в живота си не бях виждал такъв пример за пълна концентрация — продължи младият мъж. — Реджи, бе така погълнат, все едно се сражаваше на живот и смърт. През следващите четири часа той спечели всичко, което бях загубил, както и няколкостотин лири отгоре. После ме отведе в дома си, заявявайки, че съм твърде пиан, за да се влача по улиците. Всъщност не ми се искаше да тръгвам с него, но го направих, тъй като единствената ми друга възможност бе да се прибера в Маркам Хаус и да давам подробни обяснения, което никак не ми си искаше. На следващата сутрин се събудих с дяволски махмурлук и Реджи ми предаде следващия суров житейски урок. — Джулиан се усмихна при този спомен. — Баща ми много го бива да ме ругае, но Редж е една класа над него. Нарече ме младо и глупаво теле, след което ми описа с пълни подробности какво съм надробил. После ми поиска да му обещаая, че никога повече няма да играя хазарт, докато не се науча как се играе. След като се съгласих, той изгори всичките ми разписки за дългове.

— И нищо ли не ти поиска в замяна? — попита очарованата Мери.

— Е, онази сутрин поиска да му купя закуска — усмихна се Джулиан.

Девојката се разсмя.

— Това е невероятна история, но ми се струва съвсем типична за Реджи. Започвам да си мисля, че всички ужасни истории, които се разправят за него, далеч не са истина.

— Абсолютно вярно — съгласи се Джулиан. — Той се зае да ми дава уроци по това как интелигентно се играе хазарт и оттогава нито веднъж не заложих повече, отколкото можех да си позволя да загубя. Лондон може да бъде много коварен и е истинска благословия да намериш приятел, който е наясно с всички трикове. По за зла ирония на съдбата баща ми е убеден, че Реджи ме води към гибел. Когато се опитах да разсея тази негова заблуда, той просто избухна и ме наруга.

— Значи баща ти не може лесно да бъде убеден? — попита Мери сковано.

Отгатнал мислите ѝ, Джулиан погали малката ѝ ръка, увита около неговата.

— Невинаги, но няма да е трудно да го убедя за теб.

На Мери ѝ се искаше да може да сподели увереността на любимия си, но ѝ се струваше невъзможно. В сърцето си тя бе убедена, че след като той заминеше на следващия ден, никога повече няма да го види.

По-късно същия ден, след като Алис се върна от полето и се изкъпа и преоблече за вечеря, Джулиан я помоли да разговарят насаме. Остана очарована, когато той поиска ръката на Мери, при условие да не обявяват нищо официално, преди да е говорил с баща си. Младият мъж видя, че лейди Алис изпитваше същите съмнения като Мери за това, дали ще получат одобрението на лорд Маркам.

След вечерята останалите се бяха събрали да послушат музика и да поиграят на различни игри, когато Джулиан съобщи новината на Реджи. Двамата се бяха оттеглили в библиотеката. Джулиан отпиваше от портвайна си, Реджи пушеше една от дългите си, тънки пури, а Немезида сумтеше край отворения френски прозорец. Лицето на Реджи грейна в усмивка.

— Чудесно, макар и не неочаквано. Дори и слепец можеше да види какво става.

Джулиан поклати глава в знак на шеговито отчаяние.

— А аз си мислех, че съм самата дискретност. — Продължи с влюбен блясък в очите: — Не е ли Мери най-прелестното от всички създания? И има такъв прекрасен характер.

Реджи търпеливо посвети следващия половин час в слушането на хвалебствени химни за безбройните съвършенства на младата дама, като изказваше одобрението си, когато бе необходимо. Накрая Джулиан прекъсна излиянията си и се разсмя.

— Май се разбъбрих като някой идиот, нали?

— Да, но съвсем подходящо за случая — откликна Реджи сърдечно, като изтръска пепелта от пурата си. — В противен случай би било срамът.

Джулиан се намръщи, докато отпиваше от чашата си с портвайн.

— Мери и лейди Алис смятат, че баща ми ще се противопостави на този брак. Ти какво мислиш?

— Мисля, че е много вероятно — призна Реджи, — но си представям как с много настойчивост и тактичност ще успееш да го убедиш. Макар тя да не е блестяща партия, все пак е напълно прилична. Ако се натъкнеш на трудности при убеждаването на баща си, просто заведи Мередит да се запознае с него.

— Великолепна идея, Редж! — извика Джулиан ентузиастично. — Кой би могъл да ѝ устои?

Преди да продължи все в този дух, Реджи вдигна ръка, за да го спре.

— Не е нужно да повтаряш превъзходните ѝ качества. Не мисля, че са се променили за последните пет минути.

С глуповата физиономия Джулиан стана и отиде до шкафа с напитките. Извади гарафа, пълна с най-доброто бренди на Реджи.

— Ще вдигнем ли тост за моя успех пред баща ми и за бъдещото ми щастие?

Реджи се поколеба.

— Трябва да си забелязал, че вече не пия.

— Вярно е — съгласи се Джулиан жизнерадостно, — но сега случаят е специален. — Наля щедро в две големи чаши от венецианско стъкло и подаде едната на Реджи.

Реджи пое чашата и се загледа в бистрата кехлибарена течност, обезпокоен от силния копнеж, от който устата му пресъхна, а сърцето му заби учестено. Беше се заклел да не пие, докато тази всепоглъщаща жажда в него не изчезнеше. Беше издържал през последните две седмици, но все още се случваше желанието към алкохола почти да надделее в него.

После го порази едно прозрение. След като винаги се бе наслаждавал на вкуса на алкохола, нереалистично бе да очаква жаждата напълно да изчезне. Това бе равносилно на надеждата, че след въздържание от секс желанието към другия пол ще изчезне. Тъкмо обратното, въздържанието увеличава желанието — вече трябваше да го е разбрал. Отказът от алкохол навярно само засилваше желанието му да пие.

Заля го вълна на облекчение. Нали беше доказал, че може да спре. Сега бе време да възстанови нормалните си навици.

Надигна чашата.

— Прав си, това е много специален случай. Може ли аз пръв да поздравя двама ви с Мери и да ви пожелаая дълъг и щастлив семеен живот?

Лицето на Джулиан засия. Реджи изпи цялата чаша на един дъх. После захвърли празната чаша в камината, както се прави, ако тостът е от сърце. Докато се наслаждаваше на чудесния вкус на брeндитo се загледа в парчетата от счупения кристал, хвърлящи отблясъци. Сладкото опарване погали езика му, стопли гърлото му, разля утеха по цялото му тяло, а накрая успокои несекващия копнеж, който се таеше в него откакто за последен път бе вкусвал алкохол.

Какъв глупак е бил, да се самоизмъчва ненужно в продължение на седмици. Вече не можеше да си спомни защо е било необходимо да доказва, че може да спре пиенето. Пристъпи към шкафа с напитките и си наля още една чаша брeнди, след което се обърна с усмивка към Джулиан:

— За какво още да прием?

Когато Алис и Мередит се оттеглиха по-рано след вечерята, отидоха в стаята на Мери, за да поговорят на уединено място. Алис очакваше повереницата ѝ да бъде безкрайно въодушевена, след като е спечелила сърцето и ръката на Джулиан. Но вместо това Мери беше много тъжна, убедена, че след като Джулиан си тръгне утре, баща му няма да му позволи повече да се върне. Нито един от доводите на Алис не успя да я разубеди.

Когато си легна, Алис не можа да заспи, макар че бе имала дълъг и уморителен ден. Джулиан беше мил и много почтен млад мъж. Той не би си позволил да отпрати предложение пред нея, в качеството ѝ на настойница, и Мередит, ако съществуваха сериозни опасения женитбата им да бъде осуетена. При все това убедеността на Мери, че сърцето ѝ ще бъде разбито, както и собствените съмнения на Алис, прогониха съня от клепачите ѝ.

Часовете се нижеха бавно и младата жена бе напълно изтощена от тревожните мисли, но превъзбуденото ѝ съзнание не ѝ позволяваше

да заспи. Показа се, че да си приеман родител е толкова стресиращо, че тя не можеше да си обясни как истинските, биологични родители успяват да издържат на подобни преживявания.

От спалнята си чуваше движението по стълбището и коридорите. Накрая чу как Джулиан се качи на горния етаж и се прибра в стаята си. Знаеше, че не беше Реджи; винаги познаваше стъпките му.

След като дълго време мачка възглавниците и завивката, тя реши да слезе на долния етаж и да провери дали Реджи не е още в библиотеката. Работодателят ѝ имаше огромен житейски опит, а и със сигурност познаваше бащата на Джулиан. Може би щеше да ѝ каже откровено каква бе вероятността лорд Маркам да приеме Мери за своя снаха.

Разтършува се в тъмното, напипа пенъора и чехлите си и пое надолу към библиотеката. Както очакваше, от прага все още се процеждаше ивицата светлина. Но сцената, която я посрещна щом отвори вратата, се оказа напълно неочаквана и крайно неприятна. Алис се закова на прага и огледа помещението с отвращение.

Реджи се беше излегнал небрежно в любимото си кресло, кръстосал дългите си крака пред себе си. Ако беше права в преценката си, че по спретнатия му външен вид можеше да се съди за трезвеността му, то сега Реджи навярно беше мъртво пиян. Сакото и вратовръзката му лежаха захвърлени на пода, бялата му риза и кафявите му панталони бяха целите в петна от разлятото бренди, а във въздуха се носеха неприятните изпарения от алкохола. Една празна гарафа лежеше килната в шкафа за напитките, а друга, почти изпразнена, стърчеше на масата до него.

Тъй като нощта бе топла, френските прозорци бяха широко разтворени и Немезида дремеше кротко край перваза. Като я подуши, кучето веднага скочи и се приближи до Алис, скимтейки тревожно, сякаш търсеше помощ за господаря си.

Сепнат от звуците, които издаваше шотландската овчарка, Реджи надигна поглед и я удостои с една ленива усмивка.

— Хубаво... хубаво е да те видя, сладка Али. На Джулиан му дойде в повече и се оттегли. Добър момък, ама х... ич не носи на пие... не. Нощта едва започва, та се нуждая от компания за пиенето. Има... има малко бренди. — Надигна се залитайки и наля останалото бренди в друга чаша, като половината разля по масата.

И преди го беше виждала пиян, но сегашното му състояние минаваше всякакви граници. Отлично сложеното му, атлетично тяло едва не се строполи на пода, когато се извърна, за да ѝ поднесе чашата.

— Не съм дошла да пия — процеди тя студено. — Искан да поговорим за нещо важно, но очевидно не си в състояние за това.

Той надигна чашата и сам я изпразни, като само капка от брeндитo се стече от страни на устата му. Схванал само част от казаното от нея, той запелтечи, приятно изненадан:

— Радвам се, ч-че не си д-дошла да пиеш. Идват ми наум п-по-приятни неща.

Макар и толкова пиян, той се придвижи с удивителна скорост, като стопи разстоянието помежду им само с две бързи крачки и я сграбчи в страстна прегръдка. Натискът от тялото му тласна Алис назад, докато гърбът ѝ не се опря в рафтовете за книги. Топлината от тялото му, притиснато към нейното, я обля цялата. Целувката му с дъх на бренди, пробуди в нея същия буен отклик, както ставаше винаги, щом той я докоснеше. И в миг на заслепение тя му отвърна. Сетне той помръдна и промърмори в ухото ѝ:

— Т-толкова ми бе т-трудно да държа ръцете си настрани от теб. Някой к-казвал ли ти е к-какво страхотно тяло имаш? Д-достатъчно е, за да подлуди един мъж.

Думите му я отрезвиха.

— Пусни ме, пиян женкар! — изрече остро, като опря двете си ръце на гърдите му и го блъсна назад. — Обръщаш внимание на моето „страхотно тяло“ единствено когато си толкова пиян, че ти е все едно коя жена галиш. Ако си толкова похотлив, иди при твоята камериерка.

Той едва не падна, когато тя се извъртя, но успя да вкопчи пръсти в лявата ѝ ръка.

— Не ти отива да се п-правиш на срамежлива, Али — изломоти укорително. — З-зная какво искаш, така че ще бъ... бъдеш повече от щастлива да го получиш. — Плъзна едната си ръка зад врата ѝ в несръчен опит да я докосне нежно, както предишния път в градината на „Кралската глава“.

Алис не се чувстваше притеснена, поне не още. Той отново я обърна към себе си и тя побърза да извърне лице настрани.

— Ти си пиян, Реджи. Просто върви да си легнеш.

Тъй като не можеше да достигне устните ѝ, той се съсредоточи върху това, което бе в обсега му — започна да я целува по бузата и продължи към ухото ѝ, като го близна с език. Алис ахна, когато сграбчи едната ѝ гърда и чувствено загали зърното ѝ, докато то настръхна под плата на дрехата ѝ. Опасна топлина се разля в нея, размеквайки крайниците и съпротивата ѝ.

Младата жена с ужас осъзна, че е на крачка да се отдаде на мъж, твърде пиян, за да го е грижа коя е тя. Ужасното чувство за вече преживяно унижение ѝ даде сили отново да го отблъсне, този път много по-буйно.

— Проклет да си, махни се от мен!

Изненадан, той залитна назад и се блъсна в малка маса с глобус върху нея. Масичката се прекатури, стативът на глобуса се счупи и многоцветната сфера се затъркаля по килима. Реджи успя да се задържа на крака, но му костваше неимоверни усилия. Когато възстанови равновесието си, лицето му се сгърчи в грозна, злобна гримаса.

С променливото настроение на алкохолик, от закачливо, държането му прерасна в яростно буйство.

— Не си играй с мен, п-проклета лейди. Мислиш ли, че не зная защо все се въртиш около мен? Под строгата си фасада ти си адски страстна и двамата го знаем.

Фактът, че бе прав, беше непоносим. На Алис ѝ се прииска да се разплаче. Искаше също да го убие, задето бе прозрял толкова надълбоко в нея и с такова безгрижие бе похитил сърцето и душата ѝ.

Гневът ѝ бързо отстъпи пред страха, когато видя как Реджи отново се насочи към нея, но този път с опасна настойчивост. И помен не бе останал от веселия, толерантен мъж, с когото работеше и с когото се шегуваше. Сега вместо него се бе появил един непознат със студен поглед.

Трябваше да се отърве от Реджи, да се добере до вратата. Прецени разстоянието и разбра, че бе попаднала в капан. Бавно се отмести встрани, без да откъсва очи от него, докато сърцето ѝ биеше все по-учестено. Обзе я паника. Макар че беше висока и силна за жена, нямаше да може да спре Реджи, ако решише да я изнасили.

Отстъплението ѝ завърши, когато се озова заклещена в ъгъла, с библиотеки с книги от двете ѝ страни. Напрегна се, готова да се бори с

него.

Но точно в този миг Немезида се втурна помежду им с нервно джафкане. Реджи се препъна в кучето и едва не падна.

— Проклето псе!

Изрита Немезида с все сила в ребрата. С неистов вой, колкото от болката, толкова и от шока, шотландската овчарка избяга от стаята през френските прозорци.

Ненадейното разсейване предостави скъпоценна възможност на Алис да се подготви. Сграбчи един тежък том с френски пиеси и изсъска, когато Реджи отново се обърна към нея:

— Да не си посмял да ме доближиш!

Без да обръща внимание на думите ѝ, той тръгна към нея. Алис хвърли по него френските пиеси, които го улучиха в корема, сетне грабна един още по-голям том в кожена подвързия с пиесите на Шекспир и отново го замери. Масивният том се стовари право върху главата на Реджи.

— Мамка му! — изруга той и се сгромоляса на пода, останал без дъх от удара. — Кучка такава!

Без да спре, за да види какви поражения му е нанесла, тя се шмугна покрай него и хукна към вратата. Но точно преди да изскочи в коридора, връхлетя върху Мак Купър, който бързаше към библиотеката. От сблъсъка тя залитна и само здравите ръце на прислужника я спасиха от падане.

Не беше виждала много често камериера на Реджи. За нея той беше добре облечен, сдържан и малко отчужден мъж, ала сега лицето му бе изпълнено със загриженост.

— Добре ли сте, лейди Алис?

Не, по дяволите, никак не беше добре! Но проклета да е, ако го признае пред един непознат.

— Добре съм, но не благодарение на пияния ти господар — изрече тя с леден тон, докато се мъчеше да си поеме дъх.

Мак я пусна и коленичи до Реджи, който повръщаше ожесточено. Алис понечи да си тръгне, но прислужникът вдигна глава и я спря:

— Не си тръгвайте. Нужна ми е помощ, за да го кача на горния етаж.

— А защо просто не го оставиш тук? — озъби се тя. — Една нощ сред собственото му повръщане може да му се отрази добре.

Купър изкриви лице в гримаса.

— Не и когато няма дори да си спомня какво се е случило.

Е, това вече бе истинска благословия. Докато Алис се колебаеше, неуверена какво да стори, Купър изчака Реджи да спре да повръща. После му каза спокойно:

— Време е за лягане, Редж. Позволи ми да те заведа горе.

Съвсем омаломощен, с позеленяло лице, Реджи само промърмори:

— Никъде не е нужно да ме водиш, аз съм си у дома.

Прислужникът го хвана за едната ръка, но тъй като не успя да напредне много, ядосаната Алис се притече на помощ. Като го крепяха помежду си, двамата с Мак успяха да вдигнат мърморещия Реджи и да го поведат.

Пътешествието до спалнята му беше доста бавно. Някъде по средата на стълбището неспокойният им товар внезапно се извъртя буйно и едва не събори и тримата надолу по стълбите. На Алис сигурно щеше да ѝ остане голяма синина върху бедрото, където се удари в парапета.

Само на метър от леглото Реджи изведнъж обезумя, започна да ругае наред и замахна към прислужника си. Ако беше успял да го удари, Купър щеше да пострада доста, но той ловко избегна юмрука на господаря си. После удари леко Реджи по челюстта, само колкото да го отблъсне.

На светлината на нощната лампа Алис видя, че Реджи вече спеше дълбоко, когато го стовариха върху леглото му.

— Често ли изпада в такова състояние, Купър?

— Аха, макар че обикновено не е чак толкова зле — призна ѝ прислужникът, докато обръщаше господаря си по гръб. — За известно време беше отказал пиячката и се надяваше... — Гласът му заглъхна.

На Алис ѝ направи впечатление, че сега Купър бърбеше на кокни, толкова различен от обичайния му превзет говор.

— А ти защо продължаваш да стоиш при него и да го търпиш?

Не очакваше отговор и се изненада, когато прислужникът вдигна очи към нея.

— Стоя, защото ако не беше Редж, щях да бъда изпратен на каторга или обесен още преди десетина години — обясни Купър, възвърнал нормалния си изговор. — Това е самата истина, лейди Алис

— продължи, като видя изненадата ѝ. — Бях мършаво хлапе, израсло в бордей. За да оцелея, крадах каквото и където ми попадне. На два пъти ме пипваха и тикваха в затвора Нюгейт. Ако отново ме изправят пред някой съдия, повече няма да проявят милост към мен заради младостта ми.

— А как се срещна с Реджи? — попита Алис, заинтригувана въпреки волята си.

— Моята специалност бяха обирите на богатите копелета, но само когато са много пияни и не могат да се отбраняват. Допуснах грешката да налетя на Редж и той ми строши ръката. Започнах да хленча и да го моля да не ме предава на полицаите. Той заяви, че след като съм толкова некадърен крадец, трябва да си намеря почтена работа. Отвърнах му, че нямам нищо против, но кой ще наеме отрепка като мен? Той се засмя, а после ми каза, че се нуждае от прислужник. И че ако искам да се обуча, щял да ме вземе. Но ако пак се опитам да го оберя, ще ми строши врата, а не ръката. — Мак Купър сви устни в кисела усмивка. — Първите няколко месеца бяха доста бурни. Имаше случаи, когато се чудех дали нямаше да е по-добре, ако си бях останал на улицата, но с него никога не е скучно. Понякога се е случвало Редж да ни забърка в невъобразими бъркотии, но винаги ни е измъквал.

Алис изгледа прислужника със суров поглед.

— Защо ми разказваш всичко това?

— Помислих си, че не е зле да ви напомня, че Редж има и някои добри качества.

— Прав си — рече тя сърдито. — Бях ги забравила.

— Но нищо лошо не се е случило, нали? — каза Купър утешително. — Вървете да си починете, лейди Алис. Аз ще почистя библиотеката.

За един дълъг миг тя остана загледана в отпуснатата, силна фигура, просната върху леглото. После напусна спалнята с въздишка.

Защо проклетникът не можеше да бъде само герой или само злодей?

ГЛАВА 18

Свещениците имаха право — наистина съществуваше ад. Перспективата за адските пламъци обаче не изглеждаше чак толкова ужасяваща, тъй като тези убийствени пристъпи на гадене, болката и тъмната, дълбоко загнездената депресия бяха по-мъчителни изтезания от всичко, което някой средновековен богослов би могъл да измисли.

Реджи се размърда леко, но сетне застина. Главата му заплашваше да се пръсне. Единственото хубаво на това да си жив, бе увереността, че ако се следва естественият ход на нещата, накрая щеше да се почувства по-добре. Веднъж бе прочел някъде, че пиенето било идеалният пуритански порок, защото при него сам си налагаш наказанието. Замисли се колко дяволски несправедливо е, че и тези, които в никакъв случай не бяха пуритани, също трябваше да страдат толкова жестоко.

Отново му притъмня пред очите. Той се опита да повдигне клепачи, но те сякаш бяха здраво защити. Блясъкът на светлината прониза мъчително главата и парещите му очни ябълки, а празният му стомах се сви конвулсивно.

Този начин на живот те убива.

Трябва да е издал някакъв звук, защото спокойният глас на Мак достигна до измъчения му мозък:

— Можете ли да изпиете това? Ще ви помогне да се почувствате по-добре.

Мак го подпря с една ръка и Реджи успя да се надигне, за да отпие първата глътка от еликсира. Този път вълшебната напитка съдържаше ябълков сок, заедно с някакви други съставки, включително и няколко капки алкохол. Нервният му стомах започна да се успокоява.

— Кое време е? Случи ли се нещо, за което трябва да знам? — попита с прегракнал глас, стиснал очи.

— Вече е почти пладне. Господин Маркам си замина рано тази сутрин, като изказа съжалението си, че не може да изчака до по-късно,

за да се сбогуват. — В гласа на прислужника се прокрадна лека ирония. — Младият Уилям пита за вас, каза, че сте имали уговорка да яздите заедно тази сутрин, но аз го осведомих, че сте неразположен.

Реджи простена, като си припомни, че бе обещал на момчето да яздят по полето. Е, трябваше да се отложи за някой друг път.

— Какво се случи снощи?

— Трябва да попитате лейди Алис за това — отвърна Мак невъзмутимо. — Не е моя работа да коментирам.

Стомахът на Реджи се надигна отново, докато се опитваше да си припомни какво се бе случило с Али. В мозъка му имаше бяло петно; последното, което си спомняше, бе как Джулиан се прозява и му пожелава лека нощ. Дали Али е слязла на долния етаж? Или, да не дава бог, той е нахълтал в спалнята ѝ? *Какво се е случило, по дяволите?* Изпълнен с лошо предчувствие, Реджи попита:

— Къде е лейди Алис?

— Работи някъде в имението. Взе си хляб и сирене и каза, че през целия ден ще бъде навън.

Господарят на Стрикланд се надигна с върховно усилие и седна в леглото. Сведе леко глава и зачака светът да спре да се върти пред очите му.

— Донеси ми малко уиски.

— Няма ли да е по-добре да изпиете едно кафе? — предложи Мак. — Приготвил съм една кана, ето я тук.

— Тогава ми налей една чаша, но капни малко уиски в нея.

— Не мисля, че е добра идея — усъмни се Мак.

— По дяволите, просто направи това, което ти казвам!

Реджи рядко повишаваше тон, затова Мак много добре знаеше, че е по-добре да отстъпи. След две минути голямата чаша с димящо кафе, щедро подправена с уиски, беше в ръцете на Реджи. Той изгълта кафето до дъно, въпреки че опари езика и устата си.

Щом усети ефекта от уискито, се почувства по-добре. Изправи се на крака и се заклатушка към мивката. Помогна му и студената вода, с която наплиска лицето си. Но ръката му трепереше твърде силно, за да се обръсне. Остави тази грижа на Мак.

След още две чаши кафе с уиски най-после започна да се успокоява. Най-тежката фаза бе преминала. Без да обръща внимание на тревогата, изписана по лицето на верния си прислужник, Реджи се

преоблече в чисти дрехи за езда и тръгна към конюшната, като през това време се мъчеше да отгатне къде може да е сега лейди Алис. Дали продължаваше стригането на овцете? Не си спомняше какво бе запланувано за днес. Но не можеше да се отърси от лошото си чувство за изминалата нощ, а предложението на Мак да попита лейди Алис какво се бе случило, не вещаеше нищо добро.

Със сигурност не би могъл да я нарани, независимо колко е бил пиян, нали? Тя трябва да е добре, иначе не би излязла да язди.

Физическото нараняване не е единственото и дори не е най-лошото нараняване.

Реджи поклати глава, за да прогони вътрешния си глас, но тутакси съжали, тъй като главата му отново се замая. Трябваше да изпие повече уиски, за да се съвземе.

Какво всъщност те докара до това състояние?

Изруга под нос и отвори вратата на конюшната. Конярите бяха отишли да обядват, така че наоколо нямаше жива душа. Докато очите му се адаптираха към полумрака вътре, слухът му бе поразен от внезапното, оглушително силно изцвилване на разбеснял се кон.

Закова се на място. Звучеше като жребеца му Буцефал, но какво би могло да раздразни толкова много коня?

В следващия миг към цвиленето се присъедини остър писък на дете.

Уилям. О, господи, Уилям, който винаги се бе възхищавал на жребеца. Колко пъти Реджи му бе повтарял, че характерът на коня е непредвидим. Но хлапето явно бе пренебрегнало предупрежденията му.

Забрави за физическите си страдания и се втурна към големия бокс на жребеца в далечния край на конюшната. Към цвиленето на коня и писъците на детето се добави и оглушителният тропот от тежки копита, заплашващи да строшат дъските на бокса.

Реджи стигна до бокса и погледна през ниската врата. Видя Уилям, сгушен в ъгъла, свил на топка дребното си тяло, вдигнал уплашено ръце в отчаян опит да предпази главата си от копитата. Наполовина заровен в сеното стърчеше един морков, донесен от момчето като подарък за жребеца, който сега цвилеше така бясно, че чак стените вибрираха. Буцефал се извисяваше над Уил с всичките си

триста килограма от смъртно опасна конска плът, размахващ копитата си със стоманени подкови.

Жребецът спусна надолу копита, като едното се блъсна в стената съвсем близо до главата на Уилям, а другото леко закачи ръката му. После разбеснелият се кон отново се изправи на задните си крака. Реджи грабна облегатата на стената вила и се втурна в бокса, като крещеше с все сила, за да отвлече вниманието му от детето.

Твърде бесен, за да познае единствения мъж, комуто се подчиняваше, Буцефал се завъртя и се нахвърли върху него. Реджи се отбраняваше с вилата, като се опитваше да не го нарани прекалено много, но дори и така рискуваше да осакати завинаги коня.

Вилата потрепна в ръката му, когато тежкият преден хълбок на коня се блъсна в острите зъби и от него бликна кръв. Буцефал отстъпи назад и Реджи изкрещя:

— Уилям, бягай навън!

Момчето се промъкна през бокса и изскочи от вратата. Реджи изчака Уилям да се отдалечи на безопасно разстояние, сетне също побягна от бокса, като затръшна двете половини на вратата и спусна резетата. Побеснелият кон продължи да цвили обезумяло и да блъска с копита стените. Реджи си каза мрачно, че Буцефал можеше и сам да се нарани смъртоносно, дори и раните от зъбците на вилата да не бяха опасни.

Облегна вилата на стената и се обърна към Уилям, който не изглеждаше да е пострадал, макар че се тресеше от страх. Момчето вдигна единия си ръкав към очите си, за да избърше сълзите си.

Ужасът, който Реджи изпита заради безопасността на Уил, в комбинация с гаденето от махмурлука и страха, че може да е принуден да убие любимия си кон, му дойдоха в повече. Изцяло загубил контрол върху действията си, той сграбчи слабичките рамене на Уилям и силно го разтърси.

— Проклет малък идиот! Знаеш ли какво направи с непокорството си? Може да се наложи конят да бъде убит. Трябваше да го оставя да смачка черепа ти с копитата си!

Сетне, когато ръката на Реджи се сви в юмрук, времето и пространството сякаш се разпиляха в калейдоскоп от откъслечни образи. Пред него беше Уилям, с пребледняло лице и трясещ се, повече изплашен от Реджи, отколкото от коня преди малко. Ала в

същото време сякаш той самият бе това чернокосо момче, по-малко, но също толкова ужасено. Безкрайното конско цвилене се превърна в писък на жена, а мъжът не беше Реджи, а друг мъж, със същия ръст и също изпаднал в пиянски бяс.

Вълна от главозамайваща паника и истеричен страх заля Реджи, погълна го и го запрати върху остриите като нож скали на спомените. С ужас осъзна колко малко му оставаше да удари Уилям с опасно голямата си сила на зрял мъж.

Пусна момчето и се изправи, замаян и невиждащ. Пред очите му не беше конюшнята, а утринният салон на майка му — място, което той винаги бе избягвал, без да може да си обясни защо. Беше преди цял човешки живот и родителите му се караха заради пиянството на баща му, един от безкрайната поредица от скандали. Майка му плачеше и повтаряше, че съпругът ѝ трябва да напусне Стрикланд и никога повече да не се връща обратно, че няма да му позволи да наранява децата ѝ. Пиян и вбесен, баща му ругаше жена си. Но после се разбесня още повече.

Реджи бе притичал, изплашен от крясъците. В паметта му завинаги се бе запечатала една картина — силуетите на родителите му пред прозореца и силната ръка на баща му, застинала в мига, след като бе ударил жена си по главата. Как е могъл Реджи да забрави този образ, толкова отчетлив и ясен, криещ безкрайна агония в себе си?

Но и как би могъл да понесе този спомен?

Тогава беше малък, на три или четири, но не се бе поколебал. Като чу писъка на майка си, като чу ужасния удар по главата ѝ и изхрущяването на костите ѝ, той се втурна към баща си, закрепя в неистов пристъп на детски бяс, заразмаха малките си юмручета и се вкопчи в крака на баща си, риташе и хапеше, опитвайки се да стори всичко, което бе по силите му, за да защити майка си.

Много пиян, обезумял от алкохоли, баща му го грабна за раменете, вдигна го във въздуха и злобно го захвърли. Краткият полет му се стори много бавен, почти безметежен. Не го заболя, когато се удари в стената, макар че чу изхрущяване и усети пронизването от счупените кости, преди да се свлече на пода. Очите му бяха отворени, но не можете да помръдне, нито да почувства нещо.

Като че ли духът му се отдели от тялото му и заплува унесено над суматохата. Видя как майка му изкрещя, после се свлече на колене

и пое в прегръдката си прекършеното телце на сина си. Той повярва на думите ѝ, когато тя извика, че съпругът ѝ е убил техния син, защото сигурно трябва да бе мъртъв, за да вижда и чува, без да може да се помръдне.

Тогава, след рязко разтърсване, се върна в тялото си. Усети трескавата прегръдка на майка си, отчаяно биещото ѝ сърце под меките ѝ гърди, приятния аромат на любимия ѝ парфюм от рози. Спомни си с мъчителна яснота безумно леещите се сълзи на майка му, гневното изражение на баща му, докато крещеше, че не искал да направи това, че станало случайно, че тя трябвало да му повярва, че не искал детето им да пострада. Спомни си още жестоките като острие на бръснач ярост и отвращение, които изпълниха стаята. Докато потъваше в прегръдката на мрака, отнасяше със себе си спомена за ужасените лица на родителите си. Съвсем ясно си припомни как тогава си каза, че не трябва да умира. Макар че още бе прекалено малък, за да може да го изрече с думи, той инстинктивно разбра, че смъртта му завинаги щеше да раздели родителите му, за да изолира баща му в един безкраен ад, за който няма да има опрощение.

Когато дойде на себе си, Реджи стоеше пред стената на конюшната, втрънен невиждащо в нея. Обзет от агонията на отчаянието, стисна дясната си ръка в юмрук и удари стената с цялата си сила, след което заудря отново и отново в безпомощен опит да изтрие спомените и мъката.

Трескавата болка от ударите обхвана дланта му и се разпростря в китката и ръката му. Но за него беше добре дошла, сведе поглед и видя ожулената кожа по кокалчетата си и капките кръв, стичащи се между пръстите му. Загледа се нямо в кръвта и се опита да си възвърне крехкия самоконтрол.

Спомни си, че не беше сам. Обърна се към Уилям. По кръглото лице на момчето имаше следи от сълзи. Гледаше Реджи, сякаш досега не го бе виждало, озадачено и изплашено от такова необяснимо поведение на един зрял мъж.

Реджи пое дълбоко дъх, опитвайки се да намери късче здрав разум в объркания си мозък. Сетне коленичи, за да бъде на височината на момчето, и заговори с треперещ глас:

— Ела тук.

След дълго колебание Уилям се приближи. Реджи отпусна ръка върху рамото му.

— Добре ли си?

Уилям кимна предпазливо.

— Съжалявам, че така се разгневих — рече Реджи, приковал поглед в очите на момчето. — Изплаших се конят да не те убие. А после, като видях, че си в безопасност, малко откачих. Беше глупаво от моя страна, но възрастните често вършат глупости. — Това му спечели едно още по-убедително кимване от страна на момчето. — Сега разбра ли защо те предупреждавах да стоиш далеч от Буцефал?

— Да. — Детето преглътна с усилие. — Съжалявам, че причиних такава бъркотия. Аз... аз само исках да станем приятели. Ще пострада ли Буцефал?

— Надявам се, че няма. — Реджи се изправи, вече с по-спокойно изражение. — Върви и доведи главния коняр. Ще видим какво може да се направи.

Уилям изскочи навън, а Реджи отвори предпазливо само горната половина от вратата на бокса. Жребецът беше престанал да цвили и да ритва, но още подскачаше нервно. По лъскавата му черна козина бяха избили петна от пот и пяна. Реджи заговори тихо, успокоявайки не само себе си, но и коня.

Когато главният коняр се появи, Реджи вече бе влязъл в бокса, потупваше Буцефал по шията и проверяваше раните му. Не се оказаха дълбоки, макар че щяха да останат белези. Беше засегната и долната става на единия му крак, но изглежда нямаше по-сериозни наранявания.

Реджи остави жребеца в опитните ръце на коняря и се прибра в къщата. Влезе в библиотеката и се отпусна уморено в старото кожено кресло, неспособен повече да сдържа мислите си.

Това беше любимото помещение на баща му, любимото кресло на баща му. Като се отпусна назад със затворени очи, липсващите парчета от мозайката на спомените му си дойдоха по местата. Нищо чудно, че бе забравил всичко до четвъртата си година, както не беше чудно, че Джеръми Стантън не се изненада да го узнае. Кръстникът му беше направил някакъв загадъчен коментар, че несъмнено Реджи ще си спомни, ако има нещо, което си заслужава да знае.

Блокираните спомени се отнасяха до непрестанния страх и скандалите, причинени от пиянството на баща му. Майка му вечно се люшкаташе между надеждата и гнева и отчаянието, а Реджи, с детската си чувствителност, усещаше, че нещо никак не е наред.

Макар да обожаваше баща си, той също така се страхуваше от непредвидимите промени в настроението му. Понякога баща му беше страхотен, но друг път трябваше да го избягват на всяка цена. Навикът на Реджи за безкрайни наблюдения и размисли върху поведението на хората водеше началото си още оттогава, когато бе твърде малък и едва ходеше стабилно. Търсеше слабостите им, които да може да използва в своя защита, ако се наложи.

Малко след раждането на по-малкия му брат Джулиъс събитията достигнаха кулминацията си в последния страховит скандал. Ужасен от това, което бе сторил, баща му престана да пие.

Реджи прекара доста време в леглото заради раните си — мозъчно сътресение, счупени ребра, счупено рамо. Изплаши се, когато баща му за пръв път го посети. С покрусено лице той търпеливо се опитваше да си възвърне доверието на сина си — играеха заедно разни игри, помагаше му за уроците, четеше му на глас.

Когато Реджи започна да се възстановява, баща му вече бе пълен трезвеник. Ан Давънпорт не настояваше съпругът ѝ да напусне Стрикланд, след като вече бе спрял да пие, а с времето раните зараснаха и в семейството се възцари хармония. Реджи си спомняше това време като Златната ера. Родителите му бяха щастливи от живота си, от брака си, от семейството си. Дните се нижеха един след друг, изпълнени с много светлина и смях. Роди им се още едно дете, червенокосата сестра на Реджи, която нарекоха Ейми.

По това време Реджи вече бе пораснал и следваше баща си навсякъде из имението, играеше си с по-малките си брат и сестра. И беше заровил всеки спомен от Тъмната ера, която беше преживял.

До днес, когато демонът на мрака го бе подтикнал да нарани едно друго дете. Гърлото и гърдите му се стегнаха при тази мисъл, изплашен както за Уилям, така и за детето, което някога е бил.

Обърна се неспокойно и погледът му попадна върху лежащия на масата до него памфлет. Вероятно някой го бе оставил, за да го прочете.

Вдигна го и прочете заглавието: *„Влиянието на силните алкохолни напитки върху поведението на човека“*. Отдолу бе отпечатано *„Бенджамин Ръш, лекар, Филадельфия, 1784“*. Загледа се в памфлета, като се питаше кой ли го е оставил за него тук, а после отгърна първата страница.

Мрачен студ скова сърцето му. На тази страница бе написано *„Реджиналд Давънпорт“*, от една уверена, мъжка ръка.

За миг се зачуди дали това не е било нещо, което самият той е купил, но после го е забравил. Можеше ли паметта толкова да му изневерява? Огледа подписа и изпусна дъха, който бе съдържал. Почеркът приличаше на неговия, но все пак беше различен. Нали беше кръстен на баща си, значи той е бил първоначалният собственик на този трактат. Очаквал го е в библиотеката през всички тези години. Започна да чете.

Времето течеше неусетно, докато той четеше и препрочиташе, с дълги паузи, през които седеше, втренчил невиждащ поглед пред себе си. Монографията бе кратка, само няколко хиляди думи, но в нея Бенджамин Ръш бе описал с красноречиви и зловещи подробности страничните ефекти от пианството: *от необичайна бърбривост, заядливост и склонност към кавги, до неприлични действия и временна лудост*. Не бе пропуснал и всичките междинни състояния.

Лекарят наричаше пианството *отвратителна болест* и изброяваше последиците за организма — както непосредствените по време на пиенето, така и дълготрайните. И продължаваше с изводите: *Още по-забележително е, че при пианството се наблюдава определена наследственост, както при семейните и заразните заболявания*. Или с други думи: *какъвто бащата, такъв и синът*.

Силните алкохолни напитки... увреждат паметта, омаломощават способността за разбиране, подкопават моралните устои и принципи. Всичко, което се случваше с Реджи.

Прегледа още веднъж последните страници, където Ръш завършваше трактата си с мрачни прогнози и скръбни коментари относно многото начини, чрез които пианството разрушаваше живота на хората. Лекарят класифицираше смъртта като една от последиците от тежкото пианство: *но не смърт от пряката намеса на Божията ръка, а смърт чрез самоубийство*.

Реджи затвори очи и чу отново предупреждението на вътрешния си глас: *Този начин на живот те убива*. Сега, когато се бе разкъсало булото, скриващо миналото му, той разпозна този глас като гласа на баща си, Реджиналд Давънпорт старши, който чрез своето пиянство бе стигнал опасно близо до пълното съсипване на своя живот, на семейството си, на първородния си син.

В причудлив изблик на фантазия, Реджи се запита дали баща му следи отнякъде какво се случва с единственото му оцеляло дете, опитвайки се да предпази съименника си от същата склонност към саморазруха. Колкото и да беше невероятна тази мисъл, тя бе сгриваща, единственото положително разсъждение, споходило го през целия този ден.

Но това, което бе най-мрачното и най-неизбежното, бе изводът, че Реджиналд младши се носеше по надолнището на същия безмилостен път, по който бе вървял неговият баща.

Джеръми Стантън беше скептичен относно възможността да ограничи до разумни граници консумацията си на алкохол и даде да се разбере, че пълният отказ от пиене е единственото надеждно решение. Изстраданият съвет на възрастния мъж се оказа верен. Веднага щом Реджи беше изпил първата чаша бренди миналата вечер, трезвите преценки и здравият разум бяха излетели през прозореца, а в резултат се стигна до най-лошото напиване — и най-лошата сутрин — в живота му.

Дългите седмици на трезвеност не бяха помогнали да ограничи пиенето си. Вместо това бе станало още по-лошо. Ако лекарят Бенджамин Ръш бе прав да третира пиянството като заболяване, то това заболяване навярно беше прогресиращо. И единственото лекарство, което Реджи можеше да измисли, бе абсолютното въздържание.

Разтри слепоочията си и се облегна назад в креслото. Искаше му се цялата тази болка и студената, задушваща депресия да се махнат. Дори и сега желанието да пие беше страстно и неустойчиво, като зов на морска сирена. Всяка fibra от тялото му копнееше, молеше, подлъгваше за една-единствена чашка, една-единствена глътка. В бутилката се криеше разковничето за изцелението на болката. Щеше да е толкова лесно да заличи безмилостните спомени, вината, безнадеждността...

Ако искаше да се самоубие, един пистолет щеше да свърши работата по-бързо и по-чисто.

През целия ден Алис работи с мрачна решителност, за да изтласка от паметта си спомена за пиянските набези на работодателя си и гневната му атака. Пиянството му ставаше все по-лошо. Заради децата и заради нея самата трябваше веднага да се махнат от къщата. Мили боже, ами ако той налетеше на Мери? Изтръпна при тази мисъл.

Прилоша ѝ, като си припомни как се беше държал Реджи снощи. Но още по-лошо бе да осъзнае колко много държеше на него, въпреки недостатъците му и всичко останало.

Остана навън и след часа за вечеря, предпочитайки да бъде сама. Когато се върна, мръсна и преуморена, слънцето вече залязваше и сенките се удължаваха. Влезе в къщата и завари да я очаква цяла делегация. Мери, с измъчени сапфирени очи заради заминаването на Джулиан; неестествено смиреният и сконфузен Уилям; както и Мак Купър, с неразгадаема физиономия. Отсъстваше единствено Питър, който гостуваше на свой съученик.

Алис огледа загрижените им лица.

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не е чак катастрофа — отвърна Мери, — но се тревожим за Реджи.

— Да не би пак да е изчезнал? Започна да му става навик — изрече Алис, като се постара да звучи неутрално.

— Не, но през целия ден не е излизал от библиотеката, след инцидента с онзи черен дявол, конят му — рече Купър.

Обзета от тревога, Алис изслуша обяснението на Уилям за това как Реджи отново се бе проявил като спасител, но после едва се сдържал да не извие врата на момчето. Алис можеше да разбере подобен импулс, тъй като и тя понякога го бе изпитвала, но се намръщи, като чу как Уил описа следващото буйство на Реджи — неспирно блъскане по стената с юмрук. Да не би този мъж да полудяваше? Може би е пил непрекъснато през цялата нощ и през целия ден.

Погледна към Купър.

— Ако всички сте толкова загрижени, защо просто някой не отиде да го види в библиотеката?

— Канех се да го направя — отвърна прислужникът, — но тогава вие се върнахте. Може би ще е по-добре, ако вие лично проверите как е той, лейди Алис. — Този път в говора му нямаше дори и следа от акцент.

— Защо пък точно аз? — попита младата жена раздражено, но Купър срещна погледа ѝ с неразгадаемо изражение. Затова тя се примири уморено, че така е редно, след като години наред бе ръководила всичко и всички в Стрикланд. Следователно и сега на нея се падаше задължението да провери дали собственикът на имението е жив и в добро здраве, както би трябвало да се очаква.

Макар и да бе донякъде иронична, мисълта малко я разтревожи. Със сигурност не бе извършил нещо глупаво, нали?

— Днес той яде ли нещо? — попита загрижено.

Купър и Мери се спогледаха.

— Не, доколкото ми е известно — призна прислужникът.

— Кажете на готвачката да приготви един поднос с храна за двама, както и голяма кана с горещ чай — заповяда тя. — Първо ще се освежа, а после ще отнеса подноса при него.

Нямаше време да се изкъпе и преоблече, но си изми ръцете и лицето. Разпусна косата си, тъй като през днешния дълъг ден главата я болеше от стегнатите плитки. Привърза косата си с панделка и слезе на долния етаж. Прогони загрижените зрители, като им каза, че Реджи няма да излезе от библиотеката, ако го чакат пред вратата.

После взе приготвения от готвачката поднос и влезе в библиотеката. Реджи се бе изтегнал в любимото си кресло, наполовина обърнат към нея. В стаята бе твърде тъмно, за да види лицето му, но дрехите му бяха чисти и спретнати. За щастие, не бе посягал към шкафа с напитките.

— Още ли си сред живите? — попита тихо Алис, след като остави подноса на масата отляво на вратата.

Той извърна глава към нея.

— Чел съм за пингвини, които подскачат по ледените късове във водата, опитвайки се да разберат дали наоколо има акули. Накрая един от тях бива избутан от събратята си в морето. Ако жертвата не бъде изядена, останалите също се гмуркат във водата. Предполагам, че ти си

жертвеният пингвин — изрече след продължителна пауза, с дрезгав глас.

Алис не можа да сдържи усмивката си. Очевидно още имаше живот в старото момче.

— В живота си съм била наричана с различни прозвища, но никога не съм била възприемана като жертвен пингвин. Как разбра, че отвън има комитет, който се опитва да реши какво да прави с теб?

— По едно време вратата леко се отвори, много тихо, после отново се затвори.

— След което са решили, че акулата още се спотайва наблизко. — Без да го пита дали иска, Алис наля чай в двете чаши, добави щедро мляко и захар в чашата на Реджи и я сложи в ръката му. Отблизо той изглеждаше доста зле, с неспокоен поглед и посивяла кожа. Той се втренчи в изящната чаша, а тя додаде услужливо: — Това се нарича чай. Хората често го пият. В Англия е лекарство срещу всичко, което те тормози.

Той се усмихна вяло, след което вдигна чашата и отпи голяма глътка.

— В такъв случай трябваше да поръчаш по-голяма кана.

Тя потръпна, като видя ожулените кокалчета на пръстите му. Резултатът от блъскането с юмрук по стената. По-късно трябваше да се погрижи за тези рани. Но засега физическите страдания не бяха толкова важни, колкото душевните. Алис остави подноса до него, настани се на стола от другата страна на масата и се зае да сервира в чинията си.

— Носят се слухове, че не си ял нищо от двайсет и четири часа. Храната може да ти помогне. Казвали са ми, че в такива случаи печеното пиле и маринованите гъби са особено препоръчителни.

Той бавно напълни чинията си и започна да се храни, докато Алис периодично доливаше чай в чашите. Тъкмо привършваше със своята порция йоркширски пудинг, когато Реджи внезапно заговори:

— Колко много трябва да ти се извинявам?

Младата жена преглътна набързо остатък от пудинга си.

— Не помниш ли какво се случи снощи?

— Не, но Мак ми намекна, при това доста категорично, че съм много виновен пред теб.

Алис отпи от чая си и се замисли. Насъбралият се в нея гняв до голяма степен бе изчезнал при вида на измъченото лице на Реджи. Очевидно той бе преминал през истински ад — а освен това ѝ се стори, че е прекрачил някаква важна душевна граница.

— Ти беше пиян и много страстен — отвърна накрая, като реши да заложи на честността, примесена с благоразумната умереност и предпазливост.

— *In vino veritas*. Истината е във виното — промърмори той. — Именно от това се боях. Аз... аз нараних ли те?

— В един момент оставаше много малко, за да се стигне и до това — призна тя. — Отказа да приемеш моето „не“ за отговор, след което ме приклещи в ъгъла, така че бях принудена да хвърля няколко книги по теб.

— Хиляди дяволи! — Реджи прикри лицето си с ръка. — Слава богу, че си най-безстрашната и невероятна жена, която някога съм познавал, иначе щях да се чувствам още по-виновен пред теб. — Въздъхна тежко. Изглежда прекарвам голяма част от времето си в извинения към теб, Али. От цялото си сърце и душа, най-дълбоко съжалявам за всичко, което се е случило.

— Мисля, че сме квит — рече тя замислено. — Тежкият том с френски пиеси, с който те ударих в корема, не ти се отрази много добре.

При тези думи той надигна глава и в полумрака тя видя лека усмивка да се появява на лицето му.

— От прекалено много френски пиеси всеки може да го заболи корема.

Тя се зарадва, когато долови оживление в гласа му. Мисълта за Реджи, лишен от чувството си за хумор, бе ужасяваща.

Той вдигна памфлета, оставен на масата откъм неговата страна.

— Ти ли си намерила това и си ми го оставила като не много фин намек?

Алис напрегна очи в полумрака, но успя да прочете само заглавието: „*Влиянието на силните алкохолни напитки върху поведението на човека*“. Стори ѝ се познато. Смръщи вежди за миг.

— Мисля, че томчето е изпаднало от рафта, когато сграбчих първите попаднали ми книги, за да ги хвърля по теб. Вероятно Мак го е намерил, когато е почиствал. Темата е доста подходяща за момента.

— Не е само това. — Той отново остави памфлета на масата. — Написан е от един американски лекар. Той говори за пиянството като болест.

Интересна мисъл. Алис си каза, че по-късно трябва да прочете този памфлет.

— Сигурно си забелязала, че от няколко седмици спрях да пия. Мислех си, че това е всичко, което е необходимо, за да възстановя контрола си. — Отново въздъхна. — Но снощи стана ясно, че този метод не върши работа. И така стигнах до извода, че трябва напълно да откажа пиенето.

— Предполагам, че никак няма да ти е лесно. — Знаеше, че думите ѝ не са най-подходящото окуражаване за случая, но не беше сигурна какво друго да каже.

— Не, не очаквам да ми бъде лесно. Но не виждам друг изход. — Съдейки по лишения му от емоции глас, някой можеше да си помисли, че разговаря за времето, а не съобщава едно изключително трудно взето решение.

— Ако мога да помогна с нещо... — предложи тя неуверено.

— Благодаря ти — промълви Реджи много тихо. — Не мисля, че това е от нещата, за които някой друг може да помогне, но оценявам предложението ти.

Алис скочи импулсивно на крака.

— Хайде да излезем навън и да подишаме малко свеж въздух. Вечерта е много приятна. — Да стои тук, сврян като язовец в дупката си, едва ли щеше да му помогне при това състояние на духа.

— Много добре — съгласи се той след кратка пауза.

Младата жена го поведе през френските прозорци към свежата лятна вечер навън. Моравата беше съвсем наскоро окосена и уханието на прясното сено гъделичкаше ноздрите.

На запад се виждаше великолепият залез, с облаци, блестящо обаяни в златисто, оранжево и виолетово. Беше по-светло, отколкото в библиотеката, така че тук тя можеше да вижда по-ясно лицето на Реджи. Изражението му си оставаше сурово напрегнато и той пристъпваше бавно, лишен от обичайната си грациозност, но поне изглеждаше поуспокоен.

Спуснаха се надолу към езерото. Разбраха се без думи да поседнат на една от пейките, за да погледат как цветовете на залеза

избледняват в небето над главите им. Нито един от двамата не заговори, но Алис смяташе, че присъствието ѝ осигурява поне малко утеха на Реджи. Или поне така се надяваше.

— Стана късно, а ти си имала много дълъг ден. — Реджи наруши мълчанието, когато на хоризонта остана само една златиста ивица. — Трябва да те оставя да си починеш.

— Хубаво е човек да се отбива тук понякога, за да отдъхва в мълчание. Не ми се случва много често. — С тези думи Алис се надигна от пейката. — Искам на връщане да ти покажа нещо. Едно от многото малки чудеса в живота.

Той я последва послушно до помещението за събиране на вълната. Представляваше голяма, чиста стая в един от по-отдалечените хамбари. Тази вечер беше пълна с току-що остриганата овча вълна. Алис отвори вратата и взе едно от навитите руна, за да го покаже на Реджи.

Вътре все още имаше достатъчно светлина, точно колкото да се види леката мъгла, трепкаща около бледото руно.

— Виждаш ли? Руното още е топло и живо. Но ще изстине, когато слънцето залезе.

Той пое руното от нея и се зае да го върти в ръцете си.

— Интересно. Кой би могъл да се досети, че всяко руно има свои капчици пот?

— Това не е всичко. Заслушай се.

И двамата се умълчаха. Вътре в помещението за вълна се чуваха много тихи звуци, почти като дишане. Реджи я погледна въпросително и тя му обясни:

— Всяко руно ще шумоли така през цялата нощ — рече, леко смутена, че обяснява това просто явление. — Влакната се преплитат и напрягат, след което се наместват по-удобно, също като нас, хората.

Лицето му се отпусна.

— Животът наистина е пълен с малки чудеса. Благодаря ти, че ми показва това.

Сериозният му поглед срещна нейния и тя си помисли, че думите му не се отнасяха само до шумолящата овча вълна. Беше един от онези моменти на необяснима интимност, които понякога ги свързваха. В този миг тя реши да не мести поверениците си от Стрикланд. Или поне

докато той спазва решението си да остане трезвен. Щеше да се нуждае от хора, които да са около него, които да се грижат за него.

Реджи върна руното на мястото му и двамата поеха обратно към голямата къща. Почти стигнаха, когато Немезида заподскача радостно край тях. Бялото ѝ клоунско лице грееше в полумрака. Като махаше щастливо с опашка, тя се надигна и опря предните си лапи върху гърдите на Реджи в безмълвна молба за милувка.

Той пое главата на кучето в ръцете си и го потърка зад ушите, от което животното изпадна във възторг.

— Къде беше, безполезно създание? — Замълча, преди да погледне тревожно към Алис. — Да не съм направил нещо на Немезида снощи?

Тя сподели с неохота:

— Изрита я, но всъщност не я нарани. Само я уплаши.

Той изкриви лице в гримаса и върна на земята предните лапи на шотландската овчарка.

— Нищо не струва този мъж, който рита собственото си куче.

— Не се тревожи за това. Съвсем ясно е, че ти е простила.

— Ех, ако можеше всички престъпления така лесно да се загърбват. — После додаде дрезгаво: — Не зная дали ще успея да го направя, Али. Беше толкова трудно да спра да пия, когато смятах, че ще е временно. А сега се очертава да е за цял живот... — В плътния му глас се долавяше нотка на отчаяние, че е победен още преди да е започнал.

Алис се опита да си представи какво би сторила на негово място. Дали би могла да се лиши от любимата си чаша кафе всяка сутрин? Потръпна от съпричастие само при мисълта да се откаже за цял живот от нещо, което толкова обичаше. А ставаше дума просто за кафе, нещо, на което се наслаждаваше, но не жадуваше страстно. Колко ли потрудно беше за Реджи, който пиеше редовно от двамайсет години и страдаше от болестта, наречена пиянство...

В този миг ѝ хрумна една идея.

— Цял живот е прекалено дълго. Можеш ли да се въздържиш от пиене само за остатъка от тази вечер?

Той уморено въздъхна.

— Мисля, че ще мога.

— Тогава мисли за това — предложи му тя. — Мисли за утре сутринта, само за утре. Какво е вечността? Множество от минути и часове. Със сигурност ще можеш да издържиш през следващите пет минути. Или ако с толкова много, тогава само през следващата минута.

Вече беше съвсем тъмно и когато се извърна към нея, лицето на Реджи представляваше бледо, неясно очертание.

— Може би... в крайна сметка може би ще успея да се справя. — Вдигна ръка и я докосна по бузата. — Благодаря ти, Али, за всичко.

Тя положи ръка върху неговата за един миг на мълчаливо обещание. После се обърна, за да влезе в къщата. Когато се озова вътре, си помисли с тъжна ирония, че явно дълбоко в нея се крие нещо подло. Защото въпреки че се зарадва да чуе думите на Реджи, че ще се опита да спре пиенето, въпреки че му обеща от все сърце да направи всичко, което е по силите ѝ, за да му помогне, в същото време я прободде мъчително съжаление — знаеше, че ако е трезвен, той никога не би я целунал отново.

ГЛАВА 19

Веднага щом пристигна в Ашбъртън Хаус, граф Уоргрейв беше приветстван от домакина, лорд Майкъл Кениън.

— Ричард, толкова се радвам, че си в Лондон — усмихна се Майкъл. — С изключение на стария ми приятел Рейф, сме се събрали малка група офицери от деветдесет и пети полк.

Кенет Уайлдинг, виконт Кимбъл, отскоро женен, излезе напред, за да се здрависа с госта.

— Откога не сме се виждали, графе. Не беше ли от битката при Ватерло?

— Точно така — кимна Ричард. — Върнаха ме в Лондон с ранен крак, а ти продължи с окупационната армия към Париж. Предполагам, че си извлякъл най-доброто от това назначение.

Всички се разсмяха. Ричард поздрави приятеля на Майкъл — Рейф, херцог Кандовър, когото познаваше от Камарата на лордовете. После четиримата се преместиха във всекидневната. Продължиха с разговори на различни теми, докато пиеха следобедната си чаша портвайн, когато Майкъл отбеляза:

— Днес си необичайно мълчалив, Ричард, дори и по твоите стандарти. Да не би предстоящото бащинство да ти се отразява тежко?

— Прощавай, Майкъл — извини му се Ричард. — Предстоящото бащинство е чудесно. Само се чудя как се справя моят братовчед, известен повече като черната овца на фамилията.

Приятелят му повдигна подигравателно вежди.

— Няма сведения, че Дорсет е бил опустошен или пропаднал в морето, така че Реджи навярно се държи прилично.

Ричард се усмихна.

— Не предполагам, че познаваш братовчед ми.

— Той беше легенда в Итън. Познават го всички, които учеха там заедно с Реджи. — Майкъл плъзна гарафата е портвайн по полираната махагонова маса към Рейф. — За наше съжаление.

— Реджи не беше чак толкова лош — отбеляза херцогът с мек тон.

В очите на Майкъл се изписа горчивина.

— Длъжен съм да призная, че съм пристрастен, защото се запознах с Реджи приблизително преди трийсет години и по време на цялото ни общуване сме имали търкания. Рейф се разбираше много по-добре с него.

Изпълнен с любопитство, Кенет Уайлдинг попита:

— Ти ми писа за този твой братовчед, Ричард, но не ми сподели много, освен че бил твой наследник и си му прехвърлил някакво имение. Защо е нарочен за черната овца на фамилията? Да не би да е измамник?

Ричард изгледа Майкъл въпросително, който побърза да добави:

— Реджи Давънпорт винаги е бил извън всякакви класификации. Не е бил измамник — дори точно обратното, по свой, странен начин е проявявал забележителна почтеност, но може да бъде изключително влудяващ.

— По какъв начин? — попита Кенет, който като художник, винаги се интересуваше от хората.

— Проблемът е в това, че Реджиналд винаги е с една крачка по-напред от общоприето допустимото — отбеляза Рейф замислено. — Светското общество е обкръжено с невидима граница. Винаги съм знаел доколко далеч мога да стигна, без да нарушавам въпросните граници. И това ме прави дързък. — Устните му се извиха в самоиронична усмивка. — Докато Реджи винаги предпочита да бъде една крачка извън границите. И това го прави опасен.

— Винаги ли е бил такъв? — попита Ричард.

— Невинаги — призна Майкъл. — Запознах се с Реджи, точно когато чичо му бе станал негов настойник. Тъй като баща ми и чичо му бяха приятели и имението Уоргрейв е близо до пътя между Ашбъртън и Итън, на някого бе хрумнала блестящата идея да ни изпратят заедно на училище. Времето беше отвратително и каретата едва пълзеше, така че ние останахме цели три дни блокирани в нея и се опознахме много добре. — Майкъл отпи замислено от портвайна си. — Реджи съвсем наскоро бе загубил семейството си, след което бе захвърлен в една враждебна среда, а сега го изпращаха в друга, навярно не по-малко враждебна. Той беше като... — Майкъл затърси най-подходящите

думи, — като бясно куче, ръмжащо, озъбено, отвсякъде очакващо само злини. Ако тогава бях по-голям, щях да се отнасям с по-голямо разбиране към него, но на тази възраст той просто ме дразнеше.

Рейф продължи разказа си.

— Реджи беше кралски стипендиант. — Намръщи се. — Всички ние знаем много добре каква е системата на общественото образование в Англия. Достатъчно лошо е да си редовен ученик, камо ли кралски стипендиант. Те живееха при такива ужасни условия, че дори и най-нехайните родители се колебаеха дали да подложат синовете си на подобни мъчения. Заради това винаги се намираха вакантни места за кралски стипендианти.

— И всичко това въпреки факта, че впоследствие кралските стипендианти автоматично ги приемаха в Кралския колеж в Кеймбридж, а след това, ако пожелаеха, можеха да си осигурят спокойно и удобно съществуване до края на дните си като преподаватели — добави Майкъл.

— Разбирам — промълви Ричард. — Навярно дядо ми е записал Реджи като кралски стипендиант, тъй като това е бил най-евтиният начин да го устрои в живота.

— Лесен, но жесток — заяви Рейф хапливо. — Със стипендиантите се отнасяха като с животните в зоологическата градина. Получаваха храна само веднъж дневно, обикновено печено овнешко с варени картофи. Спяха в една грамадна спалня на най-горния етаж на една каменна сграда, много стара, поне на триста години, в която вечно отнякъде духаше. Всяка вечер ги заключваха в дългата зала, точно в осем, и не ги пускаха до седем часа на другия ден. — Поклати глава. — Всичките те, около петдесет или шестдесет ученици, са били оставяни сами да се оправят, без никакви учители или по-старши ученици, които да поддържат реда. Слава богу, че никога не е пламнал пожар, иначе всички са можели да загинат сред пламъците.

— А аз си мислех, че в Хароу беше зле — потръпна Кенет. — Както ми го описваш, ми напомня за закона на джунглата.

Със суров поглед Рейф отпи още от портвайна си.

— През първите няколко години Реджи беше най-малкият и най-дребният от всички стипендианти. На всичкото отгоре беше красив, което още повече влошаваше положението му.

Ричард присви очи, като разбра за какво намекуваше Рейф.

— Бил е малтретиран от по-големите момчета?

— Не точно. Ето как се зароди легендата за твоя братовчед. — Майкъл даде знак на прислужника си да напълни гарафата. — Реджи се биеше като бултериер. Никога не се предаваше, независимо какво му струваше това. Два или три пъти го пребиваха до безсъзнание, но когато се свестеше, отново започваше да размахва юмруци. Дори и най-заклетите побойници в колежа не искаха да си имат работа с него. — Поклати глава с възхищение. — Това бе най-шантавото нещо, което някога съм виждал — шестнайсетгодишно момче да внимава как се държи пред едно хлапе, което е наполовина по-малко от него и на години, и на ръст. Същото беше и с учителите. Независимо колко го наказваха с бой с пръчки, той никога не се пречупи.

— Жалко, че не е постъпил в армията — каза Кенет с истинско съжаление. — Щеше да стане превъзходен войник.

— Според мен той искаше да постъпи в армията, но чичо му не плати таксите за обучението му като офицер. — Майкъл се усмихна тъжно. — По онова време по-скоро бих умрял, отколкото да си го призная, но много се възхищавах на Реджи. Въпреки че бе по-суров и буен и от докер на пристанището, той си оставаше един от най-добрите ученици и най-способните спортисти. Само че ние с него още от самото начало бяхме в лоши отношения и по-късно така и не го преодоляхме.

— Благодарен съм ти, че ми обясни толкова много за миналото на братовчед ми — рече Ричард, с унесен поглед в лешниковите си очи. — Мисля, че сега го разбирам малко по-добре.

— Надявам се някой ден да се запозная с него — усмихна се Кенет.

— Може би ще посетя братовчед си, по-късно през лятото — отбеляза Ричард замислено. — Имам малко работа в Хампшър, така че ще съм близо до Стрикланд.

Майкъл си каза, че Ричард възприема твърде на сериозно ролята си на глава на фамилията Давънпорт. Надали неговият непокорен братовчед ще го посрещне цивилизовано, да не говорим за посрещане с отворени обятия.

Но понякога хората се променят към по-добро. Майкъл например беше успял. Когато станаха от масата, онази част от него, която

навремето се беше възхищавала на младия Реджиналд Давънпорт, се надяваше проклетникът да успее да промени живота си, преди да е станало прекалено късно.

Реджи знаеше, че ще се провали, усещаше че се хлъзга необратимо към пропастта, подобно на човек, стъпил върху стръмен покрив. Предишният път, когато спря пиенето, му беше много трудно, но поне знаеше, че това лишение е временно.

А сега, независимо колко отчаяно следваше съвета на Алис да мисли само за един ден, час или минута, усещаше как се приближава неумолимо към мига, в който волята му ще се пречупи. Заради тези мисли компанията му не беше никак лесна за понасяне.

Посвещаваше повечето от времето си на дресировката на конете, тъй като откри, че психическите натоварвания са по-силна защита, отколкото чисто физическата преумора. Вечерите прекарваше с останалите обитатели на къщата, като говореше малко и предимно слушаше бърборенето на младите, за да потуши изгарящата го жажда за глътка алкохол.

По предложение на Алис, Мередит и Питър работеха върху плановете за подновяване на вътрешното обзавеждане на къщата. Проектът помогна на Мери донякъде да се разсее от тревогата си заради отсъствието на Джулиан. А на Питър осигури възможност да докаже отличния си вкус в декорирането. Двамата млади Спенсър обсъдиха идеите си с Реджи, тъй като на него принадлежеше последната дума. Реджи бе длъжен да признае на Алис умелия начин, по който въввече и тримата в тази задача.

Той се бе сдобил с лула, както за да пуши с нея, така и заради безкрайно дългата процедура, която бе нужна, за да запали проклетото нещо. Освен това продължаваше с натрапчивото си влечение към нощното плуване в езерото. Само Алис и Мак разбираха какво се опитваше да постигне. Усещаше, че двамата го наблюдават, но се стараеха да не му се натрапват.

Когато нервите му опасно се опъваха и беше на ръба да се провали, някак си Алис винаги съумяваше да е наблизо. Със спокойствие игнорираше изблиците му на раздразнение и му помагаше да не прекрачва границите на разумното поведение. Той предполагаше,

че за нея представлява просто още един проект, нещо като вещ със съмнителна стойност, която може да вдигне цената си след нанесени значителни подобрения.

Но ѝ беше благодарен, независимо от мотивите ѝ. След като младите си легнеха, двамата с Али оставаха до късно да си говорят, като темите обхващаха доста широк диапазон — от земеделие и скотовъдство до политика, литература и още стотици други неща. Но никога не обсъждаха две теми: нейното минало и неговото бъдеще. Той често се чудеше какъв ли е бил животът ѝ преди да стане гувернантка, но тя не споменаваше нищо за това, а той усещаше, че няма право да я пита.

Докато безкрайните дни се влачеха, имаше няколко инцидента, достатъчно напрегнати, за да го обезпокоят. Първото събитие се случи, когато заедно с Мередит и Питър отидоха в Дорчестър, за да изберат тапети и платове за завеси и драперии, току-що доставени от Лондон. Питър бе настоял да отидат, горд от възможността да демонстрира нарастващите си декораторски умения.

Красивото лице на Мери беше спокойно, но бе прекалено мълчалива. Докато бяха разговаряли насаме, Алис бе споделила с Реджи, че Джулиан често пишел, все повтарял колко му липсвала и потвърждавал намерението си до един месец да се върне в Стрикланд. Но фактът, че той нито веднъж не бе споменал как баща му е приел новината за предложението му за брак, беше доста зловещ признак.

В Дорчестър Реджи остави Питър и Мери пред магазина, след това подкара каретата към конюшните, където гледаха и даваха коне под наем. Точно излизаше оттам, след като бе оставил конете, когато се сблъска с Джордж Блейкфорд. Изпъшка наум, но външно запази приличие.

— Добро утро, Джордж — поздрави учтиво.

Другият мъж се закова на място и пламна от възмущение. Набитото му мускулесто тяло застина от гняв.

— Би трябвало да те извикам на дуел заради това, което си сторил на Стела.

— Какво ти каза твоята божа кравица, че съм ѝ направил? — попита Реджи, донякъде заинтригуван.

— Каза ми, че си я изнасилвил още в първата вечер, в която си я срещнал. А на бала си я обидил публично — изръмжа Блейкфорд.

— За първото обвинение пледирам за невинен, докато за второто се признавам за виновен — отвърна Реджи. Внезапно му стана крайно досадно. Очевидно, както и подозираше, Стела продължаваше да сее сплетни. — Обидата наистина бе много лоша проява от моя страна, но не е нещо, заради което хората си обявяват дуел. А сега, ако ме извиниш...

Блейкфорд протегна месестата си ръка и яростно стисна ръката на Реджи.

— Не се опитвай да се измъкнеш! — изръмжа приглушено и заканаелно. — Ако само се доближиш до Стела, с теб е свършено!

С шокираща внезапност ролите им се размениха за част от секундата — Реджи издърпа ръката си, сграбчи китката на Блейкфорд и я изви с такава сила, че малко оставаше да я счупи.

— Не ме заплашвай, Блейкфорд — процеди с нисък, заплашителен глас. — Използвай цялата тази страст и енергия, за да дадеш на Стела това, от което се нуждае, та да не си пъха ръцете в панталоните на другите мъже.

— Копеле! — Лицето на Блейкфорд стана почти пурпурно от ярост, докато се опитваше да освободи ръката си.

— Не бъди такъв глупак, че да се въвлечеш в публично сбиване заради целомъдрието на една курва — предупреди го Реджи презрително, като пусна ръката му. — Ако наистина вярваше, че съм я изнасилвил, още преди седмици щеше да хукнеш подире ми с камшик в ръка.

Думите му възпряха Блейкфорд, който се обузда с видимо усилие.

— Ще съжаляваш за това, Давънпорт — изръмжа. — От много години правиш каквото си искаш и не даваш и пет пари за нищо, но възмездието ще те сполети в най-скоро време.

— Не се съмнявам — процеди Реджи ледено. — Но междуременно имам неотложна работа. — Заобиколи Блейкфорд и се насочи към „Хай Стрийт“. Усети, че го сърби между плешките. Не се съмняваше, че ако Блейкфорд носеше пистолет, щеше да го убие на място.

Призна си мрачно, че беше грешка да изпуска нервите си и да говори за малката уличница по този начин. Понякога, когато са намесени жени, мъжете губеха напълно здравия си разум. Реджи не

можеше да се отърси от неспокойното предчувствие, че срещата с Блейкфорд можеше да има лоши последици.

Още щом влезе в магазина, тутакси бе въввлечен в ожесточения спор между Питър и Мери за предимствата на щампованата дамаска в светлобежово, в сравнение с тази от брокат в синьо и гълъбовосиво. Той само сви рамене философски. И без това репутацията му беше толкова лоша, че нямаше как да стане по-зле.

На Джордж Блейкфорд му се искаше да прекърши врата на Давънпорт с голи ръце — да размаже студената му, презрителна физиономия, превръщайки я в кървяща каша. Единствено мисълта за голямата му цел го удържаше да не удовлетвори жаждата си за кръв. Далеч по-важно бе Алис Уестън да умре, и то по такъв начин, че следите да не водят до него.

Жалко, че пожарът не бе успял. Макар че като се замислеше, не се сещаше за нищо друго, което толкова да прилича на нещастен случай. Втори пожар обаче щеше да събуди много подозрения. Освен това пожарът вече се доказва като недостатъчно ефективен метод за убийство.

Оказа се изненадващо трудно да се добере до проклетницата, която прекарваше буквално цялото си време в имението, където всички я познаваха, а на непознатите винаги се гледаше с подозрение. Нещата се усложняваха още повече от решимостта на Блейкфорд да убие не само Алис Уестън, но и Реджи Давънпорт.

Накрая стигна до заключението, че трябва да им устрои засада, която можеше да бъде приписана на някоя скитаща банда главорези. След края на войната из страната бродеха много такива престъпници, тъй като хиляди войници бяха освободени от служба и обречени на глад. Но се нуждаеше от време, за да намери хора за тази задача. Не трябваше да са местни. И за нищо на света не трябваше да са свързани по някакъв начин с него самия.

Вече бе открил двама отчаяни негодници, които вършеха всичко за пари, като единият от тях се оказа изкусен бивш армейски стрелец. Когато намереше още двама-трима, ще се нуждае само от подходящо събитие, което да примами двете му жертви да се отдалечат от имението. Можеше да отнеме седмици или дори месеци, но той бе

готов да чака колкото е необходимо, за да е сигурен, че няма да му се изплъзнат.

Засега му оставаше само да предвкусва сладостта от победата и отмъщението си.

Алис влезе в спалнята си и едва не се сблъска с камериерката Джили, която почистваше стаята. Момичето сведе глава.

— Извинете ме, госпожице, веднага ще изляза.

— Не е нужно. Дойдох само да се преоблека. Трябва ми риза, която да ми държи по-хладно. — Алис отиде до гардероба си и отвори едно чекмедже. — Оказа се по-топло, отколкото очаквах. Мисля, че ще вали.

Извади една чиста риза и се обърна точно навреме, за да види как Джили се олюля и изпусна порцелановия леген за миене на Алис — едно от най-красивите изделия на грънчарската работилница. Лицето на камериерката бе позеленяло.

Разтревожена, Алис я хвана за ръката.

— Седни, наведи се и сложи глава между коленете си, преди да си припаднала.

Замаяната Джили се подчини. За щастие каната, пълна с вода, все още бе цяла, така че Алис намокри една кърпа и я подаде на Джили, сетне позвъни на икономката.

След като изми лицето и шията си със студената вода, лицето на момичето възвърна нормалния си цвят.

— Благодаря ви, лейди Алис. Толкова съжалявам — промърмори то изнемощяло, като се надигна от стола. — Сега ще почистя тук.

— Поседи още малко — заповяда ѝ Алис. — В тази жега човек лесно може да припадне.

Джали се усмихна притеснено.

— Това няма нищо общо с жегата, госпожице.

Преди да продължат разговора, при тях влезе госпожа Хералд и само с един поглед прецени ситуацията.

— Върви да си легнеш за остатъка от следобеда, Джили — нареди тя. — Трябва да се грижиш по-добре за себе си.

— Искам да работя колкото мога, госпожо — заяви камериерката и вирна упорито хубавата си брадичка.

— Знам, но не ставай глупава, момиче. Възползвай се от късмета си — скастри я госпожа Хералд. — Хайде, тръгвай.

Джили кимна боязливо на лейди Алис, изправи се и тръгна внимателно към вратата.

След като камериерката затвори вратата, Алис се намръщи.

— Госпожо Хералд, това дете да не е бременно?

— Да. Не знаехте ли? — Икономката се наведе и започна да събира парчетата от счупения леген. — Разбира се, никак не го одобрявам, но чест прави на господин Давънпорт, че просто не я изхвърли оттук. Повечето джентълмени никак не ги вълнува какво се случва с глупавичките любовчийки като нея. — Изправи се и добави: — След малко ще изпратя някое от момичетата да почисти тук. — С тези думи тя напусна стаята.

Алис имаше чувството, че са я ударили в корема. Значи Джили е била камериерката, която се беше измъкнала тайно от спалнята на Давънпорт и сега носеше в утробата си плода от временното увлечение на своя господар. Глупаво бе от страна на Алис да се изненадва — бебетата бяха естествената последица от секса. Знаеше го всеки, който работи във ферма. По дяволите, нямаше причина Алис да се чувства предадена.

Но какво общо имаше разумът с всичко това? Умът ѝ се смрази, пръстите ѝ се вцепениха от напрежение. Едва успя да свали изпотената си риза и да облече чистата. Преди да излезе, трябваше да се съвземе, иначе всеки, който я видеше, щеше да се досети, че нещо не е наред.

Приседна на ръба на леглото и се загледа невиждащо пред себе си, докато се опитваше да разбере защо се чувства толкова наранена. И тогава го проумя.

Чувстваше се твърде слаба, за да се изправи на крака, затова се изтегна по гръб на леглото, с все още отворени, невиждащи очи. Значи бе влюбена в Реджи, въпреки цялото му нехайно очарование и неоспоримите му недостатъци. Удивително бе колко дълго бе успявала да го крие от самата себе си.

По-малко унижително бе да се преструва, че той просто е подходящ мъж за фантазиите ѝ. Да, той възбуждаше сетивата ѝ както никой друг досега, но в същото време я третираше като равна. Уважаваше преценките ѝ, вслушваше се в идеите ѝ, шегуваше се с нея, поощряваше я, докато извади наяве отдавна заровените особености на

личността ѝ. Беше я удостоил с най-рядката и ценна привилегия — да я смята за свой приятел.

Ех, каква патетична картинка представляваше — застаряваща стара мома, на която приятелството не ѝ стигаше! Най-съкровено ѝ тайно желание бе да види как един циничен мъж, с толкова сериозни недостатъци, се превръща магически в прекрасния принц. Искаше той да ѝ се закълне във вечна любов, да моли за ръката и сърцето ѝ. И никога да не погледне друга жена.

Обаче вместо това той беше приютил под покрива си бременната си любовница, а на самата Алис обръщаше внимание само когато беше пиян. Не издържа и се изправи, опитвайки се да разкъса отчайващия обръч на мислите си.

Помогна ѝ гордостта ѝ. Можеше да приеме да я смятат за мъжкарана и ексцентричка, но проклета да е, ако позволи на някого да си мисли, че е глупава и патетична — и то най-малко Реджи. Той се нуждаеше от приятел много повече, отколкото от още една любовница и тъй като тя го обичаше, щеше да продължи да му предлага приятелството си.

Приятелството беше по-добре, отколкото нищо. Макар че щеше да ѝ е много по-трудно да му бъде само приятел.

Нищо не оставаше скрито от прислужниците. Мак Купър много скоро научи, че Джили се е почувствала зле. И тъй като в момента не беше зает, излезе в градината, набра букет цветя, отнесе ги на таванския етаж и ги постави в една ваза.

Досега не бе виждал стаичката на Джили. Зарадва се, че прозорецът беше отворен и вътре влизаше свеж въздух. Тя лежеше на тясното си легло със затворени очи. Меката ѝ кестенява коса беше разрошена. Като остави вазата върху скрина, Мак се загледа в лицето ѝ. После тихо се обърна и тръгна на пръсти към вратата.

Но преди да излезе, клепачите на Джили потрепнаха и тя отвори очи. Мак копнееше да изтрие умората от измъченото ѝ лице. Ала още бе твърде рано.

— Не се безпокой — заговори ѝ утешително, — само ти донесох малко цветя. Поспи още малко.

— Всъщност не спях. — Момичето погледна към цветята и в кафявите ѝ очи се изписа приятна изненада. — Благодаря ви, господин Купър. Никой досега не ми е подарявал цветя.

— Нищо особено не съм направил. — Той запристъпя смутено от крак на крак.

— Не, не е така. — Погледът на Джили се премести върху лицето му. — При първия ни разговор, когато ми предложихте да излезем на разходка и ми дадохте малки подаръци, аз си казах, че сигурно искате да ме вкарате в леглото си, но вие никога не се опитахте. — На устните ѝ затрептя тъжна усмивка. — Половината от мъжете в имението го правят. Всички знаят що за момиче съм.

Отдавна бе чакал такъв удобен шанс. Обърна единствения дървен стол в малката стаичка и го възседна, като сплете ръце върху облегалката.

— Грещиш. Те не знаят какво момиче си. Докато аз знам. Ето защо нищо не съм опитвал да ти предлагам.

— Не разбирам — призна тя със своя мек дорсетски акцент.

Мак се намръщи.

— Една грешка не означава, че си леснодостъпна уличница. Мисля, че си се влюбила в онзи мъж. Жалко, че той се е оказал толкова глупав и не те е оценил.

Тя затвори очи и сълзите ѝ бликнаха изпод клепачите.

— Съжалявам, май непрекъснато плача. — Отново отвори очи. Гъстите ѝ мигли бяха натежали от сълзите. — Защо сте толкова мил с мен?

Той се поколеба, неуверен как да ѝ отговори.

— Харесвам те — отвърна простичко. — И... — което му беше много по-трудно да каже — и си мисля, че е време да си намеря жена.

Кафявите ѝ очи се разшириха.

— Вие... вие искате да се ожените за мен?

Прекалено силната ѝ изненада малко го обиди.

— Нима идеята е толкова абсурдна? — попита Мак сковано. — Аз не съм чак толкова лоша партия.

Като видя реакцията му, тя заговори забързано:

— О, не, не исках да кажа това. Работата е там, че вие сте джентълмен от Лондон, а аз съм само едно провинциално момиче. А и вие сте личен прислужник на господаря, докато аз съм само

обикновена камериерка. При това *бременна* камериерка. Защо ще искате да се ожените за мен? Можете да си намерите някоя много по-добра.

Досега той не се бе замислял за сложната смесица от нежност, желание и стремеж да я защитава, която тя будеше в него. Заговори, като подбираше внимателно думите си:

— Ти си хубаво момиче, с добро сърце и здрав разум. Забелязах те още щом пристигнах тук. И... ами, мисля, че се нуждаеш от мъж. — И когато печалните ѝ очи се приковаха в лицето му, додаде сковано: — Но не искам да се омъжиш за мен само защото се нуждаеш от съпруг.

Неговата уязвимост я трогна. Досега Джили бе гледала на него по-скоро като на важен господин от Лондон, много над достъпните за нея мъже, който ѝ бе обърнал внимание поради причини, които тя не можеше да си обясни. А сега го възприемаше просто като мъж и ѝ хареса това, което виждаше. Той действително не беше никак стар, нямаше повече от трийсет. И я харесваше.

— Не бих се омъжила само за да имам съпруг — пророни тя и му се усмихна свенливо.

Повече нищо не бе казано по въпроса, но когато се нахрани да си тръгва, Мак си мислеше, че двамата се разбират забележително добре. И когато я целуна съвсем леко по устните, тя отвърна на целувката му.

ГЛАВА 20

Вечерта Реджи прекара с новото си семейство. След като се нахраниха, поигра на табла с Уилям, който притежаваше необикновено голям талант за играта, сетне изрази възхищението си от акварелите на Мери, с които тя бе илюстрирала как ще изглежда всекидневната след подмяната на тапетите и завесите. Но през цялата вечер се чувстваше като изолиран зад стъклена стена, отдалечен от всичко, което другите говореха и вършеха.

Реалността бе надвиснала като демон над рамото му, нашепвайки му, че трезвеността е съмнителна цел, която едва ли си заслужава страданията, които му причиняваше. Всички мъже пият, а Реджи винаги бе издържал на пиене повече от останалите. Какво чак толкова осъдително бе сторил, като се изключи изкушението да удари едно доста непослушно хлапе?

Бореше се с този демон, както и с другия, който му шепнеше, че е обречен на провал, така че защо само да удължава падението си? Какво го караше да мисли, че ще успее? И какво въобще бе постигнал в този живот, освен да печели на карти и конни надбягвания? Дори и да успееше да остане трезвен, какъв ще е смисълът?

Съпротивляваше се на тези демони вече от доста дни, но те с всеки изминал час ставаха все по-силни. Усещаше със сърцето си, че бе въпрос на време да се плъзне от ръба на пропастта и да полети в безкрайната бездна. Но още не беше готов да се примири с това.

Донесоха и после отнесоха подноса с чая. Компаньоните му се приготвяха да се оттеглят за сън.

— Али, искаш ли да изиграем партия шах? — попита той. Гласът му прозвуча невероятно безгрижно в собствените му уши. — Още е твърде рано.

Очакваше тя да приеме, както бе ставало винаги досега. Но този път тя се поколеба, преди да му каже:

— Не и тази вечер, Реджи. Боли ме главата.

О, господи, не биваше да му отказва! Но го направи. Докато гледаше как грациозната ѝ фигура напуска стаята, той разбра, че вече е стигнал до ръба на пропастта и бездната зее злокобно под него.

Треперещ и едва сдържайки се да не изпадне в изблик на буйство, Реджи отиде в библиотеката и отново прочете памфлета за силните алкохолни напитки. Значи баща му е чел и препрочитал този памфлет — това си личеше по прегънатите краища на страниците.

Баща му бе спрял да пие, както и Джеръми Стантън. Щом те са успели, значи и той ще може. Много пъти досега бе доказвал, че притежава воля — в училището, където трябваше да усвоява нови умения, както и в безкрайните подмолни борби с чичо си.

Докато прекосяваше библиотеката, отивайки към френските прозорци, усещаше осезаемо бутилките в шкафа за напитки, толкова силно, все едно бяха буен огън. Нажежената до бяло горещина го призоваваше да се гмурне сред пламъците.

Спря се и посегна към дръжката на прозореца. Челото му се ороси с пот. Тялото му отказа да се подчинява на волята му. Нарочно държеше шкафа с напитките отключен, защото знаеше, че до края на живота си ще бъде обкръжен от пиячи и обстановка, насърчаваща пиенето. Може би... може би искаше твърде много от себе си.

Трябваше да се измъкне навън *сега*, преди да е станало прекалено късно, преди да го е победила ненаситната жажда.

Не можеш ли да се въздържиш поне още един час? Ако е прекалено дълго, тогава само още една минута?

Ръката му стисна дръжката, кокалчетата на пръстите му побеляха от силната хватка, парализираща пръстите му.

Какво ти пука? Какво се опитваш да докажеш? И на кого?

Волята му се пречупи.

Само за няколко разтърсващи мига той прекоси библиотеката и дръпна рязко вратичката на шкафа с напитките. После сграбчи най-близката бутилка и отпуши тапата.

И докато хорът от вътрешни гласове го оглушаваше с триумфиращите си или осъждащи викове, Реджи отпи от гърлото на бутилката, въпреки че се бе заклел да не пие.

Алис бавно се приготвяше за лягане. Пръстите ѝ разсеяно разплетоха плитката ѝ и продължиха с разчесването на косата. Трябваше да остане на долния етаж и да поиграе шах с Реджи. Въпреки че външно изглеждаше спокоен и напълно уравновесен, тя знаеше колко трудни бяха за него тези две седмици.

Беше се заклела да бъде негов приятел, но споменът за Джили, бременната му любовница, бе все още твърде пресен. Ако беше останала да играе шах с него, неволно щеше да се пита дали още спи с момичето, или колко още незаконородени деца има. Утре би могла да потисне подобни мисли, но тази вечер болката ѝ, неподвластна на здравия разум, все още бе твърде силна.

Намръщи се и сплете косата си на една плитка. Не биваше да е тук сега, трябваше да е на долния етаж. Беше грешка да оставя Реджи сам, когато му бе толкова трудно.

Погледна към леглото си, разкъсвана между умората от деня и нарастващата ѝ тревога. *Нещо не е наред.* Интуицията ѝ го подсказваше толкова ясно, че не можеше да си позволи да я пренебрегне. Престана да се вслушва в гласа на здравия разум и напусна спалнята си. С бързи, леки крачки, със свещ в ръка, слезе до библиотеката.

Думите, които се беше накарала да изговори, замряха на устните ѝ, като отвори вратата на библиотеката и видя Реджи. Той стоеше до шкафа с напитките, в далечния край на помещението, с наполовина преполовена бутилка в ръка, с пораженческо изражение на лицето.

Чувайки шума от отварянето на вратата, той рязко обърна глава. Погледите им се кръстосаха, неговият неописуемо мрачен, а нейният — ужасен. Нямахше какво да се каже, нямаше какво да се направи.

Алис имаше желание да се разплаче или да закрепчи от ярост. Да го насърчи да не се предава или да го наругае здравата, че пиенето ще го убие, а тя няма да понесе да го види мъртъв.

Ала не направи нищо. След един мъчителен миг, който се проточи почти до безкрайност, тя се обърна и изскочи от библиотеката, неспособна да гледа какво правеше той със себе си.

Реджи остана да се взира след нея. Когато видя изражението на лицето ѝ, имаше чувството, че са го проболи право в сърцето. Али бе вярвала в него, беше му помагала по всеки възможен начин, а сега го видя какво представлява в действителност.

Във вените му все още нямаше достатъчно алкохол, за да изтрие от съзнанието му огорченото ѝ лице, затова той надигна бутилката и отпи колкото можа повече. Беше един жалък страхливец, слаб и глупав, така че какво друго му оставаше, освен да го докаже?

Но алкохолът, който бе погълнал, едновременно го успокояваше и възпламеняваше. В ръката си държеше не спокойствието, а лудостта. Втренчи се в бутилката и прошепна:

— Не.

Внезапно обзет от пристъп на отчайващ бяс, той запрати бутилката в празната камина. Тя се разби със силен звън в тухлите и по пода се разпиляха бляскави парчета стъкло.

— Не! — Беше вик на пълно отчаяние, отказ от болката, която изпитваше и която причиняваше на другите.

— *Не!* — Заслепен, останал без всякаква надежда, напълно лишен от самоконтрол, Реджи сграбчи друга бутилка и я захвърли след първата, с цялата мощ на силното си тяло. Грабна и трета, кристална гарафа, която полетя след другите, но запушалката ѝ изпадна още във въздуха, преди гарафата да се строши в огнището, и съдържанието ѝ се изля на килима.

Библиотеката се изпълни със смесени миризми на бренди, мадейра и портвайн, сладко-трапчиви аромати на напитките, които от десетилетия го бяха съблазнявали, обсебвали ума му, прекършвали волята му. В шкафа имаше още десетки бутилки. Една по една той продължаваше да ги троши в камината, с някакво трескаво удовлетворение от унищожението им. Когато всичките бутилки бяха изпотрошени, започна да хвърля чашите, без да го е грижа, че тези антикварни сервиси бяха оцелели поне едно столетие, преди да ги сполети такъв позорен край.

Счупването на дори всички бутилки с алкохол на този свят нямаше да излекува мъките му, тъй като душата му бе в плен на по-дълбоко опустошение от това чисто физическо унищожение на бутилки. За миг си пожела да се хвърли сред изпочупените стъкла, да се завърти и затъркаля върху тях, докато не се облее в кръв от хиляди рани, докато най-последно се сложи край на мъките му и погубения му живот.

Желанието да изпита избавящата болка от раните, да види бликналата си кръв, го мамеше със сладката си забрава, ала още не

беше готов за това, все още не. След като цяла вечност стоя на ръба на черната бездна, той изскочи през френските прозорци и потъна в кадифения мрак на нощта.

Тази нощ имаше новолуние. Това бе нощта на преследваните, когато малките и крехки създания можеха да избягат от преследващите ги хищници, дебнещи да разкъсат плътта им. Подгонен от отчаянието, осветяван само от звездите, той хукна с цялата сила и издръжливост на тялото си.

Инстинктивно се насочи към дивата пустош на полето. Тичаше с големи крачки, нехаещ за нищо. Когато силните болки в крайниците го принудиха да намали темпото, той започна да върви, докато болките не утихнаха. Сетне отново се затича. В разбитото си, отчаяно сърце знаеше, че всъщност се опитва да избяга от смъртта.

Проснала се върху леглото, Алис плачеше сърцераздирателно, както не ѝ се бе случвало от дванайсет години. Скърбеше за Реджи все едно за покойник. Знаеше, бе убедена до дъното на душата си, че ако той пак започнеше да пие, то ще е единствено въпрос на време да го застигне агонизираща, недостойна смърт. А тази мисъл беше непоносима.

По дяволите, трябваше да остане с него. Седна и с трепереца ръка отметна назад тежката си коса. Приятелството беше и в добро, и в зло, както и брачният съюз. Ако по-рано бе слязла долу, сега той можеше да не е пиян. Или ако после, когато слезе, бе останала, той можеше да спре.

А ако сега дори не направеше опит да му помогне, не заслужаваше да бъде наречена приятел на когото и да било.

В съзнанието ѝ бушуваше пълна бъркотия от доводи, оправдания и решителност. Накрая се върна в библиотеката. Закова се на прага, смаяна от гледката на причиненото от Реджи опустошение. В разбитите стъкла, разлетия алкохол и тежките спиртни изпарения, тя видя докъде бе стигнало отчаянието му.

Но от самия Реджи нямаше и следа. Единственото, което помръдваше, бяха завесите, подухвани от вятъра, нахлуващ през широко зеещите френски прозорци.

Реджи може и да бе изгубил битката, но все още не беше победен. Младата жена се върна забързано в стаята си и се преоблече в много по-удобните мъжки дрехи. Знаеше, че ѝ предстои дълго и трудно издирване. После потъна в безлунната нощ, за да го търси.

Сред плътния мрак той неведнъж се препъна и падна, но не обърна внимание на ожулванията си и разкъсаните дрехи. Изцеждаше докрай физическите си сили, както не го бе правил през целия си живот. Прекоси цялото имение — от високите хълмове до тучните пасища, като следваше живия плет и се провираше пипнешком през тъмните шубраци. В мозъка му не беше останала нито една ясна мисъл, само бушуващи емоции и толкова остра болка, както когато цялото му семейство бе умряло, ала не толкова чиста и почтена както онази дълбока мъка.

Накрая, когато всяка фибра от тялото му затрепери от изтощение и всичките му кости го заболяха, той се оказа край езерото, където бе любимото му място за уединение и мечти. Отпусна се на земята вкочанен. Езерото беше толкова неподвижно, че звездите се отразяваха във водата като в черно огледало. Може би тук най-сетне щеше да намери покой. Лесно ще бъде да се потопи в него. Усещаше, че спокойните води ще го приветстват. Толкова лесно...

Беше твърде изтощен дори само да пожелае собственото си унищожение. Затова остана да лежи по гръб в меката трева, заслушан в тихото шумолене на листата на брезите. Земята на Стрикланд го приветстваше, сякаш искаше да го приеме в недрата си, за да му даде вечен покой.

После, все още измъчван от парещата жарава на кризата си, той си припомни какво му бе казал Джеръми Стантън: *„Бях опитвал какво ли не, но просто не можех да престана. И започнах да се моля... само един отчаян зов за помощ, под формата на неясно ломотене, към някой, който може да е някъде там горе, да ми помогне, защото аз явно не можех сам да си помогна.“*

Реджи мислеше, че е по-различен от своя кръстник, по-силен и по-стабилен. Но тази нощ бе открил, че и той не може да се справи сам. Само желанието не беше достатъчно.

Сърцето му вече се бе предало. В измъчения му мозък се преплитаха несвързани фрази и накъсани молитви, докато отчаяно търсеше някаква сила извън себе си, на която да се уповае.

Страданието се надигна в него, мощно като вълна на океански прилив. Малко оставаше да го смаже, без да му остави надежда за спасение. Но също като при прилива и отлива, вълната започна едва забележимо да се отдръпва. Не беше голямо облекчение, не екнаха фанфари, възвестяващи предстояща победа, нито чу пламенни обещания. Само съзнанието, че не е сам. Че никога няма да бъде сам, макар че беше прекадено заслепен и погълнат само от себе си, за да го осъзнае.

Също като при прилива, повратната точка настъпи бавно, без ясно определен момент, при който надеждата започва да взима надмощие над отчаянието. Но надеждата се възроди в него — неизречено с думи обещание, което нежно успокояваше наранената му душа.

Лежеше, загледан в звездите и знаеше, че войната все още не е приключила. Предстояха му битки и мрачни съмнения. Но вече знаеше, че когато му потрябва помощ, ще я получи.

Алис го намери малко след като той бе достигнал до това проникновение.

Дори сред непрогледния мрак Реджи знаеше кой се приближава към него. Сетивата му бяха неестествено обострени и той я позна не само по стъпките или по аромата ѝ, но и по усещането за неизречената ѝ загриженост. Тя приседна безмълвно до него, без да го докосва. Лицето ѝ приличаше на неясно, бледо очертание сред гъстия кадифен мрак.

Той протегна ръката си. Тя я пое, пръстите ѝ бяха много по-топли от неговите, а стискането ѝ — леко, но уверено. Като сплете пръсти с нейните, той поднесе съединените им ръце към гърдите си, там, където туптеше сърцето му. Сега притокът на надеждата течеше по-силно и уверено.

— Как си? — попита го Али нежно.

— По-добре. — Гласът му прозвуча дрезгаво дори в собствените му уши. Преглътна с усилие. — Говори ми, Али. Моля те.

И тя започна да му говори за Стрикланд, за децата, за плановете ѝ за грънчарската работилница, за добрите резултати в учението на

учениците в училището. Той я слушаше, без нито веднъж да я прекъсне, докато думите ѝ се лееха, заливайки го с подробностите на нормалния живот.

Накрая Алис добави с плътния си глас:

— Струва ми се, че преграквам от толкова приказване. И въпреки че никога не съм очаквала този ден да настъпи, трябва да призная, че думите ми се изчерпаха.

Пръстите му се стегнаха около нейните и тя сякаш долови лека развеселеност в жеста.

— Добре се справяш — промълви той. Сега гласът му звучеше по-нормално. — А сега е мой ред.

И Реджи заговори. Разказа ѝ за детството си в Стрикланд, за шока от изплувалия спомен за опустошителното пиене на баща му, което едва не бе погубило семейството му. Не пропусна да ѝ опише и краткия идиличен период, когато беше живял в един щастлив дом.

— Какво се случи със семейството ти? — попита тя тихо.

— Покоси ги едрата шарка.

Тя потръпна при тези злокобни думи. Не беше чудно, че толкова упорито бе настоявал за ваксинирането.

— Всъщност — въздъхна той, — не всички. Баща ми не беше тук, когато започна епидемията. Имаше няколко случая в селото, но хората в имението пострадаха много повече. Първа умря малката ми сестричка Ейми, а след нея и брат ми.

— И ти ли се зарази? — попита Алис, предполагайки, че той все пак е избегнал заразата.

— Да — потвърди Реджи за нейна изненада. — Това бе единственият път в живота ми, когато съм боледувал. Каква ирония, нали? Всички останали умряха, а аз оцелях само с един малък белег на лицето. Изглежда притежавам някакъв магически имунитет към болестта, иначе още преди години трябваше да ме сполети ужасната смърт. — Гласът му пресекна. — Когато започнах да се възстановявам, се събудих с чувството, че трябва да отида при майка си. Но едва ходех. Беше през нощта. Цялата къща беше странно притихнала. Единствената останала при нас прислужница беше една стара жена, която оцеляла от епидемия от едра шарка още като малко момиче. Беше заспала от изтощение. Майка ми вече умираше, но отвори очи, когато влязох при нея. Тя... се усмихна. — Пръстите на Реджи се

стегнаха конвулсивно около пръстите на Алис с вцепеняваща сила. — Каза ми, че се радва, че поне едно от децата й ще оцелее и ще порасне. Повече нищо не продума. — Той си пое дълбоко дъх, накъсано. — Известили баща ми, че цялото му семейство умира. Загинал при пътна злополука с каретата на път за Стрикланд... Понякога се питам дали е нямало да кара по-внимателно, ако е знаел, че аз ще оцелея.

Алис едва сдържаше сълзите си от тази мрачна изповед, но преди да успее да каже нещо, той додаде горчиво:

— Колко зле използвах този скъпоценен дар, живота.

— Не се обвинявай заради това, че си оцелял — каза му тя с нежен тон. — Ние не сме в състояние да проумеем такива сложни неща.

— Вярваш ли в Бог, Али?

Не беше очаквала такъв въпрос от него, но Реджи винаги беше непредвидим.

— Не по начина, който Джуниъс Харпър би одобрил — заговори тя бавно. — Вярвам, че има някакъв модел, някакъв ред за това, как да се случват нещата. Вярвам, че действията ми имат значение, колкото и да е нищожно то. Ако имам някакви амбиции, то те се свеждат само до това, да оставя света поне малко по-добър, отколкото съм го заварила.

— Ти си мъдра и добра жена, Али — промълви Реджи с глас, малко по-силен от въздишката на вятъра и шумоленето на листата. — Прекарах целия си живот в борба с вятърни мелници, опитвайки се да променя това, което не може да бъде променено, очаквайки одобрението на един егоистичен старец. Цялото ми съществуване бе подчинено на едно съревнование, което бе напълно безсмислено.

— С чичо ти?

— Да. Той изпрати секретаря си да ме вземе от Стрикланд. Бях изплашен, бях самотен, все още не се бях възстановил напълно от болестта. Когато пристигнахме в Уоргрейв Парк, за миг почти повярвах, че графът донякъде ще замени баща ми. Сред мъжете от рода Давънпорт винаги е съществувала силна физическа прилика — всички сме високи, брюнети, с демонични очи. Пристъпих към него и... той отстъпи назад, сякаш щях да го заразя с чума. Каза ми, че след като съм син на баща си, не би могъл да очаква много от мен, но се надявал да не излагам името на фамилията повече, отколкото е абсолютно неизбежно.

Алис изпита силна болка от това безмилостно отхвърляне на едно толкова чувствително момче, което и без това вече е било жестоко изстрадало. Тогава е бил съвсем малко по-голям от Уилям.

— Значи оттогава са започнали да те наричат черната овца на рода Давънпорт.

— Много си прозорлива. — Реджи се размърда неспокойно. — Много скоро открих, че каквото и да направех, никога нямаше да спечеля одобрението на чичо си. Но се научих, че дяволски добре мога да го накарам да ме забележи. И колкото по-усилено той и всички останали се опитваха да ме вкарват в пътя, толкова по-див ставах. — Изсмях се горчиво. — В Итън направих едно чудесно откритие. Повечето от кралските стипендианти получаваха пари от родителите си, за да си купуват допълнително храна, тъй като дори една коза би умряла от глад, ако ѝ даваш само това, с което ни хранеха. Аз няхах никакви пари, но от чисто отчаяние вземах храна на вересия от една гостилница наскре д кампуса. Наричаше се „Кристофър“ и спаси много момчета от гладна смърт. Както и да е, открих, че макар чичо ми да мразеше да ми дава директно пари, плащаше дълговете ми. Така, освен за храната, се изхитрих да си издействам пари за дрехи, за шивач, за книги и така нататък. Когато постъпих в Кеймбридж, живеех доста сносно, пък и моделът вече бе утвърден — Уоргрейв изплащаше дълговете ми в името на семейната чест, макар да ме мразеше.

Значи Реджи е бил кралски стипендиант. Удивително.

— Завърши ли колежа и придоби ли научна степен?

— Да, макар че малцина знаят това или биха повярвали. След една година се отказах от научната кариера. Нямах влечение към преподаването. — Изсмях се горчиво. — Исках да постъпя в армията, но чичо ми отказа да плати назначението ми, тъй като аз бях предполагаемият му наследник, естествено след синовете му. Настоя да остана в Лондон и ми плащаше издръжка, която трудно можеше да се нарече щедра. И тъй като двама от синовете му не бяха женени, а третият беше лишен от наследство и напуснал страната, аз бях гаранцията за бъдещето на рода му. И макар той да ме презираше, фактът, че аз щях да бъда наследникът на Уоргрейв, ми носеше удовлетворение.

— Доста жалко, но е разбираемо.

— Беше нещо повече от жалко. Беше глупаво — поправи я той с явно отвращение към собствената си персона. — Трябваше да го пратя по дяволите и сам да си платя назначението в армията още първия път, когато ми провървя на комар.

— А защо не го направи? — попита Алис, доловила горчивината в думите му.

Той отново се размърда неспокойно.

— Защото като член на семейството и негов повереник смятах, че чичо ми е длъжен да ми даде парите. Със сигурност щеше да му струва по-малко да постъпя в армията, отколкото да остана в Лондон. Само че той предпочете да попари амбициите ми. Беше от онези хора, които умират да контролират всичко около себе си. В замяна се опитах да го накажа, като станах колкото можех по-труден и върших всякакви безчинства. Това беше... нещо като тайна война помежду ни. В крайна сметка щях да спечеля, дори само като надживеех стареца. — Замълча, след което продължи с равен тон: — Но в крайна сметка той спечели. Изпрати адвоката си да търси наследниците на най-малкия си син и така откриха братовчед ми Ричард.

— Сигурно ти е било трудно да се примириш с това — отбеляза Алис със съчувствие.

— Така беше — призна той горчиво, надсмивайки се на себе си. — Имах намерение да шокирам всички, като управлявам именията на рода Уоргрейв така добре, че да работят на печалба.

— Което със сигурност би постигнал, съдейки по това как управляваш Стрикланд.

Той стисна ръката ѝ.

— Може би. Трябва да призная, че тъй като съм израснал в периферията на висшето общество, без никога да му принадлежа напълно, исках да имам титлата и властта, които се полагат на един граф. Но много повече от това желях да... — той замълча, докато търсеше най-подходящите думи — да получа потвърждение, че означавам нещо. Исках доказателство, че ненапразно съм посветил живота си на битката между моята воля и тази на чичо ми. — Гласът му отново стана равен. — Но не успях. Можех да направя стотици други избори, които щяха да бъдат много по-добри за мен, но заради гордостта и упоритостта си останах вкопчен в безсмислената схватка с

проклетия старец. Похабих живота си заради този глупав избор, без дори да съм го обмислил по-сериозно.

Алис се бе изтегнала на тревата до него. Лежеше на една страна, отпуснала глава върху рамото му и преметнала ръка върху гърдите му. А неговата ръка се бе обвила свойски около нея, все едно това бе най-естественото нещо на света.

— Самата аз зная много добре докъде може да доведе прекалената гордост и упоритост, Реджи — призна тя тихо. — Поради подобни причини и аз обърках живота си. Но реших, че все нещо може да бъде спасено от пълното унищожение и точно с това се занимавам сега.

Той потърка буза в главата ѝ.

— Но ти си по-умна от мен, Али. — Реджи внезапно се засмя. — Не че това е приемливо оправдание. На Хелоуин ще стана на трийсет и осем, а на моята възраст човек не може да се извинява с неопитност или с невежество. Ако някой обърква всичко в живота си, значи е глупав и сам си е виновен.

Алис се усмихна. Знаеше, че щом той успява отново да се смее, значи е оцелял след кризата. Притисна се още по-плътно към силното му тяло. Нямахше нищо еротично в тази прегръдка, но беше прекрасна.

— Наистина ли си роден точно на Хелоуин?

— Да. И недей да казваш, че сигурно съм бил подменен още като бебе с някой демон — предупреди я той сухо. — Това вече съм го чувал.

— Не това имах предвид — заяви тя е достойнство. — Хелоуин е една много уважавана дата за рожден ден. Зная го, понеже тогава е и *моят* рожден ден.

— Наистина ли? — учуди се той и додаде развеселено. — Искаш да кажеш, че нас ни свързва и още нещо, а не само Стрикланд?

Тя се засмя и плъзна ръка около кръста му.

— Очевидно.

Докато Алис лежеше кротко в ръцете му, Реджи се почувства по-близък с нея, отколкото някога е бил с която и да е друга жена, дори и по време на най-страстна сексуална интимност. Въпреки шеговитите му думи, знаеше, че помежду им има много общи неща. Но в същото време най-съществената разлика между тях беше, че Али използваше своята енергия и воля много по-ползотворно от него. В известен

смисъл двамата бяха като двете страни на една и съща монета: прелъстителят и реформаторът, и двамата горди и упорити. Единият беше разрушител, а другият — съзидател. Единият беше циничен, а другият — мечтател.

И разбира се, единият беше мъж, а другият — жена.

Докато вдъхваше свежия аромат на косата ѝ, Реджи осъзна, че чувствата му към Алис отдавна бяха преминали отвъд уважението, харесването или дори разтърсващата, буйна страст, която тя пробуждаше у него. Тази нощ навярно щеше да се справи и без нея, но нейното присъствие и щедра душа се сляха с вълната на надеждата, за да го излекуват, да му помогнат да се пребори с трудностите с повече мъдрост и охота, отколкото бе проявявал в миналото.

Още не беше готов да назове чувствата си, но някой ден, когато ще бъде по-цялостен, по-уверен и по-трезвен, щеше да го стори. И тогава, евентуално, ако Алис пожелае...

Двамата задряха, като се топлеха взаимно, докато нощният въздух захладняваше, а росата навлажняваше дрехите им. Когато се събуди, Реджи видя, че небето е започнало да просветлява. Алис се размърда почти едновременно с него и двамата седнаха на тревата.

— Аз определено съм вече твърде стар, за да спя на земята — отбеляза Реджи.

Изправи се на крака и усети как се съживи болката от трескавата му обиколка снощи и от студената земя. Алис се изправи по-леко, с помощта на подадената от Реджи ръка. Извървяха мълчаливо пътя до голямата къща, като ръката му леко я придържаше за кръста.

Влязоха през вратите на библиотеката и откриха, че всички следи от снощната оргия на опустошението бяха изчезнали. Единственото свидетелство за случилото се беше все още носещата се във въздуха миризма на алкохол.

— Предполагам, че Мак е бил тук — каза Реджи. — Винаги се е грижел за всичко, помагайки ми да продължа да живея нормално. Той е истинска благословия.

Ако Мак не беше винаги до него, за да оправя последиците от поредния му запой, дали Реджи щеше по-скоро да стигне до повратната точка? Трудно бе да се каже, но бе възможно непоколебимата лоялност на Мак да е имала вредни последици, пречейки на Реджи да види доказателствата за безразсъдството си.

Твърде уморен за подобни абстрактни разсъждения, Реджи последва Алис на горния етаж. Пред вратата ѝ той я притегли в обятията си и почувства стройното ѝ тяло до своето. Желанието отново се пробуди в него, но сега не му беше нито мястото, нито времето да продължава в тази насока. Погали я по гърба, усещайки тежката, копринена мекота на косата ѝ до лицето си.

— Благодаря ти, Али — прошепна. — Мисля, че повратният момент вече настъпи.

— Зная — отвърна му тя, също толкова тихо. — Още когато те намерих, долових нещо по-различно.

Тя беше не само внимателна, всеотдайна и съблазнителна, но и отлично го разбираше. Искаше да я целуне, но се въздържа. Вместо това я освободи от прегръдката си, сетне се обърна и продължи към спалнята си.

От днес трябваше да започне да живее разумно.

ГЛАВА 21

Лятото на 1817 година се оказа най-щастливото време в живота на Алис. След като преживя черната нощ, обсебила душата му, Реджи вече беше различен. Смееше се и разговаряше с лекота, отчаянието остана забравено в миналото и вече не изпитваше ненаситна жажда да пие. Двамата с Алис често оставаха до късно и разговаряха, но той повече не се нуждаеше от нея като средство за отвлечане на вниманието. Сега те просто бяха приятели и винаги имаше за какво да си говорят.

Ала както се опасяваше тя, в него не бе останало нищо от легендарния любовник. Но като компаньон беше превъзходен, обширните му познания и оригиналните му мисли допълваха нейните, както не ѝ се бе случвало с никой друг досега.

Реджи продължаваше да работи усилено през деня, както на полето, така и с конете, които дресираще, но сега изпитваше удовлетворение от работата си. Нездравословният цвят на кожата му изчезна и се замени с тъмnozлатист загар, от който очите му блестяха като бистър аквамарин. Като цяло представляваше възхитителна гледка и сънищата на Алис станаха още по-неспокойни. Но въпреки потиснатите копнежи, тя беше щастлива.

Разгарът на лятото бе преминал и вече приближаваше жътвата.

— Братовчед ми Уоргрейв ще ни посети след два дни — подметна Реджи небрежно през една късна вечер, докато играеха шах.

— Наистина ли? — Ръката на Алис застина във въздуха, както държеше топа. — Ти ли го покани?

— Той ми писа, че имал път наблизко и ми поиска разрешение да се отбие — отвърна ѝ Реджи с усмивка. — Разбира се, Ричард иска да провери как живее блудния син на фамилията, за което едва ли някой може да го обвинява.

— Имаш ли нещо против, че го прави? — Тя остави топа на шахматната дъска, като взе една от пешките му.

— Всъщност нямам. Ричард винаги е бил удивително толерантен и справедлив към мен. Когато се срещнахме за пръв път, за няколко седмици се наложи да живеем под един покрив, но през цялото това време нито веднъж не ме видя трезвен. Освен това бях изпаднал в едно от най-гадните си настроения. — Реджи започна замислено да тъпче тютюн в лулата си от морска пяна. — След като цял живот съм горил мостове, сега е време да започна да ги градя.

Алис опря лакът на масата и отпусна брадичка върху дланта си.

— Нямам търпение да видя реакцията му, когато научи, че аз съм същият А. Е. Уестън, на когото предложи работа, ако нещата с теб не потръгнат.

Реджи се засмя, а в очите му затанцуваха дяволчета.

— Нито пък аз, Али. Нито пък аз.

Оказа се, че граф Уоргрейв въобще не изглеждаше така, както Алис очакваше. Заради забележката на Реджи, че всички мъже от рода Давънпорт са високи, брюнети и с демонични очи, тя остана безкрайно изненадана, когато се прибра в къщата късно следобед и по същото време пред входа спря един прашен ездач.

— С какво мога да ви помогна? — попита Алис, докато непознатият слизаше от седлото.

Новопристигналият беше млад мъж с приятно лице, висок приблизително колкото нея. Допадна ѝ от пръв поглед, може би защото не изглеждаше стреснат нито от ръста ѝ, нито от мъжките ѝ дрехи — ботуши и мъжки брич за езда.

— Търся братовчед си, Реджиналд Давънпорт — обясни той с мекия си звучен баритон. — Той ме очаква.

Отне ѝ само миг, за да се досети кой е непознатият мъж.

— Милостиви боже, вие трябва да сте Уоргрейв.

— Е, не съм сигурен дали съм чак толкова милостив, но се опитвам да бъда — отвърна ѝ той невъзмутимо.

Алис избухна в смях и реши, че одобрява братовчедата на Реджи. Очите ѝ блеснаха от нетърпение. Протегна му ръка. Винаги правеше така, когато носеше мъжки дрехи, за да спести на мъжете неудобството да се чудят дали да ѝ се поклонят, или само да ѝ стиснат ръката.

— Аз съм А. Е. Уестън, управителят на Стрикланд.

В лешниковите очи на Уоргрейв за миг проблесна изумление. После те се изпълниха с възхищение.

— Значи вие сте финансовият и селскостопански магьосник, който изправи имението на крака — рече той, като раздруса здраво ръката ѝ. — Правилно ли предполагам, че вашият болен роднина, заради когото отсъствахте при първото ми посещение в Стрикланд, не е бил чак толкова зле, както сте мислели?

— Съвсем правилно предполагате — съгласи се тя. — Кажете ми, милорд, ако бях приела предложението ви за управител на Уоргрейв Парк, щяхте ли да го оттеглите, след като узнаехте, че съм жена?

— С вашите постижения, за мен щеше да бъде чест да бъдете управител на имението ми. — Лицето му се озари от надежда. — Още ли проявявате интерес към предложението?

— Не, попитах само от любопитство.

— Жалко — въздъхна той.

Алис се усмихна, като си помисли, че макар на външен вид графът да се различаваше от братовчед си, то двамата притежаваха сходно чувство за хумор.

— Предполагам, че в момента Реджи работи с конете. Искате ли да го потърсим?

Уоргрейв се съгласи и те заедно поведоха коня му към конюшните. След като остави коня си на коняря, двамата продължиха към оградения участък. Преди Реджи да ги забележи, те успяха да се насладят на едно от великолепните му упражнения по езда.

— Той е толкова добър, колкото съм чувал, че е — рече Уоргрейв тихо.

— Способен е дори на още повече — съгласи се Алис.

Когато забеляза посетителите си, Реджи прекъсна тренировката и насочи коня си към оградата. Алис видя как лицето на Уоргрейв се напрегна. Спомни си, че Реджи ѝ бе споделил, че отношенията между него и братовчед му са били напрегнати. И след като вече се бе запознала с графа, тя предположи, че не той, а Реджи е бил източникът на проблема.

Но Реджи скочи от коня си и му протегна радостно ръка, все едно помежду им никога не е съществувало каквото и да било неразбирателство.

— Добре дошъл в Стрикланд, братовчеде.
Уоргрейв засия и пое подадената му ръка с искрено удоволствие.
Алис въздъхна облекчено, убедена, че всичко ще е наред.

Сърцето на Блейкфорд така преливаше от ликуване, че му идеше да се изкачи на някой хълм и да запее от възторг. Най-после, след като цялото лято беше принуден да чака, обстоятелствата се подреждаха идеално. Беше намерил подходящите мъже, сближи се предпазливо с някои от местните, за да получава нужната информация, а сега му се предоставяше сгоден случай, тъкмо от какъвто се нуждаеше. След два дни се откриваше селскостопанското изложение в Дорчестър. Алис Уестън и Реджиналд Давънпорт щяха да го посетят заедно. Сведението на пръв поглед изглеждаше напълно безобидно или поне така си мислеше прислужникът, който го съобщи на Блейкфорд само срещу една пинта тъмна бира.

Блейкфорд бе намерил отличното място за засада, където пътят се спускаше стръмно надолу, заобиколен от двете страни с дървета. Мястото предлагаше много удобно прикритие за хората му, откъдето да открият огън срещу жертвите на покушението. Давънпорт и Алис Уестън нямаше да имат никакъв шанс. Самият Блейкфорд щеше да е там, за да се увери, че работата ще бъде изпипана както трябва. Всъщност, възнамеряваше лично да изпълни поне една от двете екзекуции. Изпитваше огромно удоволствие, докато мислено се опитваше да реши кого от двамата му се искаше повече.

Граф Уоргрейв се оказа идеалният гост — не показва изненада от необичайното домакинство, нито от това, че трябваше да вечеря в разнородна компания, която включваше и седемгодишно момче. Дори не трепна, когато по-младите членове на семейството го посрещнаха отначало със страхопочитание, а сетне го затрупаха с въпросите си, макар че Алис остана с впечатлението, че на няколко пъти той едва сдържаше усмивката си.

Питър остана разочарован от признанието на графа, че пътува без камериер и е малко багаж. Очевидно граф Уоргрейв нямаше да

успее да измести Джулиан Маркам в представите на Питър за идеален кандидат за титлата „безупречен джентълмен“.

Макар че беше нетърпелив да се върне при съпругата си, графът прие поканата на Реджи заедно да посетят селскостопанското изложение. Уоргрейв прекара по-голяма част от предишния ден в обиколка на имението, придружавайки Алис, която се занимаваше с ежедневните си задачи. Уоргрейв предимно наблюдаваше, но понякога задаваше доста проникателни въпроси.

— За човек, който допреди година не е знаел нищо за земеделието и скотовъдството, вие сте постигнали забележителен напредък — отбеляза Алис към пладне, докато язدهа към пасищата за млекодайни крави.

— Старая се, според силите си. — Графът махна с ръка. — Нито едно от другите имения на Уоргрейв не е така добре управлявано като Стрикланд. И това няма да се промени, ако не се науча да задавам правилните въпроси и не наема подходящите хора.

— Ще се справите, милорд — увери го Алис. — Не се съмнявам в това.

Когато изкачиха поредния хълм, лешниковите му очи се приковаха в нея.

— Само си въобразявам — поде графът нерешително — или братовчед ми наистина е станал нов човек?

Очевидно нищо не убягваше от зоркия му поглед.

— Не си въобразявате.

— Предполагам не би трябвало да ми влиза в работата — додаде той тихо, — но съм ви благодарен за участието в това преобразяване.

Алис усети как бузите ѝ почервеняха.

— Моето участие е плод на чиста случайност.

— О? — Графът успя да вложи доста голяма доза недоверие дори само в тази една гласна.

Възможно ли бе Уоргрейв да е отгатнал чувствата ѝ към нейния работодател? Изглежда, изключителната наблюдателност определено се предаваше по наследство в рода Давънпорт.

Затова Алис предпочете да смени темата, преди да се е издала твърде много, като му посочи стадото, което приближаваха.

— Нашите млекодайни крави са от Гърнзи. Тяхното мляко е по-добро от млякото на другите породи и ние сме много доволни от

резултатите. Ако ще развъждате млекодайни крави в Уоргрейв Парк, няма да е зле и вие да купите от кравите за разплод от Гърнзи.

Кравите винаги си оставаха безопасна тема за разговор.

За тях тримата, посещението на селскостопанското изложение бе нещо като празник. На сутринта небето беше кристалночисто и Алис се чувстваше превъзходно, докато яздеше между Реджи и граф Уоргрейв. Но сега, за разлика от обиколките си на кон из имението, тя яздеше странично, на дамско седло, и бе облякла червеникавокафяв дамски костюм. Но дори и тези затруднения не бяха в състояние да помрачат настроението ѝ.

Вече се бяха отдалечили на около осем километра от Стрикланд, когато пътят започна да се спуска в плитко дефиле, което прорязваше гъста гора. Уоргрейв възпря коня си за малко и промърмори:

— Почувствах как палците ме засърбяха...^[1]

Реджи го стрелна тревожно с поглед.

— Нещо не е наред ли?

Уоргрейв се поколеба, сетне сви рамене.

— Не точно. Просто този път ми напомни за онези места, подходящи за засада, които се научих да избягвам, докато воювах в Испания. От подобна гледка още ми настръхват космите на врата. — Говореше небрежно, но очите му зорко претърсваха околността. — Имате ли неприятности с разбойници по тукашните пътища?

— Поне аз не съм чувал за подобно нещо — отвърна Реджи, също толкова небрежно.

Въпреки това Алис видя, че и той настръхна. Пътищата никъде не бяха напълно безопасни и всички много внимаваха. Самата тя имаше кобур, прикрепен към седлото, и никога не излизаше невъоръжена извън имението. Но макар че докосна разсеяно дръжката на пистолета, който не биеше на очи, не ѝ се вярваше, че ще се наложи да използва оръжието.

От изгодната си позиция между дърветата Блейкфорд наблюдаваше със смръщени вежди приближаващите се фигури. В сметките му не влизаше появата на спътник на Алис Уестън и Реджи

Давънпорт. Но въпросният мъж не изглеждаше особено застрашителен. Който и да бе той, като свидетел, също трябваше да бъде убит. Да е подбирал по-добре приятелите си.

Обзет от силна възбуда, Блейкфорд нахлузи черна маска на лицето си. После вдигна леката си ловна карабина, която се отличаваше с точния си мерник, и провери дали е готова за стрелба. Той и четиримата му помощници бяха добре въоръжени, всички възседнали коне, готови да блокират пътищата за бягство на жертвите си в двете възможни посоки за отстъпление.

Последният от нападателите, бивш стрелец от армията, беше залегнал по корем, стиснал здраво в ръце пушка „Бейкър“, осигурена от Блейкфорд. Той беше изключително опитен стрелец, истинска находка. Алис Уестън трябваше да бъде елиминирана още с първия изстрел. Блейкфорд лично щеше да убие Давънпорт, като очакваше поне един от наетите от него убийци да се досети да очисти третия конник. Колкото по-скоро приключе, толкова по-добре.

Когато жертвите наближиха средата на дефилето, Блейкфорд прошепна на стрелеца:

— Стреляй по фигурата в средата.

Дулото на пушката се насочи към мишената и спря. В следващия миг стрелецът вдигна рязко глава.

— Няма да убия жена.

От изненадата челюстта на Блейкфорд увисна. После просьска вбесено:

— Не ми спомена за такива скрупули, когато те наех за тази задача. Точно тя е основната мишена на нападението ни.

Мъжът упорито поклати глава.

— Няма да стрелям срещу жена — повтори той.

Блейкфорд побесня, но нямаше никакво време за спорове.

— Тогава застреляй високия мъж. Аз ще поема жената.

Стрелецът премести дулото на пушката и започна да се прицелва в по-високия от двамата мъже. Но след малко застина, когато мерника му премина през фигурата на по-ниския ездач.

— За бога, та това е капитан Далтън! — Стрелецът изруга и скочи на крака, за да изкрещи на тримата пътници: — Пазете се! Засада!

Втрещен, Блейкфорд видя как целият му изпипан план заплашваше да се провали. Хвърли се бясно върху стрелеца и го цапардоса по главата с приклада на пушката си, преди онзи да успее да извика още нещо. Стрелецът изгуби съзнание и се олюля, а после тялото му и пушката се изтърколиха надолу по стръмния насип до самия път.

Знаейки, че няма никакво време за губене, Блейкфорд изрева на другите наемници:

— Сега!

И насочи дулото на карабината си към главата на Алис Уестън.

Забележката на Уоргрейв за опасния вид на дефилето бе импулсивна, но и тримата ездачи останаха нащрек. Но дори и тогава за тях бе истински шок, когато от надвисналите над пътя дървета някакъв непознат им изкрещя:

— Пазете се! Засада!

За миг Алис застина. В следващата секунда Реджи изрева:

— Залегнете ниско и препуснете напред!

Тримата се приведоха над седлата и пришпориха конете си в галоп. В същото време някакво отпуснато тяло се търкулна надолу по насипа в крайпътната канавка и в глухата клисура отекна нестроен залп.

Внезапното предупреждение спаси Алис и спътниците ѝ от куршумите, но пътят им за бягство бе отрязан, когато конници с бандитски вид изскочиха на пътя от двете им страни. Тъй като вече бяха изпразнили пушките си, нападателите се втурнаха в ръкопашна схватка.

Алис моментално дръпна юздата на коня си, за да избегне сблъсъка с бандита пред нея, размахващ дълъг нож. Дефилето се огласи от изстрели, викове и зловец тропот на копита. До нея Реджи и Уоргрейв бяха оградени от по двама разбойници. Острият мирис на барут подразни ноздрите ѝ. Остана смаяна, когато осъзна, че това не беше обикновен грабеж — бандитите възнамеряваха да ги убият.

Реджи извъртя силния си жребец към единия от нападателите и така отвори малка пролука. Отблъсна мъжа с ножа и кресна:

— Али, чисто е!

Алис се опита да се възползва от бъркотията, за да извади пистолета си, но точно в този миг пътят ѝ бе отрязан от пети мъж, носещ тясна черна маска. Той спря коня си, вдигна карабината си и се прицели в нея от по-малко от четири-пет метра.

Изключено бе да пропусне от толкова близо. Смъртоносният черен отвор на оръжието ѝ се стори огромен. Само благодарение на мълниеносния си рефлекс Алис успя да дръпне рязко юздата назад. Кобилата ѝ се изправи на задните си крака и се извъртя. В същото време тя измъкна пистолета от кобура си и дръпна спусъка.

Мъжът с черната маска също стреля. Изстрелът проехтя толкова близо, че Алис бе сигурна, че усети пръските на изгорелия бездимен барут, но изстрелът не я улучи. Карабината на нападателя вече бе празна и за кратко той не можеше да ѝ причини нищо, затова Алис се отдръпна от него и завъртя коня си, за да види какво става с другите. Мислено се помоли единственият ѝ изстрел да е помогнал на спътниците ѝ.

Зад нея битката бушуваше с пълна сила, хаотична и шумна. Въпреки превъзходството си по численост и въоръжение, нападателите трудно се справяха с двамата мъже, които не бяха въоръжени, но пък бяха добре обучени, смъртоносни бойци. Алис видя как Уоргрейв ловко се наведе, за да избегне свистящото острие на сабя, сетне сграбчи грубо дръжката ѝ и събори противника си от коня му. В това време Реджи се биеше с друг нападател, който получи жесток юмрук от него и изхвърча от седлото си.

Трети нападател насочи пистолета си към гърба на Реджи. Алис изкрещя името му и стреля със своето оръжие срещу убиеца. Невъзможно бе да се прицели точно в трескавата суматоха, но благодарение на невероятен късмет куршумът ѝ улучи непознатия, който изрева от болка и изпусна оръжието си.

Тогава маскираният отново нападна Алис, насочил оръжието си към нея, докато препускаше с коня си. При скоростта, с която се развиваха събитията, тя нямаше възможност да презареди своя пистолет. И докато трескаво недоумяваше защо той е толкова твърдо решен да я убие, Алис замахна и запрати с все сила празния си пистолет в лицето му. Улучи го в бузата, той подскочи и изстрелът му не улучи целта си.

— Гадна кучка! — изруга мъжът. Сграбчи юздата ѝ и впрегна цялата си сила, за да задържи кобилата ѝ. Сетне бръкна в ботуша си и измъкна дълъг, остър нож.

След като отблъсна противниците си, Реджи се огледа тъкмо навреме, за да види смъртната опасност, надвиснала над Алис. С ужас забеляза, че тя бе заклецена в дамското си седло, неспособна да избяга от нападателя си. Знаейки, че е твърде далече, за да ѝ се притече на помощ, преди ножът да се заби в нея, Реджи скочи от коня си и грабна пушката „Бейкър“, паднала в канавката, само на половин метър от него.

Алис отчаяно се бореше с маскирания, като всячески се опитваше да избегне острието на ножа му, но мръсникът беше силен и едър, а и движенията ѝ бяха ограничени. В този момент Реджи видя как нападателят ѝ вдигна ножа високо и тънкото острие проблесна на сутрешното слънце.

Прекалено изплашен, за да може да промълви дори една молитва, Реджи бързо зае позиция за стрелба. Опря едното си коляно в земята, а другото вдигна, за да поддържа лакътя си и да стабилизира прицела си. И докато смъртоносният нож се спускаше надолу, запъна ударника и натисна спусъка, като се помоли оръжието да е точно.

Куршумът се заби в средата на гърдите на маскирания мъж и го повали от коня му. Ножът проблесна, завъртайки се във въздуха. В този момент четирима нападатели спряха да се бият. Двамата, които преди това бяха повалени от конете си, се метнаха на тях и препуснаха след другарите си колкото можеха по-бързо.

Цялата суматоха бе отнела не повече от няколко минути. Докато тропотът на конските копита заглъхваше в далечината, на малкия участък от пътя се възцари пълна тишина. Дори песните на горските птици бяха секнали заради стрелбата. Маскираният лежеше неподвижно на земята, с напоени от кръвта му дрехи, а падналият встрани на пътя продължаваше да лежи в безсъзнание.

Реджи притича безмълвно до коня на Алис и протегна ръце. Тя се плъзна в прегръдката му. Макар да се бе сражавала като тигрица и със сигурност да бе спасила безполезния му живот, сега, когато опасността бе отминала, слабото ѝ тяло се тресеше неудържимо. Той я задържа плътно до себе си, докато изричаше наум страстна молитва на благодарност за спасението ѝ.

Уоргрейв се приближи с коня си.

— Ранен ли е някой от вас? — Странно, но той изглеждаше спокоен, все едно яздеше по алеята Ротън Роу в Хайд Парк, а върху рамото на ръждивокафявото му палто се чернееше отвор от куршум.

За Уоргрейв бе лесно да запази спокойствие; неговата жена не беше заплашена да бъде убита. Ако досега Реджи бе имал някакви съмнения, че иска Алис Уестън да стане негова съпруга, сега те всичките се бяха изпарили.

— Мисля, че и двамата сме добре, нали, Али?

— Аз съм добре. Съжалявам, че се разтреперих като желе. — Все още леко треперейки, тя се измъкна от прегръдката му.

Уоргрейв скочи от коня си.

— В този случай е позволено на нервите да се разиграт. За някой, който за пръв път усеща вкуса на битката, ти се справи много добре.

— Ако ти не беше тук, Ричард, нямаше да имаме никакъв шанс. Радвам се, че реши да ни придружиш. Благодаря ти. — Гласът на Реджи звучеше спокойно, ала емоциите му бушуваха. Макар да оценяваше високо бойните си умения, шансовете им да избягат от тази смъртоносна засада биха били нулеви, ако братовчед му, с голям опит като офицер, не беше с тях. Но дори и сега резултатът лесно можеше да бъде съвсем друг.

— За армията е било голяма загуба, че не си постъпил в нея — отбеляза Уоргрейв.

Това бе типична завоалирана размяна на комплименти между мъже. Погледите им се срещнаха и останаха така за миг. Реджи знаеше със сигурност, че отсега нататък двамата с братовчед му щяха да бъдат истински приятели.

Изграждането на мостове беше много по-ценно от изгарянето им.

Докато Реджи обгръщаше здраво с едната си ръка Алис през кръста, графът коленичи и смъкна маската на мъртвеца, разкривайки пълното му лице, обезобразено от предсмъртната агония. Ахването на Алис остана заглушено от вика на шокирания Реджи:

— Блейкфорд!

Уоргрейв вдигна поглед към него.

— Познаваш ли го?

Алис усети настръхването на Реджи по стягането на ръката му около кръста ѝ.

— Познавам го — изрече той мрачно. — Между нас имаше известни търкания напоследък, но... — поклати глава недоумяващо — бяха незначителни. Не толкова важни, че да иска да ме убие.

— Може за теб да не са били важни, но очевидно за него са били. — Графът се изправи. — Не се измъчвай със съжаления. Това са напразни усилия за един негодник, който е наел банда главорези, за да устрои засада на врага си и на всеки друг, извадил лошия късмет да се озове на мястото на засадата.

Въпреки напълно логичните думи на Уоргрейв, Алис усети как я прониза ледена тръпка. Реджи можеше да си мисли, че Блейкфорд е искал да убие него, но младата жена знаеше истината. Тя беше набелязаната жертва на Блейкфорд и много добре знаеше причината.

Кой можеше да допусне, че миналото ѝ щеше да я застигне с такава жестокост? Един мъж бе загинал днес, опитвайки се да я убие, а и двамата ѝ спътници можеха също да намерят смъртта си само защото бяха с нея. Потисна решително пристъпа на гадене.

От другата страна на пътя мъжът, който бе паднал надолу по стръмния склон и бе останал да лежи в безсъзнание по време на цялата битка, простена и се размърда. После успя да се надигне и да седне. Носеше зеленикава военна куртка, но толкова изпоцапана и избеляла, че беше трудно да се определи какъв е бил първоначалният ѝ цвят. Докато вдигаше ръка към главата си, очите му оглеждаха нервно тримата души пред него. По мършавото му лице бе изписан страх.

Графът прекоси пътя и застана до мъжа, с ръце на кръста.

— Ти ли извика, за да ни предупредиш?

— Да — кимна мъжът. — Не можех да застрелям една дама, а когато онзи ми заповяда да стрелям по високия джентълмен, докато се прицелвах видях вас и ви познах, капитан Далтън.

— Да, някога бях известен като капитан Далтън. Но преди една година научих, че истинското ми фамилно име е Давънпорт. Сега съм граф Уоргрейв. — Той присви очи, докато оглеждаше зелената куртка на непознатия. — Лицето ти ми е познато, но не помня да сме разговаряли някога. Ако не се лъжа, ти беше в деветдесет и пети пехотен полк, под командването на Кенет Уайлдинг, нали?

— Тъй вярно, сър. Ефрейтор Уилит, сър. Всички в полка ви познаваха и знаеха какъв достоен офицер сте. — Мъжът опипа предпазливо кървящата рана на главата си. — Казах си, че щом вие сте с тези хора, значи аз съм от грешната страна.

— Какво търси един бивш стрелец от кралски полк сред банда убийци? — попита графът.

— Опитва се да изхранва семейството си, сър — рече Уилит мрачно. — След като толкова години ни дупчиха задниците... — погледна за кратко към Алис, — моля да ме извините, госпожо. След като толкова години се сражавахме с французите, накрая, като се завърнахме по домовете си, се оказахме без работа и пари. С жена ми и бебето ни от месеци спим по полето, край оградите от жив плет. Тъкмо тогава се появи онзи приятел там. Заяви, че бил чул, че съм отличен стрелец и ми предложи работа. — Уилит махна с ръка към Блейкфорд. — Изглеждаше гаден тип, но беше готов да ми плати петдесет лири, ако направя това, за което крал Джордж ми плащаше само по няколко пенита.

— Ситуацията едва ли е същата, но мога да разбера защо си приел — намръщи се графът. След дълго обмисляне той заговори бавно: — Ако имаш желание да се преместиш със семейството си в Глостършър, ще ти намеря прилична работа в моето имение.

Войникът се изправи неуверено на крака, с изписана върху лицето му отчаяна надежда. Това бе изражение на човек, останал смаян, че няма да бъде изправен пред съда.

— Няма ли да ме предадете на властите?

— Ти заслужаваш по-добра участ. Ако не ни беше предупредил, можехме да загинем. — Графът го измери със стоманен поглед. — Просто не забравяй в бъдеще да се държиш като достоен стрелец, войнико.

Уилит изпъна гърди и чинно отдаде чест.

— Тъй вярно, сър!

Когато двуколката му наближи конюшната на Стрикланд, Джулиан Маркам изпита чувството, че си е дошъл у дома. Конярят, който пое коня му, го поздрави като завърнал се блуден син. След като узна, че господин Давънпорт и лейди Алис са заминали на някакво

селскостопанско изложение, той се усмихна широко и попита дали госпожица Мередит си е у дома.

Очевидно всички в имението знаеха какво ставаше между него и Мери. Джулиан се зачуди дали слугите не са се обзаложили дали ще се върне. Ако знаеха само колко много бе копнял за този миг.

Изкачи предните стъпала по две наведнъж, почука нетърпеливо на вратата и бе пуснат вътре от една от камериерките. Преди да успее да попита за госпожица Спенсър, Мери се появи от коридора в дъното на къщата, с кошница със свежо набрани цветя в едната си ръка. Миг преди тя да го види, той остана поразен от тъгата в красивите ѝ сини очи. Ала щом го зърна, изражението ѝ тутакси се промени. Устните ѝ се разтвориха от изненада.

През последните седмици увереността на Джулиан беше поспаднала.

— Не се ли радваш да ме видиш? — попита с колеблива нотка в гласа.

С безмълвен вик на щастие девойката се хвърли в очакващите я обятия, а цветята ѝ се разпиляха като дъжд от ярки багри. Докато камериерката наблюдаваше сцената със срамежливо одобрение, Джулиан и Мери потънаха в сладостта от повторната си среща. Двамата бърбеха несвързано, сияещи от щастие, като всеки се опитваше по-силно да прегърне другия.

Когато най-сетне се опомни, Джулиан поведе девойката към всекидневната. Не искаше да има свидетели на разговора им, дори и благожелателни.

Там, на по-ярката светлина, той забеляза сълзите по бузите ѝ. Измъкна носната си кърпичка и нежно ги избърса.

— Какво не е наред, Мери? Да не би тук да се е случило нещо?

Тя поклати глава енергично и му се усмихна закачливо.

— Съжалявам, че се проявих като такава ревла. Просто не мислех, че отново ще те видя.

Той не я упрекна заради липсата ѝ на доверие в него. Вместо това се настани на дивана до нея и я прегърна. Тя подви крака и се сгуши удобно в него, а той заговори:

— Върнах се, но вече не съм толкова добра партия, както в началото на лятото. — Продължи, като видя въпросителния ѝ поглед: — Ти беше права за това, как семейството ми ще погледне на нашия

съюз. Цели седмици спорих с баща си, като се опитвах безуспешно да го убедя, но той остана непреклонен.

Джулиан сви устни, като си припомни забележките на баща си. Лорд Маркам имаше сериозни възражения срещу този брак поради финансови съображения, но по-голямата част от неотстъпчивостта му се дължеше на факта, че Мери живееше под един покрив с Реджиналд Давънпорт. Джулиан бе предложил да я заведе при баща си, за да се запознаят и така той лично да се увери колко е подходяща тя за Джулиан, но виконтът хладно бе отказал да приеме жена, която бе охарактеризирал като „нахална търсачка на богати наследници“.

Мери седна с изправен гръб, а златистата ѝ коса обрамчваше като ореол разстроеното ѝ лице.

— Джулиан, не мога да ти позволя заради мен да се отчуждиш от семейството си.

Той притисна нежно пръст към устните ѝ.

— Не смяташ ли, че решението за това е мое? Повярвай ми, Мери, зная какво правя. Баща ми може да прекрати издръжката ми, но не може да ми забрани да се оженя. Нито може да ме лиши от наследство и от титлата. И със сигурност не може да командва сърцето ми. — Той си пое дълбоко дъх, след което се зае да разказва по-важните новини. — Една от причините, поради които толкова дълго отсъствах, беше търсенето на работа. Един мой братовчед, който никога не е бил в добри отношения с баща ми, ми помогна да си намеря работа в Уайтхол. Със заплатата от външното министерство и с помощта на едно малко наследство, което получих преди няколко години, ще мога да те издържам. Няма да бъдем богати, но ще живеем добре. Това е, което мога да ти предложа. — Гласът му внезапно стана твърд. — Ако все още ме искаш.

Това бе моментът, в който Мери разбра, че Джулиан, този самоуверен и красив светски мъж се нуждаеше от нея, колкото и тя от него. Пое ръцете му в малките си длани и го целуна по устните, вкувайки топлината, нежността и желанието му, както и той нейните.

— Как можеш да се съмняваш в това? — прошепна тя.

Когато притегли стройното ѝ тяло в обятията си, Джулиан знаеше, че Мери многократно надвишава това, от което се бе отказал.

Прав е бил този, който е казал: едно чудо никога не идва само, реши Алис, като се прибра у дома и завари Джулиан и Мери, прегърнати щастливи на дивана. Гледката беше значително по-приятна от това да те нападне банда убийци. Тя и двамата ѝ спътници бяха прекарвали много часове в Дорчестър, за да дават показания пред властите и да се справят с последиците от атаката. Реджи продължаваше да е мрачен, докато Уоргрейв бе отбелязал философски, че разчистването на последиците след една битка винаги отнема много повече време от самата битка.

Графът уреди неговият новоназначен помощник и малкото му семейство да заминат за Глостършър. За последно Алис бе видяла семейство Уилит да се наслаждава на обилен обяд в една от най-добрите странноприемници в Дорчестър, все още неспособни да повярват на щастieto, което ги бе споходило.

Тъй като неговият живот, както и животът на Алис, бяха спасени благодарение на предупреждението на Уилит, Реджи бе предложил да му плати разходите, но графът веднага го бе спрял с думите, че кралските стрелци могат сами да се справят. Развеселена, Алис реши, че макар и на пръв поглед да бе тих, графът беше също толкова упорит, колкото и братовчед му.

Като настойница на Мередит, Алис седна заедно с Джулиан, за да обсъдят промените в положението му. Новата му служба щеше да му позволи да издържа Мери в умерен комфорт, но и дума не можеше да става да живеят в лукс. След време Мери щеше да стане заможна виконтеса, но сега това нямаше значение. Най-важното бе, че Джулиан я обичаше толкова силно и всеотдайно, че бе готов да промени целия си живот, само и само за да се ожени за нея.

Макар да беше щастлива заради повереницата си, Алис усети как нещо я прободеше при мисълта, че самата тя никога няма да изживее подобно щастие. Побърза да потисне най-безмилостно неприятната мисъл. Отдавна беше приела тъжния факт, че не беше замесена от същото тесто като героините от романтичните истории.

[1] „Чувствам, палци ме сърбят — значи злото е на път!“ Предчувствие на втората вещица от „Макбет“ на Шекспир, действие IV, сцена 1. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 22

Тази вечер всички се бяха събрали радостни около трапезата, за да отпразнуват както официалния годеж на Мери и Джулиан, така и чудодейното спасение от сутрешната засада. Извадиха от избата шампанско и вдигнаха наздравица за щастливата двойка, дори на Уилям позволиха да пие за щастието на сестра си.

Само чашата на Реджи беше пълна с вода. Алис се питаше как ли се чувства, като знае, че трябва до края на живота си да се въздържа от споделянето на такива празнични мигове. Дори и мисълта да го измъчваше, външно не си личеше. Изглеждаше съвсем спокоен и непринуден, сърдечен домакин, заобиколен от приятели.

Сред оживеното бърбене никой не чу пристигането на посетителя пред външната врата. Обърнаха му внимание едва когато мъжът отмести настрана прислужницата и прекрачи сърдито прага на всекидневната.

Алис огледа непознатия — едър джентълмен на средна възраст с красиво, енергично лице, облечен в дълга пелерина, по която блестяха дъждовни капки. Джулиан седеше до нея и дори да не бе скочил от мястото си, надавайки вик: „Татко!“, тя вече се бе досетила, че лорд Маркам е пристигнал, за да прибере блудния си син.

Стаята притихна и всички насядали около масата насочиха погледите си към новодошлия.

— Дошъл съм, за да спра тази глупост със сватбата веднъж и завинаги — излая лорд Маркам със свирепо смръщено лице.

— В продължение на седмици обсъждахме това до втръсване, сър — отвърна Джулиан, пребледнял, но решителен. — Повече няма какво да си кажем. Бих предпочел да се ожения с вашата благословия, но липсата ѝ няма да ме спре.

— Мили боже, нима не ти е останала и капка гордост, че ще се ожениш за изоставената любовница на един пропаднал пияница като Реджиналд Давънпорт? — Виконтът метна кръвнишки поглед към

Реджи, който седеше начело на масата и го гледаше съсредоточено, с присвити очи.

Настъпи миг на парализираща тишина. Преди вбесеният Джулиан да успее да му отвърне, Питър скочи на крака. Заговори мрачно, с тон на зрял мъж, а не като петнайсетгодишно момче, каквото всъщност бе.

— Обиждате сестра ми, милорд. Ако смятате, че можете да приемете предизвикателство от някой на моята възраст, ще се срещнем с пистолети утре на разсъмване!

Макар изреченото от Питър да прозвуча мелодраматично, никой не се усъмни в искреността и гнева му.

— Наистина ли мислите, Маркам, че ще държа любовницата си под един покрив с по-малките ѝ братя? — попита Реджи провлачено, докато виконтът се взираше слисано в юношата, решил да защити честта на сестра си. — Повярвайте ми, дори аз не съм чак толкова безочлив.

Спомнила си за присъствието на Уилям, Алис измери момчето с най-изразителния си поглед на строга гувернантка, придружен с отсечено кимване към вратата — безмълвна заповед да напусне стаята. Уилям не искаше да се подчини, но красноречивото ѝ изражение ясно подсказваше какво ще му струва неподчинението. Затова неохотно се оттегли, вероятно за да се присъедини към групата прислужници, струпани отвън пред вратата, помисли си Алис примирено.

Тъй като мъжете, изглежда, бяха стигнали до безизходно положение, тя заговори хладно:

— Обиждате и мен като настойница, милорд. Мога да ви уверя, че госпожица Спенсър е била възпитавана според най-строгите правила за благоприличие. Единствено трагичната загуба на нашия дом ни принуди временно да приемем щедрото гостоприемство на господин Давънпорт.

Маркам се извърна към нея.

— А вие сте?

— Аз съм лейди Алис Уестън — заяви тя с тон, пропит с достойнство. Макар че рядко ѝ се налагаше, Алис можеше отлично да се справя с ролята на надменна дама от висшето общество. Така направи и сега, като вирна брадичка и се изпъна в цял ръст, въпреки че в седнало положение ефектът донякъде се намаляваше.

Леко смутен от леденото достойнство, излъчвано от Алис, лорд Маркам погледна към братовчедата на Реджи и попита вкиснато:

— Ако тя е лейди, тогава вие кой сте, херцог Уелингтън?

Ричард се изправи.

— Разбира се, че не. Нямам толкова изящен нос. Аз съм граф Уоргрейв. — Поклони се учтиво, но съвсем леко. — Научих, че правите доста интересни експерименти с отглеждането на животни в Маркамстед.

Виконтът за малко да се разсее при споменаването на любимата му тема — отглеждане на свине, но дългът го застави да се придържа към целта на посещението си.

— Какво правите тук тогава? Говори се, че сте оставили братовчед си, прочут развратник и пройдоха, без пукнато пени, и сте му заявили да се махне от Лондон, за да не посрамва повече фамилията Давънпорт.

Ричард учудено повдигна вежди.

— Не мога да си представя как се пораждат такива вулгарни и неверни слухове — отбеляза с глас, който можеше да разчупи лед. — Както сам виждате, двамата с братовчед ми сме в отлични отношения.

Алис едва не се задави от смях. Очевидно графът, въпреки добросърдечния си вид, владееше отлично властните маниери на аристократ.

Обсаден от всички страни, лорд Маркам замлъкна, неуверен как да продължи. Решила, че е време да поеме съдбата си в собствените си ръце, Мери стана и пристъпи към него. Изгледа донякъде неодобрително насъбралите се около масата и отбеляза:

— Посрещнахте доста сурово лорд Маркам. Той е пътувал дълго и уморително в дъжда. И разбира се, е загрижен за бъдещето на сина си. Кой баща не би реагирал така? — Обърна се към виконта и продължи със сладкия си глас: — Сигурно сте уморен и измръзнал. Имате ли нещо против да хапнете с нас? Или може би бихте искали да пийнете чаша вино?

Виконтът се поколеба. Предложението за храна и вино му се стори извънредно примамливо. Това пленително момиче със златиста коса бе единствената личност, проявила поне малко симпатия към желанието му да спаси сина и наследника си от един катастрофален брак.

— Вие ли сте момичето, за което Джулиан иска да се ожени? — попита той сковано.

Тя кимна. Красивото ѝ лице помръкна.

— Да. Повярвайте ми, не желая заради мен Джулиан да се отчужди от семейството си. Зная колко ужасно трудно е и на двама ви. — Гласът ѝ потрепери. — Но Джулиан и аз се обичаме толкова силно.

Слисан, лорд Маркам се взря в големите ѝ сапфирени очи, в които блестяха сълзи. Беше потеглил на юг към Дорсет веднага щом научи, че Джулиан не се е подчинил на изричната му заповед да сложи край на глупавото си увлечение по една неподходяща за него жена. Виконтът очакваше сблъсък, но не и като този. Започваше да се чувства като долен грубиян, задето разплакваше това красиво младо създание.

Само за миг лорд Маркам се поколеба. После решителността му укрепна. Разбира се, че беше красавица. Младите мъже рядко си загубваха ума по някоя грозница.

Алис стрелна с поглед Реджи, докато се питаше как той ще възприеме това нахълтване в дома му и обидите спрямо живеещите в него. Като зърна блясъка в очите му, не остана особено изненадана, когато той хвърли ръкавицата по своя неподражаемо предизвикателен маниер.

— За бога, Маркам, не бива и вие да губите ума си заради тези две красиви сини очи — заговори с плътния си, ленив глас. — Със своите възможности Джулиан може да се ожени за някоя от най-богатите наследници в Англия. Глупаво ще е да се задоволите с най-обикновено момиче, чиято единствена зестра е хубавичкото ѝ лице.

Всички го зяпнаха напълно изумени. Лорд Маркам се наежи като разгневен котарак. Питър и Мери изглеждаха наранени, Уоргрейв — замислен, а Джулиан напълно шокиран и предаден.

Алис бе забелязала лукавото изражение на Реджи и след миг ѝ просветна какво се опитваше да постигне. Моментално изрита под масата Джулиан, преди младият мъж да е скочил и да се е нахвърлил срещу някогашния си приятел. А когато недоумяващият Джулиан се извърна към нея, тя поклати глава предупредително.

И докато Джулиан се мъчеше да разгадае посланието на Алис, лорд Маркам изригна срещу Реджи:

— Очаквах, че дори един нагъл безсрамник като вас е осъзнал, че парите не са единственият и дори не са най-важният критерий за брак.

Черните вежди на Реджи се извиха презрително.

— Разбира се, че не са. Освен тях има земя и имоти, титла и влияние в обществото.

— Точно това би си помислил един истински презрян зестрогонец като вас — изръмжа виконтът с унищожителен поглед. — Докато достойните хора знаят, че взаимното привличане и уважение са жизненоважни за един успешен брак. — Погледна към Мери и изражението му се смекчи. — Далеч по-важно е една млада жена да е благоразумна, благонравна и с обичливо сърце, отколкото да е богата. Всъщност, момичетата с по-скромно състояние не пилеят с лека ръка парите на съпрузите си.

Реджи небрежно сви рамене.

— Лесно можеш да се влюбиш както в богато, така и в бедно момиче. Всеизвестно е колко са променливи чувствата на младите мъже. Само след няколко месеца момчето ви ще забрави как изглежда Мери.

При тези думи Мери се намръщи озадачено. Но след миг лицето ѝ се проясни и лека усмивка заигра в очите ѝ.

— Един мъж на двайсет и пет години вече не е момче — озъби се лорд Маркам. — Нито пък синът ми е непостоянен женкар като вас, Давънпорт. Той е истински джентълмен. Всеки баща би бил горд да има такъв син. Джулиан никога не би поискал ръката на госпожица Спенсър, ако не изпитваше сериозни чувства към нея.

— Вие би трябвало най-добре да познавате собствения си син — съгласи се Реджи и по мургавото му лице се изписа отегчение. — Лично аз обаче винаги съм предполагал, че причината да го държите изкъсо в Лондон е фактът, че на него не може да му се повери дори управлението на едно малко имение.

Сега се промени и изражението на Джулиан, изписаната допреди миг суровост се стопи и в очите му затанцуваха весели пламъчета.

— Вие сте толкова невежа, Давънпорт, колкото и неморален. Всъщност Джулиан подготви безупречен план за управлението на имението ми в Мортън. И аз имам категоричното намерение да му го прехвърля по случай сватбата му.

От удивление очите на Джулиан едва не изхвъркнаха от орбитите си, а баща му го изгледа леко смутено.

— Не исках да се главозамаеш, момчето ми, но бях силно впечатлен от плановете ти, безкрайно впечатлен. Мисля, че е добре за един млад мъж да полудува няколко години, преди да поеме отговорностите на брака и семейството. Но ти вече достатъчно си поживя като ерген. — Изгледа Реджи злобно. — И колкото повече си мисля за това, толкова по-мъдро ми се струва решението ти да се махнеш от Лондон, където живееше в толкова лоша среда.

— Предполагам, че той няма да причини големи вреди на едно отделно имение, но ще бъде глупаво да му позволите да се обвърже с неподходяща съпруга — изрече Реджи с най-надменния си тон, изразяващ изключително презрение.

Треперещ от ярост, лорд Маркам пристъпи две крачки към Реджи, преди да се опомни и да спре, стиснал до болка юмруци.

— За бога, ако тук нямаше дами...! — озъби се лордът. — Не ме учете как да възпитавам сина си и не ми казвайте коя жена е подходяща за него. Какво разбира един развратник от почтени жени? — Отново погледна към Мери. — Госпожица Спенсър е истинска дама, от главата до петите. Произходът и богатството ѝ са достойни за уважение. Тя е избраницата на моя син. И колкото по-скоро се венчаят и се махнат от вредното ви влияние, толкова по-добре!

Обърна се към Джулиан.

— Отказвам да остана дори още миг под един покрив с този негодник. Вече съм си запазил стая в „Мълчаливата жена“. Ще ви очаквам там утре сутринта в десет, теб и годеницата ти. Имаме много да обсъждаме. — За пореден път удостои Мери с топъл поглед. — Искам по-добре да опозная бъдещата си снаха.

Виконтът се завъртя сред вихрушка от пелерини и изхвъркна от всекидневната, затръшвайки вратата с такава сила, че порцелановите сервизи издрънчаха. Зад гърба му се възцари пълна тишина, преди граф Уоргрейв да се облегне на стола си и да прихне от смях.

— Братовчеде — ахна той, — не бих пропуснал това представление дори и за всички овце на Ирландия.

Думите му послужиха като сигнал и настана всеобщо веселие, част от което се дължеше на натрупаното напрежение. Джулиан заобиколи масата и прегърна Мери с буйна радост. Алис се

изкушаваше да направи същото с Реджи, който се бе облегнал на стола си с невъзмутимо изражение, но в синьо-зелените му очи бе стаена усмивка. Само за пет минути, с привидно грубо и безцеремонно държане, той бе постигнал това, което Джулиан не бе успял в продължение на седмици пламенни спорове.

Кой би казал, че лукавството не върши работа?

Новината за посещението на лорд Маркам бързо се разпространи из цялата йерархия на прислугата, предизвиквайки голямо оживление и гордост от находчивостта на господаря. Камериерката Джили, която тайно бе проследила цялата драма през една цепнатина на вратата, след като приключи със задълженията си за деня, потърси Мак Купър и му преразказа случилото се. Тя вече бе свикнала да търси Мак, когато искаше да сподели нещо.

Тъй като валеше студен дъжд, а тези дни Джили се уморяваше много по-бързо, те се разходиха само до плевнята. Там се настаниха удобно в купчината сено, а момичето се постара да пресъздаде дума по дума разговора между господин Давънпорт и виконт Маркам. Мак се смееше гръмогласно, като отбеляза, че това било едно от най-великите постижения на Реджи. Сетне разказа на Джили няколко внимателно цензурирани истории за необичайните подвизи на господаря си.

След като и двамата се умориха да се смеят, прислужникът се протегна и я целуна по хубавото носле.

— Сякаш във въздуха ухае на сватби. Какво ще кажеш, Джили, дали и ние също да не се оженим?

Джили внезапно стана сериозна и се опита да види лицето му, което в полумрака оставаше в сянка. Макар приятелството им да укрепваше и да се задълбочаваше, след първата им среща в нейната таванска стаичка той повече не беше споменавал за сватба. Девојката отново се смути. Неволно притисна ръка към издутия си корем и промълви:

— Бих искала да се омъжа за теб, Мак, много повече, отколкото някога съм искала да се омъжа за Били. Но... — тя се запъна за кратко, докато търсеше подходящите думи, с които да изрази тревогата си, — се боя, че може би ще ти е трудно да приемеш едно бебе, което не е твое.

Мак сложи ръката си върху нейната. Въпреки че го направи по-скоро като приятелски жест, той погледна надолу, приятно изненадан.

— Бебето току-що ритна. Буйно малко дяволче, нали? — После изражението му се промени. — Майка ми беше домашна прислужница, също като теб. Баща ми бил изискан лондонски джентълмен или поне така ми каза тя. Истински лорд. Страхотен джентълмен, няма що! — засмя се горчиво. — След като я прелъстил и тя забременяла, я изгонил на улицата само с десет лири в джоба. Щеше да е хубаво, ако тогава наоколо бе имало някой мъж, желаещ да се грижи за нея и за мен. Едно дете се нуждае от баща. — Остана мълчалив за няколко удара на сърцето. — Тя направи всичко, което бе по силите ѝ, за да ме отгледа. Продаваше се по улиците, но тежкият живот я съсипа и тя умря, когато бях само на шест години.

Сърцето на Джили се сви от болка за онази отчаяна млада жена и за самотното ѝ, изоставено момче. Опасенията ѝ, че Мак може да не приеме нейното бебе, се разсеяха. Тя може и да беше само едно провинциално момиче, но разбираше колко силно жадува Мак за свое семейство, което да обича и закриля. И колко много искаше и той да бъде обичан. Бракът му с нея щеше донякъде да компенсира самотното му и безрадостно минало.

Изпълнена вече с доверие към него, тя го погали по бузата.

— Ако наистина искаш да се ожениш за мен, Мак — промълви тихо, — за мен ще е чест и гордост да приема. Ще бъда щастлива да стана твоя жена.

Той се наведе към нея и я целуна много нежно, но прегръдката им бързо прерасна в нещо много по-възбуждащо. Джили остана очарована да установи, че един лондончанин знае много повече за целуването, отколкото един провинциалист като Били. И точно когато всичко вървеше към естествения си завършек, Мак внезапно се отдръпна, силно задъхан.

— Извинявай, Джили, но не искам да си помислиш, че съм от онези мъже, които ще те затрупат с куп лъжи, за да се повъргаят с теб в сеното. Искам да изчакаме, докато не се венчаем както си му е редът.

— Но аз не искам! — възкликна тя с пламнало лице и сено в косите. Устните ѝ се извиха в усмивка. — Можем да бъдем заедно, след като вече няма опасност да забременея.

Мак се засмя. Приличаше на млад мъж, какъвто всъщност беше, а не на закоравял кокни, избягал от един от най-лошите лондонски вертепи. После внимателно продължи да доставя удоволствие на своята избраница сред топлината на сладко ухаещото сено.

Граф Уоргрейв си замина и животът се върна към обичайния си ритъм. Джулиан и Мери също напуснаха имението, за да посетят за две седмици фамилната резиденция на лорд Маркам. Негова светлост бързо бе покорен от чара на Мери и скоро щеше да забрави, че някога се е противопоставял на този брак. Планираха сватбата да се състои през есента, след като Алис приключи с жътвата, за да е свободна да изпълни ролята на майка на младоженката.

Скоро всички в имението научиха, че изисканият прислужник на господаря ще се ожени за камериерката Джили. Със стиснати устни Алис си каза, че е трудно да се измисли нещо по-отвратително, но подобни споразумения бяха част от живота. Реджи се измъкваше сух от неприятностите, а несъмнено Мак Купър щеше да бъде щедро възнаграден, задето отървава господаря си от бременната му любовница.

В деня след заминаването на Джулиан и Мери, Алис и Реджи се наслаждаваха на една от ленивите си късни вечери, след като момчетата вече си бяха легнали. Алис бе облечена с удобния си златист пеньоар, а косата ѝ бе привързана с панделка в същия цвят. За младата жена това беше най-приятното време на деня. Предубежденията ѝ относно скандалното поведение на работодателя ѝ винаги се стопяваха в негово присъствие.

Бяха в библиотеката — единственото място в къщата, където Реджи пушеше. Пафкаше една от отвратителните си подрязани пури, докато Немезида и Атила похъркваха край господарите си. Дори домашните любимци бяха обявили примирие, най-вече защото котаракът бе решил, че кучето е твърде страховито, за да бъде сериозно предизвикателство.

— Защо не пийнеш малко бренди? — предложи Реджи, след като издиша кълбо дим. — Докато Ричард ни гостуваше, попълних запасите от алкохол.

След кратко колебание, Алис отиде до шкафа с напитките и си наля малко в една чаша.

— Не те ли притеснява, че има алкохол в къщата?

— Може и да не ти се вярва, но не. През първите три или четири седмици пиенето ми липсваше, но вече не. — Сви рамене. — Като погледна назад, осъзнавам, че от години не съм изпитвал удоволствие от алкохола. Пиех просто по навик. Сега, когато съм трезвен, не изпитвам ни най-малкото желание отново да съсипя живота си с проклетата бутилка. — Погледна към Алис. — Сега животът е много по-интересен.

Алис едва не се изчерви от топлината в очите му, докато се настаняваше удобно в креслото, подвила крака под себе си. В такива моменти беше трудно да познае в Реджи безцеремонния, саркастичен прелъстител, какъвто беше, когато за пръв път се появи в Стрикланд. Дори и тогава той притежаваше хумор, интелект и вродена почтеност, но тези положителни качества не се забелязваха веднага. Сега, както братовчед му бе отбелязал, Реджи беше различен мъж — спокоен, умствено и физически здрав и неустоимо привлекателен.

— Бях удивена, че лорд Маркам не разбра как го манипулираш — рече Алис, насочвайки мислите си в друга посока. — Да не би пътищата ви да са се пресичали и преди?

Реджи се ухили и се отпусна в креслото си.

— Преди няколко години имахме малко спречкване за една жена. Въпросната дама предпочете мен, а Маркам нито го забрави, нито ми прости. Мога да се обзаложа, че ненавистта му към мен е толкова силна, че би направил обратното на всичко, което аз съм предложил.

— Винаги е замесена жена, нали? — Гласът на Алис прозвуча по-остро, отколкото възнамеряваше.

Реджи доби отчуждено изражение.

— За нещастие, да. Ако притежавах повече разум да стоя настрана от любовницата на Блейкфорд — додаде по-скоро на себе си, — сега той щеше да е жив.

— Едно обикновено спречкване за жена не превръща в убийци повечето мъже. — Алис въртеше между пръстите си столчето на чашата, чувствайки се неудобно от тайната, която криеше. — Не бива да се обвиняваш за реакцията на Блейкфорд.

— Нима? — Реджи повдигна иронично тъмните си вежди. — Блейкфорд винаги е бил много ревнив и избухлив, но си остава фактът, че тъкмо моето поведение го е накарало да откачи напълно.

— Може би не любовницата му е причината за засадата — подхвърли Алис, надявайки се да утеши по някакъв начин Реджи, без да разкрива истината.

— Ти сещаш ли се за друга причина? — Издълженото му лице се смръщи от отвращение към самия него. — Не мога да си представя, че някой ще иска да убие теб или Ричард, но затова пък има доста хора, които биха танцували върху гроба ми. Блейкфорд със сигурност беше един от тях.

Алис мразеше да го вижда обзет от вина, особено сега, когато толкова много бе променил живота си. И особено след като грешеше.

— Блейкфорд може и да е гледал на твоето убийство като на приятно допълнение — поде тя, решила да му каже част от истината, — но ти гарантирам, че главната мишена бях аз. Ние двамата... имаме общо минало.

Тъкмо се канеше да му поднесе историята, която бе измислила в подкрепа на твърдението си, когато Реджи възкликна:

— *Ти* си имала връзка с Блейкфорд?

Грубият му тон бе обида, от която Алис се вцепени. Искаше да накара Реджи да се почувства по-добре. Вместо това бе предизвикала реакция, която я бе засегнала дълбоко.

От месеци тя живееше в изключителна близост с този мъж, когото желаше и когото бе започнала да обича. Сърцето ѝ се обливаше в кръв всеки път, когато споменеше някоя бивша любовница или се забъркаше с друга жена, като например с бременна прислужница. А сега Реджи — дяволите да го вземат! — си седеше тук, със слисано изражение само заради мисълта, че някой мъж би могъл да я хареса.

По тялото ѝ пробягаха смразяващи тръпки, когато старата, неизлекувана болка заради Рандолф избухна и подсили мъката ѝ от безнадеждната ѝ страст към работодателя ѝ. Силно разтреперана, Алис остави чашата си и се изправи, смазана от агонизиращата истина, че не е желана.

— Разбира се, че си изненадан. Как можах да забравя, че никой мъж не би ме докоснал, освен ако не е пиян или не му се плати цяло състояние в замяна на жертвата да се ожени за мен? — Гласът ѝ

пресекна. — Колко мило от твоя страна да ми напомниш какво жалко подобие на жена съм. Дори ти, който си преспал с половината жени в Англия, можеш да се насилиш да ме целунеш единствено когато си мъртво пиян.

Самата тя се ужаси от думите си. Да се разкрие пред Реджи бе върхът на унижението. Със замъглени от сълзи очи Алис хукна към вратата. Съжалението му бе последното, което можеше да понесе.

Беше на половината път до вратата, когато Немезида, върна на името си, скочи и радостно застана на пътя ѝ. Младата жена не успя да се спре навреме, спъна се в овчарката и се плъосна по длани и колене върху ориенталския килим.

— *Проклето куче!* — изкрещя и едва не се разплака с глас.

Реджи се втренчи слисано в Алис. Думите ѝ, намекващи, че някога е била любовница на Блейкфорд, бяха предизвикали изблик на ревност, колкото силен, толкова и изненадващ. Очевидно тя погрешно бе изтълкувала реакцията му като презрително недоверие. Емоционалният ѝ срив беше шокиращо доказателство, че той неволно бе отворил рана, разяждаща душата ѝ до дъно.

Алис винаги бе толкова силна, толкова уравновесена, дори когато Реджи се люшкеше на ръба на саморазрушението. Лесно му беше да забрави, че тя също имаше свои уязвими места. От измъченото ѝ изражение ставаше ясно, че ахилесовата ѝ пета бе убеждението, че никой мъж не би я пожелал като жена. А за човек с толкова страстна натура, да се чувства изцяло нежелан бе истинска трагедия.

А за човек като него, който обикновено беше толкова проникателен по отношение на другите, беше непростимо да прояви подобна престъпна безчувственост. Скочи от креслото си и коленичи до нея. Тя се опитваше да се изправи, но краката ѝ се бяха оплели в диплите на пенъоара.

— Али, това, което почувствах при мисълта, че Блейкфорд може да те е желал, не беше изненада — рече Реджи, отпусвайки ръка върху рамото ѝ. — Беше ревност.

Тя се вторачи невярващо в него.

— Помислил си, че съм имала любовна връзка с *Блейкфорд*? Ти наистина си по-голям глупак, отколкото предполагам.

Заля го вълна на облекчение при явното отвращение, с което тя изрече думите. Срещна погледа ѝ и заговори настойчиво:

— А ти си глупачка, задето се мислиш за непривлекателна. Бог знае, че те желая още от първия миг, в който се запознахме.

— Не ме лъжи! — Тя се измъкна изпод ръката му и се опита да се отдръпне от него, но той я улови за раменете и я извърна с лице към себе си.

Лъскавата ѝ коса се разпиля около лицето ѝ, проблясвайки в златисто и кестеняво. Цялата беше огън и плам, неустоима като богиня. Един мускул по брадичката му заигра, докато се опитваше да потисне възбудата си.

— Не лъжа. Ти си прекрасна, желана жена и ми беше дяволски трудно да държа ръцете си настрана от теб.

Тя извърна глава и затвори очи, ала не можа да прикрие треперенето на гласа си.

— Какъв забележителен, прекрасен джентълмен си ти. Никога не съм забелязала да ти е трудно да се сдържаш. — Извъртя се настрана, в нов опит да се измъкне от ръцете му.

Реджи стисна раменете ѝ по-силно.

— Ти, изглежда, си мислиш, че не бих те целунал, освен ако не съм пиан. Всъщност тъкмо обратното е вярно. През цялото време копнеех да те целуна, но само когато бях пиан успявах да забравя за благоприличието и се оставях да ме водят единствено желанията ми.

— *In vino veritas?* — изсмя се тя горчиво. — Или по-скоро не „истината е във виното“, а „похотта е в алкохола“. За един развратник всяка свободна жена ще свърши работа. — Удари го с все сила, за да се освободи от хватката му. — Макар че явно и пианите развратници си имат свои стандарти, след като нито веднъж не стигна по-далеч от една целувка. *А сега ме пусни!*

Реджи виждаше, че тя е твърде разстроена, за да му повярва. Тази емоционална буря се бе натрупвала от дълго време и сега насъбраната в душата ѝ болка се бе отприщила, разбивайки на парчета спокойната ѝ невъзмутима фасада, която обикновено показваше на света. Добронамерените му опити да се държи почтено бяха разпалили най-дълбоките ѝ съмнения. Той преглътна една гневна ругатня, задето бе прекалил с желанието си да се държи благовъзпитано.

Дотук с почтените намерения. Думите не бяха достатъчни — трябваше да ѝ докаже с действия колко неустоимо желана бе тя. Улови

лицето ѝ между дланите си, за да я укроти. Сетне целуна ъгълчето на едното ѝ око, вкусвайки солта на сълзите ѝ.

Тя ахна и застина, а тъмните ѝ ресници се повдигнаха. Зениците ѝ, разширени и черни от силата на чувствата ѝ, правеха различните ѝ очи да изглеждат почти еднакви.

Привлякъл най-сетне вниманието ѝ, той завладя полуразтворените ѝ устни със страст, която го изгаряше от месеци. Откликът ѝ бе мигновен и буен. Ръцете ѝ се обвиха около него и двамата се отпуснаха върху пода. Усещането на дългото ѝ гъвкаво тяло го опияняваше повече от всякакво бренди.

Разтвори пеньоара ѝ. Фигурата ѝ с чувствени извивки се очерта съблазнително под финия муселин на ризата ѝ. Реджи се наведе и целуна едната ѝ гърда през плата. Зърното ѝ се втвърди под дразнещия му език и тя простена, а тялото ѝ се изви в дъга.

Звукът от устните ѝ го накара да застине. Надигна се неохотно и се изправи на крака. Алис отвори очи.

— Не спирай — прошепна. — Не и този път.

— Нямам намерение да спирам. — Дишаше накъсано, също като нея, когато ѝ подаде ръка, за да я изправи. — Но ти заслужаваш нещо по-добро от пода в библиотеката. — После я притегли към себе си за още една целувка. Устата му беше жадно търсеца, а тялото му — плътно притиснато към нейното.

Можеше да я отведе навсякъде и тя нямаше да възрази. Винаги бе копняла да се влюби до безпаметност и ето че сега беше сляпа за всякакви последици, глуха за всички гласове на разума. Затвори очи и се отдаде на усещанията, на вкуса и топлината на гладкото му тяло, на трескавите удари на сърцето му.

След като успя да я разтопи, той взе в лявата си ръка запалена свещ, докато дясната му ръка оставаше обвита около кръста ѝ. Сетне я изведе от библиотеката и я насочи нагоре по стъпалата. Телата им се търкаха едно в друго на всяко стъпало, бедро до бедро, с изгаряща интимност.

Отведе я в нейната стая и затвори вратата решително зад себе си. Тя измърмори нещо в спонтанен протест, когато той отдръпна ръката си от кръста ѝ и отстъпи.

— Не отивам надалеч. — Гласът му, дрезгав от нескрито желание, достигна до нея от мрака, когато той се обърна и спусна

металното резе на вратата. — Но искам да видя всеки красив сантиметър от теб. И двамата чакахме толкова дълго. Сега няма да бързаме или да се крием в мрака. — Запали още свещи, които хвърлиха топла светлина по леглото. — Искам да те видя *цялата*.

Смъкна пеньоара от раменете ѝ, като я остави само по тънката ѝ прозрачна долна риза. Ако не беше ненаситната жажда в очите му, Алис щеше да се притесни, че твърде високото ѝ тяло е изложено на показ.

Той отвърза последната връзка, придържаща ризата на раменете ѝ. Сетне бавно я дръпна надолу по тялото ѝ, докато мазолестите му ръце оставяха огнени следи по кожата ѝ. Плътно стиснатите му устни и накъсаното му дишане ѝ подсказваха красноречиво колко силно го привличаше тя, каква огромна женска власт имаше над него.

Последва миг на пълна тишина, когато ризата ѝ се свлече чак до глезените ѝ, за да остане гола пред погледа му. После на свой ред Алис започна безмълвно да разкопчава ризата му, зажадняла за него, както и той за нея.

О, господи, колко беше красив, от широките рамене до тесния ханш и силните бедра. Беше като мечта за всеки скулптор. Изваяното му тяло на атлет бе станало още по-мъжествено след месеците на непрестанно физическо натоварване. Тя погали колебливо тъмните косъмчета по гърдите му, сетне плъзна ръка надолу, усещайки напрегнатото потръпване на мускулите му под дланта си.

Реджи затаи дъх, когато ръката ѝ помилва леко, съвсем леко, твърдата му мъжественост. След което събори Алис върху леглото и се излегна до нея.

Но не бързаше, верен на думата си. Под опитните му ръце и устни тя се почувства като разцъфващо цвете, докато той изучаваше всяко тайно кътче на тялото ѝ. Дълго спотаяваните ѝ страхове и съмнения се стопиха, а на тяхно място се възродиха жадните ѝ мечти за страст.

След като я целува и гали до опиянение, той ѝ показва как и тя да опознае тялото му. Реакцията му на докосването ѝ беше неоспоримо доказателство, че желанието му беше пламенно и алчно също като нейното, а тази увереност още повече задълбочаваше и засилваше нейното желание.

Когато тя повече не можеше да издържа и бе на ръба да експлодира от изгарящ копнеж, той покри тялото ѝ със своето. Целуваше я страстно, до задушаване, докато дългите му изящни пръсти я подготвяха за сливането им. Ала и сега беше внимателен, твърде внимателен.

Тя разсеяно си каза, че той може би я мисли за девствена, затова действа с такова внимание. Нетърпелива да чака повече, без никакви други обяснения, Алис притисна бедра в неговите и прошепна:

— Сега, моля те.

С изгаряща интимност усети топлото пулсиране на мъжка плът. После, със стон, той откликна на нетърпението ѝ, като я облада с едно дълго, разтърсващо проникване.

Алис извика, когато и двамата едновременно се потопиха в екстаза на близостта, надхвърляща дори най-жарките ѝ мечти. Той застина за миг и тя усети изненадата му от лекотата, с която се сляха. После той отново потъна в нея. Със страст, търпение и пламенна нежност, Реджи използва богатия си опит в любовната игра, за да задълбочи и удължи взаимното им удоволствие и накрая двамата откриха безкрайната наслада в отдаването един на друг.

ГЛАВА 23

Споделената страст надмина многократно очакванията ѝ. Това, което Алис не беше очаквала, бе чувството на сладка отмала, докато лежаха, сплели тела след споделения екстаз.

Реджи се размърда и за миг тя се изплаши, че смята да си тръгне. Вместо това той се извъртя настрани, а ръката му я притегли по-близо и тя се сгуши удобно до него. В това, както и във всичко друго, свързано с любовта, той беше ненадминат експерт, помисли си Алис с лека тъга.

Реджи плъзна ръка в разрошените ѝ коси. Топлата му длан погъделичка тила ѝ.

— Искам веднъж и завинаги да залича убеждението ти, че никой мъж не би те пожелал — промърмори.

Тя усети как се сковава, усети го и той. След миг палецът му нежно помилва ръба на ухото ѝ.

— Али, мога цял живот да се питам на какво се дължи тази невероятна заблуда, но предполагам, че някакъв конкретен инцидент ти е внушил абсурдната идея, че мъжете не те харесват. Какво се случи?

Тя се размърда неспокойно, почувствала се неудобно от лекотата, с която той четеше мислите ѝ.

— Не е ли достатъчно, че съм много висока, прекалено мъжествена, твърде властна и на всичко отгоре с различни очи? — Опита се тонът ѝ да остане лековат, но прозвуча горчиво и отбранително.

— Да, висока си, но Мария Стюарт, кралицата на Шотландия, е била с няколко сантиметра по-висока от теб, но е била прочута красавица. — Реджи погали бавно и с наслада гърба ѝ по цялата му дължина. — Ако беше по-ниска, краката ти нямаше да са толкова великолепни и влудяващо красиви. Ти си свършена, с изключителни пропорции, с идеалната височина за целувки. Би било жалко да си по-ниска, дори и само с два сантиметра. — Стисна я одобрително за

дупето. — Понякога си мислех, че нито миг повече няма да мога да понеса да те гледам с онези панталони, без да ти се нахвърля.

— Наистина ли? — Тя го погледна в очите, поласкана от думите му. — Обличам ги само защото са по-практични.

— Разбира се — съгласи се той охотно. — Това, че изглеждаш неустойимо в панталони, е нещо съвсем второстепенно. Но със сигурност си забелязала, че всички мъже в Стрикланд се заглеждат по теб.

— Аз съм им началник — изтъкна тя логично. — Разбира се, че ще ме забелязват.

— Аз притежавам това имение и им плащам заплатите, но по мен не се заглеждат — засмя се той. — А колкото до опасенията ти, че си прекалено мъжествена — каквото и да имаш предвид — никой, който веднъж те е погледнал, не би те сметнал за мъжествена. Всеки прекрасен сантиметър от теб е изключително женствен. — Обгърна с длани гърдите ѝ и притисна лице в падината помежду им. Чувственото дразнение на наболата му брада заля с тръпки цялото ѝ тяло.

— А колкото до това, че си твърде властна... — Той надигна глава и се замисли. — Това е абсолютно вярно, само че не те прави по-малко желана. — Пак се засмя и продължи, след като избягна шеговитото ѝ замахване към него. — И последното, но не най-маловажното... очите ти са красиви.

Е, сега вече със сигурност се шегуваше с нея, реши Алис и се опита да му се намръщи, въпреки че се чувстваше толкова добре, че не можеше да му се разсърди.

— Говориш абсурдни неща. Явно не мога да вярвам на нито една твоя дума.

— А би трябвало, защото всичко това е самата истина. — Той се подпря на лакът и целуна върха на носа ѝ. — Освен че имаш мигли, дълги цял метър, имаш едно много красиво, топло кафяво око и не по-малко красиво сиво око, което понякога си променя цвета. Къде е писано, че очите трябва да са еднакви?

Алис едва не се задави от смях от нелепите му твърдения. Хуморът беше още едно качество, което не бе очаквала да открие в един любовник.

— А трапчинките ти направо ме влудяват — завърши той триумфално, преди да целуне и тях.

Устните му се спуснаха от трапчинките и продължиха надолу, хапейки чувствено шията и гърдите ѝ. След няколко минути Реджи се претърколи настрани.

— Продължавам да се разсейвам, а имаме да си кажем толкова много неща. — Със сериозно изражение на лицето той се подпря на лакът. — Али, сексът е основна част от човешкото съществуване и е голяма трагедия, че мъжете и жените почти никога не говорят свободно за това. Възпитаните жени ги учат, че невежеството и отвращението са признаци на изтънченост. Един бог знае как си оцеляла след подобно възпитание и страстта ти е останала непокътната, но никога не се срамувай от това, което си, или от това, което чувстваш.

Тя преглътна с усилие.

— Аз... ще се опитам — обеща.

— Сексът е област, в която всеки е уязвим посвоему. — Уви разсеяно кичур от косата ѝ около пръста си. — Фундаменталната разлика между половете е, че жените се тревожат дали са желани, докато мъжете се притесняват как ще се представят.

Тя се замисли за собствените си страхове, толкова неприятни и потискащи.

— Наистина ли?

Новоизпеченият ѝ наставник в тайните на секса кимна.

— Твоите съмнения и неувереност са вкоренени по-дълбоко, отколкото у повечето жени, и аз възнамерявам да откроя причината, но никога не съм познавал жена, дори най-прославената красавица, която да не се е притеснявала дали е достатъчно привлекателна за мъжете. Всъщност красавиците се притесняват най-много, защото голяма част от увереността им е свързана с външния им вид, а времето неотклонно работи срещу тях. Дори жените, които не харесват секса и не му се наслаждават, искат да бъдат желани, защото това им дава власт над мъжете.

Алис се взря тъжно в потъналия в сенки таван, докато обмисляше думите му. Имаше толкова много неща за мъжете и жените, които не разбираше. Погледът ѝ се плъзна към Реджи.

— Трудно ми е да повярвам, че ти също се притесняваш как ще се представиш в леглото.

Той се ухили.

— Навярно по-малко от повечето мъже, но повярвай ми, това е нещо, към което всички мъже се отнасят изключително сериозно. — Усмивката му се стопи и той продължи: — Али, какво се е случило, че те е направило неспособна да се погледнеш в огледалото и да видиш истинския си образ?

Младата жена сви рамене и отмести смутено поглед.

— Мередит е моят идеал за женска красота. Очевидно аз съм твърде далеч от него.

— Наистина Мери е грациозна, златокоса хубавица и аз съм сигурен, че за Джулиан тя е най-красивата жена на света. Но красотата има много измерения, които нямат нищо общо с обикновената хубост. — Плъзна нежно пръст по очертанията на скулите и брадичката ѝ. — Ти притежаваш красота, която никога няма да повехне.

Алис затвори очи, прималяла от докосването му все едно бе котенце, което галят, но тогава прозвуча неумолимият му глас:

— Какво се е случило, Али? Ще те питам, докато не получа отговор.

Колкото и да бе щастлива в този миг, споменът извика парещи сълзи под клепачите ѝ.

— Ще бъде невъзможно да ти обясня, без да ти разкажа почти цялата история на моя живот.

— Тогава по-добре започвай веднага, защото няма да мръдна отгук, докато не я чуя. — Дълбокият му глас бе топъл и окуражаващ.

Колко ли мъже се интересуваха от женските мисли? Внезапно ѝ се прииска да му разкаже своята история, не точните подробности, а същността, която я бе направила такава, каквато бе днес.

— Бях единственото дете на... доста заможно семейство. Майка ми почина, когато бях малка, и баща ми така и не се ожени повторно. Отнасяше се с мен, все едно бях син. Затова научих толкова много за фермерството. Двамата с баща ми бяхме много близки. Той е суров и много властен и помежду ни избухваха свади, заплашващи да срутят покрива на Кар... на къщата ни, но... като цяло двамата се разбирахме много добре. Когато станах на осемнайсет години, се сгодих. Беше идеалният съюз. Аз обожавах Рандолф, баща ми го одобряваше, а Рандолф се преструваше, че е влюбен в мен. — Гърлото ѝ се сви и гласът ѝ се задави.

— Преструвал се е?

Въпросът на Реджи, изречен с безпристрастен тон, ѝ помогна да продължи.

— Любовните му клетви се оказаха лъжи. Няколко седмици преди сватбата двамата с негов приятел пристигнаха неочаквано на гости. Аз бях излязла на езда, но ги видях да идват и препуснах към къщи. — Тъй като броеше дните до сватбата, тя бе на седмото небе от радост от неочакваната визита. — Знаех, че с приятеля му ще са в утринния салон, от чиито френски прозорци се излизаше на терасата, така че забързах право натам. Бях отвън, а френските прозорци бяха отворени.

Дори и сега сякаш виждаше леко полюшващите се сини завеси, които я скриваха от мъжете вътре. Сякаш чуваше студените, презрителни гласове.

— Те не можеха да ме видят. Приятелят на Рандолф го попита защо възнамерява да се ожени за... за властна Дълга Мег като мен. Три метра висока и цялата само кожа и кости, при това не съм била жена, която може да стопли леглото на един мъж, а и както съм обичала да се налагам, със сигурност съм щяла да го държа под чехъл. Да чуя това бе ужасно. — Цялото ѝ тяло потръпна. — Ала най-лошото бе това, че се оказах такава глупачка, очаквайки Рандолф да ме защити. Той доста често бе заявявал, че ме обича и вместо и този път да каже това, той отвърна... отвърна, че се жени за мен за пари, разбира се. Че щом веднъж сложи ръка върху богатството ми, ще се разбере кой командва парада.

Болката, така ясно запечатана в съзнанието ѝ, бе източник на кошмарите ѝ, а да го изрече на глас бе все едно да завърти още по-дълбоко ножа в кървящата рана в сърцето си. Сетне, като по някакво чудо, Реджи сложи ръка върху слънчевия ѝ сплит, точно в центъра на болката.

— Успокой се, Али — рече тихо. Топлината от дланта му усмири разбушувалите се чувства.

След като се овладя, тя отвори очи и заговори много спокойно, отколкото преди един час мислеше, че е възможно.

— Предполагам, че звучи тривиално, нали? Ти навярно си преживял далеч по-лоши неща.

— Не подценявай собствената си болка — скастри я Реджи. — Няма значение колко трагична или безобидна изглежда дадена

ситуация. Единствената мярка за всяко нараняване е колко дълбоко те е заболяло. Да бъдеш предадена от този, на когото най-много си вярвала и когото си обичала и да стигнеш дотам, че да подценяваш женствеността си — това свидетелства за дълбоки, ужасни рани.

Алис се обърна и зарови лице в рамото му. Докато усещаше как възелът от старата болка бавно се развързва и изчезва, тя бе убедена до дъното на душата си, че макар завинаги да ѝ останеха белези, тази част от миналото ѝ вече нямаше власт над нея.

Реджи не каза нищо повече, само я държеше притисната до гърдите си, давайки ѝ от топлината и спокойствието си. Откъде разбираше толкова много от човешките болки и лекуването им? Глупав въпрос. Знаеше достатъчно за миналото му, за да разбере колко трудна житейска школа бе преминал.

Сега, когато се усещаше по-безгрижна и свободна, отколкото когато беше момиче, Алис се завъртя по гръб и дори успя да се усмихне.

— Благодаря ти.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита я той нежно, с топлина в очите. Тя му кимна, а Реджи продължи с въпросите: — И какво се случи, след като си подслушала онези двама млади глупаци?

Доброто ѝ настроение отчасти помръкна.

— Измъкнах коня си от конюшната и препуснах към най-далечния край на имението. Върнах се доста по-късно, след като се стъмни. Рандолф и приятелят му си бяха тръгнали, тъй като не могли да ме намерят. Когато влязох в къщата, веднага отидох при баща си и му заявих, че няма да се омъжа за Рандолф, дори и да е Адам, а единственият ми друг избор да е змията.

Тялото ѝ отново се скова. Реджи притегли завивките и зави раменете ѝ. Тя си пое дълбоко дъх и продължи:

— Между мен и баща ми избухна неவிжданo яростна кавга. Когато отказах да му обясня причината за нежеланието ми да се омъжа, той ме упрекна, че съм глупава и превзета лигла. Но аз не можех да говоря за това, което се бе случило. *Не можех.*

— Разбираемо е — съгласи се Реджи кротко.

Способността му да я разбира толкова добре отново ѝ подежда успокояващо.

— Баща ми, който е крайно неотстъпчив и разсъждава старомодно, ме прокле с думите, че повече не съм му дъщеря. Закани се, че ще ме лиши от наследство, ако не се съглася на този брак. После ме заключи в стаята ми.

— Само на хляб и вода?

Тя се усмихна мрачно.

— Не останах там достатъчно дълго, за да разбера. Нахлузих панталоните си за езда и взех всички пари, които бях заделила. Опаковах и малко дрехи, удобни за път. В полунощ се спуснах по въже, направено от завързани чаршафи, точно като в романтичните истории. С това изключение, че не бягах *при* някой мъж, а бягах *от* един мъж.

— Не от един, а от двама. Ако баща ти беше проявил по-голямо разбиране, щеше ли да избягаш? — попита Реджи тихо.

— Не. — В гласа ѝ прозвуча огромна тъга. — Много жени са оцелявали въпреки разбитите си сърца. Да бъда предадена от баща си за мен беше много по-лошо, защото дотогава той беше центърът и основата на моя живот. — Не можеше да мисли за това, тъй като тази рана никога нямаше да заздравее. — След като избягах, нещата станаха още по-гадни — додаде сковано. — Ти сигурно си разбрал, че не съм девствена.

Ръката му се плъзна по тялото ѝ, преди да се спре върху сърцето ѝ.

— Али, нищо не си длъжна да ми обясняваш. Жената, която си станала, е резултат от всеки твой избор и всички грешки, направени през годините. Не се извинявай заради миналото си.

— Но аз искам да ти разкажа. Сама не разбирам себе си, защо тогава постъпих така. Може би ти ще разбереш. — Затвори очи. Лицето ѝ бе изопнато. — Две нощи по-късно се намирах в една странноприемница, отново облечена като жена. Прибирах се по коридора към стаята си, когато срещнах един търговец, също отседнал в странноприемницата. Беше пиян като талпа и той... той даде да се разбере, че ме харесва. — Тя прехапа устни, преди да се насили да продължи. — И аз се оставих да ме съблазни.

Дъхът на търговеца беше кисел, а ръцете — несръчни. Нито разбра, нито го интересуваше, че е девствена. А тя бе останала да лежи там, позволявайки му да оскверни тялото ѝ.

Алис преглътна. В устата ѝ загорча от отвращението, което изпитваше към себе си.

— Сигурно съм била полудяла. Всичко свърши много бързо. Мисля, той беше твърде пиян, за да запомни какво се случи.

— Да го намеря ли и да го убия, задето е поругал честта ти? — попита Реджи с измамно кротък тон.

— Не! — Алис усети как в гърлото ѝ се надигна пристъп на задушаваш, истеричен смях. Може би Реджи бе целял именно тази реакция от нейна страна. — Не, търговецът не ме насили. Грешката бе изцяло моя.

Той я придърпа по-близо. Кожата ѝ беше топла, мека като атлаз.

— Това трябва да е било едно много жалко посвещение в насладите на плътта.

— Така е. Беше дори по-зле, защото след това се презирах. — Погледна към него, с широко разтворени, умоляващи очи. — Можеш ли да ми кажеш защо направих толкова отвратително нещо?

— След като са нанесли съкрушителен удар на твоята женственост, ти си искала да докажеш на себе си по най-примитивния начин, че някой мъж би те пожелал — започна да ѝ обяснява Реджи. — В същото време това е било твоето отмъщение към баща ти и противния Рандолф. Извършила си нещо, което е щяло най-силно да ги разгневи, ако са знаели. — Той сви устни. — За нещастие оттогава живееш с убеждението, че само някой мъртвопиян мъж може да те пожелае.

— Реджи, откъде знаеш толкова много за хората? — попита тя след дълга пауза.

— Още когато бях много млад, започнах да изучавам човешката природа. Да не споменавам, че съм нещо като експерт по теорията и практиката на самоунищожението — добави унило. — Предполагам, че след случката с пияния непознат си се отказала от мъжете и любовта в полза на разкаянието и съвестната работа, но не си могла да потиснеш естествените си страсти.

Алис се усмихна накриво.

— Отново си напълно прав. Винаги съм харесвала мъжете, но след онази нощ знаех, че сама се бях обрекла да остана стара мома. Мъжът, когото обичах, ме бе отхвърлил, а аз не можех да си представя някой друг да ме пожелае след това, което бях извършила. За няколко

часа бях на косъм от самоубийството, без значение какво щеше да струва това на безсмъртната ми душа. Дори си отрязвах косата и я изгорих. — Тя потръпна и се притисна още по-силно към него, търсейки утеха в допира до силното му, мускулесто тяло.

— И какво те отказа от смъртта?

— На следващия ден ме намери моят коняр. Видял ме, след като бях подслушала Рандолф и се досетил, че с мен се е случило нещо ужасно. На следващата сутрин открил, че конят ми го няма в конюшната и поел по следите ми, без да се обади на никого в имението. Мисля, че се е надявал, ако ме открие бързо да ме убеди да се върна преди да е избухнал скандал. Но му отнело няколко дни, докато ме намери, а и аз отказвах да се върна. Той каза, че няма да ме насилва да се прибера у дома, но няма да ме остави незащитена.

Реджи пое дъх, осенен от едно хрумване.

— Не ми казвай името му. Нека сам да отгатна. Джейми Палмър?

— Точно той. Винаги сме били приятели. Той нямаше семейство и затова нищо не го задължаваше да се върне в имението на баща ми, така че остана с мен. Бях му благодарна, защото имах до себе си някой, който е загрижен за съдбата ми. — Тя се усмихна леко. — Първата работа, която намерих, беше като учителка по история и латински в едно малко училище в околността. Джейми пък се хвана на работа в конюшните. По-късно станах гувернантка при госпожа Спенсър и Палмър пак се премести да работи наблизо. Когато започнах да се занимавам с грънчарската работилница и ми трябваше някой да я надзирава, той пое работата, въпреки че предпочиташе да се занимава с конете. Джейми Палмър е много добър приятел.

— Влюбен ли е в теб? — заинтересува се Реджи, но се опита този път да не прозвучи ревниво.

Алис поклати глава, но не без известно съжаление.

— Той никога не ме е възприемал по този начин. За него аз бях младата господарка, недосегаема за един коняр, дори и когато станах работеща жена. Преди няколко години се ожени за едно от момичетата на Хералд. Тя е много сладка и много повече му подхожда. — Алис шумно въздъхна. — Останалата част от историята я знаеш.

— А някога мислила ли си да се върнеш при баща си?

— Никога — изрече го с равен, но непоколебим глас.

— Би било различно, ако го мразеше, но от това, което ми разказа, разбирам, че не е така — изтъкна Реджи. — Не искаш ли да се сдобриш с него? Той няма да живее вечно, дори вече би могъл да е мъртъв.

— Не е мъртъв.

— Откъде си толкова сигурна?

— Щях да чуя.

В това си настроение Алис би могла да преподава уроци на стридите как да остават затворени, но Реджи бе настоятелен. Това бе едно от нещата, в които много го биваше.

— Али, приеми съвет от човек, който го знае от личен опит — да живееш с гняв е вредно за душата.

— Какво те интересува повече — душата ми или вероятното ми богатство? — тросна се младата жена.

Реджи не обърна внимание на обвинението ѝ.

— Довери ми се. Лорд Маркам може и да ме смята за зестрогонец, но ако някога съм имал желание да се оженя по сметка, уверявам те, че досега вече щях да съм го сторил.

Тя му се усмихна извинително.

— Съжالياвам, не биваше да го казвам. Но не мога да се върна у дома, никога.

— Защото баща ти никога няма да ти прости?

Алис се втренчи в тавана.

— Това е едната от причините. Другата е, че аз не мога да му простя. Единственият път, когато най-много имах нужда да ме разбере, да покаже искрената си загриженост, той ме предаде. — Гласът ѝ се задави. — Наречи го гордост или глупаво твърдоглавие, но аз никога няма да се върна и да моля за прошката му. Няма да го направя, дори и да знам, че отново ще ме направи своя наследница. Няма да се върна дори и когато умре.

Глупавото твърдоглавие беше другата област, в която Реджи беше експерт, но все още нямаше намерение да отстъпи.

— А би ли се върнала, ако той те помоли?

— През живота си баща ми никога не е признал своя грешка, нито се е извинявал някому — изрече Алис с тъжен и уморен глас. — Той никога не би ме помолил да се върна. — Този път в гласа ѝ се прокрадна по-различна болка.

— Жалко, че не мразиш баща си — каза Реджи. — Така щеше да е по-лесно за теб.

Изражението ѝ се вледени.

— Нямам нужда от баща си или от парите му. И сама се справих доста добре.

— Вярно е, справила си се — съгласи се Реджи, като отметна нежно един кичур от лицето ѝ.

Красивата, твърдоглава почитаема лейди Алис, в чиито вени кръвта пулсираше с ненадмината страст. Любенето им бе необикновено и то не само защото от месеци не бе лягал с жена.

Замисли се и потръпна отвратено, когато си припомни, че последното му грубо и безпаметно съвкупление беше със Стела. Ненавиждаше самата мисъл за това, когато държеше Алис в обятията си. Имаше истинско чудо в тяхното сливане, усещане за откритие, което го върна десетилетия назад, когато изгуби девствеността си в прегръдките на една сърдечна и любвеобилна краварка. Побърза да пропъди и тази мисъл. Единствената жена на този свят, която имаше значение, бе Алис.

Дали сега бе подходящият момент да я помоли да се омъжи за него? От седмици идеята покълваше в едно кътче на съзнанието му. Имаше намерение да изчака по-дълго, да докаже на нея — както и на себе си — че е трезвен и възнамерява да остане такъв и занапред. Ала тази нощ промени всичко. Нямахше начин да продължат да живеят под един покрив и да не бъдат любовници.

Беше почти сигурен, че тя ще приеме предложението му за брак. Али не беше безразлична към него, обичаше Стрикланд и искаше да има деца.

А той я обичаше. Странно, но досега не го бе осъзнал. По някое време през последните седмици страстта, уважението, приятелството и благодарността се бяха слели в едно и резултатът надминаваше всичките му очаквания. Той искаше да бъде с тази жена по един съвсем обикновен и традиционен начин, като се отказваше от всички останали красавици на този свят, докато смъртта ги раздели.

Никога досега не бе изричал подобни слова, но отвори уста, като се надяваше, че искреността му ще компенсира липсата на стил. И тогава, преди да заговори, частта от мозъка му, която никога не си

почиваше, започна да подрежда парчетата информация, образувайки нова, смайваща картина.

Ръката му застина и остана да лежи неподвижно върху едната от прекрасните ѝ гърди. Джулиан му бе разказал за изчезналата наследница на херцога на Дърюестън, момиче, което било сгодено за по-малкия син на маркиз Кинрос. По-малкият син на маркиза беше лорд Рандолф Ленъкс. Реджи го познаваше бегло. Беше хубав мъж, няколко години по-млад от Реджи, образец на джентълменска добродетел. Идеалният спътник в живота за момиче, което един ден ще стане херцогиня. Тогава, най-неочаквано, дъщерята на Дърюестън избягала — както се предполагало, с коняря си — преди дванайсет години, когато девойката била на осемнайсет.

Реджи усети дълбоко в себе си зараждането на смразяващ студ, който образува ледени пипала около сърцето му. Излизаше, че неговата Али е изчезналата наследница — двете истории си пасваха твърде добре. Мили боже, тя бе единственото дете на херцог.

А Блейкфорд бе следващият поред наследник. Алис бе казала, че Блейкфорд има причина да желае смъртта ѝ и беше права. Титлата херцог и богатството на Дърюестън биха изкушили и по-добродетелни и почтени мъже от Джордж Блейкфорд. По дяволите, тъкмо лекомислените думи на Реджи бяха довели Блейкфорд в Дорсет с намерението да я убие. Въпреки че беше невъзможно да се докаже, Реджи можеше да се обзаложи на хиляда лири, че пожарът, унищожил Роуз Хол, е подпален от братовчеда на Алис.

— Защо изглеждаш толкова сериозен? — Дрезгавият ѝ глас прекъсна мислите му.

Той насочи вниманието си към нея. Черната овца на Давънпорт делеше леглото с най-богатата наследница на Англия. Когато е дебютирала в лондонското висше общество, него не биха го допуснали под един покрив с нея.

Не беше чудно, че от устата на Алис командите звучаха толкова естествено — беше отгледана и възпитана като бъдещ владетел на малкото кралство Дърюестън. Тя бе споменала, че лейди Алис е само един ироничен прякор, но той подозираше, че всичко е започнало, когато, без да се усети, Джейми Палмър е използвал по навик титлата ѝ.

Щеше да е по-лесно, ако мразеше баща си, ала беше очевидно, че тя страдаше много заради отчуждението им. И макар тя да си мислеше, че херцогът никога няма да приеме отново блудната си дъщеря, Реджи знаеше по-добре каква бе истината.

Само за шейсет секунди всичко се бе променило. С отвратителното чувство на обреченост той се покори пред неизбежното, което трябваше да стори. Но в следващия миг намери сили да се усмихне, призовавайки самоконтрола, който бе усъвършенствал през целия си живот.

— Опитвам се да пресметна колко още пъти през тази нощ ще мога да се любя с теб, без да пострада репутацията ти.

Устните ѝ се извиха бавно в палава усмивка.

— Само с мислене никога няма да разбереш.

— Права си. Достатъчно приказвахме. — Той я целуна силно. Усецането за неизбежната обреченост още повече усили копнежа му. Как изобщо бе повярвал, че може да го очаква щастлив край?

Но поне тази нощ тя беше негова. И той щеше да се постарее да бъде нощ, която нито един от тях никога нямаше да забрави.

Часовете на мрака се изнизиха сред хиляда малки открития, сред страсти и смях, примесени с мигове на затаен дъх. Колкото повече ѝ даваше той, толкова повече му връщаше тя. Алис знаеше, че ако утре умреше, щеше да бъде доволна, че е била обичана истински и пълноценно.

Със сигурност подобно чувство на цялостно задоволство не можеше да се дължи само на съвършеното пасване на телата им. Искеше ѝ се да му признае, че го обича, че никой друг мъж не е трогвал като него сърцето, душата или тялото ѝ и никой друг не би могъл някога да го стори. Но си замълча, за да не развали тази съвършена нощ.

Освен загадките на сетивата им, мракът отприщи едно друго откровение.

— Като изключим бебето на Джили, колко други незаконородени деца имаш? — промърмори Алис, мислейки на глас, докато лежеше върху гърдите на Реджи и отдъхваше в затишието между помитащите бури на страстта им.

Той вдигна глава.

— Какви ги говориш?

Неспособна да върне думите си назад, тя продължи смело напред.

— Говоря за най-обикновени деца, като това, което Джили ще има след няколко месеца. Сигурно през годините си имал и други.

— Защо си мислиш, че аз съм бащата на детето й? — попита той, повече любопитен, отколкото гневен.

— Видях я да се измъква от стаята ти една нощ — рече Алис смутено. — А и ти й позволи да остане в имението. Госпожа Хералд каза, че не се срещат често мъже, които да са толкова търпеливи.

— Разбирам — каза Реджи, очевидно развеселен. — Както и да е, отхвърлям всички обвинения. Гарантирам, че бебето й ще се появи на бял свят след по-малко от девет месеца от пристигането ми в Стрикланд. — И й разказа отчаяния опит на Джили да му припише бащинството.

Алис се изуми, но изпита безкрайно облекчение.

— Значи не си платил на Мак Купър, за да те отърве от нея?

— Не споменавай това пред Мак, защото може да забрави, че си дама — предупреди я Реджи. — Да се ожени за нея беше негова идея и той е много доволен от решението си.

— О! — Алис се почувства неловко, като пълна глупачка.

Двамата се умълчаха, когато той изведнъж се сети, че не е отговорил на предишния й въпрос.

— С течение на годините съм внимавал много да нямам незаконни деца. Не бих искал мое дете да расте без баща. Но е възможно да имам някое дете някъде.

Последната свещ бе изгоряла почти докрай. На трепкащата й гаснеща светлина Алис отново огледа впечатляващия му профил.

— Не знаеш със сигурност? — попита тихо.

— Веднъж имах връзка с дама от по-либералните аристократични кръгове. Първите й две деца бяха от съпруга й. След това мисля, че тя роди още няколко деца, всяко от различен мъж. — Думите му звучаха отсечено. — След няколко години я видях в парка заедно с няколко от децата й. Сред тях имаше едно момиче, което донякъде приличаше на мен, горкото съществуване. Поразпитах малко. Оказа се, че детето е на години, които подсказваха, че може да е мое.

— И тази дама не ти е казала?

Той сви рамене.

— Може и самата тя да не е знаела. А и дори момичето да е от мен, какво бих могъл да направя? То растеше, заобиколено с много повече грижи и внимание, отколкото аз бих могъл да му дам. Родителите ѝ са добри хора. Щеше да е жестоко да разбия живота ѝ.

Суровият му тон разкриваше колко много е загрижен за това дете, което бе изгубено за него. Дали болката му щеше да е по-малка, ако имаше друго дете, което да може да отглежда и да направлява сред житейските перипетии, след като самият той не е бил насочван от никого?

Алис винаги бе искала деца, но сега, с яснота, която я порази, осъзна, че иска да роди *неговите* деца. Макар че от години не си бе позволявала дори да мечтае за това, за миг си представи как ще живее в Стрикланд и заедно с Реджи ще отглеждат високите си деца, ще се смеят с тях, ще бъдат приятели, заедно ще се справят с всякакви несгоди. И най-вече ще имат хиляди ноци като тази, когато душите им ще се сливат докрай, както телата им.

Беше прекалено рано за такива мечти. Но той я харесваше, той я желаше. Може би след време чувствата му ще се задълбочат. А тя ще направи всичко, което е по силите ѝ, за да го спечели. И какъв подобър начин да спечелиш един прелъстител, освен с буйна страст?

И когато розовеещото утро започна да надмогва над мрака на нощта, Алис се зае да покаже на своя любим какво бе научила през тази нощ, любейки се с него с такава жар, с каквато и той я бе любил. И когато достигнаха до нови висоти на насладата, никак не им бе трудно да повярват, че любовта ги е свързала навеки.

ГЛАВА 24

Реджи целуна Али и си тръгна малко преди обитателите на дома да започнат да се пробуждат. Младата жена се наслаждаваше на минутите преди прислужницата да се появи с кафето ѝ. Досега не бе подозирала, че на този свят съществува подобно блаженство. Въпреки че би трябвало да е изтощена след подобна страстна нощ, днес имаше чувството, че може да премести планина с една ръка.

След като кафето ѝ пристигна, тя стана и се облече. Изживя шок, когато се погледна в огледалото. Само за миг видя красивата жена, каквато Реджи твърдеше, че е.

Сетне реалността взе връх и тя отново беше обикновената Алис, макар и цъфтяща Алис, с искрящи очи. Ала за миг се бе почувствала истинска красавица.

Излезе навън, подсвирквайки се. Жалко, че трябваше да прекара целия ден в другия край на имението. Нямахше да види Реджи чак до вечеря. Навикът ѝ помогна да се справи със задълженията си, ала постоянно се улавяше, че се взира невидящо в пространството, на устните ѝ играе усмивка, а цялото ѝ същество е обзето от приятна отмала.

Късно следобед Алис се върна в работния си кабинет. Прониза я остро чувство на паника и кръвта ѝ се смрази за миг, щом зърна писмото, което я очакваше, написано с твърдия почерк на Реджи. Дали резултатът от изминалата нощ беше писмо, с което я уволняваше? Взира се няколко дълги мига в кремавата хартия, преди да се осмели да го отвори.

Стиснала устни в тънка линия, тя счупи печата. Краткото, но съвсем не враждебно писмо, бе облекчение. Наложило се Реджи неочаквано да замине по работа. Вероятно щял да отсъства две седмици, но можело да е и по-малко. Съжалявал, че тръгнал толкова внезапно. С обич, Реджи.

Остана втрънена в бележката. С обич? Дали това бе знак за искрена привързаност или нищо не означаваща любезност?

Препрочете няколко пъти думите, като се опитваше да отгатне някакъв подтекст, ала без особен успех.

Сгъна внимателно листа, зареяла поглед през стаята. Всеки път досега, когато помежду им се бе зараждала някаква интимност, Реджи бе бягал, но винаги се бе връщал.

Просто трябваше да помни, че той ще се върне.

В Лондон Реджи посети пралелята на Джулиан — вдъхваща страхопочитание вдовица, питаеща страст към клюките и слабост към бонвиваните. Над каничка чай той узна, че отдавна изчезналата наследница на Дърuestън била лейди Алисън Елизабет Софрония Уестън Блейкфорд, наричана лейди Алис. Появила се само за един сезон в Лондон, била изключително висока и доста срамежлива, но много почтена и благоденствувала. Всички одобрявали годежа ѝ с кандидата, избран от баща ѝ — лорд Рандолф Ленъкс, красив и достоен младеж, който бил достатъчно богат, за да не е принуден да се ожени за пари.

Накрая, дяволите да я вземат, вдовстващата благородница бе споменала, че лейди Алис Блейкфорд имала различни по цвят очи.

Бяха му необходими три дни, за да стигне до Карлеон, внушителния замък на рода Дърuestън. Имението обхващаше голяма част от графство Чешър. Реджи язди половин час по алея с брястове, извиваща се от високата порта на оградата до самия замък.

Опитното му око оцени имението като обширно и процъфтяващо. Стрикланд беше поне десет пъти по-малък. Карлеон е бил построен някога като малък замък, но в продължение на столетия сградата се е разширявала и променяла, отразявайки богатството и властта на притежателите ѝ. Дори владетелят на Англия нямаше да се срамува да живее сред тези каменни стени със златист оттенък. Всъщност тук наистина бяха гостували крале и кралици.

Колкото повече Реджи се приближаваше до центъра на имението, толкова по-гневен ставаше. Алис си бе тръгнала оттук, за да живее в несигурност и бедност, което бе ясен признак колко дълбоко е била ранена. Ако имаше възможност, с радост би изтръгнал сърцето на

граф Рандолф Ленъкс, на високоблагородния херцог Дърuestън, на неизвестния пиян търговец, както и на всеки друг, наранил Али. Затова изпита мрачно задоволство при мисълта, че бе убил Джордж Блейкфорд.

Фоайето на замъка беше високо девет метра, а внушителните му размери, изглежда, бяха предназначени да напомнят на простосмъртните къде им е мястото. Реджи бе посрещнат от иконом, по-важен дори от Кентърбърийския архиепископ. Ледените му очи огледаха набързо посетителя и дрехите му, прашни от пътуването.

— Херцог Дърuestън не приема.

Реджи извади една от визитните си картички и надраска с молив: „Зная къде е дъщеря ви“.

— Предайте му това — нареди лаконично на иконома.

Вероятно Дърuestън беше наблизо; говореше се, че през последните десет години херцогът не е напускал имението си.

Икономът изгледа презрително визитната картичка. Лицето му още повече се скова, ако това изобщо бе възможно. Обърна се, без да отрони дума, и изчезна в дебрите на замъка. Върна се след пет минути.

— Негова светлост ще ви приеме.

Икономът пак се обърна и поведе госта през толкова дълга поредица от коридори, че на Реджи му се прииска да бе последвал примера на Тезей и да си бе взел кълбо^[1]. Накрая стигнаха до залата за частни аудиенции на херцога — още едно просторно помещение, украсено с мебели и картини, достойни за кралски дворец.

Самият Дърuestън седеше зад позлатено бюро с инкрустации. При вида на красивото лице, с ястребови черти, у Реджи се изпариха и последните остатъци от надеждата, че неговата Али не е лейди Алисън Блейкфорд. Този мъж явно беше баща ѝ. Висок и мускулист, със строго лице, херцогът приближаваше седемдесетте. Имаше чисто бяла коса и изражение на човек, на когото никой не смее да се противопостави. Той нито се надигна, нито поздрави посетителя си, а само го огледа набързо със сиво-зелените си очи, същите като дясното око на Али.

Но Реджи не се изплаши. Кимна леко при влизането си, сетне впери поглед в домакина, придавайки си леко отегчен вид, докато чакаше другият мъж да заговори.

Херцогът сведе поглед към визитната картичка върху бюрото си.

— Реджиналд Давънпорт. Чувал съм за вас. Вие сте прелъстител, пройдоха, разпасан тип, срам за една достойна и стара фамилия. Узнали сте, че моят наследник Джордж Блейкфорд е умрял и сте решили, че има надежда за печалба. — Леденият му поглед отново се насочи към Реджи. — А сега сте се домъкнали тук като лешояд с някаква измислена история за дъщеря ми. Аз обаче не съм агне за стригане. Дъщеря ми е мъртва. Махайте се оттук.

Гневът на Реджи се примеси със състрадание. През последните дванайсет години вероятно са се появявали немалко измамници, с измислени истории за изчезналата наследница. Надеждите на Дъруестън навярно неведнъж са били подхранвани и после попарвани, от което той е ставал все по-огорчен и предпазлив. Но може би все още хранеше някаква надежда, че дъщеря му е жива, иначе не би допуснал един непознат при себе си. Всъщност херцогът копнееше да научи нещо за единственото си дете; искаше някой да му докаже, че греша и че дъщеря му не е мъртва.

— Прав сте, че зная за смъртта на Джордж Блейкфорд — заяви Реджи със също толкова студен тон. — Всъщност аз го застрелях, с пушка „Бейкър“. С един куршум право в сърцето.

— Мили боже, вие сте този, който го е убил? — Дъруестън го изгледа изумено, целият настръхнал. — За мен не беше изненада, че Джордж е загинал в някаква разпра, но ми е трудно да повярвам, че дори мъж като вас ще дръзне да дойде тук, за да се хвали с това. Явно вие, Давънпорт, или сте убиец, или луд. — Силната му костелива ръка се пресегна за шнура на звънеца. — Навярно и двете.

— Убих Блейкфорд, защото той се опитваше с всички сили да забие ножа си в една жена, наречена Алис Уестън — обясни Реджи кратко. — Изглежда, той вярваше, че Алис е вашата дъщеря.

Ръката на херцога застина във въздуха. После ръката с треперещи дълги пръсти се отпусна върху бюрото.

— Разкажете ми за тази Алис Уестън.

— Тя е управител на моето имение, Стрикланд, което се намира между Дорчестър и Шафтсбъри — съобщи му Реджи отривисто. — Висока е към метър и осемдесет, има светлокестенява коса, невероятни трапчинки и фигура като Диана, богинята на лова. Тя е трийсетгодишна, родена е на Хелюин и притежава твърдоглавието и гордостта на Луцифер.

С хладнокръвието на лекар, Реджи наблюдаваше как сурово изсеченото лице на херцога потрепери, като от силен вътрешен трус. Накрая заби последния гвоздей:

— Очите ѝ имат различен цвят. Лявото е кафяво, а дясното — сиво-зелено.

— Дъщеря ми е мъртва. — Сините вени изпъкнаха по ръцете на Дърuestън, когато се улови здраво за кожената облицовка на бюрото. — Не си въобразявайте, че можете да ми пробутате някоя самозванка. Веднага ще разбера.

— И цяла Англия е осеяна с жени, високи близо метър и осемдесет, с различни очи — контрира го Реджи иронично. — Е, много добре, щом не я искате, ще я запазя за себе си. — Завъртя се на пети и се насочи към масивната врата.

— Почакайте!

Реджи се поколеба, преди да се обърне. След като бе решил да дойде тук, трябваше да довърши това, което бе започнал.

Дърuestън се изправи на крака, със сгърчено лице.

— Алисън никога не би останала надалеч толкова дълго.

— Тогава явно не я познавате добре — отбеляза Реджи хладно. — Когато е решила да сложи край на годежа си, вие не сте я подкрепили. Вместо това сте ѝ заявили, че повече нямате дъщеря и сте я заключили в стаята ѝ. Не е изненадващо, че се е почувствала предадена от вас. Вярвала е, че няма да искате тя да се върне.

С преbledняло лице Дърuestън се свлече в стола си.

— Само тя и аз знаем какво се случи в онази нощ — прошепна. С трепереща ръка посочи към стола. — Седнете. Моля.

Херцогът изглеждаше толкова смазан, че Реджи се зачуди дали да не позвъни за помощ, но след минута възрастният мъж възвърна цвета на лицето си.

— Знаете ли защо тя отказа да се омъжи за граф Рандолф?

— Да, но ако искате да узнаете причината, трябва да попитате нея.

Дърuestън кимна, явно приел това обяснение.

— Сред всички смайващи новини, които ми съобщихте, споменахте, че тя е ваш управител. Как е могло това да се случи? Тя избяга с коняря си.

— Избягала е сама — поправи го Реджи. — Нейният коняр, Джейми Палмър, я последвал, за да е сигурен, че тя няма да пострада.

Обясни накратко как Алис започнала да се прехранва отначало като учителка, после като гувернантка и накрая пред нея се открил шанс да стане управител. Спомена също за радикалните реформи, които бе въвела в имението. Не забрави да добави, че е настойница на двама младежи и една девойка.

Докато Реджи говореше, недоверието бавно се стопяваше от лицето на херцога. Все пак явно познаваше дъщеря си достатъчно, за да знае, че няма друга жена в Англия, която да се държи по същия начин.

След обясненията на Реджи последва тишина.

— Добър управител ли е тя? — попита Дъруестън накрая.

— Най-добрият.

Съвсем лека усмивка озари за миг лицето на херцога, преди отново да се помрачи.

— Защо не се е върнала у дома? — попита. — Тя много добре знае, че когато се разгневя, не мисля дори половината от това, което казвам. — Уязвимостта изглеждаше странно върху самоуверената му физиономия.

— Била е много силно наранена — рече Реджи тихо. — А след това гордостта ѝ е взела връх. Предполагам, че можете да разберете това.

Дъруестън кимна едва забележимо.

— Ще... ще се върне ли у дома?

— Мисля, че ще се върне, но вие трябва да отидете при нея. Тя никога няма да дойде при вас.

Лицето на херцога се вледени.

— Да не би да очаква от мен да пълзя пред нея?

Внезапно Реджи се почувства безкрайно уморен от този мъж, чиято гордост дори и сега се изпречваше между него и дъщеря му.

— Тя нищо не очаква. Дори не знае, че сега съм тук — изрече остро и се изправи. — Али каза, че баща ѝ никога не е признавал своя грешка, нито се е извинявал някому. Очевидно добре ви познава. Беше грешка, че дойдох тук.

— Давънпорт. — Дъруестън говореше сърдито, мразейки истината в думите на посетителя си. — Казахте, че тя е във вашето

имение, Стрикланд. Това в Дорсет ли се намира?

Давънпорт кимна.

— Ще бъда там след четири дни — заяви Дърuestън. — Колко искате за вашата информация?

Леденосините очи на Давънпорт можеха да срежат камък.

— Задръжте си парите. Само в бъдеще се дръжте с Али по-добре, отколкото в миналото.

В този миг Дърuestън намрази Давънпорт. Мразеше го, защото беше силен и мъжествен, в разцвета на живота си, мразеше го защото се бе радвал на компанията на Алисън, докато той бе стоял самотен в луксозния си мавзолей.

Но повече от всичко херцогът мразеше себе си, защото я бе прогонил от родния й дом.

— Какво е моята дъщеря за вас, Давънпорт? — попита грубо. — Бивша любовница, която вече ви е дотегнала?

Сега очите на Давънпорт не бяха ледени, а горящи от ярост. Тялото му се напрегна опасно. В един отдалечен ъгъл на съзнанието си Дърuestън знаеше, че в този миг е по-близо до смъртта, отколкото през цялата си буйна и рискована младост. Посетителят му изглеждаше готов да прекоси стаята с няколко крачки и да го убие с голи ръце.

Но вместо това, след херкулесови усилия да се овладее, Давънпорт процеди с мек, пронизващ като острие глас:

— Вашата дъщеря е това, което винаги е била. Дама.

Сетне се обърна и излезе през вратата.

Тъй като бе затънала до уши в работа в кабинета си и не очакваше Реджи се върне още няколко дни, Алис не обърна внимание на шума от копитата на някакъв кон в двора. След няколко часа смътно дочу тропот от повече копита, теглещи карета, но реши, че е товарната кола, тъй като се очакваше доставката на гредите за строежа на бараките за работниците.

Затова остана напълно изненадана, когато вратата на кабинета й се разтвори със замах, а щом вдигна очи, видя фигурата на Реджи, очертаваща се на фона на ярката слънчева светлина в ранния следобед. Фигура, която не можеше да сбърка. Сърцето й подскочи от щастие, но

в следващия миг замря, като не забеляза у Реджи ответни признаци на радост.

Когато той влезе, погледът ѝ беше толкова съсредоточен върху него, че тя дори не забеляза мъжа, който го следваше плътно, докато Реджи не изрече с равен глас:

— Имаш посетител.

Алис погледна към високия мъж и застина. Невярваща на очите си, едва успя да прошепне със сковано гърло:

— Татко?

Косата му беше напълно побеляла, по лицето му се бяха появили нови, дълбоки бръчки, но височината и изправената му стойка не се бяха променили. Очите му блестяха издайнически и той заговори с глас, който всеки миг можеше да се прекърши:

— Не е ли време да се завърнеш у дома, момиче?

Тогава тя повярва. Изправи се сковано и в бързината столът ѝ се прекатури, после тя се хвърли в бащината прегръдка. Едва успя да забележи как Реджи се измъкна тихо от кабинета, за да остави насаме отдавна разделените баща и дъщеря.

Алис се разплака, когато баща ѝ я притисна до гърдите си и прошепна:

— Съжалявам, детето ми, толкова съжалявам. — Повече извинения не бяха нужни, нито от него, нито от нея.

Следващият половин час посветиха на хаотична размяна на объркани обяснения и бърборене, при което разпилените подробности от миналото си идваха по местата.

— Ако тръгнем през следващия час, до вечерта можем да стигнем в Лондон — заяви херцогът накрая.

— В Лондон? — повтори Алис неразбиращо.

— Предполагам, че ще искаш да го посетиш, преди да се завърнем в Карлеон. — Погледът на баща ѝ се насочи към скромната рокля, която тя носеше през дните за работа в кабинета си. — Сигурно ще искаш подходящ гардероб. А пък аз искам да се похваля с дъщеря си. Жалко, че е лято. Светското общество в столицата е значително помалобройно заради горещините. Но по-късно можем да се върнем за малкия сезон.

Тя го изгледа недоумяващо.

— Но Стрикланд е моят дом. Тук имам работа, отговорности.

— Мили боже, нима смяташ, че следващата херцогиня на Дъруестън може да бъде наемна работничка? — Махна с ръка, оглеждайки кабинета ѝ. — Ако толкова искаш да управляваш имение, целият Карлеон е на твое разположение. Няма да ти преча, нито ще отменям заповедите ти. — Лека усмивка се появи на лицето му. — Или поне ще се опитам.

Алис щеше да се засмее на уточнението, ако в гърдите ѝ не се вихреха толкова много емоции. Да изостави Стрикланд и живота, който си бе изградила? Да изостави Реджи?

— Но тук са моите повереници — заекна тя. — Пък и имам договор. Не мога да си тръгна просто така.

— Погрижил съм се за всичко — рече херцогът нетърпеливо. — Естествено, че поверениците ти ще дойдат с нас. Доколкото разбрах, става дума само за две момчета, след като си успяла да хванеш наследника на лорд Маркам за девойката. Това е страхотен стратегически подвиг, момиче. Но тук само си губиш времето. Нуждаеш се от по-широко поле за действие. — Поклати глава с възхищение. — Колкото до договора ти, Давънпорт вече те освободи от всичките ти задължения. — Баща ѝ замълча за кратко, преди да продължи неохотно: — Никак не ми е приятно да го призная, но сгреших в преценката си за този мъж. Когато се появи в Карлеон, помислих, че само търси някаква изгода, обаче той не взе нито пени от мен. Държа се точно както трябва.

Херцогът внезапно млъкна. Обзе го силното подозрение, че Давънпорт невинаги се е държал както бе редно с лейди Алисън Блейкфорд, но това беше тема, която бе по-добре да не засяга. Независимо какво бе правила тя през последните дванайсет години, никой във *висшето общество* нямаше да се осмели да се държи зле или да пренебрегне наследницата на Дъруестън.

Алис все още се опитваше да схване последните думи на баща си.

— Реджи е отишъл в Карлеон? Така ли ме намери? — И щом баща ѝ кимна, тя го попита, напълно удивена: — А той как е открил коя съм аз?

— Нямам представа. — Дъруестън присви очи и реши, че трябва по-бързо да уреди заминаването ѝ. Макар Давънпорт досега да се бе държал като истински джентълмен, херцогът се тревожеше от

влиянието, което този мъж имаше върху дъщеря му. — Най-добре да отидеш да приготвиш багажа си.

Алис се изправи.

— Първо трябва да поговоря с Реджи.

— Давънпорт очакваше да реагираш така. Той е в къщата.

Навън Питър и Уилям бяха привлечени от гледката на великолепната карета на Дъруестън. Когато я видяха да излиза, веднага се втурнаха към нея.

— Вярно ли е, че си дъщеря на херцог? — попита Питър, все още отказващ да повярва.

Явно новината се беше разпространила бързо.

— Да. Но съм си все още същата — додаде твърдо Алис, отгатнала правилно израженията на момчетата. — Все още съм ваша настойница. Ще продължавате да си учите уроците — погледна красноречиво към Уилям — и да си миете ушите.

Уилям се ухили, вече успокоен. Той не разбираше напълно какво означава тя да е лейди Алисън Блейкфорд. Но Питър беше наясно.

— Ти ще ни изоставиш — промълви той с мрачно лице.

Сърцето ѝ се сви. Момчетата бяха изгубили твърде много хора в живота си. И Питър я гледаше все едно вече си заминаваше.

— За нищо на света. — Алис отпусна ръка на рамото му. — Не зная какво точно ще се случи, но обещавам, че ако си тръгна, ти и Уилям ще дойдете с мен.

Ако си тръгна... Но тя не искаше да си тръгва! Преглътна с усилие, преди да продължи:

— Винаги си искал да видиш Лондон. Няма ли да ти хареса да го посетиш?

След като се убеди, че няма да бъде изоставен, върху лицето на Питър грейна широка усмивка.

— Би било страхотно!

Уилям не изглеждаше толкова убеден, но преди да може да каже нещо, Алис продължи:

— Трябва да говоря с Реджи.

Баща ѝ се беше появил зад нея, затова тя го запозна с момчетата и хукна към къщата, докато мъжете останаха да се преценяват един друг.

Госпожа Хералд и пресрещна и централното фоайе и я изгледа така стреснато, все едно на Алис внезапно и бяха поникнали пурпурни пера.

— Вярно ли е, лейди Алис? — попита тя с ококорени очи. — Искам да кажа, вие наистина сте *лейди* Алис, нали?

— Да, вярно е — отвърна младата жена нетърпеливо. — Къде е господин Давънпорт?

— В библиотеката, ваша светлост. — Нямахте да отговаря на истината да се каже, че госпожа Хералд беше поразена — защото тя не беше от жените, които лесно се стряскат — но беше силно впечатлена. Дъщеря на херцог и наследница, която един ден ще стане херцогиня! Това бе невероятна история, която в Стрикланд вечно ще помнят.

За икономката, лейди Алисън Блейкфорд вече беше персонаж от миналото.

Разбира се, че ще е в библиотеката, сцена на толкова много възходи и падения във връзката им. Ако изобщо можеше да се каже, че имат връзка. Алис влезе със сковано изражение на лицето. Завари Реджи, седнал в любимото си кресло, зает да чисти лулата си.

Той вдигна очи, когато Немезида се втурна, за да поздрави Алис. Шотландската овчарка подуши студената ѝ ръка и я близна набързо в знак на симпатия. Пръстите на Алис неволно се свиха.

Последва дълга пауза, докато двамата напрегнато се гледаха. Тя потърси в изражението му някакви признаци, че той я желае, че си спомня онази нощ на страстна любов, но издълженото му лице остана безизразно.

— Как разбра коя съм? — попита със свито гърло.

— Като ми разказа за миналото си, си спомних някои неща, които бях чул за изчезналата наследница на Дъруестън. — Сви рамене. — Не беше трудно да сглобя късчетата от мозайката.

Значи нейните собствени признания бяха довели до всичко това. Така отчаяно ѝ се искаше нищичко да не бе споделяла с него, независимо какво облекчение ѝ бе донесла изповедта. Но ако той наистина искаше да се отърве от нея, можеше да измисли и други начини. Това просто се бе оказало удобно за него.

Макар да се стараеше да говори безпристрастно, гласът ѝ потрепери, когато го попита:

— Искаш ли да си тръгна?

— Ти не принадлежиш на това място. — Нито лицето, нито гласът му издаваха някаква емоция.

Алис не можеше да повярва, не можеше да приеме, че случилото се помежду им е било само физическо привличане. Че след като веднъж я бе притежавал, повече не я искаше близо до себе си.

Ала какво знаеше тя за тези неща? В миналото всичките ѝ преценки за мъжете се бяха оказали ужасяващо погрешни. Нищо чудно, че се бе отдала на един изпечен прелъстител, който сменяше жените като носни кърпички, а после бе достатъчно глупава, за да мечтае за любов.

И докато го гледаше невиждащо, той се изправи и се приближи до френските прозорци. Обърна се към нея чак когато ръката му стисна дръжката. Висок, строен силует, с трудно различими черти на лицето, когато застана пред светлината.

— Сбогом, Али. Никога не се срамувай от това, което си.

— Реджи! — Викът се изтръгна от сърцето ѝ, но той вече бе изчезнал. Тя се взираше в стъклените врати, невярваща на очите си, преди да пресече сковано библиотеката, за да погледне след него. Той се спря до каретата и поговори няколко минути с момчетата, преди да стисне ръката на Питър. Не толкова сдържан, Уилям го прегърна пламенно. После Реджи се отдалечи и тя повече не го видя.

Ти не принадлежиш на това място. Ако не я искаше, нямаше смисъл да остава, нямаше начин да *остане*. Но как можеше да си тръгне, когато дори само мисълта за това се забиваше като нож в сърцето ѝ? Останала без дъх, Алис се бореше да преодолее мъката, заплашваща да я накара да избухне в болезнено неконтролируеми хлипания.

Спаси я гордостта ѝ, която толкова пъти ѝ бе помагала да преживее през тези дълги, самотни години. Тя беше лейди Алисън Блейкфорд. Някой ден щеше да стане петата херцогиня Дърюестън. Нямаше да остане тук, където не беше желана, нито щеше да заплаче. *Тя никога не плачеше.*

Пред библиотеката срещна госпожа Хералд и ѝ заповяда кратко да опакова всичко, което ѝ принадлежи, както и вещите на Мери и на момчетата. После излезе на двора и обясни на Питър и Уилям, че веднага заминават за Лондон.

Оказа се плашещо просто да опакова целия си живот. През седмиците след пожара не бе оставало време да си набави много лични вещи. Замисли се дали да отиде в кабинета си, където счетоводните книги още лежаха разтворени върху бюрото ѝ, но бързо прогони тази мисъл. Реджи бе казал, че не се нуждае от нея, така че оттук нататък можеше да се оправя сам, както намери за добре.

Потисната, тя знаеше, че той няма да срещне затруднения, като се изключеше това, че щеше да има по-малко време за конете. Винаги бе водила счетоводните сметки редовно и прегледно, така че той знаеше за стопанството на Стрикланд почти колкото нея.

Оставаше да се сбогува само с един човек и това беше Джейми Палмър. Намери го в плевнята да поправя една конска сбруя. Той вдигна глава. Не изглеждаше изненадан.

— Значи се прибирате у дома, лейди Алис. Време бе.

Тя го погледна. Беше толкова стабилен, толкова добър. Искаше ѝ се да се сгуши в скута му и да си поплаче. Той бе единственият приятел, на когото винаги можеше да разчита.

— Искаш ли да се върнеш с мен в Карлеон, Джейми?

— На Ани няма да ѝ се хареса — поклати глава той. — Семейството ѝ е тук, а сега Стрикланд е и моят дом. А и вие вече не се нуждаете от мен.

Тя едва не се разплака, но се сдържа, за да не разстрои Джейми. Той никога не я бе виждал да плаче.

— Благодаря ти, Джейми, от все сърце. За всичко. Никога няма да имам по-добър приятел. — Протегна ръка. — Нали ще наглеждаш грънчарската работилница и ще ми пишеш, ако има някакви проблеми?

— Да. — Той склони тъжно глава, преди да раздруса ръката ѝ. — Няма ли поне да ни идвате на гости?

Устните ѝ се свиха в плътна тясна линия.

— Не мисля, че това ще се случи някога.

След половин час потеглиха сред скърцането на колела и тропота на копита, а набързо насъбралата се тълпа им махаше за сбогом. Докато се движеха на север към пътя, водещ към Шафтсбъри, тя нито веднъж не се обърна назад.

Реджи се спря под буковите дървета на хълма, от който се разкриваше просторна гледка към дългия път. Внушителната карета трополеше надолу по пътя, оставяйки след себе си облак от прах в сухия следобед. Понито на Уилям и кобилата на Алис я следваха, завързани с въжета. Реджи се взираше жадно в каретата, искаше му се да я зърне поне още веднъж, макар да знаеше колко глупаво и напразно е това желание.

Каретата зави и се скри от погледа му. Той рязко се втурна надолу по хълма, провираше се сред храстите, тичаше с все сила, докато не стигна до мястото, откъдето можеше да вижда следващия завой на пътя. Едва стигна навреме, крайниците му трепереха от умора, накъсаното дишане изгаряше дробовете му. Блестящата черна карета се показва само за миг, преди да изчезне зад завоя.

Тя си бе отишла.

Той се обърна вцепенен и закрочи без определена посока. Още не беше готов да се върне в празната къща. Тя си беше отишла и това се дължеше изцяло на неговия избор. Ако бе пожелал, можеше да си замълчи и да я задържи само за себе си. Ала това щеше да означава да я раздели от наследството ѝ, от баща ѝ, от богатството ѝ.

Защо, по дяволите, трезвеността го бе направила толкова благороден?

Вече се бе стъмнило, когато се прибра уморен в къщата. Атила го посрещна във фоайето, като се щуреше напред-назад тревожно. Госпожа Хералд чу влизането на Реджи и излезе да го посрещне.

— Когато те си тръгнаха, никъде не успяхме да открием Атила. Лейди Алис помоли да се грижите за котарака.

— Разбира се — отвърна Реджи сковано.

Докато се качваше на горния етаж, за да се преоблече, Атила профуча покрай него като пухкава фурия. Сетне се спря пред стаята на Алис. Реджи отвори вратата. Котаракът влезе вътре, наострил нос и мустаци, докато душеше за някакви следи от изчезналата си господарка. Накрая скочи върху празното легло и жално замяука.

— Зная точно какво чувстваш, стари приятелю — промърмори Реджи. После се отправи към своята стая. Просто трябваше да се научи да живее без нея.

Все трябваше да има някакъв начин.

[1] Според легендата, след като убил Минотавъра, Тезей излязъл от лабиринта на цар Минос с помощта на Ариадна. Влюбената в него девойка му дала кълбо от червена вълнена нишка, така че по нишката да намери изхода от лабиринта. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 25

Лейди Алисън Блейкфорд беше като некоронована кралица — безпогрешна и почитана. С високо вдигната глава и гордо изражение, тя не трепваше пред хорските погледи. Младата жена намираще някаква забавна ирония в промяната на положението си. В Дорсет беше уважавана. А в Лондон почти я боготворяха.

Градът беше доста спокоен и тих, тъй като по-голямата част от *beau monde*^[1] беше в Брайтън или други модни курорти. Появата на отдавна оттеглилия се от светския живот херцог Дърюестън и блудната му дъщеря привлякоха вниманието на всички, които бяха останали в големия град. Дори някои от представителите на елита, подочули пикантните новини, побързаха да се завърнат в Лондон. Бяха организирани малки сбирки в тесен кръг, за да бъде нейна светлост отново представена на влиятелните персони.

Поръчаха ѝ нов, пищен гардероб и го доставиха почти за една нощ, тъй като през този сезон модистките не бяха претрупани с работа. Бяха направени задължителни визити на всички отдавнашни влиятелни познати на фамилията Дърюестън, които посрещнаха възторжено Алис, заявявайки, че са очаровани да я видят отново. Тя едва ли не чуваше как се въртяха и тракаха зъбните колелца в мозъците им, докато я оглеждаха и си блъскаха главите за възможните кандидати за ръката ѝ. Въпреки леко напредналата си възраст тя си оставаше — отново — най-богатата наследница в Англия.

Великолепната къща, известна като Дърюестън Хаус, бе отворена за пръв път от цяло десетилетие. Изглеждаше точно както преди дванайсет години, когато Алис бе представена за пръв път пред обществото. Очевидно нищо плебейско като прах не се допускаше сред тези царствени покои.

Обаче тя се беше променила. Господи, колко се беше променила! Вече не се вълнуваше от това какво си мислят за нея болшинството от облечените по последна мода безделници от светското общество. Когато пристъпваше уверено в някоя стая, облечена във великолепна

рокля и по-висока от другите дами, тя тутакси привличаше всички погледи.

Ала всичко беше безкрайно отегчително.

Единственото ѝ удоволствие бяха разходките с момчетата до Тауър, до цирка Астли и други подобни простонародни забавления. За всеобща изненада херцогът ги придружаваше навсякъде и не криеше, че искрено се забавлява.

С леко бодване на недостойна ревност Алис наблюдаваше все по-голямото сближаване на баща ѝ с Питър и Уилям. Херцогът винаги бе искал да има син. А тя така и не успя да се превърне в такъв, макар че — бог ѝ бе свидетел — бе опитала.

Но нямаше спор, че баща ѝ не беше на себе си от радост, след като си бе върнал единствената дъщеря. Двамата започнаха предпазливо да възстановяват някогашната си близост. В този процес на взаимно преоткриване, болката, която толкова отдавна бе станала неделима част от Алис, че бе престанала да я забелязва, най-последно изчезна.

Но дори и това не си струваше загубата на Реджи.

Стрикланд беше изумително опустял, десет пъти по-празен, отколкото когато Реджи се бе върнал за пръв път след три десетилетия. Удивително беше колко бързо бе свикнал да има повече хора наоколо. Липсваха му младите Спенсър, смеховете и закачките им, дори споровете им, но най-много му липсваше Али.

За щастие започна жътвата. Това запълваше времето му, макар че имаше много добър надзирател, който да следи ежедневната работа. Получи и покани от местните земевладелци, които искаха да узнаят от първа ръка за неочакваното издигане на Алис в светското общество. Това беше направо невероятно за тях, като някаква библейска легенда.

Реджи прие няколко от тези покани, най-вече за да запълни тягостните вечерни часове, когато тя най-много му липсваше. Някога посвещаваше тези часове на пиенето, но сега бе твърдо решен да не се връща към него, независимо колко беше самотен.

Много често вечер свиреше на пиано. Успя да възстанови младежките си умения и дори ги надмина, което му доставяше огромно удоволствие. А и това му помагаше да се откъсне от

ежедневието, което беше своеобразен лек за болката по нея и донякъде му помагаше да я забрави.

Атила и Немезида свикнаха да спят в леглото на Реджи. Той предполагаше, че примирението на котарака беше признак на западащите му стандарти. Раздразнен от продължаващото отсъствие на Алис, Атила понякога се нахвърляше върху Немезида и хапеше шотландската овчарка по опашката или забиваше острите си нокти в чувствителния ѝ нос. Немезида само изскимтяваше укорително и отново заспиваше.

Но дори и когато беше крайно раздразнен, Атила бе достатъчно умен, за да не се опитва да ухапе Реджи.

Една седмица след пристигането им в Лондон херцогът заведе двете момчета в Татърсол^[2]. По принцип жени не се допускаха в тази светая светих на продажбите на породисти коне, затова Алис реши да се възползва от възможността да напише няколко писма.

Сепна се, когато икономът влезе в нейния салон и върху сребърен поднос ѝ поднесе гравирана визитна картичка. Още беше прекалено рано за официални визити. Погледна към картичката. *Граф Рандолф Ленъкс*.

Обля я вълна от паника и неувереност. Знаеше, че пътищата им рано или късно ще се пресекат, тъй като граф Рандолф и баща ѝ бяха приятели. Но не очакваше да е *толкова* скоро. Още не беше готова!

Май никога нямаше да бъде готова отново да се изправи лице в лице с Рандолф. За миг се поколеба дали да не го отпрати. Но после сви рамене. Нали беше решила, че отхвърлянето му повече не може да я нарани? Вече не беше толкова сигурна, но бе важно да се срещне с него.

Провери притеснено в стенното огледало как изглежда. Носеше елегантна светлокафява утринна рокля, която подчертаваше фигурата ѝ с изискана провокативност. Нямаше го строгия венец от плитки, който бе заменен от модерна фризура — водопад от лъскави къдрици. След като се огледа с критично одобрение, Алис реши, че е достатъчно привлекателна. Но не и красива. Беше се почувствала красива само веднъж, на сутринта след като се любиха с Реджи.

Рандолф я чакаше в златния салон. Тя се спря на прага и двамата се огледаха изучаващо, без някой да заговори.

Бившият ѝ годеник беше с около два-три сантиметра по-висок от Алис, с коса с цвета на лъскаво, тъмно злато. Лицето и фигурата му притежаваха красивите пропорции на класическите скулптури. Беше облечен безукорно. Изминалите години само бяха подобрили външността му, добавяйки към красотата му зрялост, каквато не притежаваше преди дванайсет години.

Леко шокирана, Алис осъзна, че когато са били годеници, той е бил само на двайсет и една, още почти юноша. Никога не се бе замисляла, че е бил толкова млад.

— Алисън?

В тихия му глас се долавяше въпросителна нотка, която прекъсна размишленията ѝ.

— Здравей, Рандолф. — Усмихна му се и му подаде ръка, решена да издържи цивилизовано това изпитание, все едно помежду им не лежах дванайсет години на страдания. — Толкова ли съм се променила, че не можеш да ме познаеш?

Рандолф също ѝ се усмихна, с видимо облекчение. Алис осъзна, че и той е не по-малко нервен от нея. Колко странно.

Графът прекоси стаята и целуна ръката ѝ, но не я пусна, след като се изправи.

— Изглеждаш изумително, Алисън. Прекрасно е, че отново мога да те видя.

Алис побърза да отдръпне ръката си.

— Какво, да не си започнал да харесваш жени като Дългата Мег, три метра високи, целите само кожа и кости, непоносимо властни? Разбира се, не бива да се забравят и парите. — Потръпна ужасено. Дотук с цивилизоваността. Нямах намерение да изрече тези горчиви, ядни думи, които сега увиснаха във въздуха като воня от изгоряла плът.

Рандолф затвори очи. Силен емоционален спазъм изкриви лицето му.

— Бог да ми е на помощ, значи това е била причината — прошепна повече на себе си, отколкото на нея. Пое си дълбоко дъх и отново отвори очи. — През последните дванайсет години неспирно терзаех мозъка си, опитвайки се да си обясня защо избяга. И тъй като баща ти ми каза, че си поискала да разтрогнеш годежа ни точно преди

да си тръгнеш, се опасявах, че може да си чула тези думи, но се молах да греша.

От години граф Рандолф оставаше в съзнанието на Алис като циничен предател, подиграл се с чувствата ѝ. Но сега, при вида на ужасеното му лице, този образ се разпада.

— Може би трябва да седнем — заяви тя хладно. — Изглежда има какво да си кажем.

Избраха два стола, разположени един срещу друг.

— Току-що се бях върнала от езда и бях застанала точно под френските прозорци, когато чух какво те попита приятелят ти. Чух и твоя отговор — поде първа Алис.

Сякаш отново видя развяващите се завеси, усети как шокът я блъсна в слънчевия сплит, само че този път всичко ѝ се стори много далечно. Това, което чувстваше сега, не беше болка, а само спомен от болката.

Лицето на Рандолф се изопна.

— Разбира се, ти си си помислила, че съм съгласен с това, което приятелят ми каза.

— А какво друго да си помисля? — попита тя сухо. — Чух го със собствените си уши. След всичките ти клетви за вечна любов, беше доста... неприятно... да узная, че най-привлекателното в мен е богатството ми.

— Знаеш ли, не беше така — възрази той тихо. — Истината беше, че те обичах, и то повече, отколкото можех да изразя с думи.

— Ах, да, кой не би обичал всички онези прекрасни пари? — промърмори Алис, едва успявайки да сподави горчивата нотка в гласа си. Самият Рандолф беше доста богат, иначе никога нямаше да бъде приет от баща ѝ като приемлив кандидат за ръката ѝ. Но нейното богатство беше многократно по-голямо от неговото. Пък и много често богатите бяха най-алчни.

Той тръсна рязко глава.

— Алисън, самият аз съм богат. О, никой не възразява да има още пари, но не съм принуден да се оженя за някоя жена, освен ако не съм силно увлечен по нея. Както аз бях увлечен по теб. Ти не приличаше на никоя друга. Интелигентна, жизнерадостна, загрижена за всички, които нямаха твоя късмет. Забавна, понякога властна, но

често нехаеща за престореното благоприличие. И толкова хубава, че едва сдържах ръцете си далеч от теб.

Тя се изчерви.

— Не ми се подигравай, Рандолф. Предпочитам откровените обиди пред фалшивите комплименти.

Сиво-сините му очи срещнаха нейните с безспорна откровеност.

— Алисън, никога не съм те лъгал. Единствените неискрени думи, които си чувала от мен, бяха в отговор на глупавия въпрос на Фогърти през онзи ден.

Тя едва си пое дъх. Странно, но му повярва.

— Ако наистина си ме обичал, как можа да кажеш онова? — попита тихо. Беше открила, че споменът за болката още я нараняваше.

Той въздъхна.

— Не зная дали ще можеш да го разбереш, но младите мъже не обичат да признават, че изпитват силни чувства. Могат да си признаят, че изпитват похот, но не и любов. Повечето от приятелите ми бяха изумени, че искам да се ожения, вместо да се радвам на ласките на оперетните танцьорки. Щяха да ме разберат по-добре, ако ти беше обикновена златокоса богата наследница, крехка като порцеланова статуетка. Обаче ти беше различна.

Алис сви устни.

— Значи пак се връщаме към Дългата Мег, висока три метра, цялата само кожа и кости, неспособна да стопли леглото на един мъж.

Той трепна.

— Ти приличаше на млада кобила, само дълги крака и огромни очи, още не съвсем окопитила се или поне не по общоприетия начин — заговори той, като подбираше внимателно думите си. — Но за мен беше красива. Знаех, че е течение на времето ще ставаш още по-красива. И наистина си прекрасна.

Внезапно сълзи запариха очите на Алис. Побърза да ги затвори.

— Добре ли си? — попита Рандолф загрижено.

— Добре съм. — Тя прехапа устни, сетне отвори очи. — Звучиш много убедително. Но пък — тонът ѝ стана по-твърд — ти винаги си бил такъв.

Един мускул потрепна на красивата му челюст.

— Предполагам, че си го заслужих.

Тя нервно отметна косата си.

— Защо, Рандолф? Защо каза на приятеля си, че се жениш за мен само заради парите ми, когато той те попита защо го правиш?

— Защото това беше причина, която той можеше да разбере. — Някогашният ѝ годеник въздъхна. — Фогърти щеше да ми се изсмее, ако се бях опитал да му обясня какво изпитвам към теб. Любовта те прави уязвим. Достатъчно трудно ми беше да ти призная най-съкровените си чувства. А да ги разкрия пред един повърхностен и глупав мъж бе направо невъзможно.

Алис го изгледа учудено.

— Нима обяснението на случилото се е толкова просто?

— Наистина е просто — съгласи се той с усмивка, в която нямаше следа от радост.

Алис се загледа невиждащо през стаята. Не можеше да не повярва на Рандолф. Дори и сега, след дванайсет години, за него явно не е било лесно да дойде тук и да разкрие чувствата си по този начин.

— Не зная дали това е трагедия или фарс. Целият ми живот се промени заради една обида, която, както се оказва, не е била преднамерена.

— Ти прекара дванайсет години в изгнание заради момент на слабост, а аз се отрекох от сърцето си — изрече Рандолф с мрачно изражение. — Никога няма да си го простя. Нито очаквам ти да ми простиш. През всичките тези години се боях, че думите ми са те прогнали. Изпитвам почти облекчение да узная, че най-лошите ми страхове са били верни. — Той се изправи. — Не вярвам, че отново ще искаш да ме видиш. Прекарвам голяма част от времето си в провинцията, така че няма често да се изпречвам на пътя ти. Съжалявам, Алисън. Извинението ми едва ли може да компенсира проваления ти живот, но... е най-доброто, което мога да направя.

Алис също стана.

— Не си тръгвай веднага. Нека да изпием по чаша чай.

И преди той да успее да възрази, позвъни на прислугата, сетне му махна с ръка отново да седне на стола. Докато осмисляше казаното от Рандолф, тя бе обзета от облекчение. В гърдите ѝ се надигна прилив на доверие към него. Ако един мъж я намира за красива и желана, това би могло да се дължи на умопомрачение или на извратен вкус, но напоследък двама мъже бяха направили подобни заявления. Не можеше да повярва, че и двамата са луди. А междувременно раната от

болезнения удар върху самочувствието ѝ, нанесен ѝ преди дванайсет години, започваше да зараства.

Алис също седна отново.

— Ти не си единственият виновник за бягството ми. Баща ми е не по-малко виновен от теб. И като се замисля сега, осъзнавам колко лекомислено е било да побягна така панически. — Усмихна му се тъжно. — Щом си тръгнах, в мен надделя гордостта на фамилията Блейкфорд. По-скоро бих умряла, отколкото да се върна обратно и да призная, че съм сгрешила. Ако... ако един приятел не се беше намесил, сега нямаше да съм тук.

Поднесоха им чая. Тя замълча, докато го наливаше в чашите. Предложи на Рандолф, който вече се чувстваше много по-непринудено, отколкото когато пристигна, от миниатюрните пасти върху подноса.

— Освен това можеш да се отърсиш от заблудата, че си провалил живота ми — поде тя след първата блажена хапка; за баща ѝ винаги работеха едни от най-добрите готвачи в Англия. — Трябва да знаеш, че не ми се нрави да съм обект на клюки, но ми беше от голяма полза да опозная света извън златната клетка, наречена Карлеон.

Той я изгледа сериозно.

— Да не би да го казваш само за да ме успокоиш?

— Ни най-малко. — Алис ѝ протегна ръка за още една паста, но в следващия миг се отказа. Сега, когато не изразходваше толкова физическа енергия, трябваше да внимава със сладките неща. Усмихна му се дяволито. — Приличам ли ти на съсипана жена?

Той я удостои с една продължителна усмивка.

— Изглеждаш великолепно. Превърнала си се в забележителната жена, каквато винаги съм знаел, че ще станеш.

Ако Алис беше от жените, които умееха да отмятат глава кокетно, сега би трябвало да направи точно това. Тя обаче реши, с известно съжаление, че това просто не е в нейния стил. Трябваше да се научи да приема комплиментите с достойнство. Наля още чай.

— А сега, след като цялата тази древна история е вече разнищена, разкажи ми нещо за себе си, Рандолф. Сигурно си се оженил и имаш семейство.

— Не. Години наред се надявах да се върнеш. Не можех да погледна друга жена. — По лицето му пробяга сянка. — Накрая се

отказах и преди четири години се ожених. Тя почина при раждане.

— Много съжалявам — промълви състрадателно Алис. Може би нехайно изречените лъжливи думи на Рандолф бяха съсипали много повече неговия живот, отколкото нейния. Побърза да смени темата и двамата се впуснаха в приятен, безобиден разговор. Алис му описа някои от по-забавните преживявания от кариерата си като работеща за храната си жена. Рандолф се оказа добър и внимателен слушател, умеещ да оценява казаното от нея.

Когато той най-после се накани да си тръгне, се спря за миг, с напрегнато изражение на красивото си лице.

— Предполагам, че няма да е възможно да започнем отново.

Имаше добри и топли очи. Алис го изгледа изпитателно за миг, преди да поклати глава.

— Някога можеше да се получи, но не и сега.

Той кимна, целуна ръката ѝ със съжаление и си тръгна.

Изпълнена с лека носталгия, Алис се прибра в стаята си. Рандолф беше толкова мил джентълмен, роден да стане добър и любящ съпруг на някоя щастливка. Надяваше се в бъдеще повече да му провърви.

Поне за едно беше сигурна: само щеше да си губи времето с жена, която, за съжаление, предпочиташе прелъстителите.

Алис разресваше косата си преди лягане, когато на вратата ѝ се почука.

— Влез, Мери — извика, досетила се, че е повереницата ѝ, която току-що се бе върнала от визитата при бъдещия си свекър.

Мередит, прекрасна във вечерната си рокля от синьо кадифе, влезе и се разположи удобно в креслото.

— Прекарах много приятно със семейство Маркам, но най-хубаво си е у дома. — Усмихна се закачливо. — За мен домът е мястото, където си ти, макар че до днес кракът ми не беше стъпвал в Дърюестън Хаус. Дори не съм си мечтала за това!

Алис се усмихна, трогната от определението „дом“, което бе дала възпитаницата ѝ.

— Би ли искала да се омъжиш тук? Това ще впечатли семейството на Джулиан.

— Определено си струва да се обмисли. Ще пиша на Джулиан и ще видя какво мисли. — Мери леко се нацупи. — Но независимо с какво нетърпение очаквам сватбата, ще ми липсват нашите разговори.

Същото изпитваше и Алис. Толкова много неща в живота ѝ се бяха променили, при това така бързо. Настани се с въздишка на леглото и се зае да сплита косата си.

— Разкажи ми повече за гостуването ти.

Мери изпълни молбата ѝ. Двамата с Джулиан посетили също и имението Мортън, където щяха да живеят след венчавката. Алис само кимаше и понякога вмъкваше по някоя забележка, докато накрая Мери попита:

— Кога смяташ да се върнеш в Стрикланд?

Алис вдигна дългите си крака и обви ръце около коленете си, нещо като неосъзната реакция на неочаквания въпрос.

— Няма да се върна там.

— Разбира се, че ще се върнеш — възрази Мери. — Какво ще прави Реджи без теб?

— Той не ме иска там. — Алис се постара да звучи безстрастно, но гласът ѝ неволно потрепери. — Каза ми го съвсем ясно.

Мери изгледа настойницата си с недоумение.

— И ти му *повярва*?

— А какво друго можех да направя? — попита Алис сковано. — И без това никога не е искал жена за управител. Пък и вече е напълно способен сам да управлява имението.

Мери я изгледа състрадателно.

— Какво общо има това с вас двамата? Този мъж е луд по теб. Може да не се нуждае от теб като управител, но със сигурност се нуждае от теб като жена.

Чувствата на Алис бяха толкова силни и неконтролируеми и за свой ужас установи, че едва се сдържа да не се разплаче. Сведе унило глава, а Мери се премести при нея на леглото и я прегърна утешително, сякаш бяха разменили ролите си.

— Ако толкова много се нуждае от мен — заговори Алис с усилие, — защо ми каза, че мястото ми не е там?

— От криворазбрано благородство — заяви Мери спокойно. — Алис, ти си най-умната и най-способна жена, която някога съм срещала, но преценките ти за мъжете са плачевно грешни — каза

Мери, когато Алис вдигна изненадано глава. — Тъй като Реджи държи извънредно много на теб, се е постарал пряко силите си да постъпи така, както смята, че е най-добре за теб. Имайки предвид лошата му репутация и благородния ти произход, за него това е означавало, че трябва да изчезне от живота ти, за да можеш да си намериш някой много по-достоеен партньор.

— Глупости! — срязва я Алис.

— О? Помисли над думите ми.

Алис отвори уста, за да протестира отново, но в следващия миг се спря. Всъщност вътрешното ѝ чувство ѝ бе подсказало, че двамата е Реджи споделят нещо магическо, че не само тя държи на него. Но после беше разкрила пред него достатъчно подробности за миналото си, за да се досети той коя е тя и всичко се бе променило. Все още в плен на ужасяващите съмнения дали някой наистина би могъл да я пожелае, тя бе сметнала вътрешното си чувство за погрешно.

Намръщи се. Нима той наистина се смяташе недостоеен за нея? Замисли се за това как би погледнало светското общество на техния съюз и реши, че това е напълно възможно. Навярно прекалено лесно се бе оставила да я убедят да си тръгне.

Извърна се към повереницата си с присвити очи.

— Наистина ли, наистина ли си сигурна, че Реджи се интересува от мен като... като нещо повече от приятелка?

— Гарантирам ти. Както самата ти неведнъж си повтаряла, аз притежавам вродена дарба да разбирам мъжете. Само начинът, по който те гледа, докато си заета с разни други задачи... — Мери поклати глава. — Гледа те, все едно си неговата последна надежда за рая.

— Наистина ли? — изуми се Алис.

— Бог ми е свидетел — заяви Мередит съвсем сериозно. — Когато ти си наоколо, у него съществува някаква... напрегнатост, все едно половината от вниманието му винаги е заето с теб. Честно казано, винаги съм имала чувството, че едва се сдържа да не те грабне на ръце, да те отнесе в стаята си и да заключи вратата поне за седмица.

Алис се изчерви. Реджи ѝ бе казал същото.

— Не бива да говориш за такива неща — изрече машинално, докато се мъчеше да подреди мислите си.

— Остава ми малко до венчилото — изтъкна Мери. — Упражнявам се да говоря като порочна съпруга.

Алис се усмихна, ала усмивката ѝ бързо помръкна. Мили боже, ако Мери беше права, да не би Реджи вече да се е пропилил от мъка? Както беше самотен и нещастен, сигурно пак е посегнал към бутилката. Мисълта ѝ се стори непоносима, особено след всичко, което бе изстрадал, за да спре да пие. Скочи от леглото и се втурна към гардероба.

— Какво правиш, за бога? — попита Мери, когато настойницата ѝ отвори първото попаднало пред очите ѝ чекмедже.

— Опаковам дрехите си, за да се върна в Стрикланд.

— Не можеш да тръгнеш посред нощ — засмя се девойката.

Алис престана да тършува в чекмеджето.

— Мога, но предполагам, че не бива. Освен всичко останало, първо трябва да поговоря с татко. Утре сутринта няма да е твърде късно. — Мислено се помоли наистина да се окаже така.

Мередит се претърколи по корем и подпря брадичка върху ръцете си. Приличаше повече на палаво момиче, отколкото на млада дама.

— Нуждаеш ли се от съветите ми как да убедиш Реджи да приеме неизбежното?

Алис се усмихна.

— Не. Ако действително си сигурна, че той ме желае, самата аз разполагам с няколко метода за убеждаване.

Мередит кимна одобрително. Сега, след като Алис щеше да се появи на сцената, Реджи нямаше шанс за спасение. Не че би поискал това.

Херцог Дърuestън никак не остана доволен от изявлението на дъщеря си, че се връща в Стрикланд и то за неопределен срок.

— Заради Давънпорт е, нали? — попита я мрачно. Срещата им бе в кабинета му, толкова луксозен, че самият Луи XIV, Кралят Слънце, би се чувствал тук като у дома си.

— Да. Тръгнах си прекалено набързо. — Алис крачеше из кабинета на баща си, нетърпелива да тръгне час по-скоро. — С Реджи имаме недовършена работа.

— Как можеш да тичаш подир един прелъстител и пройдоха, Алисън? По мъж с толкова окаляна репутация? — ядоса се херцогът. — Нямах ли гордост?

Тя се замисли.

— По принцип, да, имам. Но когато е замесен Реджи, от нея не остава много.

Херцогът стисна ядно устни.

— Той ще се ожени ли за теб?

Алис си сложи ръкавиците.

— Надявам се, но няма да настоявам за това.

Може би го изрече прекалено прямо, защото лицето на баща ѝ придоби цвета на стар портвайн.

— Знаеш, че мога да те лиша от наследство — изръмжа той. — Титлата и наследството се полагат на една дъщеря само ако баща ѝ реши, че тя заслужава да ги получи. Винаги съм смятал, че по-малкият брат на Джордж Блейкфорд ще бъде достоен херцог, а именно той е следващият по реда за наследяване.

— Изборът на наследник е твоя работа. — Тя впи стоманения си поглед в сиво-зелените му очи. — Веднъж вече избягах от всичко това. — Махна с ръка към целия лукс наоколо. — Доказах, че съм способна сама да се издържам, при това съвсем добре. Наистина ли вярваш, че сега, когато съм на трийсет, ще съм по-склонна да се подчиня на волята ти, отколкото когато бях на осемнайсет?

Лицето на баща ѝ можеше да послужи за отлично онагледяване на противоречащи си емоции. Дожаля ѝ за него, затова се приближи до стола му и го целуна леко по челото.

— Татко, нека не се отчуждаваме заради това. Толкова много ми липсваше.

Той примигна забързано.

— И ти ми липсваше, момиче. Но защо не се омъжиш за някой като граф Рандолф? Той е чудесен мъж и ще поднови предложението си в минутата, в която пожелаеш.

— Зная, но той е прекалено добър за мен. — Алис му се усмихна закачливо. — Няма съмнение, че ще го държа под чехъл.

— Той няма да има нищо против.

— Сигурно, но аз ще имам. Не искам съпруг, когото мога с лекота да командвам, както не желая и някой, който ще се опитва да ме

тормози. — Изглежда баща си непреклонно. — Ти просто не харесваш Реджи, защото той прилича твърде много на теб. Научих за историите от буйната ти младост. С изключение на разликата от един милион лири двамата с него сте от един дол дренки.

— Не се опитвай да ме размекнеш, момичето ми. — Херцогът изсумтя и се опита, не съвсем успешно, да потисне усмивката си. — А и един милион лири представляват съществена разлика.

— Да, *съществена* е — призна тя, — но не е *значима*.

Целуна баща си на сбогуване и излезе. Нямаше намерение да позволи да бъде значима и точка.

[1] Светският елит, аристокрацията, най-изисканата част от висшето общество. — Бел.прев. ↑

[2] Борса за коне, основана през 1766 г. от Ричард Татърсол, главен коняр на херцог Кингстън — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 26

Да продължи живота си без Алис беше все едно да се откаже от пиенето, само че сега беше много по-зле. Удоволствието от бутилката бе ограничено, а наказанието — незабавно. С Али удоволствията бяха безкрайно разнообразни, от най-префинените до чисто земните и плътски. И дори и да имаха някакви отрицателни последици, той не ги бе открил.

Реджи вечеряше сам и дори след цял ден тежка физическа работа нямаше апетит за печената кокошка. Бутна чинията настрана и разсеяно започна да яде от купичката с малинов крем. Трябваше да започне да се храни по-обилно, иначе готвачката щеше да се обиди. Тя се беше разглезила, докато двете момчета живееха тук и като ято скакалци омитаха всичко, което им сервираше.

При тази мисъл на устните му трепна усмивка, но бързо се стопи, изместена от нещастията и дълбоката печал, обзели душата му. Да помогне да се сложи край на дванайсетгодишната вражда и отчуждение между Али и баща ѝ беше една от малкото му постъпки, изцяло лишени от егоизъм. Надяваше се благородството му да си струва, защото знанието, че е направил добро, бе единствената му награда.

Заряза вечерята и се отправи към музикалния салон. Свиренето на пиано обикновено му помагаше да се разсее. Напомни си, че първите няколко седмици на трезвеност бяха най-тежки, но след това всичко започна да става по-лесно. Сигурно с времето и загубата на Али щеше да започне да се понася по-леко.

Ала засега не беше така.

След два дни друсане в каретата Алис се чувстваше толкова уморена, изпомачкана и прашна, че започна да се колебае доколко разумно бе това пътуване. Спря при странноприемницата „Мълчаливата жена“ и нае най-добрата стая, за да си отпочине и

освежи. Въпреки че бе отказала категорично предложението на баща си за конен ескорт, каретата с герба на херцог Дърюестън си оставаше най-величественият екипаж, виждан някога в скромната странноприемница. Разбира се, че веднага я познаха и изгуби доста време да поздравява хората, тъй като не желаше да изглежда твърде надменна, ако откажеше да поговори със старите си приятели.

След кратка дрямка и лека вечеря тя се приготви да продължи към Стрикланд. Почти се стъмваше и всяка почтена и уважавана жена би изчакала до сутринта, но Алис и без това вече бе зарязала всякакви претенции за достопочтено поведение. Освен това предчувстваше, че трябва да бърза. Не би могла да заспи спокойно при мисълта, че Реджи е само на няколко километра оттук.

И след като се държеше като порочна жена, реши и да се облече като такава. С нея пътуваше и новата ѝ камериерка, французойка, която беше и опитна фризьорка. Тя ѝ беше избрала тъмночервена рокля, с наситено изискан цвят, от който кожата и косата ѝ направо грееха. След като облече роклята, тя се огледа изпитателно в огледалото.

— Мадам изглежда *magnifique*^[1] — възхити се камериерката.

— Мадам изглежда като проститутка — поправи я Алис сухо.

— *Oui*^[2], но в същото време си остава дама — додаде камериерката с весели пламъчета в очите. — Само най-изкусните модистки умеят да го постигнат, съчетавайки го в един тоалет.

Камериерката имаше право — роклята беше истинско произведение на изкуството на провокацията. Коприненото творение беше със семпла кройка, но обгръщаше плътно високите ѝ гърди и подчертаваше чувствените извивки на бедрата и талията. Не само, че деколтето беше изключително дълбоко, но Алис бе наредила на модистката от едната страна на полата да остави цепка до коляното. Когато поръчваше роклята, бе мислила за Реджи. Дъщеря на херцог или не, младата жена не беше сигурна дали ще събере достатъчно смелост, за да се появи публично с тази предизвикателна рокля. Дрехата правеше фигурата ѝ, която никога не се е отличавала с моминска скромност, да изглежда определено непристойна.

Алис си пое дълбоко дъх и леко се изви пред огледалото, след което кимна на отражението си в знак на задоволство от резултата. Изглеждаше в най-добрата си форма. Ако Реджи я смяташе поне наполовина толкова привлекателна, колкото твърдеше, никога нямаше

да ѝ устои в тази червена рокля. Ако пък успееш да ѝ устои... е, тя щеше да предприеме по-драстични мерки.

Дори един час с музиката на Моцарт не уталожихе безпокойството на Реджи. Нетърпелив и раздразнителен, той затвори капака на пианото и се запъти към библиотеката.

Вечерта беше необичайно студена, затова коленичи пред камината и методично се зае да разпалва огъня. Повечето британци биха се ужасили, ако се запали огън в камината преди да е настъпил ноември, независимо от температурата, но той можеше да си го позволи. Дребните удоволствия бяха компенсация за това, което нямаше. Твърде нищожна компенсация.

Опита се да намери забрава сред страниците на „Енеида“ — винаги се бе идентифицирал с пакостливия Еней — но тази вечер нито едно от обичайните средства за разсейване не помагаше. Пред него се простираха единствено дълги, самотни часове. И на следващия ден щеше да е същото, ако не и по-лошо.

Какъв беше смисълът? *Какъв бе проклетият смисъл?* Прокара пръсти през косата си, свали сакото и го захвърли настрана. Чувстваше се раздразнен и не на място в собствената си кожа. Една или две чаши бренди щяха да му помогнат да изкара нощта.

Но знаеше, че няма да спре след една или две чаши.

И какво като не спре? Какво ще стане, ако се напие до смърт? Кого ще нарани? Алис вече не беше тук, за да я нарани или за да гледа ужасено какво причинява на себе си. А една от камериерките, Дейзи или както там се казваше, се заглеждаше по него с нескрит интерес. Беше доста висока, с кестенява коса. Ако е достатъчно пиян, може би ще успее да си представи, поне за няколко мига, че е Али...

О, господи, Али...

Прониза го ледена тръпка, смразявайки го до мозъка на костите. Скочи несдържано от стола и се втурна към шкафа с напитките. Не си позволи да мисли какво прави, грабна гарафата от венецианско стъкло, заменила онази, която бе счупил, и наля щедро четири пръста от брендите. После наклони чашата и се загледа в играта на светлината през кехлибарената течност, докато удължаваше очакването. Брендите грееше като топаз. Сладка отрова. Сладък край на мъките.

Докато бавно надигаше чашата, Немезида изправи глава и заскимтя от мястото си до креслото на господаря си.

— Какво има, не одобряваш ли? — Поднесе чашата към шотландската овчарка като насмешлива наздравица. — Пия за всички добронамерени жени и за мъжете, които не са достатъчно добри за тях.

После поднесе чашата към устните си.

След като остави камериерката си в странноприемницата, а каретата и кочияша — в конюшната, Алис се изпълни със страх и нерешителност при мисълта как ще се изкачи до централния вход. Въпреки дръзкото ѝ решение да дойде тук, тя откри, че новопридобитата ѝ самоувереност е още доста крехка.

Най-добре беше първо да провери какво прави Реджи. Навън беше съвсем тъмно, а най-добре осветената стая в къщата беше библиотеката. Може би имаше компания. Може би в къщата вече живееше друга жена — например Стела, държанката на братовчеда Джордж, която след смъртта му навярно имаше нужда от нов покровител. Или може би Реджи е поръчал да му доставят цял проклет харем. Дори и да му липсваше, Алис се съмняваше, че монашеските страдания и лишения са в негов стил.

Заобиколи къщата с тихи, предпазливи стъпки и стигна до френските прозорци на библиотеката. За щастие завесите не бяха спуснати и тя можеше да вижда вътре.

Реджи бе там, съвсем сам. За миг тя замря, опивайки се от гледката на любимия си, облегал се на полицата на камината. Беше свалил сакото и вратовръзката си и бе останал по риза — великолепен образец на мускулеста мощ и смугла мъжка красота.

После той вдигна ръка. С ужас, който я вледени до дъното на душата ѝ, тя видя, че дългите му пръсти са обвити около столчето на висока чаша, пълна с течност, чийто цвят не можеше да сбърка. Беше бренди.

Студеното докосване на стъклото до устните му събуди здравия му разум. Мили боже, какво правеше?

Реджи свали чашата и се втренчи в нея. Всеки с поне капка ум в главата знаеше, че да се пие от самота е грешка с огромни последици. Не беше трезвен заради Али, нито за да живее според надеждите на родителите си или заради който и да било друг. Беше го направил заради самия себе си, заради собствената си гордост и достойнство.

Не, не беше от гордост. Гордостта определяше как се държиш, когато останалите те наблюдават. Честта беше това, което ръководеше държането на един мъж, когато никой друг не го виждаше. Дори да знаеше, че утре ще умре, пак не би трябвало да търси забрава в пиенето. Каквото и да го очакваше в живота отсега нататък, в името на честта си той трябваше да издържи, да остане трезвен и здравомислещ. И макар Али ужасно да му липсваше, той не беше толкова съкрушаващо самотен, не и от онази нощ, когато бе унищожен и отново прероден.

С бързо движение на ръката, Реджи лисна брендито в камината. От алкохола лумнаха синкави пламъци. После внимателно върна чашата върху полицата на камината. Повече нямаше да има строшени чаши и бутилки; достатъчно бяха разтърсващите драми в живота му. Сега беше почитан провинциален джентълмен, нищо повече. Но не възнамеряваше да бъде нещо по-малко.

Докато съзерцаваше в унес как пламъците потрепваха, преди да угаснат, той чу лек шум откъм френските прозорци. Вдигна глава и в следващия миг челюстта му увисна, смаян от видението — лейди Алисън Блейкфорд пристъпваше в библиотеката.

Беше бледа, но устните ѝ се извиха в очарователна усмивка.

— Много се радвам, че изля онова бренди. Винаги е много по-лесно да се разговаря с теб, когато си трезвен.

Атила се втурна през стаята и започна да се умилква около глезените ѝ, като мяукаше развълнувано. Тя се наведе и погали с любов котарака по главата.

— Хубаво е, че някой се радва да ме види.

Изправи се, свали тъмната кадифена пелерина и я метна върху най-близкия стол. Отдолу носеше проблясваща тъмночервена рокля, която разкриваше удивително голяма част от разкошната ѝ фигура и нежно обвиваше останалата. Реджи се напрегна до болка.

— Какво правиш тук? — запита я с груб, дрезгав глас.

Алис прекоси стаята и застана до него край камината. Облегна се на полицата с добре пресметната небрежност. Прекрасната ѝ коса бе вдигната нагоре в лъскава маса от къдрици, заплашващи да се разпилеят дори при най-нежното докосване. Приличаше на превъзходен, прелестен десерт, достоен за кралска особа. Приличаше на херцогиня, а не на управител на имение.

Нещата бяха много по-лесни, когато в косите ѝ стърчаха сламки от сено.

Осъзнавайки, че изпива прекалено жадно с очи прелестното ѝ тяло, той побърза да вдигне поглед към лицето ѝ. Очите ѝ искряха, разширени от закачливо предизвикателство, но под него се спотайваше неувереност.

— Имам договор за управлението на Стрикланд — поде неочакваната посетителка с привидно безгрижна интонация. — Беше много лошо от моя страна да замина в отпуск по време на жътвата. — Протегна се и с тънкия си пръст погали опакото на ръката му, отпусната върху полицата на камината.

Дори и това съвсем леко докосване почти разруши самообладанието му. Реджи рязко отдръпна ръката си от нейната и я плъзна нататък по полицата. Грешка беше да пали камината; в библиотеката изведнъж стана прекалено горещо. Дори имаше чувството, че всеки миг самият той ще избухне в пламъци.

— Аз те освободих от задълженията ти по договора. За бога, Али, върни се в Лондон и живея живота, за който си родена.

— Да ме освобождаваш без моето съгласие и без причина е незаконно — възрази тя с весел, дори небрежен тон.

Устните ѝ бяха намазани с тънък слой от някакво мазило, което ги правеше да приличат на зрели черешки, подканващи за целувки. Той се втрени като омаян в устата ѝ, докато дишаше накъсано и неспокойно.

— В такъв случай си уволнена. Ще ти изплатя заплатата до датата на изтичане на договора ти. А сега *си върви!*

Тя изостави всички претенции за лековат, шеговит светски разговор.

— Това не е животът, който искам, Реджи. Много повече предпочитам да съм тук, в Стрикланд. — Пое дълбоко дъх, което имаше драматичен ефект върху стегнатия ѝ корсет. И още по-

драматични последици за слабините му. — А повече от Стрикланд искам теб.

Той се отдръпна рязко от камината. Искаше му се тя да бе проявила милостта да стои далеч, вместо да нахлува тук и да прави всичко толкова по-трудно. Отдалечи се на безопасно разстояние и чак тогава се извърна с лице към нея.

— Али, ти притежаваш положение и богатство, което ти дава повече свобода, отколкото има всяка друга жена в Англия. Можеш да притежаваш почти всичко, което пожелаеш. Можеш да имаш всеки един мъж. Или толкова *много* мъже, колкото си поискаш — заяви й безцеремонно. — Точно сега сякаш са ти поникнали криле и ти остава само да се наслаждаваш на тази свобода. Фактът, че аз те посветих за пръв път в насладите на плътската любов не означава, че си длъжна да прекараш остатъка от живота си с мен. Предстои ти да откриеш още толкова много неща.

Тя наклони глава на една страна.

— Да не искаш да кажеш, че любенето може да бъде още по-хубаво от това, което преживяхме? — попита недоверчиво.

Лицето на Реджи се стегна, щом незабравимите спомени от онази нощ още повече подкопаха самообладанието му.

— Не мога да говоря от твое име, но според мен никога не е било по-хубаво — промълви тихо. — Но нямах предвид само секса. Можеш да използваш цялото си богатство и влияние, за да помагаш на хората в мащаби, непостижими тук, в Стрикланд. Можеш да седиш рамо до рамо с принц регента или с министър-председателя, или с някой поет лауреат, ако така предпочетеш.

— Мога да правя всичко това, независимо къде ще е домът ми. Това ли са единствените причини, поради които отиде при баща ми и му каза къде да ме намери? — Алис се размърда леко и диплите на копринената рокля прошумоляха по гъвкавото ѝ тяло, разкривайки възбуждащо дългия ѝ, изящно изваян крак.

Той знаеше, че тя притежава чувствена натура, но сега, когато вече не се смяташе за безнадеждно непривлекателна, можеше да научи на едно-две неща дори опитна блудница като Далила.

— Като заговориш за баща си, все едно чувам себе си — рече тихо Реджи, докато се опитваше да успокои дишането си. — Пропилях много от най-добрите си години, впримчен в безсмислената вражда с

един мъж, когото ненавиждах. Не ми харесва да гледам как ти правиш същото с един мъж, когото обичаш.

Алис остана дълбоко трогната от проникателността и благородството му. Освен това ѝ се зави свят от облекчение, когато осъзна, че Мередит беше права: Реджи се държеше като благородник. И със сигурност можеше да бъде излекуван от тази криворазбрана жертвоготовност.

— Прав си. Позволих животът ми да бъде подчинен единствено на гнева и гордостта. Дори самата аз не осъзнавах колко силно съм била наранена, докато не се сдобрихме с баща ми. Много по-добре е, когато любовта е най-важното в живота. — Колкото и да бе дръзка, Алис едва събра сили да изрече следващите си думи: — Ето защо съм тук. — Поколеба се за миг. — Защото те обичам.

Реджи стоеше в средата на библиотеката, висок и непоклатим.

— Не бъркай желанието с любовта. Ти си рядко страстна жена, но дълги години си отричала природата си. Не се хвърляй в прегръдките ми, само защото аз бях този, който ти помогна да откриеш себе си. Колко време ще е потребно, за да закопнееш за нещо ново? Не желая да те обвързвам с обещания, които няма да искаш да спазиш.

Нима той вече мислеше за обещания? Това определено беше напредък. Тя запристъпва към него, с бавни, предизвикателни стъпки.

— Не съм неопитно момиче, Реджи. Не е нужно да преспя с половината от прелъстителите в Англия, за да оценя какво имахме двамата с теб. Щеше ли да продължаваш с такива гръмки, надути фрази, ако още бях Алис Уестън?

Той дълго остана мълчалив.

— Канех се да помоля Алис Уестън да се омъжи за мен, когато подредих парчетата от пъзела и разбрах коя си. Но има огромна разлика между господин и госпожа Давънпорт, и херцогиня Дърюестън и нейният простосмъртен съпруг. Не можеш отново да се откажеш от наследството си, лейди Алисън. Котката е изскочила от торбата и не може да бъде върната обратно.

Всъщност в момента котаракът продължаваше да се търка в глезените ѝ, разсеяно си помисли Алис. Значи Реджи действително е искал да се ожени за нея. Как отново да го върне към това му решение?

— Дали цялото това благородство не се дължи на прекалено голямата ти гордост, която не ти позволява да се ожениш за жена, по-

богата от теб?

— Това е един от факторите — призна Реджи, — но има и други. За бога, Али, помисли си само какво ще кажат всички! Че си била съблазнена от търсач на богати наследници, който се е възползвал от изолацията и неопитността ти, за да те вкара в капана на един унизителен брак.

— Може и така да кажат — съгласи се тя, — но всъщност ти си единственият мъж, на когото мога да вярвам, защото се интересувахте от мен още докато не бях богата наследница. — Усмихна се. — Е, сега за чия репутация си повече загрижен, за твоята или за моята?

— По дяволите, загрижен съм и за двама ни!

Докато извървяваше последните крачки до него, тя поклати опечалено глава.

— Разочарована съм от теб, Реджи. Що за прелъстител си, ако се тревожиш какво ще кажат другите?

Спря точно пред него и впи поглед в синьо-зелените му очи.

— Ще бъдеш ли по-сговорчив, ако ти кажа, че баща ми ще ме лиши от наследство? Той почти ме заплаши с това, когато му заявих, че идвам тук.

Реджи я изгледа изумено, с невярващи очи.

— Ще можеш ли да го понесеш, ако те лиши от наследство?

— Да — отвърна тя решително. — А ти ще можеш ли да го понесеш, ако не го направи?

Той въздъхна шумно.

— Не зная.

Твърде многото пари беше проблем, който можеше да бъде решен, каза си тя. Но за другите, много по-важни въпроси беше крайно време да приложи нова тактика.

— Реджи, аз съм безумно влюбена в теб. — Изгледа го бавно, възхищавайки се на всеки сантиметър от стройното му, мускулесто тяло. — И не е само заради тялото ти, колкото и да е красиво. Обичам честността ти, невъзможното ти чувство за хумор, както и почтеността, която се преструваш, че не притежаваш. — Вдигна очи към него и му зададе най-трудния от всичките си въпроси: — А ти обичаш ли ме?

Той си пое дълбоко дъх.

— Разбира се, че те обичам. Точно затова не искам да видя как взимаш решение, за което после ще съжаляваш.

Не помръдна, но цялото му тяло излъчваше напрежение, а в очите му тя видя само любов и жажда, съперничещи по сила на нейните. Реджи винаги бе крачил сам по житейския път, живеейки според свой железен кодекс, поддържан от гордостта му. Сега същата тази гордост ги разделяше. Или може би, малкото момче, спотайващо се в него, което вечно е било отблъсквано и поучавано, че неговите желания не са от значение, не можеше да повярва, че може да бъде обичано?

Сърцето я заболя за него. Заради щастието и на двама им трябваше да го убеди, че си принадлежат. За да преодолеят бариерите на гордостта и самоотрицанието, тя трябваше да му отвърне със същия хумор и страст, с които той я беше дарил, както и да му предложи своята любов.

Протегна ръце и сръчно разкопча копчетата на жилетката му, след което се зае с ризата.

Той сграбчи ръцете ѝ в своите и ги отдалечи от гърдите си.

— За бога, Али, какво правиш?

— Опитвам се да те компрометирам — обясни му тя. — А после ще трябва да се ожениш за мен, иначе няма да остане и следа от репутацията ти.

За миг я изгледа изумен. После напрежението в него спадна и отстъпи място на смеха му, докато сините му очи преливаха от топлина.

— Ти си най-невероятната жена, която някога съм срещал, и твърде много приличаш на мен.

Тъй като бе пуснал ръцете ѝ, тя умело се справи с още няколко от копчетата на ризата му, сетне пъкна ръка под нея и я отпусна върху гърдите му. Кожата му пламна от това докосване.

Реджи простена и улови ръката ѝ, за да я притисне още поплътно към гърдите си.

— Не разполагам с неизчерпаеми запаси на благородство — заяви с крайно сериозен тон. — Ако до десет секунди не си тръгнеш оттук, никога няма да ти позволя да си отидеш. Безкрайните възможности, които доскоро имаше, ще се сведат само до онези, които включват мен.

— Прекрасно — прошепна му тя, докато смъкваше ризата от гърба му със свободната си ръка. — Точно това искам.

Той се загледа в очите ѝ за още един напрегнат момент, проточил се сякаш безкрайно. После се предаде и я сграбчи в обятията си, а устните им се сляха с необуздан глад.

Вече без всякакви възбрани, породени от разума или благоприличието, желанието, което ги свързваше от самото начало, пламна във всепоглъщащ огън. Тя ликуваше, като си припомни невероятното усещане за твърдите му мускули, за свирепата му сила и главозамайваща нежност. Нямаше и помен от колебанието между скорошни любовници, а по-скоро абсолютното разпознаване на две сродни души, познаващи се сякаш от цяла вечност.

Дрехите им се свлякоха в невъобразима купчина от разкъсан и смачкан плат. Накрая се излегнаха на пода пред камината и тя научи, че любенето наистина може да бъде още по-прекрасно от това, което вече бяха изживели. Обгърнати от огнена страст, даващи и получаващи, те се сляха в едно, издигнаха се към непознати висоти и дълбочини на любовта.

И докато той ѝ шепнеше задъхано любовни слова, най-голямата радост от всичко беше увереността, че всеки от тях най-сетне бе намерил своя пристан в прегръдките на другия.

Много по-късно те лежаха, дремещи един до друг, пред огъня, загърнати само с кадифената ѝ пелерина. Тя се усмихваше замечтано. Първата нощ, в която се любиха, Реджи ѝ бе казал, че заслужавала нещо по-добро от пода в библиотеката, но всъщност подът се оказа абсолютно разкошно място. Атила се беше сгушил от дясната ѝ страна, а заради звуците от кучешко дишане тя се досети, че Немезида се е излегнала край Реджи. Сцена на свършено домашно блаженство.

Тъмночервената ѝ копринена рокля никога нямаше да бъде същата, не и след като Реджи тъй нетърпеливо я бе разкъсал. Е, тя беше богата наследница и не можеше да измисли по-добър начин да си угажда, от това да си купува нови и нови рокли, които любимият ѝ да разкъсва.

Засмя се при тази мисъл, после я сподели с Реджи, когато той я попита какво ѝ е толкова забавно. Той също се засмя. Ръката му лениво, но нежно обходи извивките на тялото ѝ.

— За жена, която само допреди две седмици беше убедена, че никой мъж няма да я пожелае, ти измина невероятен път.

Този път всъщност бяха първите стъпки в тяхното пътуване, което щеше да продължи цял живот. Докато изучаваше спокойното му лице и изразителните скули, очертани от светлината на огъня, тя си помисли, че направо ще се разтопи от нежност.

— Това е защото ти ме караш да се чувствам като най-красивата и желана жена на света.

— Ти си точно такава. — Наведе се напред и много нежно я целуна. — Освен това, любима, ти постигна истинско чудо в кариерата си като реформатор, след като успя да ме промениш от нехаен прелъстител в предан, обожаващ съпруг.

С езика си проследи очертанието на ухото ѝ, сетне продължи надолу. Тя изви гръб в дъга като котка.

— Само да не започнеш да се оплакваш, че съм станал прекалено скучен и благоприличен, защото вината е изцяло твоя — промърмори Реджи, а дъхът му опари шията ѝ.

Това бе спонтанно даден обет за вярност. За пръв път в живота си тя повярва на мъдростта на старите хора, че от един преобразен прелъстител може да излезе чудесен съпруг, повярва го с цялото си интуитивно познание и любящо сърце. Той току-що ѝ бе дал подарък, по-ценен от всички съкровища на Дъруестън. Идеше ѝ да заплаче от радост.

Сетне устните му се придвижиха към гърдите ѝ, а ръката му леко погали корема ѝ, с което разпали тлеещата ѝ страст. Тя затаи дъх в удивление и възбуда от ласките му.

— Това ли наричаш скучен? — едва се отрони от устните ѝ.

Реджи вдигна глава със закачлива усмивка, а тя го притегли към себе си за една истинска целувка.

— Кой знае защо не мисля, че има опасност да станеш скучен — прошепна дрезгаво Алис, докато отново се понасяха в шеметния вихър на насладата.

[1] Великолепно (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Да (фр.). — Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ

Новината за женитбата на най-богатата наследница в Англия и черната овца на Давънпорт беше приета със смесени реакции. Една червенокоса проститутка на име Стела, изпищя и запрати четката си за коса през спалнята, като счупи огледалото. Една достойна мадам, наречена Чеси, извика възхитено, докато четеше писмото от Реджи, а после вдигна наздравица за дамата, която бе успяла да го опитоми.

Джунийс Харпър беше силно опечален. Ако знаеше, че Алис Уестън е наследница на Дъруестън и толкова отчаяно е искала да се омъжи, че е приела за съпруг този *Давънпорт*, щеше да я ухажва много по-усърдно, вместо да копнее тайно по госпожица Спенсър. Изпаднал в мрачно настроение, той написа писма до всичките си влиятелни роднини с молба да му потърсят другаде някоя енория, при това колкото по-скоро, толкова по-добре.

Колкото до Каролайн, графиня Уоргрейв, която съобщи с щастлива усмивка новината на съпруга си, за нея това бе доказателство, че се случват чудеса. Доверяващ се във всичко на жена си, Ричард се съгласи с обич.

Лорд Майкъл Кениън, който някога тайно се бе възхищавал на дързостта на младия Реджиналд Давънпорт, се усмихна, като узна новината, и се зачуди дали има шанс да се сприятели с новоизлюпения трезвеник Реджи. Щеше да се постарее на всяка цена да разбере.

Джеръми и Елизабет Стантън се зарадваха изключително много. Синът на Ан се бе върнал там, където принадлежеше и се държеше точно както трябваше. Тяхното задължение като кръстници беше изпълнено.

Мак Купър си каза, че е съвсем логично една бъдеща херцогиня да притежава достатъчно прозорливост, за да оцени господаря му по достойнство. И докато прегръщаше Джили в тяхната уютна каменна къщурка, Мак ѝ заяви с голяма доза самодоволство, че един мъж наистина се нуждае от съпруга. Тя беше повече от съгласна.

Питър и Уилям се радваха на най-доброто от двата свята. Върнаха се сред приятелите си в Стрикланд, но прекарваха ваканциите си в Лондон и Чешър. И както отбеляза Уилям, херцог Дърuestън беше готин стар чешит. Може би беше добре, че негова светлост никога не чу този комплимент.

Макар и със съжаление, Мери се съгласи, че няма да е уместно Реджи да я предаде като булка на младоженеца, но с Джулиан решиха Блейкфорд-Давънпорт да бъдат първите им гости в новия им дом в Мортън.

Херцог Дърuestън се размърмори, когато единствената му дъщеря се омъжи със специално разрешение за брак, без да се обявяват предварително в църквата имената на младоженците, макар отлично да знаеше, че би било смешно да настоява Давънпорт да поиска официално ръката ѝ, след като негодникът вече притежаваше всичко останало от нея. Дори с нагорещено желязо нямаше да го убедят да признае, но след като опозна по-добре зет си, херцогът не можеше да отрече, че всъщност харесваше този нахален негодник.

Прогонени от леглото на господарите си, Немезида и Атила свикнаха да спят заедно в едно невъобразимо кълбо от пухкава козина. Понякога котаракът хапеше шотландската овчарка, но Немезида не му отмъщаваше, а само джафкаше, и то по-скоро наскърбено, отколкото гневно.

Реджи твърдеше, че шотландската овчарка е жертва по рождение, но Алис, надарена с романтично сърце, си мислеше, че Немезида и Атила са пример за невероятната любов между две създания, за които никой не би повярвал, че могат да живеят заедно. Самата тя вече знаеше доста за тези неща.

Издание:

Автор: Мери Джо Пътни

Заглавие: Прелъстителят

Преводач: Диана Кутева

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Излязла от печат: 27.02.2013

Редактор: Любка Йосифова

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Росица Симеонова

ISBN: 978-619-157-039-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13864>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.